BARRY EISLER

JOCURILE CĂINȚEI

virtual-project.eu

BARRY EISLER

Seria: Asasinul din Tokio #4

JOCURILE CĂINȚEI

Original: *Redemption Games*: *John Rain #4*
(2014)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

METEOR PRESS

2018

Prefața autorului

De fiecare dată când scriu o nouă carte dintr-o serie, încep prin a mă întreba ce s-a întâmplat cu personajele din cartea anterioară și după aceea pornesc să construiesc de acolo. Când am început *Asasinul din Tokio*: *Răzbunarea*[1], de exemplu, a doua carte din seria John Rain, m-am întrebat: „Ce ar face Rain acum, când dușmanul lui de moarte Yamaoto și CIA i-au luat urma în Tokio? Ce ar face polițistul japonez Tatsu cu CD-ul plin de informații politice incriminatorii pe care i-l obținuse Rain? Și ce aș putea spune despre Midori, iubita lui Rain, pe al cărei tată îl asasinase chiar el? Oare va crede ea realmente că Rain a murit? Ce ar face dacă ar suspecta adevărul?”

În mod similar, pentru a descoperi povestea din *Asasinul din Tokio*: *Trădarea*[2], m-am întrebat: „Oare Rain a izbutit să dispară în Brazilia, așa cum plănuise în *Răzbunarea*? Oare a luat legătura în Rio cu noua lui iubire, Naomi Nascimento? Ce planuri post-11 septembrie 2001 ar fi avut pentru el agentul CIA Kanezaki și cum i-ar fi dat de urmă în afara Japoniei?”

Cred însă că exemplul meu favorit despre felul cum fiecare carte se clădește pe evenimentele din romanul anterior este *Asasinul din Tokio*: *Jocurile căinței.* Iată ce s-a întâmplat.

La sfârșitul *Trădării* (atenție, urmează spoiler!), Rain înțelege cu uimire că se poate încrede în ex-pușcașul marin lunetist Dox, care fusese trimis să-l ucidă, dar care a sfârșit prin a lucra cu el, ba chiar a-i salva viața. Înțelegerea aceea distruge convingerea lui Rain că nu se poate încrede în nimeni – o convingere centrală atât pentru imaginea lui despre sine, cât și pentru imaginea despre lume în general. Am știut că schimbarea aceea trebuia să fie centrală pentru noul roman,

însă nu eram sigur în ce fel. I-am povestit despre dilema asta prietenului meu Marc MacYoung de pe site-ul No Nonsense Self-Defense (www.unsd.com sau www.nononsenseselfdefense.com). Marc a spus:

— Ah, ar trebui să stai de vorbă cu Terry Trahan.

Îl cunoșteam pe Terry de pe listele de adrese ale NNSD și mă antrenasem puțin cu el la unul dintre evenimentele anuale organizate de NNSD, însă nu-i știam povestea. Marc ne-a pus în legătură, iar Terry a răspuns cu generozitate întrebărilor mele.

Povestea lui era fascinantă. Fost delincvent de cartier și veteran a numeroase încăierări violente, Terry lucra ca bodyguard într-un bar, când a început să-i facă curte unei femei care ulterior i-a devenit soție. N-a știut de ce femeia aceea iubește un infractor ca el, dar a decis că dorea să-i merite iubirea. A dorit să abandoneze felul anterior de existență și a încercat s-o facă. A continuat totuși să lucreze ca bodyguard și, pe când se străduia să trăiască cu un picior în viața aceea și cu celălalt în afara ei, a avut parte de o ciocnire uzuală în bar. Un conflict cu un client turbulent, genul de situații pe care le abordase cu succes de zeci de ori până atunci. Însă de data aceea Terry a încremenit.

Din fericire episodul s-a încheiat fără nicio urmare gravă și permanentă pentru el, iar Terry s-a ales cu o lecție profundă pe care mi-a împărtășit-o – vulnerabilitatea pe care o poate avea cineva în timpul unei tranziții între două feluri de existență. Iar pe când îmi descria toate astea, am simțit un beculeț aprinzându-mi-se deasupra capului: „Sigur că da! Exact asta se întâmplă cu Rain. Viziunea lui asupra lumii este complet răsturnată din cauza felului în care l-a salvat Dox. El este angajat pentru un job nou și… încremenește! O dă în bară! Apoi angajatorul începe să-l vâneze, pentru ca să nu rămână urme ale implicării sale…”

Ceea ce, ca toate ideile bune, a dus imediat la întrebările corecte: „Perfect, cine l-a angajat pe Rain? Poate israelienii? Da, în *Trădarea* exista o sugestie a posibilității respective, când calea lui Rain s-a intersectat cu cea a superbei agente Mossad Delilah, care îi va ajunge iubită. Bun, dar pe cine ar fi vrut Mossadul să lichideze Rain? Și de ce? Și cum ar fi implicat Dox?”

Cum, într-adevăr? Citiți și aflați.

Calea samuraiului este găsită în moarte.

Yamamoto Tsunetomo,
Hagakure

Partea I

Capitolul 1

Uciderea în sine nu-i partea cea mai grea. Membrii bandelor și atâția „câini turbați” o fac zilnic. Furia te umple de adrenalină, panica anulează logica, pui mâna pe pistol, închizi ochii, apeși pe trăgaci… Hristoase! și o maimuță poate face asta, nici măcar nu trebuie să fii om.

Nu, adevărul este că uciderea în sine reprezintă partea simplă. Pe de altă parte însă, apropierea de țintă necesită talent. Ca și arta de a lăsa impresia că a fost o moarte naturală, care este specialitatea mea; nu am cunoscut decât un alt operator care o putea face în mod consecvent și nu sunt sigur dacă ar trebui să-l pun la socoteală, pentru că eu sunt cel care l-a ucis. Și nu-i tocmai floare la ureche nici să nu lași urme ce ar putea duce la tine.

Care-i totuși partea cea mai grea? Partea pe care n-o poți planifica, pe care o poți înțelege cu adevărat doar când este deja prea târziu? Să-ți continui viața, știind ce ai făcut. Să reziști sub povara faptei pe care ai săvârșit-o. Asta-i cel mai greu. Chiar și cu limitări ca ale mele – nu mă ocup de femei, nu mă ocup de copii, nu întreprind acțiuni împotriva unor ținte secundare –, după aceea nu mai ești aceeași persoană. Nu mai respiri chiar la fel și nici nu mai visezi aceleași vise. Credeți-mă, eu știu asta.

Te străduiești cât poți să dezumanizezi ținta. Acceptarea că ținta este o ființă umană, un om ca tine, creează empatie. Iar empatia îngreunează uciderea și produce regrete caustice.

De aceea utilizezi eufemisme; în Vietnam, noi nu ucideam niciodată oameni, ci „rădeam gălbejiți” sau „angajam inamici”, la fel ca în toate războaiele. De câte ori este posibil, preferi

distanța; loviturile aeriene sunt elegante, lupta la baionetă este oribilă. Dispersezi responsabilitatea: arme operate de echipaje, lanțuri lungi de comandă, înlocuirea sistematică a sentimentului de sine al soldatului cu identificarea cu plutonul, regimentul sau alt grup. Camuflezi trăsături: gluga nu este utilizată pentru confortul condamnatului, ci pentru a le îngădui celor din plutonul de execuție să apese pe trăgaci fără a-și aminti ulterior un chip îngrozit.

A trecut însă mult de când mi-au fost disponibile oricare dintre stratagemele acestea emoționale. În mod uzual, operez singur, așa că nu există un grup cu care să împart responsabilitatea. Nu discut despre munca mea, prin urmare eufemismele ar fi lipsite de sens. Iar acțiunile mele trebuie întreprinse de la distanță foarte mică. Până ajung la apropierea respectivă, este mult prea târziu să încerc să acopăr chipul țintei, ori să-i camuflez în alt mod umanitatea.

Totul este destul de neplăcut, chiar și în circumstanțe uzuale. Dar acum priveam ținta care se bucura de o ieșire duminicală în Manila, cu familia lui filipineză care-l adora în mod evident, chiar înainte ca eu să-l omor, și asta înrăutățea situația.

Ținta. Vedeți? Toți procedează așa. Dacă eu difer față de majoritatea, o fac doar prin încercarea de a fi mai onest. „Mai" onest. Este o chestiune de gradație.

Numele țintei era Manheim Lavi, „Manny" pentru asociații lui de afaceri. Manny era de naționalitate israeliană, rezident în Africa de Sud și cetățean al lumii, prin care călătorea aproape tot anul, împărtășind cunoștințele sale experte în construirea de bombe unor indivizi care utilizau după aceea informațiile aflate în feluri tot mai oribile. Vocații ca a lui Manny oferiseră cândva un raport rezonabil între risc și răsplată, dar după 11 septembrie 2001, dacă îți vindeai cunoștințele de

expert unor persoane nepotrivite, îți puteai pierde destul de repede răsplățile. Aceea era povestea lui Manny, după cum mi se dăduse de înțeles: căzuse în dizgrația unui guvern.

Manny sosise în Manila din Johannesburg chiar în seara aceea. Un Mercedes negru aparținând hotelului Peninsula îl preluase de la aeroportul Ninoy Aquino și-l dusese direct la hotel. Dox și cu mine eram deja cazați acolo sub identități false de prima mână și înzestrați cu cele mai recente dispozitive de comunicații și alte echipamente, toate grație serviciului secret israelian, actualul meu client. Dox, ex-pușcaș marin lunetist și cândva camarad cu mine, abandonase recent o recompensă de cinci milioane de dolari pentru a-mi salva viața în Hong Kong. Aducerea lui în jobul acesta era, parțial, modul prin care încercam să-l răsplătesc.

Dox aștepta în holul recepției când a sosit Manny. Eu mă aflam în camera mea de la etajul șase, având în ureche o cască wireless minusculă de concepție daneză, de culoarea pielii, cu un microfon wireless fixat sub reverul stâng al sacoului bleumarin pe care-l purtam. Dox era echipat similar.

— Gata, partenere, l-am auzit rostind încetișor în accentul lui sudic tărăgănat. Amicul nostru tocmai a sosit, împreună cu cel mai uriaș și mai urât bodyguard din lume. Se cazează chiar acum.

Am aprobat din cap. Trecuse ceva timp de când nu mai lucrasem cu un partener, iar cu puțină vreme în urmă Dox se dovedise unul al naibii de bun.

— Perfect. Vezi dacă poți afla numele sub care s-a cazat și numărul camerei.

— Am înțeles.

Nu era ideal să obținem noi înșine informația aceasta, însă Filipinele nu erau tocmai ograda israelienilor, care nu-mi putuseră oferi prea multe. Manny călătorea frecvent la Manila de la reședința

lui din Johannesburg, ajungând chiar la zece drumuri pe an. Nu stătea niciodată mai puțin de o săptămână; cea mai lungă dintre vizitele acelea durase două luni. Proceda așa de un deceniu, probabil pentru că controlul vamal în Manila nu este la fel de strict ca în să zicem, Singapore, motiv pentru care Filipine reprezenta un loc excelent pentru întâlniri cu MNLF[3], Abu Sayef, Jemaah Islamiah și alte grupări violente din regiune. Și poate că îl atrăgeau de asemenea prețurile și varietatea bine-cunoscutei vieți de noapte din Manila, sau cel puțin așa se specula. El trăgea întotdeauna la Peninsula. Existau puține fotografii de filaj. Asta era tot.

Deoarece aveam un dosar mai subțire ca de obicei, știam că va trebui să improvizăm. În primul rând, locul unde să-l atacăm pe Manny. Hotelul era unica noastră conexiune curentă, așa încât reprezenta o alegere logică. Însă dacă Manny avea să-și găsească sfârșitul în hotel, trebuia neapărat să pară o moarte naturală; în caz contrar, s-ar fi acordat prea multă atenție celorlalți oaspeți cazați aici, printre care ne număram Dox și cu mine. Nu ne-ar fi fost de folos să ne fi cazat altundeva, întrucât am fi rămas prea departe de acțiune.

Nivelul „naturaleței” pe care l-ar fi necesitat un job într-un hotel nu-i simplu în sine, dar existau și alte probleme. Majoritatea metodelor pe care le foloseam de obicei pentru a intra în camera cuiva depindea de anonimatul țintei, dar Manny era binecunoscut în hotel. Și chiar dacă aș fi intrat în camera lui în timp ce era plecat, pentru a-i aștepta revenirea, cum procedam dacă bodyguardul îi controla camera la întoarcere? Sau dacă Manny revenea însoțit de o fată de la bar? Pe terenul actual nu puteam controla variabilele acestea, ceea ce nu-mi plăcea.

Doream totuși să știu în ce cameră se afla. Pe de o parte, pentru cazul în care nu apărea o oportunitate mai bună și trebuia să folosim ca Plan

B scenariul „Decesul din camera de hotel”; mai important însă, pentru a ști la ce etaj să plasăm videocamera cu care să-i urmărim mișcările. Am fi putut încerca să plasăm o videocameră în holul recepției, ceea ce ar fi fost mai simplu întrucât ne-ar fi scutit de dificultatea aflării etajului la care se cazase, dar și holul prezenta unele neajunsuri. Din cauza multelor persoane care intrau și ieșeau din hotel, ar fi trebuit să examinăm întruna fluxul video granulat pentru a-l identifica pe Manny în mulțime. Iar dacă holul recepției ar fi fost unica noastră șansă de a-l vedea plecând, ar fi trebuit să ne grăbim pentru a-l urma afară din hotel – un comportament pe care orice bodyguard cu experiență l-ar fi detectat prompt. De aceea am decis să folosim holul numai dacă era absolut necesar.

Bineînțeles însă nici chiar hotelurile ieftine și dubioase nu destăinuiau camerele în care stăteau clienții lor, iar Peninsula Manila, cu recepția uriașă placată în marmură și cu personal în uniforme albe imaculate, nu era nici pe departe ieftin. Și chiar dacă am fi găsit vreun angajat indiscret, nu am fi știut ce să-l întrebăm, fiindcă nu cunoșteam numele sub care se înregistrase Manny. De aceea, aplecându-se pentru a pune niște întrebări banale despre Manila și împrejurimi, Dox profitase și plasase câteva transmițătoare cu bază adezivă sub tăblia lungă din marmură a tejghelei recepției. În felul acela avea să poată asculta conversația lui Manny cu recepționerul.

După două minute i-am auzit din nou vorba tărăgănată.

— Am o veste bună și una proastă. Amicul nostru s-a înregistrat ca domnul Hartman. Recepționerul i-a spus însă doar: „Domnule Hartman, aveți numărul camerei scris aici”.

Și eu fusesem tratat exact la fel când mă cazasem, așa că n-am fost surprins. Personalul hotelului era bine instruit.

— Altceva?

— Sigur că mai e și altceva, a zis Dox și mi-am putut imagina zâmbetul lui binecunoscut. A luat liftul pe partea Turnului Ayala.

Hotelul avea două aripi separate: Ayala și Makati. Acum știam spre care ascensoare să ne concentrăm atenția. Începeam să triangulăm.

— Ai suit cu el? am întrebat.

— Am încercat, dar bodyguardul a fost teribil de politicos și a insistat să urc singur în cabină.

Bun, deci bodyguardul era priceput tactic. Nu mă surprindea.

— A apucat să te vadă bine?

— Destul de bine. Cred că ne putem aștepta să-l recunoască pe bărbatul cel mai arătos din Manila când îl va revedea data viitoare.

Am încuviințat din cap. Când îl lăsasem pe Dox s-o ia înainte, îmi asumasem un risc calculat. În curând aveam să-l filăm în echipă pe Manny și bodyguardului său i-ar fi fost greu să nu fie distras de vederea lui Dox, un alb cu fizic de rugbist și zâmbet cuceritor. Îndeajuns de distras, poate, pentru a ignora complet asiaticul mărunt și banal cu care lucra acesta.

În aripa Ayala existau în jur de două sute șaizeci de camere și m-am gândit să telefonez la toate, de la telefonul intern al hotelului, spunând: „Doriți să vă pregătim o baie, domnule Hartman?”, până găseam camera dorită. Însă dacă Manny cunoștea rutinele hotelului, așa cum era cel mai probabil, sau chiar dacă nu era decât rezonabil de paranoic, un asemenea apel i-ar fi putut trezi suspiciunile. Ar fi putut telefona la recepție, pentru confirmare. Sau ar fi putut pur și simplu accepta oferta, ceea ce ar fi creat alte probleme. Apariția uriașului Dox cu țăcălie pentru a-ți pregăti baia nu-i tocmai imaginea igienei acceptată de toată lumea.

Așa că am amânat scenariul „Baia”, pentru a-l utiliza doar dacă dădeau greș tentativele noastre mai subtile.

— Crezi că mai poți obține ceva? am întrebat.

— Știi bine că nu stau cu mâinile-n sân. Lasă-mă cinci minute.

Partea următoare a planului cerea ca Dox să meargă la magazinul de cadouri, de unde să cumpere o carte sau altceva, pe care s-o treacă în contul camerei. Vânzătoarea ar fi verificat numele și numărul camerei lui pe o listă, pentru a se asigura de legitimitatea tranzacției, iar Dox s-ar fi poziționat astfel încât să poată fotografia lista cu telefonul mobil, obținând numele lui Hartman și numărul camerei. Testasem sistemul ceva mai devreme și funcționase. Acum, când aveam numele corect, urma să vedem dacă va funcționa și când era realmente important.

După cinci minute, am auzit o ciocănitură în ușă. M-am apropiat tiptil, am glisat în lateral bucățica de carton pe care o lipisem cu scotch peste vizor – n-avea rost să ocultez lumina dinapoia mea și să alertez astfel vreun musafir asupra prezenței mele înăuntru – și am privit afară. Era Dox. Am deschis ușa. El a intrat, arborându-și surâsul neobosit.

— Dacă rânjești așa, ar fi bine să ai o veste bună, am spus închizând ușa.

Zâmbetul s-a lățit și el a încuviințat din cap.

— Și asta, dar sunt și pur și simplu fericit să te văd, partenere – nu trebuie să fie doar una sau alta.

Am aprobat și eu din cap, știind că orice altceva în plus l-ar fi încurajat să continue. Nu puteam pretinde că-l înțelegeam în totalitate pe Dox. Din multe puncte de vedere, el era o contradicție, o enigmă. În primul rând, vorbea mult – și nu m-am simțit niciodată foarte confortabil în prezența guralivilor – și în plus vorbea tare. Pe de altă parte toți lunetiștii pe care-i cunoscusem, și cunoscusem destui, fuseseră rezervați, ba chiar taciturni. Orice mediu are un flux specific, un ritm propriu, o conectivitate, iar lunetiștii intră, instinctiv și uzual, în fluxul acela fără să-l tulbure. Însă lui Dox îi

plăcea să agite lucrurile – ba chiar, numele lui de luptător era prescurtarea de la „neortodox”, o poreclă ce-i fusese acordată prin consens în Afganistan, unde CIA din epoca Reagan trimisese pe unii ca noi să-i înarmăm și instruim pe mujahedini împotriva sovieticilor invadatori. Permanentele lui clovnerii gălăgioase de acolo mă făcuseră inițial să fiu rezervat față de el și să-l consider un simplu gură-mare lăudăros. Dar când îi văzusem eficiența și sângele rece sub foc inamic, am știut că mă-nșelasem. O transformare stranie se petrecea când se afla înapoia lunetei armei sale, iar personalitatea de băiat de ispravă dispărea, înlocuită de unul dintre bărbații cei mai concentrați și letali pe care-i întâlnisem vreodată. Nu am înțeles forțele antagonice care se combinau pentru a-i crea caracterul și știam că nu m-aș fi încrezut niciodată în el, dacă n-ar fi fost felul cum acționase la Kwai Chung. Desigur, acel eveniment unic nu-mi putea șterge tendința de o viață spre neîncredere, dar părea într-un fel s-o fi eclipsat sau cel puțin să fi creat o excepție inconfortabilă.

Am intrat amândoi în cameră. M-am așezat la masă și am deschis capacul laptopului iMac pe care-l adusesem. Ecranul a înviat, ieșind din modul „sleep” și am tastat parola. Dox mi-a întins telefonul mobil.

— Ești sigur că ai fotografiat pagina cu numele lui Manny? l-am întrebat.

Dox a oftat teatral.

— Uite cum îmi rănești iarăși sentimentele!

— Asta înseamnă c-ai obținut numărul camerei?

A suspinat din nou.

— Nu ți-am zis c-o să-l obțin?

Am conectat telefonul mobil la laptop.

— Ia să vedem dacă trebuie să-mi cer scuze pentru scandaloasa mea lipsă de încredere în infailibilitatea ta.

— Nu-ți face griji, partenere, voi fi milostiv în privința asta. Detest să văd maturii umilindu-se.

Imaginile au fost descărcate în câteva secunde. Prima dintre ele era o listă alfabetică a celor cazați în hotel, de la *A* la *F.* Am închis-o și am deschis următoarea imagine. De la *G* la *M.* Printre ei figura Randolph Hartman, camera 914. Bingo!

— Cum ai izbutit s-o convingi pe vânzătoare să-ți arate lista de la *G* la M? am întrebat. Tu te-ai cazat sub numele Smith, nu?

— Domnul Smith i-a spus mai întâi fetei că nu-și putea aminti numărul camerei, dar că putea trece batonul de Snickers pe care-l cumpărase în contul domnului Herat.

Isteț! Herat este un oraș din nordul Afganistanului.

— Și după aceea?

— Ei bine, domnișorica noastră amabilă – drăguțică, apropo, și cred că m-a plăcut – a dat la pagina cu numele *H* și mi-a spus că în hotel nu era cazat niciun domn Herat. Atunci i-am zis: „Ciudat… Ah, stai așa, sigur că da, camera e pe numele meu, nu al partenerului meu”. Numele trebuie să fie Smith, i-am spus, și-mi amintisem de asemenea și numărul camerei unsprezece-zero-șapte, Turnul Ayala. Care-i într-adevăr camera în care stă domnul Smith.

— N-a părut suspicioasă?

Dox a dat ochii peste cap.

— Ce naiba, partenere, încercam să cumpăr un amărât de baton de ciocolată, nu să-ncasez vreun cec. Nici că putea să-i pese mai puțin. În plus a fost destul de evident că era distrasă de sentimentele ce-i înmugureau față de mine. Cred c-aș putea trece pe acolo, ceva mai târziu, să văd la ce oră termină programul.

— Hei, am ridicat ochii spre el, dacă ai nevoie să te descarci, strada Burgos e la două minute de mers cu taxiul. Nu vreau să-ncerci să ți-o pui cu personalul din hotel. Chestiile astea se observă.

Chiar pe când rosteam cuvintele acelea însă mi-am dat seama că erau zadarnice. Dox sărea în ochi

din punct de vedere genetic, totuși, din unele privințe, asta putea fi un atu. Într-un mediu precum cel curent, el părea mai degrabă un turist american grosolan, decât un operator care acționa sub acoperire. Se ascundea în plină vedere.

A ridicat din umeri.

— Bine, bine, nu te enerva pentru nimic. Atât doar că nu-mi place să le dezamăgesc pe-alea drăguțe.

— Alea drăguțe? am repetat, în continuare iritat. Dox, tu i-ai trage-o și unui aligator, dacă ar sta locului.

— Nu-i adevărat, partenere. Pușcașii marini nu se regulează cu reptilele. Pe cât posibil preferăm ca partenerele noastre să fie mamifere.

Am renunțat.

— Bine, e așa cum zici tu. Nu știu cine a lansat zvonurile astea.

— Lumea-i plină de oameni răi, nenică, a replicat el oferindu-mi zâmbetul caracteristic. Aș fi înțeles dacă ai fi vorbit așa despre o oaie, dar despre un aligator? Mă surprinde că ai o părere atât de proastă despre mine.

Nu știam cum era Dox în stare să-și păstreze constant voia bună, până și când se pregătea să devină operațional. Când mă pregătesc, eu devin serios, ba chiar dur. Harry, prietenul meu hacker care a murit ca un martir, se agita întotdeauna când mă ajuta cu operațiuni pe teren, ceea ce-mi provoca adesea o delăsare ce nu mă caracteriza. Însă Dox și cu mine păream să polarizăm invers.

El se descurcase bine până acum, totuși nu eram încrezător în abilitățile lui de inginerie socială. În mod constant era prea impertinent, prea direct și, trebuie s-o recunosc, stilurile noastre difereau prea mult. Obținerea numărului camerei lui Manny fusese un test. Îmi stăpânisem pornirea de a-i spune cum să procedeze, dar venise cu ceva apropiat de ceea ce mă gândisem chiar eu. Mai important, avusese succes. Nu avea să-mi fie ușor,

însă trebuia să încerc să-i las mai multă inițiativă pe măsură ce desfășuram acțiunea, pentru ca să-și demonstreze calitățile.

— Ia să vedem, am rostit și am închis ochii. Camera nouă-paisprezece înseamnă imediat după colț de la lifturi. Ar trebui să pot plasa o videocameră, dacă nu cumva bodyguardul lui stă în zona lifturilor când Manny este în cameră.

— Da, e grozav să ai o modalitate prin care să știi când pleacă din cameră. Detest să mă-nvârtesc pe-afară în loc deschis, așteptând să iasă cineva.

Pe de altă parte știam că Dox putea să aștepte zile întregi pe întuneric. Mărturie stăteau toate victimele lui.

Am deschis geanta laptopului și am scos o videocameră wireless de douăzeci de milimetri pătrați, care nu cântărea nici treizeci de grame. Am activat-o și apoi am testat un minut pe laptop, privind cum ecranul se acoperea cu inputul de la ea.

— De la distanța asta transmite perfect, am spus, dar la nouă sute de megaherți are o rază de acțiune de numai trei sute de metri. Probabil că va trebui să instalez și două relee amplificatoare intermediare. Așteaptă aici și monitorizează imaginile. Anunță-mă dacă receptezi ceva și dacă am încadrat bine lifturile după ce am plasat-o.

— Am înțeles.

Am scos căști intraauriculare din geanta laptopului și ni le-am pus amândoi în urechi. M-am dus la ușă și am privit prin vizor. Coridorul era pustiu.

Am ieșit și în ureche mi-a răsunat un bubuit puternic când ușa s-a închis în urma mea.

— Ești acolo? am întrebat încetișor.

— Confirmare, a spus Dox.

Perfect, echipamentele de comunicații continuau să funcționeze.

Am coborât cu liftul în holul recepției, nedorind să merg de la mine direct la etajul lui Manny.

Pentru a mulțumi pe oricine ar fi putut privi imaginile videocamerei de securitate montate pe plafonul cabinei ascensorului, am cumpărat un pachet de chewing-gum din magazinul pentru cadouri, apoi m-am întors și am suit la etajul nouă. Ascensorul nu s-a oprit pe drum și după un minut ușile s-au deschis la destinație. Am ieșit și am privit în jur. Coridorul era pustiu.

Pe peretele din fața lifturilor se afla o credență mare din lemn, înapoia căreia se găsea o oglindă. M-am apropiat, m-am sprijinit de credență cu mâna stângă și mi-am trecut degetele mâinii drepte prin păr. O altă videocameră de securitate era montată pe tavanul din fața ascensoarelor, iar dacă cineva privea chiar acum imaginile transmise de ea, ar fi văzut un bărbat preocupat de aspectul său. De fapt, strecurasem videocamera cu bază adezivă sub muchia stângă a credenței, unde avea un unghi larg de vedere spre lifturi.

— Cum e imaginea? am întrebat încet.

— Nu-i bună. Prea granulată. Semnalul se pierde înainte să ajungă la receptor. Cred c-avem nevoie de amplificatoare.

— Bine. Stai pe poziție.

Am mers câțiva pași pe coridor, apoi am revenit la lift, ca un client al hotelului care coborâse din neatenție la etajul greșit. De data asta m-am oprit la etajul șase. După ce am ieșit din cabină, mi-am privit cheia camerei și m-am uitat în jur cu o surprindere ușor teatrală, de felul: *La naiba*, *toate etajele astea seamănă între ele*? *Unde-i oare camera mea*? pentru eventualitatea în care mă privea cineva. Am plasat apoi un releu amplificator de semnal în același fel cum procedasem cu videocamera la etajul lui Manny.

Când l-am activat, am auzit vocea lui Dox:

— Da, așa mai merge. Asta zic și eu imagine frumoasă.

M-am îndepărtat de credență.

— Apropierea de lifturi?

— Perfectă și bate de departe imaginea prohabului tău pe care am căpătat-o cu un minut în urmă. Cineva ar trebui să telefoneze la emisiuni cu videoclipuri amuzante.

M-am gândit la o replică, dar era exact ce-și dorea el. Am preferat să tac și m-am întors în cameră.

Capitolul 2

Cei doi bărbați care-mi oferiseră jobul Manny cu o săptămână în urmă nu-și recunoscuseră explicit afilierile. Puteau să fi fost din Mossad sau dintr-o unitate militară de elită, ca Sayeret Matkal. Știam doar că erau compatrioții lui Delilah, care îmi garantase că erau serioși. Implicarea ei fusese suficient pentru a mă convinge să-i întâlnesc.

Eu și Delilah ne intersectaserăm în Macao, unde am descoperit că eram interesați amândoi de dealerul de arme Achille Belghazi pentru uciderea căruia fusesem angajat, dar pe care oamenii lui Delilah îl doreau viu ca să obțină de la el informații importante. Într-un final noi doi izbutiserăm să convenim un armistițiu fragil și lucrurile se terminaseră bine. Ba chiar foarte bine, dacă puneam la socoteală luna pe care o petrecusem după aceea cu Delilah în Rio, înainte ca amândoi să revenim în lumile noastre diferite.

În ciuda chimiei personale dintre noi, nu mă încredeam complet în Delilah; la urma urmelor, era o agentă, cu propriile ei planuri profesionale. De aceea insistasem ca israelienii să vină în Nagoya, un oraș japonez mare aflat la peste trei sute de kilometri vest de Tokio. Pentru mine Nagoya însemna teren nativ, dar pentru doi israelieni vizitatori, și pentru orice alți neinvitați pe care ar fi putut decide să-i aducă, ar fi fost nefamiliar și inconfortabil, iar acolo ei înșiși ar fi

fost liniștitor de bătători la ochi. Tokio mi-ar fi slujit mai bine scopurilor, însă preferam să-l vizitez cât mai rar. Trecuseră doi ani de când mă confruntasem cu Yamaoto, maestrul păpușar dinapoia corupției endemice a Japoniei, totuși știam că nu uita, era răzbunător și m-ar fi căutat în Tokio. Era preferabil în Nagoya.

Potențialii clienți mi-au urmat instrucțiunile și, în ziua și la ora stabilite, ne-am întâlnit în Torisei, un *yakitoriya* mic din Naka-ku. *Yakitori* este o mâncare japoneză simplă, frigărui de legume și carne, în principal de pui, dar și alte specialități, pe grătar de cărbuni. Mâncarea este însoțită de obicei de *chazuke*, un amestec de ceai și orez asemănător unei supe, la care se consumă cantități copioase de bere sau sake fierbinte. *Yakitoriya* sunt în general mici, intime și fără pretenții, și se găsesc frecvent în apropierea stațiilor de metrou, pentru a le fi mai ușor clienților *sarariiman* și studenților să mănânce rapid prânzul pe un colț de masă, sau în camaraderia relaxată a tejghelei.

La sosirea lor, eu mă aflam într-o ceainărie de vizavi; purtam un costum bleumarin banal în stil *sarariiman* și citeam cotidianul de limbă japoneză *Asahi Shinbun.* I-am văzut cum au sosit dinspre nord, s-au oprit să privească firma Torisei, după care au intrat. Deși nu se simțeau în largul lor în Nagoya, nu consultaseră îndrumări sau alte instrucțiuni scrise pentru a confirma că era locul căutat și din asta am simțit că erau obișnuiți să opereze „curat”, ceva ce devine un obicei la profesioniști.

Am așteptat și am privit strada. După zece minute, m-am ridicat și i-am urmat înăuntru. Când am dat în lături perdelele *noren* albastre ale localului, gândeam în japoneză și mențineam o personalitate japoneză. Am văzut cu coada ochiului că se așezaseră la una dintre mesele mici. Ambii au ridicat privirea la sosirea mea, însă i-am ignorat. Mă așteptam ca Delilah să le fi oferit o

descriere, dar mă îndoiam că ar fi fost suficientă ca să mă identifice dacă doream să rămân anonim. M-am așezat la tejghea, cu fața spre ei și cu ușa în dreapta. Am comandat *yaki-onigiri* – bulete de orez la grătar – și o bere Asahi Super Dry, mi-am deschis ziarul și am început să citesc. După câteva minute, când am simțit că ar fi concluzionat că nu eram interesant, am privit în jur.

Mi-a plăcut ce am văzut. Erau îmbrăcați îngrijit, cu sacou, dar fără cravată, și păreau relaxați și confortabil într-un mediu care le era neîndoios nefamiliar. Cu excepția unei ușoare circumspecții, pe care doar unul ca mine ar fi observat-o, puteau fi considerați doi turiști europeni, sau oameni de afaceri, încântați că au descoperit un loc autentic japonez în care să mănânce după o zi de interminabile întâlniri în săli tipice de ședințe.

M-am uitat prin local și n-am văzut pe nimeni sau nimic care să-mi declanșeze alerta. După încă un moment, i-am explicat celui dinapoia tejghelei că prietenii mei sosiseră deja, dar că în mod inexplicabil nu-i zărisem. Urma să mă duc la masa lor, unde ospătărița îmi putea aduce comanda.

M-am ridicat și am pornit spre ei. Mi-am lăsat ziarul pe tejghea, dorind să-i liniștesc în fața acestei mici surprize arătându-mi mâinile goale. M-au privit cum mă apropiam.

Când am ajuns la masa lor, am întrebat:

— Boaz? Gil?

Erau numele pe care le primisem.

Amândoi s-au ridicat în picioare. Cel cu spatele la ușă a răspuns în engleză cu accent foarte slab:

— Eu sunt Boaz.

— Gil, a zis celălalt.

— Îmi cer scuze, am spus. Nu v-am văzut de la început.

Boaz a râs încetișor. Știau foarte bine că-i văzusem.

Ne-am strâns mâinile și m-am așezat lângă Gil. Boaz a privit meniul, care era scris în japoneză, și

m-a întrebat cu un surâs:

— Vrei să comanzi tu, sau s-o fac eu?

Zâmbetul lui era liniștitor și i l-am întors.

— Poate că ar trebui să mă lași pe mine.

În timp ce am mâncat și am discutat, m-am simțit impresionat. Ambii trecuseră cu puțin de patruzeci de ani, îndeajuns ca să fi avansat în organizația lor, probabil pe merit, totuși nu atât de seniori încât să fi pierdut contact cu munca de teren. Se simțeau în largul lor sub actuala acoperire; deși o duzină de indicii mărunte mă anunțau că erau ex-militari, nimic din aspectul lor exterior nu ar fi dezvăluit asta. Evitau ceasurile G-Shock, ochelarii de tip aviator, tunsoarea periuță și celelalte indicii ale unui atașament permanent de trecutul din armată. Purtau părul la lungimea preferată de civili, erau îmbrăcați cu gust, ba chiar elegant, și fie că se simțeau confortabil neînarmați, fie că aveau arme pe care nu izbutisem să le detectez. Erau siguri pe ei, însă nu aroganți; cu aer profesionist, însă nu reci; în mod evident serioși, ba chiar gravi, în privința subiectului discutat, totuși nu fără simțul umorului.

Gil era cel mai tăcut. Ochii lui erau contradictorii – parțial ascunși de pleoape grele, care-l făceau să pară relaxat, aproape gata să moțăie, totuși luminați de o strălucire interioară ciudată. În ochii aceia și în tonul lui neafectat am recunoscut un camarad asasin, un ins care ucisese de la mică distanță, și care era pregătit s-o facă din nou. Boaz, scund, cu început de plește, și ușor durduliu, avea o personalitate mai caldă și am apreciat că era mai puțin letal. Avea un râs contagios și a insistat să-mi spună câteva glume cu americani pe care le-am găsit amuzante. Dacă lucrau în echipă, atunci Boaz era omul de la înaintare, iar Gil apăsa pe trăgaci, o diviziune a muncii despre care bănuiam că-i convenea de minune celui din urmă.

Inițial au insistat ca decesul lui Manny să pară natural. Le-am cerut o definiție mai precisă. În mod cert, un infarct este cât se poate de natural și se știa că eu cauzasem infarcte, dacă circumstanțele fuseseră prielnice. Nu eram totuși sigur că mă puteam apropia atât de mult de unul ca Manny, nu eram sigur că puteam asigura controlul necesar al mediului. I-am întrebat despre accident sau sinucidere. Da, erau posibile, mi-au răspuns, dacă puteau fi făcute să pară convingătoare. Le-am spus că nu existau garanții, în niciun caz cu datele sărăcăcioase pe care mi le furnizaseră. Le-am spus că în cele din urmă avea să fie o crimă – dar astfel încât să nu pară un act criminal ațintit specific împotriva lui Manny, ci urmarea nefericită a unui jaf sau a unei răpiri. Și ca atare, imposibil de atribuit cuiva care prefera să se lipsească de asemenea speculații.

Am convenit în cele din urmă pentru o scară glisantă de plăți, asociate cu gradul de „naturalețe” al decesului lui Manny. Existau desigur unele zone incerte pe care un avocat bun le-ar fi putut defini mai bine, însă eram încrezător că orice dispute vor fi rezolvate în favoarea mea. Nu-i înțelept să încerci să profiți de pe urma unuia ca mine, iar oamenii isteți știu în general cum stau lucrurile.

Am observat cum luau cei doi deciziile. Nu exista nimic de forma „Te vom contacta în privința asta” sau „Va trebui mai întâi să discutăm asta cu șefii noștri”. Ei examinau faptele, apoi hotărau pe loc. În mod clar, organizația lor le asigura o doză apreciabilă de autonomie operațională. Am perceput un respect din partea lui Gil față de Boaz și am considerat că probabilul rang superior al lui Boaz confirma ipoteza că el era mai degrabă creierul, iar Gil brațul operațiunilor.

I-am întrebat de ce mi se adresaseră mie, în loc să rezolve ei înșiși cazul. Boaz a hohotit cu râsul lui contagios. S-a uitat de la Gil la mine, apoi a răspuns:

— Crezi că noi doi am putea trece neobservați într-un loc ca Manila?

— Știu că este posibil să vi se pară surprinzător, le-am zis, dar nu toți asiaticii seamănă între ei. Eu nu prea arăt ca un filipinez.

— Nu vrem să sugerăm că toți asiaticii seamănă între ei, a spus Boaz. Cunoaștem deosebirile existente. Vreau doar să spun că un asiatic s-ar pierde prin mulțimile de acolo mai ușor decât un alb. Nu cred că-i o afirmație incorectă, de acord?

De fapt nu-mi făceam griji. Deși este adevărat că nu arăt ca un filipinez, în Manila există destui etnici chinezi, ca și tot felul de alte combinații, alături de mulți expatriați. Cu bronzul pe care-l dobândisem în Rio, unde mă stabilisem după părăsirea Japoniei, știam că mă pot pierde cu ușurință în mulțimile din Manila. Nu doream totuși să-i las pe israelieni să creadă că va fi ușor. Ar fi putut încerca să impună un preț în consecință.

Câteva clipe am tăcut toți, apoi Boaz a spus:

— De asemenea, ai primit niște recomandări foarte bune.

— Delilah?

— Și alte surse, a zis Gil.

M-am întrebat dacă existau cu adevărat alte surse sau dacă încercau pur și simplu să pară că aveau mai multe conexiuni decât în realitate. Polițiști, agenți de informații, anchetatori… autoreclama exagerată despre cunoștințele pe care le ai este o tehnică binecunoscută pentru stabilirea controlului.

— Și pe ce temeiuri am fost recomandat?

Boaz a ridicat din umeri ca și cum răspunsul ar fi fost evident.

— Credibilitate. Discreție.

Cu ochi inexpresivi, Gil a adăugat:

— Letalitate.

Am privit în jur și mi-am confirmat că nu se afla nimeni în raza noastră auditivă. Eforturile omniprezente ale sistemului de educație japonez

de a preda engleza ca a doua limbă sunt uneori înduioșător de inutile, dar există de asemenea și destule povești de succes, așa că trebuie să fii precaut.

— Mă bucur că referințele mele au fost verificate, am zis.

Gil a ridicat din umeri.

— Delilah pare să te privească cu ochi foarte buni.

Comentariul era redundant după ce Boaz mă asigurase că ea mă recomandase. Cuvintele acelea, ca și ceva din tonul lui Gil, mi-au sugerat că nu era prea încântat de entuziasmul lui Delilah. Dacă era gelos, părea un mod destul de neglijent de a o arăta. Pe de altă parte îmi era clar că Gil era folosit pentru alte talente decât relațiile cu oamenii.

— Mai precis, a zis Boaz, letalitate fără arme.

Modul subtil și calm în care preluase conducerea conversației m-a făcut să simt că prinsesem într-adevăr ceva când mă gândisem că era posibil ca Gil să fi avut o relație cu Delilah. Am înălțat din sprâncene și Boaz a continuat:

— Armele de foc reprezintă o problemă în Manila. Toate locurile publice – hoteluri, centre comerciale, cinematografe – au agenți de pază și detectoare de metale. În regiune au fost multe atentate și acestea sunt contramăsuri. Dacă porți o armă, îți vei limita așadar mobilitatea.

— Am înțeles totuși că nu porți armă, a spus Gil.

— Depinde de teren, am replicat sec.

— Însă n-ai nevoie de armă, a insistat el, parcă intrigat.

Am strâns din umeri.

— O armă este un instrument. Uneori este instrumentul cuvenit pe care să-l ai, alteori nu. Așa cum am spus, depinde.

Au aprobat din capete: Boaz, aparent satisfăcut; Gil, de parcă și-ar fi confirmat că, dacă ar fi fost necesar, mă putea învinge. Hristoase, era trecut de

patruzeci de ani, ar fi trebuit să fi depășit de mult rahaturile astea! Pe de altă parte, poate că nu le depășești de fapt niciodată.

După o clipă, Boaz a spus:

— Indiferent cum ar sta lucrurile, am prefera ca el să moară altfel decât otrăvit cu plumb.

A arcuit sprâncenele și eu am încuviințat tăcut, indicând că pricepusem gluma. A surâs.

— După cum am explicat, a zis Gil, este preferabil ca moartea să nu pară un asasinat.

— Obiectivul final fiind posibilitatea dezmințirii, am zis.

Amândoi mi-au aprobat în tăcere spusele.

Am vrut să-i mai întreb în privința aceea, dar am simțit că ar putea fi un subiect sensibil și am decis să amân pentru moment.

— Spuneți-mi, am rostit, ce a făcut prietenul nostru Manny încât să vă determine să-i doriți altceva decât o viață lungă și prosperă?

Adevărul era că nu-mi păsa în mod particular de ce îi doreau moartea. Eu trebuia să știu „cine”, „unde” și „când”. Din experiența avută în domeniul ăsta învățasem totuși că motivele lor aparente și ceea ce puteam întrezări printre rânduri mă puteau ajuta să mă protejez de surprize neplăcute.

Gil a luat o servietă de pe podea și a așezat-o pe masă, apoi a scotocit înăuntru. Deși ne găseam într-un loc public și nimic nu părea alarmant, s-a mișcat în mod deliberat cu gesturi lente, pentru a nu mă neliniști. Implicația era: *Dacă ai suspiciuni fiindcă eu umblu într-o servietă*, *spune-mi și mă opresc imediat.* Abordarea era politicoasă și dovedea experiență.

A luat dinăuntru un teanc de vreo douăsprezece fotografii color și mi le-a întins. Ținându-le astfel încât nimeni din local să nu le poată vedea, nici chiar din întâmplare, am început să le examinez.

— Prima a fost făcută în Bali, a spus Boaz, pe 12 octombrie 2002.

Fotografia arăta o clădire năruită. Peste tot se vedeau corpuri carbonizate, zăcând printre palmieri ce ardeau și ruine fumegânde. În prim-plan era o mână retezată; verigheta bărbătească era perfect vizibilă pe inelar, iar tendoane însângerate ieșeau din ciotul încheieturii precum cabluri rupte din spatele unui aparat electronic.

— Vreți să ziceți că Manny a făcut asta? am întrebat nesigur. Crezusem că Bali era teritoriul lui Jemaah Islamiah.

— Da, JI a întreprins operațiunea, a încuviințat Boaz, iar constructorul bombei a fost malaysianul Azahari Husin. De unde a dobândit el cunoștințele necesare? De la amicul nostru.

— Lavi are pregătire de chimist, a zis Gil. Este expert în proprietățile explozive ale diverselor materiale, iar acum cunoștințele lui sunt de vânzare.

— De exemplu Bali, a spus Boaz. Bomba de acolo a folosit multe substanțe explozive – clorură de potasiu, sulf, pulbere de aluminiu, alaun și clor – și o cantitate foarte mică de TNT. Combinația a creat o undă de șoc și temperaturi uriașe. Majoritatea victimelor au ars de vii.

— Este israelian și face așa ceva? am întrebat.

Boaz a încuviințat din cap.

— Pare o… cum ziceți voi… „infamie”, nu? Este însă adevărat – la fel ca în toate țările, și la noi există oameni care ar face orice pentru bani. Soldați israelieni au fost condamnați pentru că le-au vândut arme palestinienilor din Cisiordania și Gaza – exact aceleași arme care au fost utilizate după aceea pentru a-i ucide pe propriii lor frați din armată.

Gil a clătinat din cap cu dezgust și a continuat:

— Nu-nțeleg de ce ne mai sinchisim să-i aducem înaintea tribunalului.

Boaz s-a întins pentru a-mi atrage atenția asupra altei fotografii.

— Hotelul Marriott din Jakarta, august 2003. Pentru bomba asta, teroriștii au utilizat sulf, clorură de potasiu, gazolină și TNT. Bomba obținută a fost atât mai mică, cât și mai puternică decât cea din Bali. Combinația a creat o undă de șoc și, din nou, un efect de ardere oribil.

A indicat fotografia următoare.

— Ambasada Australiei din Kuningan, Jakarta, septembrie 2004. De data asta au fost sulf, clorură de potasiu și TNT. Combinația a creat o undă de șoc uriașă, urmată de foc. Din nou, mult mai puternică decât bomba din Bali.

— Lavi învață prin experimentări, a zis Gil.

— Nu se mulțumește să-și disemineze cunoașterea, a spus Boaz, ci o rafinează. Este informat asupra compoziției bombelor, analizează rezultatele și propune „îmbunătățiri”. El este unul dintre elementele centrale ale unei baze de date mondiale de informații teroriste. Îi ajută pe monștrii ăștia să-și îmbunătățească instrumentele și tacticile în toată lumea. Cele aflate în Asia de Sud-est sunt transmise în Europa, Statele Unite, Orientul Mijlociu.

— De cât timp știți cu ce se ocupă?

— Nu de suficient timp, a răspuns Boaz. Ne-am focalizat mai atent asupra lui după ce a fost observată întâmplător o întâlnire cu un intermediar al Azahari. Vrem să fie îndepărtat cât mai curând posibil. După cum ai înțeles însă, iar eu personal regret asta, avem nevoie de posibilitatea dezmințirii.

— În caz contrar, a zis Gil, lista voluntarilor pentru jobul ăsta ar fi tare lungă.

Îmi era clar că el ar fi fost cap de listă.

— Cunoașterea…, am reflectat eu cu glas tare. Cum poate fi oprită? Nu cumva duhul a evadat din clondir?

— Noi facem ce putem, a rostit Boaz fără pic din umorul lui caracteristic și pentru o clipă m-am

întrebat dacă nu cumva mă înșelasem, crezând că Gil era singurul ucigaș. Ne facem partea noastră.

Am examinat și restul fotografiilor. Cu glas monoton, Boaz le-a atribuit tuturor date și locuri: primul atac asupra World Trade Center, 1993; Centrul Comunității Evreiești din Buenos Aires, 1994; ambasadele americane din Kenya și Tanzania, 1998; USS *Cole*, 2000; și altele. Gil a explicat implicarea lui Manny din culise și felul cum participarea sa creștea letalitatea bombelor și sporea cunoașterea realizării altora.

— Vezi așadar, a spus Boaz după ce am terminat și i-am restituit fotografiile lui Gil, că, pentru noi, eradicarea lui Lavi este similară tratării unei boli fatale. Nu-i putem învia pe cei uciși deja, dar putem salva vieți ce vor fi pierdute dacă existența lui va continua.

— Credem că ne poți ajuta, a zis Gil.

— Și mai credem, a adăugat Boaz, că o poți face în modul cuvenit.

Am înțeles ideea. Principalul era că ei nu căutau ceva infailibil, ci doar ceva care să poată fi dezmințit. Dacă ar fi insistat în privința unui infarct, aș fi înțeles că principala lor grijă era ca ulterior să nu se pună nici măcar întrebări. Atunci aș fi presupus că Manny era o țintă cu conexiuni neobișnuit de sus-puse și l-aș fi reevaluat în consecință. Cei doi israelieni păreau însă dispuși să răspundă la întrebări, atâta timp cât răspunsurile nu duceau spre ei.

Mi s-a părut interesant și faptul că mă abordaseră direct. Ar fi putut să folosească pe altcineva și să se izoleze prin intermediari. Bănuiam că apreciaseră că izolarea suplimentară asigurată de intermediari ar fi fost întrecută de posibilitatea mai însemnată a descoperirii. Dacă Manny ar fi murit împușcat în cap cu o armă de calibru mare, cineva s-ar fi putut simți îndemnat să caute cu foarte multă atenție făptașul. Sigur că da, și atunci ar fi existat un grad de izolare, însă

metoda asasinatului ar fi făcut izolarea necesară. „Palmaresul” și metodele mele îi determinau să fie mai încrezători în succesul meu final – izolare mai puțină și în același timp mai puțină nevoie de izolare. Un dublu avantaj. Și oricum Delilah mă adusese aici. Ea mă convinsese să accept cazul și intermediase întâlnirea. Ar fi fost lipsit de sens ca după aceea să încerc să derulez acțiunea potrivit altor coordonate.

Flexibilitatea în privința căreia am căzut de acord era utilă, dar pe ansamblu continuam să operez într-un univers de posibilități relativ restricționat. Totul ar fi fost mai simplu dacă aș fi putut afla pur și simplu rutinele lui Manny, după care să-l poziționez pe Dox pentru a-i zbura creierii de la o mie de metri depărtare. Însă de fapt nu mă deranjau restricționările și bănuiesc că nu m-au deranjat niciodată. La urma urmelor ele fac parte din ceea ce-mi justifică prețurile. Iar „moarte naturală” înseamnă fără investigații, ba poate chiar fără întrebări. Mă pot pierde după aceea în mulțime. Fără să fiu urmărit. Și făcându-mi mai puțini inamici în decursul procesului.

— Un lucru mă îngrijorează, am spus. Nu înțeleg nevoia dezmințirii. Ținând seama de acțiunile lui, aș fi crezut că voi, sau oricare alții, l-ați putea omorî pe Manny în orice fel ați vrea.

Cei doi au schimbat priviri. În mod vădit, avusesem dreptate să simt că subiectul era sensibil.

După o clipă Boaz a rostit:

— Avem motive să credem că Lavi este o sursă CIA.

În mintea mea, prețul jobului s-a dublat instantaneu.

— Aveți motive? am întrebat.

Israelianul a strâns din umeri.

— Nu suntem siguri sută la sută, dar, evident, dacă există o relație, nu vrem să fim nevoiți să ne cerem scuze.

— De ce l-ar dori Agenția ca sursă pe individul ăsta? De ce n-ar vrea mai degrabă să-l vadă cu mâinile pe piept?

— CIA are idei exagerate despre propriile ei capacități, a zis Gil. Ei cred că pot face mai mult bine controlându-i pe unii ca Lavi, decât ar putea obține prin simpla lor ucidere. Ei cred că informațiile căpătate de la Lavi și cei ca el slujesc „tabloul mai mare” și „binele superior”.

— Ai auzit de A.Q. Khan? a întrebat Boaz.

— Da, am încuviințat, este părintele bombei atomice pakistaneze. Și al multor copii nelegitimi, dacă știrile sunt adevărate. Pakistanezii l-au arestat pentru conducerea *unei* rețele internaționale de arme nucleare, dar l-au grațiat practic în ziua următoare.

Boaz a aprobat din cap.

— Te întrebi ce ar trebui să faci ca să fii aruncat la închisoare în țara aia.

— Khan și-a vândut kitul de tehnologie nucleară Iranului, Libiei, Coreei de Nord și altora, a zis Gil, poate chiar și unor jucători individuali, nu numai unor țări. S-a dovedit că CIA îl supraveghea de treizeci de ani, însă a făcut totul chiar sub nasul Agenției. CIA a convins în două rânduri agenții serviciilor secrete olandeze să nu-l aresteze, deoarece dorea să-i urmărească contactele.

— Dar oamenii voștri? am întrebat eu. Pare ca și cum Khan ar fi fost predispus spre suferirea unui accident.

— În mod prostesc, a zis tot Gil, am consultat Agenția cum să-l abordăm. Toți au fost enervant de cunoscători. Acum nu mai comitem greșeala aceea.

— Așadar credeți că Agenția ar putea folosi cu Manny metoda utilizată cu Khan.

— O metodă similară, a precizat Boaz, nu chiar aceeași. Khan n-a fost niciodată o sursă a americanilor, pe când despre Lavi credem că ar putea fi. În tot cazul însă nu mai suntem interesați să încercăm să-i determinăm pe ei să ne conducă

spre alții. Nu-i decât o… cum să zic… „o labă-n grup”?

— Mda, cred că-i poți spune în felul ăsta.

El a surâs, încântat de cunoașterea argoului.

— Am învățat din propriile noastre greșeli. Când dăm acum peste unii ca Lavi, îi omorâm pur și simplu. În cazul ăsta, din motivele pe care ți le-am împărtășit, este preferabilă o moarte discretă.

Toți am tăcut o vreme. După aceea, am spus:

— Dacă asta ar putea supăra CIA, riscul este mai mare. Prețul pe care l-am discutat mai devreme se schimbă.

Boaz m-a privit și a zis:

— Spune care-i prețul nou.

Capitolul 3

În următoarele zile petrecute în Manila, Dox și cu mine am aflat câteva lucruri importante. În primul rând, Manny nu locuia de fapt în hotel. Apărea acolo doar o dată sau de două ori pe zi, de obicei la începutul după-amiezii, apoi spre seară. Stătea cam o oră, după care pleca spre destinații necunoscute. În al doilea rând, se deplasa cu una dintre mașinile hotelului, care avea patru Mercedesuri S-Class negre, identice. Nu vedeam niciodată automobilul lui, care avea plăcuța de înmatriculare MPH 777, decât atunci când trăgea în față pentru a-l aduce pe Manny, după care șoferul aștepta în garaj. Mașina nu revenea la hotel nici chiar seara. Probabil că Manny o rezervase pentru servicii non-stop, posibil pentru toată durata ședерii lui în Manila.

Am fost tentat să sun la recepție – „Bună ziua, sunt domnul Hartman, îmi puteți reaminti, vă rog, pentru ce perioadă am rezervat mașina de la hotel?” – pentru a obține o posibilă indicație cu privire la timpul cât intenționa Manny să stea în oraș. Am decis însă că apelul acela ar fi însemnat un risc inutil. Ținând seama că se caza de mult

timp în Peninsula, era posibil ca personalul să-i cunoască obiceiurile, poate chiar și glasul.

Dar poate că exista o cale mai bună. Printre gadgeturile pe care le adusesem pentru job se număra un dispozitiv de urmărire prin GPS. Era un aparat minuscul cu antenă internă și activare prin mișcare, pentru a economisi bateria în timpul staționării mașinii. Dacă l-am fi putut plasa în vehicul, am fi putut urmări de la distanță mișcările lui Manny.

În ziua aceea am închiriat una dintre mașinile hotelului pentru o excursie la lacul Taal. Folosind un accent japonez pronunțat, i-am spus șoferului că doream să văd lacul și vulcanul activ care-l crease. Pe inelarul mâinii stângi purtam o verighetă din aur cumpărată cu cash de la un vânzător stradal din Manila. I-am oferit șoferului o mulțime de oportunități s-o vadă.

Călătoria, prima pe care o făceam în afara zonei metropolitane Manila, a fost straniu de frumoasă. Am trecut mai întâi pe lângă mahalalele zonei – maghernițe dărăpănate ce se agățau precar pe sub autostrăzi și liniile ferate; pereții lor din tablă ondulată și ruginită erau provizorii, dar în același timp, cumva, fără vârstă, iar locuitorii stăteau în picioare sau pe vine în fața caselor acelea jalnice, printre găini și câini vagabonzi, privind fără să se plângă Mercedesurile ce treceau pe lângă ei în traficul tot mai dens al dimineții. Dincolo de EDSA, centura rutieră care înconjoară Manila ca un lanț sugrumat de circulație, orașul lăsa locul orezăriilor și dealurilor verzi din depărtare, și am încercat senzația ciudată și nu neplăcută că eram în Vietnam. Șoferul a sporit viteza. Capre și vaci costelive ne-au privit fără interes evident. Am depășit un băiat care călărea un bivol slăbănog pe lângă autostradă. El ne-a ignorat, însă am văzut că-și zâmbea visător pentru sine, în timp ce se legăna pe animal și m-am întrebat pentru o clipă ce gânduri i-ar fi putut cauza extazul acela blând.

Lacul în sine, complet nemișcat, înconjura conul unui vulcan activ care părea adormit, însă care poate că avea să răbufnească în curând. Din cauza orei matinale nu apăruseră deocamdată turiștii și am fost încântat să beneficiez de câteva clipe pentru a contempla apa, cerul, zumzetul insectelor și ciripelile păsărilor tropicale, înainte de a reveni la aglomerația din Manila și apăsarea operațiunii.

În hotel, Dox și cu mine am monitorizat cu rândul transmisiunea de la videocamera din fața ascensoarelor, după orice semne ale întoarcerii lui Manny. Era o activitate plictisitoare, așa cum este în mod inevitabil filajul staționar. De data asta însă am avut noroc: el a apărut imediat după ora 14, după ce așteptaserăm doar câteva ore. De îndată ce l-am văzut pe el și pe bodyguard trecând prin fața videocamerei, am pornit spre garajul subteran.

În engleză stricată și cu accent japonez pronunțat, i-am explicat șefului garajului ce se întâmplase. Fusesem cu una dintre mașinile hotelului la lacul Taal, i-am spus, dar, cumva, îmi pierdusem verigheta în decursul excursiei. Bărbatul a părut realmente înțelegător; probabil că pricepea cum va părea totul în ochii soției mele, când aveam să încerc să-i explic că-mi pierdusem verigheta în Manila, un oraș notoriu pentru cartierele dedicate plăcerilor carnale. A examinat niște hârtii, apoi a indicat o mașină:

— Aceea, domnule Yamada, cea din extremitatea stângă, cu ea ați fost. Vă rog, uitați-vă înăuntru.

I-am mulțumit și am susținut un spectacol complet, examinând interstițiile dintre pernele banchetei și ridicând covorașele de pe jos. În mod bizar, nu mi-am găsit verigheta.

— Nu-i acolo, am clătinat din cap simulând agitația. Sunteți sigur… că aceea este mașina corectă? Toate par la fel.

— Sunt absolut sigur, domnule.

Mi-am trecut palma peste gură, frecându-mă apăsat.

— V-ar deranja dacă m-aș uita și în celelalte? Vă rog…

El a încuviințat din cap și mi-a oferit din nou surâsul de simpatie înțelegătoare.

— Sigur că da, domnule, a spus.

Am avut grijă să caut imediat după aceea prin Mercedesul cu plăcuța de înmatriculare MPH 777, cercetând bancheta din spate cu aceeași atenție meticuloasă pe care o dovedisem cu câteva minute mai devreme. De data asta însă am lăsat în urmă unitatea GPS, lipită sub scaunul șoferului. Șoferul pălăvrăgea cu cineva din personalul hotelului lângă ușa din față și n-a părut nici să observe, nici să-i pese de scurta mea intruziune.

Căutările prin a treia și a patra mașină au fost la fel de nefructuoase. I-am mulțumit stingherit șefului de garaj și l-am rugat să-mi telefoneze imediat dacă se găsea o verighetă. M-a asigurat că o va face cu certitudine.

Dacă după terminarea operațiunii se ivea vreo ocazie, aveam să recuperez unitatea. Oricum cineva ar fi descoperit-o până la urmă. Și ce dacă însă? Șoferul ar fi ezitat să-i anunțe găsirea, pentru a nu-și provoca singur necazuri. Dacă își anunța șeful, acesta ar fi avut aceleași rețineri. Chiar dacă incidentul ajungea la urechile managementului, se putea conta pe faptul că hotelul nu va risca să-și facă publicitate negativă pentru că cineva urmărise clandestin deplasările unui client prin intermediul mașinilor din garajul hotelului, în felul acesta lăcomia și rușinea deveneau părinții complicității.

În zilele următoare am utilizat GPS-ul pentru a urmări mișcările lui Manny. El părea să călătorească mult prin zona metropolitană Manila, însă exista un loc mai des frecventat: suburbia Greenhills. Obișnuia să ajungă acolo pe la începutul serii și cu toate că uneori pleca iarăși

după o oră sau două, revenea întotdeauna pentru a înnopta.

— De ce crezi că se duce în Greenhills zilnic și nu înnoptează deloc la hotel? a întrebat Dox, pe când îi studiam mișcările.

Am căzut pe gânduri.

— Nu sunt sigur. Poate fi vorba despre securitate, despre locații multiple care să creeze un joc dinamic de tip alba-neagra. Însă numai două locuri nu sunt suficiente. Iar orarul lui este mai regulat decât mi-ar fi plăcut.

— Eu bănuiesc că are o femeie acolo.

— Și-ar putea găsi mult mai ușor o femeie în Makati, lângă hotel.

— Poate că pe asta o iubește.

Am strâns din umeri.

— Nu există decât o singură cale prin care să aflăm.

La sosirea în Manila, cu trei săptămâni în urmă, închiriasem un automobil Honda Civic gri, nebătător la ochi, pe care-l țineam în parcarea lui Peninsula. În mintea mea eram angajatul unui japonez și sosisem înaintea bossului meu pentru a examina diverse locuri din oraș. Paravanul era simplu, asigura un domeniu larg de comportamente și ar fi fost greu de dezaprobat. Yakuza sunt destul de numeroși în Filipine, o țară care asigură multe „animatoare” din Japonia, iar explicația mea, incluzând o reticență față de detalii, ar fi fost adecvată pentru a supraviețui oricăror întrebări previzibile.

Spre sfârșitul după-amiezii, am pornit spre Greenhills înainte de ora obișnuită la care ajungea Manny. Grație informațiilor GPS-ului, știam cu precizie de un metru locul unde îi oprea mașina. O făcea mereu în fața numărului 11 de pe bulevardul Eisenhower, care s-a dovedit a fi un bloc din cărămidă și sticlă, cu apartamente luxoase, care mirosea a proaspăt îmbogățiți. M-am așezat și am așteptat la fereastra unui Jollibee, echivalentul

filipinez al lui McDonald's, într-un mall de vizavi. Observasem că, deoarece soarele era pe cer și continua să se deplaseze spre vest, sticla localului reflecta foarte multă lumină, îngreunând posibilitatea de a vedea înăuntru.

Pe când fusesem cu armata în Vietnam, petrecusem ceva timp în Manila, dar, desigur, asta fusese demult și orașul se schimbase. Enclavele, precum suburbia aceasta, erau pe atunci orezării. Orașul era de asemenea mai aglomerat acum: mai mulți oameni, mai multe vehicule și mai multă frenezie. Exista și un aer nou de comercialism – mega-mallurile erau vizibile de pe autostrăzile ticsite de mașini și cu panouri publicitare ce făceau reclamă la paste înălbitoare de dinți, iar blocurile-turn moderne subliniau prin contrast eternele maghernițe și mahalale din jurul lor. În cele trei săptămâni dinaintea sosirii lui Manny, mă adaptasem la schimbările acestea și în același timp mă răsfățasem cu un curs de actualizare a capitalei și împrejurimilor. Itinerarul varia, dar exista desigur o temă. Aș fi putut spune că cercetam un ghid unic de felul *Necazuri în paradis*: *Ambuscade*, *evadări și eschive pentru operatorul independent în Manila metropolitană*. Cu cât asuzi mai mult la antrenamente, cu atât sângerezi mai puțin în luptă, îmi spusese un instructor în armată și nu uitasem niciodată lecția aceea. Dacă aveam să mor în cursul unei operațiuni, n-avea să fie în niciun caz pentru că fusesem prea leneș ca să mă pregătesc așa cum se cuvine.

Manny a apărut la ora cinei. Mercedesul negru S-Class a apărut de după colț pe Eisenhower și a oprit în fața blocului. Bodyguardul a coborât primul. A petrecut câteva clipe cercetând strada în căutarea vreunui eventual necaz, dar n-a reușit să-l observe mâncând un cheeseburger înapoia geamului reflexiv al lui Jollibee. După ce s-a declarat mulțumit, i-a deschis portiera lui Manny, continuând să inspecteze periodic strada. Doi

agenți de pază, în uniforme, din fața clădirii au încuviințat din capete spre Manny când a trecut pe lângă ei și am înțeles că le era cunoscut. Avea să fie dificil să ajung înăuntru la el, deși varianta aceea oferea avantaje evidente. Trebuia să continuăm filajul pentru o ocazie mai bună.

Am ieșit din Jollibee și am intrat în mall. L-am sunat pe Dox de pe un telefon mobil cu cartelă pe care-l cumpărasem cu bani lichizi. Dox folosea un telefon similar. El avea și un telefon personal, dar i-am spus să-l țină închis cât timp operam. Telefoanele mobile pot fi urmărite și nu știam cine ar fi putut avea numărul lui.

— Este aici, am rostit. Blocul de apartamente din Greenhills.

— Știu, urmăresc săgeata care se mișcă pe laptop. Am văzut că mașina a oprit acum zece minute. Ceva interesant?

— Blocul are mulți agenți de pază. Va trebui să continuăm filajul.

— Am înțeles.

— Până în prezent, la ce oră a plecat cel mai devreme de aici?

— Stai așa.

Am auzit sunetele tastaturii.

— La șapte dimineața. În general însă pleacă pe la opt.

— Bine. Eu mă retrag. Mă întorc dimineață. L-am văzut sosind. Poate că voi afla ceva văzându-l cum pleacă.

•••

În dimineața următoare am revenit înainte de ora șapte. Am mâncat iarăși la Jollibee. Era duminică și personalul de dimineață se schimbase. Deși chiar dacă ar fi fost cei din ziua trecută, mă îndoiesc că m-ar fi remarcat. Când vreau, am abilitatea de a mă integra perfect în decor.

Manny a ieșit din bloc după vreo patruzeci și cinci de minute. Era însoțit de o filipineză drăguță și de un băiat de șapte-opt ani, care părea metis.

Manny purta pantaloni negri și cămașă crem din mătase; femeia era micuță, cu corp frumos, cu piele închisă, în rochie galbenă, înflorată. Băiețelul avea blazer albastru și pantaloni kaki. Îl ținea pe Manny de mână și în clipa în care mintea mea a pus toate piesele laolaltă, am înțeles: *Este pur și simplu fericit că-i cu tăticul lui* și am fost surprins de ascuțimea fiorului care a însoțit gândul.

Au suit pe bancheta din spate a Mercedesului, iar eu i-am privit îndepărtându-se. Atunci mi-a sunat telefonul. Era Dox.

— Este în mișcare, a spus el.

— Știu. Sunt cu ochii pe el.

— Care-i treaba?

Am tăcut o clipă, după care am zis:

— Nu stă la hotel, fiindcă are o familie aici, în Greenhills. O femeie și un fiu.

— De unde știi?

— Tocmai i-am văzut pe toți laolaltă. După cum erau îmbrăcați în dimineața de duminică, aș zice că se duceau la biserică. Și este logic. Dosarul spunea că Manny are o familie în Johannesburg. Bănuiesc că la un moment dat, să zicem acum șapte-opt ani, după cum pare băiețelul, Manny i-a tras-o unei filipineze. De aceea vine aici regulat și stă așa mult. Nu-i vorba despre afaceri, sau cel puțin nu numai despre afaceri. Își ia o cameră la hotel, pentru ca nevasta din Johannesburg să nu intre la idei, și vine aici o dată sau de două ori pe zi. Ia gândește-te la ce ore vine la hotel – când este dimineață și după-amiază în Africa de Sud. Probabil că telefonează acasă din cameră, pentru ca nevasta să poată vedea locația apelantului.

— Crezusem că amicul Manny este de credință iudaică. Când eram mic n-am mers prea des la biserică, totuși nu-mi amintesc să fi văzut acolo mulți evrei.

Am căzut pe gânduri, apoi am zis:

— Dacă nu m-am înșelat despre locul unde s-au dus, probabil că o face de dragul femeii.

Filipinezele pot fi destul de serioase în privința catolicismului.

— Bun, să zicem că m-ai convins. Ai vreo idee despre cum am putea ajunge la el?

— Știm unde stă în realitate, iar ăsta-i un început. Ține-mă la curent despre locul spre care se îndreaptă mașina și o să-i urmăresc de la distanță până se opresc. Poate că o să aflu mai multe.

— Am înțeles.

N-au mers departe, ci la comunitatea East Greenhills din apropiere, care avea poartă de acces. A trebuit să-i arăt unui paznic actul meu de identitate, care era oricum fals, însă m-a lăsat să intru când i-am spus, urmându-mi intuiția, că venisem pentru slujba de dimineață. Putea să mă și testeze, dacă dorea. Mama mea americană, care era catolică, mă dusese la biserică suficient de des pentru ca experiența respectivă să mi se întipărească în minte.

Artera de acces spre biserică era ticsită de mașini, așa că a trebuit să parchez mai departe și să merg pe jos. Era perfect. Preferam să nu-mi țin automobilul la vedere, pentru ca bodyguardul să nu aibă multe ocazii de a revedea aceleași imagini familiare.

Înăuntru era aglomerat, aproape plin. Am recunoscut subiectul predicii, care era ținută în engleză – vorbită aproape universal în Manila, alături de limba indigenă tagalog. Preotul comenta rugăciunea sfântului Francisc de Assisi, care opinase, printre altele, că prin moarte ne naștem în viață eternă.

Propria mea experiență mă dusese la concluzii contrare, dar nu mi se părea că ar fi avut sens să argumentez.

Glasul preotului răsuna din partea din față a sălii lungi, concurând cu ventilatoarele montate pe pereți, care basculau dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi fost alternativ fascinate, apoi respinse de

cadențele predicii lui. Incinta era deschisă pe trei laturi spre exterior și aerul era încărcat de umezeala tropicală.

Am rămas în spate, pe una dintre stranele de lemn lăcuit, simțind apăsarea edificiului împrejurul meu. Trecuse mult, parcă o viață, de când nu mai intrasem într-o biserică, dar asta nu mă deranjase prea mult.

Îl puteam vedea pe Manny și familia lui în stânga, cu șase rânduri mai în față. Băiatul stătea între el și femeia despre care simțeam că avusesem dreptate când îi spusesem lui Dox că era motivul pentru care israelianul participa la slujbe. Probabil că de fapt lui nu-i păsa deloc, sau poate că totul i se părea inconfortabil. Oricum ar fi stat lucrurile, faptul că era dispus să participe reprezenta o dovadă suplimentară că ținea mult la femeie și, presupuneam, și la băiat.

I-am privit din locul unde stăteam și m-am întrebat cum vedea băiatul ritualul la care era supus. Nu știam dacă participarea tatălui său îi îmbunătățea sau înrăutățea situația.

Da, am gândit. *Acum patru sute de ani spaniolii i-au infectat pe băștinași. Iar acum infecția se perpetuează*, *persistă. Femeia o transmite băiatului.*

Tatăl meu fusese ucis pe când aveam opt ani, în timpul unei demonstrații stradale din Tokio. De atunci existaseră mai multe momente despre care cred că ar putea fi numite „definitorii”, dar moartea tatii a fost cel dintâi. Pot să simt și acum frica teribilă și șocul simțite când mama mi-a adus vestea, încercând, dar nereușind, să-și stăvilească lacrimile. Dacă aș dori, însă nu obișnuiesc s-o fac, mi-aș putea reaminti perfect anii de vise ciudate de după aceea, în care tata era cu noi, viu, dar întotdeauna imaterial, mut, pe moarte sau cumva incomplet în alt fel. Avusesem nevoie de mult timp pentru a-mi reveni din toate astea.

Mi-am dat seama că amintirile îmi fuseseră stârnite de vederea lui Manny alături de familia sa. Și nu mă ajuta nici faptul că mă aflam într-o biserică.

M-am gândit la fotografiile pe care mi le arătaseră Boaz și Gil. Dacă Manny ar fi murit azi într-un accident, era foarte clar că ar fi fost salvate multe vieți nevinovate. Cum se putea atunci ca facilitarea decesului său să fie un păcat? Dimpotrivă, păcatul n-ar fi constat oare în pasivitate? Iar o asemenea pasivitate n-ar fi fost de fapt o formă de complicitate la morțile nevinovaților, ce aveau să urmeze?

În același timp însă știam că moartea lui Manny avea să-l lase orfan pe băiețașul acesta, avea să-l crucifice în durere și singurătate. Știam asta foarte bine.

Imediat am detestat să fiu pus înaintea acestei dileme. Am urât toate forțele, din trecut și din viitor, ce conspiraseră pentru a mi-o impune. Doream să fiu unul dintre ignoranți, unul dintre profitorii nedemni ai roadelor unor asemenea opțiuni oribile, care puteau dormi în tihnă în paturile lor și visa vise inocente și se puteau bucura de profiturile sacrificiului pe care urma să-l impun acestui copil și ale sacrificiului pe care eu însumi aveam să-l fac în cursul procesului, fără ca ei să-și păteze mâinile cu sânge. Ei nu meritau beneficiile, tot așa cum nici băiețelul nu merita povara, și la naiba dacă eu urma să fiu cel care să le prezinte un astfel de cadou însângerat!

Apoi mi-am spus: *Poate că acesta este sacrificiul care ți se cere. Acesta este sacrificiul pe care-l datorezi. Toate viețile pe care le-ai luat… oare viețile salvate nu le contrabalansează*?

Am scuturat din cap, derutat. Făcusem treaba asta de mai mulți ani decât m-aș fi obosit să socotesc și până acum nu mai fusesem niciodată încercat de asemenea sentimente. Cel puțin nu în toiul procedurilor. Uneori afli ceva ulterior, sau

vezi ceva când este prea târziu ca să mai bați în retragere, și te tulbură mai târziu. Dar nu în felul acesta.

Băiatul este motivul, mi-am spus. *N-ai vrut niciodată să vezi că ținta are o familie*, *iar băiatul îți reamintește de tine însuți. Este o reacție perfect normală. Va trece*, *așa cum trece întotdeauna. Concentrează-te asupra jobului*, *asupra executării lui. Doar în asta poți avea încredere*, *doar asta te duce mai departe.*

Am inspirat adânc, apoi am expirat. Așa-i. Jobul…

Slujba a mai durat patruzeci de minute. Când s-a terminat, m-am ținut după Manny și familia lui, stând totuși la depărtare în mulțime. După ce am ieșit din biserică, băiețelul s-a cocoțat pe umerii lui Manny și i-am putut auzi râsetele încântate răsunând până departe prin aerul tropical. I-am privit pe toți trei suind în Mercedes, după care am revenit la mașina mea.

L-am sunat pe Dox.

— Au fost la biserică. Bănuiesc că se duc să mănânce undeva. Anunță-mă încotro se îndreaptă și voi sta în preajma lor. S-ar putea să fie ocazia noastră, așa că fii gata să acționezi.

— Sunt deja pregătit.

Deoarece Dox mă actualiza permanent asupra schimbărilor de direcție ale Mercedesului, i-am putut urmări fără să fiu nicio clipă în raza lor vizuală. S-a dovedit că avusesem dreptate. S-au oprit în Ayala Center, un mega-mall strălucitor, aflat aproape chiar vizavi de Peninsula. Am intrat în mall cu numai un minut în urma lor și, bazându-mă pe locul unde parcaseră, am estimat unde se duseseră înăuntru. După aceea a fost mai mult o problemă de verificare a restaurantelor. I-am descoperit peste numai câteva minute în principala zonă de food-court de la nivelul al treilea. Stăteau într-un local World Chicken și începuseră deja să mănânce. Bodyguardul se afla într-o parte. L-am

zărit cu coada ochiului, însă nu am schițat niciun semn că aș fi fost conștient de prezența lui. Eram aproape sigur că el nu mă observase. Zona era ticsită de clienți și cumpărători, așa că beneficiam de suficientă acoperire.

L-am sunat pe Dox.

— L-am găsit. Sunt în Ayala Center, chiar vizavi de tine. Vino pe jos, fiindcă n-o să faci nici zece minute.

— Am pornit.

— Când ajungi aici, comută pe echipamentul de comunicații.

— Am înțeles.

Mi-am cumpărat o cafea și m-am așezat în capătul opus al nivelului al treilea. După câteva minute l-am auzit pe Dox:

— Am ajuns. Sunt în atriul de la parter. Unde ești tu?

— Într-un loc numit Glorietta Food Choices, nivelul al treilea Glorietta. La etajul de sub cinematografe, imediat lângă o sală de jocuri video. Stau lângă ferestre, în capătul opus față de scările rulante. Amicul nostru își ia prânzul la trei metri în fața scării rulante. Bodyguardul este cu ei. Suie și ia-o imediat la dreapta, astfel nu te va vedea. După aceea rămâi pe periferie până îi identifici. Nu vreau să te recunoască din hotel.

— Am înțeles.

Dox a apărut după un minut. A descris un ocol mare așa cum îi sugerasem, păstrând mereu mulțimea între el și Manny. Ochii i-au trecut peste mine fără să zăbovească.

Mi-am dat seama că Manny nu fusese deloc la toaletă de când părăsise blocul cu apartamente. M-am gândit că, la un moment dat, poate după prânz, avea să se ducă pentru a răspunde chemării naturii. Bodyguardul avea să fie cu ochii în patru după oricine ar fi intrat după el, dar nu s-ar fi gândit că vreun element antisocial s-ar fi putut afla deja înăuntru.

Am simțit cum un val mic de adrenalină a scăldat țărmul.

— Hei, am zis.

— Da.

— La nivelul ăsta există o toaletă pentru bărbați. Mă duc să aștept înăuntru. Simt că amicul nostru va veni acolo după ce termină masa. Cu puțin noroc, va fi singur.

— O să-ți acopăr spatele, partenere.

— Perfect.

Toaletele sunt excelente, deoarece se numără printre ultimele locuri dintr-un oraș unde nu există videocamere de securitate. Aveam să aștept înăuntru, să apar înapoia lui Manny, să-i frâng gâtul și să ies pe ușă înainte ca el să fi atins pardoseala. În vecinătatea toaletei nu existau videocamere, așa că intrarea și ieșirea mea nu aveau să fie înregistrate. Nimeni nu s-ar fi interesat de soarta lui Manny pentru minimum două minute, și probabil mai degrabă vreo cinci minute, astfel că Dox și cu mine am fi beneficiat de timp destul ca să ieșim neobservați. Nu tocmai nivelul de naturalețe la care sperau israelienii, sau pentru care mi-ar fi plăcut să fiu plătit, totuși acceptabil. Polițiștii pot fi la fel de leneși ca oricare alți oameni, iar pentru cineva lipsit de cheful de a completa multe hârțoage, un gât rupt este mai ușor de clasat în categoria „lunecare și cădere” sau „accident”, decât o gaură de glonț în frunte. Principalul era că nimeni n-avea să poată atribui incidentul clienților mei.

Mi-am închipuit familia lui Manny, așteptându-l să revină de la toaletă. Două minute devin trei… trei devin patru. Cineva glumește că poate tăticul a căzut înăuntru. Femeia se duce la ușă și-l strigă. Nu primește niciun răspuns. Se simte derutată, posibil ușor îngrijorată. Strecoară capul înăuntru și-l vede pe Manny pe podea, cu gâtul îndoit într-un unghi nefiresc. Țipă. Băiețelul vine în fuga mare. Se oprește lângă piciorul mamei și privește

prin ușa pe care ea o ține întredeschisă. Imaginea i se întipărește în creier și nu-l mai părăsește niciodată.

Am auzit glasul lui Dox în cască:

— Ești bine, partenere?

Am privit în jurul nivelului.

— Da, sunt bine, de ce?

— Pentru o clipă ai părut tulburat. M-am gândit că poate ai văzut ceva ce n-am observat eu.

— Sunt bine.

— Fii atent că o să ai companie – se apropie din spatele tău. M-am temut că n-ai observat.

— Ce fel de companie?

— Din cele care au o umflătură la spate sub sacou.

— Bodyguardul?

— Exact.

M-am întrebat cum reușise să strecoare o armă în mall. Probabil că avea permis. Manny venea de mult timp în Manila și avea cu siguranță o mulțime de relații.

— Spune-mi dacă trebuie să mă întorc, ca să fie clar că-l văd sosind.

— Cred că n-o să ai probleme. Are mâinile goale, dar e clar că vine să te verifice.

Știam ce anume atrăsese probabil atenția bodyguardului. Nu era ceva ce făcusem, ci ceva ce sunt eu însumi.

Nimeni nu poate tăinui complet semnele unei relații intime cu violența. Semnele evidente aparțin cazurilor grave, acei bărbați care au supraviețuit unor adversități teribile și nu au nici capacitatea, și în mod clar nici predispoziția de a-și camufla aerul prădător pe care-l transmite genul respectiv de supraviețuire. Indivizii aceia, printre care se numără membrii bandelor, foști deținuți și o anumită specie de foști soldați, degajează presentimentele cele mai puternice și mai distincte, și sunt cel mai ușor de detectat.

Mai există de asemenea un alt tip, la fel de intim cu violența ca primul, ba poate chiar într-o măsură mai mare, însă mai conștient de undele pe care le emite și mai predispus, ca și mai priceput, în a le camufla. Acest tip, care-i include pe operatorii sub acoperire obișnuiți, este mai greu de detectat, dar este adesea sesizabil nu atât prin prezența unui presentiment anume, cât prin absența oricărui fel de presentiment. Inșii aceia au devenit conștienți de semnalele de pericol pe care le emit și reacționează sau, putem spune, suprareacționează, prin suprimarea tuturor emițătorilor. În cadrul energiei emanate de un mediu social oarecare, ei apar ca o absență, ca o lipsă, ca o pată cenușie într-o pânză multicoloră sau ca o gaură neagră pe fundalul cerului înstelat.

Al treilea tip este cel mai greu de detectat și probabil de nerecunoscut pentru primele două tipuri și cu certitudine pentru civili. Include oameni care au fost de asemenea călițiți în violențe, dar care sunt în același timp artiști înnăscuți ai camuflării – cameleoni. Ei își ascund semnele de prădători nu atât prin încercarea de stopare a emițătorilor, cât mai degrabă prin ascunderea lor înapoia altei personalități pe care ei o recunosc la civili și pe care o imită și o proiectează ca pe o hologramă. Cunosc acest tip, deoarece mă integrez în el.

Totuși până și al treilea tip este detectabil uneori, în anumite momente, dacă știi ce să cauți. Îmi este imposibil să articulez ce anume exact îi trădează pe cameleoni. Uneori este ceva din ochii lor, ceva care nu se potrivește cu hainele, cu mersul, cu tiparele vorbirii. Uneori este ceva care se simte ca o încrețitură pe marginea personalității, care nu se potrivește tocmai perfect în fațadă. Indiferent ce ar fi, este ceva ce intuiția poate semnala, însă care rămâne prea subtil pentru a putea fi etichetat de mintea conștientă. Pe când stăteam în zona de food-court, tulburat de

gândurile mele, probabil că ceva răzbătuse la suprafață în expresia mea, iar bărbatul acesta care venea spre mine îl percepuse și considerase că merita o examinare mai îndeaproape.

Operatorii nu le îngăduie oamenilor să se apropie dinspre pata lor oarbă, așa că dacă nu mă întorceam sau dacă nu-l lăsam în alt fel să știe că eram conștient de apropierea lui, l-aș fi putut convinge să ignore ceea ce-l atrăsese și să concluzioneze că eram totuși un simplu civil. După ce mă adulmecase, putea să treacă pur și simplu mai departe. Sau, dacă se apropia prea mult și mă forța să acționez, ar fi fost mai puțin probabil să fie pregătit în mod adecvat pentru ceea ce avea să întâlnească.

— Cât este de aproape? am întrebat fără să mișc buzele.

Am luat un pliculeț de zahăr, l-am desfăcut și am început să-l torn în ceașca de cafea. Dacă încerci să nu fii detectat, este util să faci lucruri banale și, pe cât posibil, să gândești gânduri banale. Nu mă întrebați de ce, dar este util.

— Opt metri. Șapte. Șase…

— Mâinile?

— Tot goale. Patru metri.

De la patru metri ar fi trebuit să-i aud pașii. Fie că era un bărbat care se deplasa în mod natural silențios, fie că acum o făcea deliberat. În tot cazul știam că nu era banalul bodyguard tipic, angajat de la o firmă de pază.

— Trei metri. S-a oprit lângă o plantă mare în ghiveci, care-l camuflează parțial. Mâinile sunt tot goale. Cred că nu știe ce să-nțeleagă despre tine, dar nici nu vrea să vă-mprieteniți.

Mi-am făcut de lucru, amestecând zahărul în cafea cu o lopățică din lemn și gândind: *Hmm*, *sper că are gust bun*, *eu prefer cafeaua neagră*, *însă cafeaua asta era oricum destul de amară*, *poate că-i din soiul arabica*, *da*, *prăjită intens*, *mă întreb din ce țară o fi*…

Glasul lui Dox s-a auzit din nou:

— Bun, se-ndepărtează. Probabil c-a decis că nu ești chiar interesant.

Am sorbit din cafea. De fapt, era destul de bună cu zahărul adăugat.

— Păi nici nu sunt, am zis.

Dox a râs.

După ce bodyguardul se îndepărtase, m-am ridicat și am plecat, târându-mi picioarele ca un *sararriiman* japonez tipic. L-am simțit urmărindu-mă cu privirea, știind că va considera ieșirea mea din scenă ca pe altă confirmare că nu prezentam o amenințare.

Însă în capătul îndepărtat al zonei food-court, după ce trecusem de arcadă, am cotit brusc, intrând în toaletă. Încăperea respectivă era dreptunghiulară, cam de cinci metri pe șase, cu intrarea pe unul dintre pereții scurți. Trei pisoare se aflau pe unul dintre pereții lungi; pe peretele opus erau două cabine, iar pe peretele de legătură se găseau chiuvetele. Doi adolescenți filipinezi își ridicau fermoarele când am intrat, și au ieșit după o clipă.

Am intrat în cabina din colț și am închis ușa.

— Sunt înăuntru, am anunțat. Spune-mi când se mișcă.

— Am înțeles.

Am așteptat zece minute. Apoi am auzit:

— S-au ridicat toți, se pare că bărbatul își ia rămas-bun de la femeie și copil. Da, cei doi coboară cu scara rulantă.

Se despărțeau. Asta era bine.

— Bodyguardul a rămas însă. Asta nu-i o surpriză.

— Nu, nu-i o surpriză.

A trecut un moment. Apoi:

— Vine spre poziția ta. Cred c-ai avut intuiție bună.

M-am simțit cuprins de alt val de adrenalină, mai masiv decât primul.

— Este cu bodyguardul?

— Nu, bodyguardul a rămas în spate. Acum omul nostru a pornit pe coridorul spre toaletă. Încă zece secunde și-i înăuntru.

— Perfect.

Am auzit deschizându-se ușa toaletei. Am inspirat profund, apoi am expirat lent pe gură și răsuflarea a ieșit lin și silențios, contrabalansându-mi bubuiturile inimii.

Am privit prin interstițiul de lângă marginea ușii și l-am văzut pe Manny. S-a apropiat de un pisoar. Era cu spatele la mine.

Am deschis ușa cabinei. Am înaintat silențios doi pași.

L-am auzit pe Dox în ureche:

— Rahat, partenere, femeia și băiatul s-au întors. Băiatul vine spre tine. Probabil că i-o fi spus maică-sii că are nevoie să facă pipi.

Rahat! *De două ori rahat*!

Am dat să intru înapoi în cabină. Crezusem că nu făcusem niciun zgomot, dar adrenalina îmi afecta auzul și trebuie să fi existat vreun sunet de care nu fusesem conștient, pentru că Manny a întors capul și m-a văzut.

În clipa dinaintea uciderii, nu mă uit niciodată la chipul țintei. Privirea tinde să mi se focuseze asupra trunchiului, a mișcării umerilor, șoldurilor și mâinilor. Procedând astfel, am avantajul de a zări orice mișcări defensive și de a evita să văd ochii țintei, expresia ei, apartenența la rasa umană.

Însă de data asta m-am uitat. Poate că a fost curiozitatea morbidă. Poate că a fost un instinct deplasat, ceva nobil în alte circumstanțe, dorința de a-mi confrunta consecințele faptelor. Indiferent de explicație, m-am uitat.

Ochii ni s-au întâlnit. În ai lui am văzut seriozitate, poate o ușoară surprindere. Niciun fel de recunoaștere. Deocamdată, niciun fel de teamă.

Ușa s-a deschis. Era băiatul.

Și atunci am încremenit.

Nu există alt mod prin care să explic ce s-a petrecut. Gândurile îmi erau limpezi. La fel și percepțiile. Dar nu-mi puteam clinti corpul. Păream țintuit locului. M-am gândit, în mod absurd, *Mișcă*! *Mișcă*!

Nu s-a întâmplat nimic.

Am simțit picături de transpirație brobonindu-mi fruntea. Și totuși nu mă puteam clinti.

Manny m-a privit și surprinderea i s-a transformat în îngrijorare, apoi în frică, apoi în hotărâre. Și-a încheiat prohabul, iar mâna dreaptă i-a intrat în buzunarul din față al pantalonilor. Cuvântul *cuțit*! mi-a fulgerat prin minte, totuși membrele continuau să-mi fie ca înghețate.

Probabil că nu era însă un cuțit, ci un dispozitiv de alertă. În secunda imediat următoare l-am auzit pe Dox:

— Rahat, partenere, se-ntâmplă ceva. Bodyguardul aleargă spre voi.

Nu am putut răspunde.

— Ești acolo, nenică? Zi ceva! O pauză, apoi: Futu-i, nu știu dacă mă poți auzi, dar bănuiesc că nu poți răspunde. Bine, intru și eu.

Manny a început să se retragă cu spatele spre ușă. S-a întors și l-a ridicat pe băiat în brațe. După un moment, ușa s-a deschis brusc și bodyguardul a năvălit înăuntru, aproape izbindu-se de ei. Mi-a zărit fața și s-a oprit imediat, recunoscându-mă, înțelegând că greșise să mă ignore mai devreme, știind acum că ar fi trebuit să-și fi ascultat instinctul.

I-a împins cu putere pe Manny și pe băiat în dreapta lui și a dus mâna la spate, sub sacou. Transpirația îmi curgea pe chip, dar nici acum nu-mi puteam mișca vreun mușchi.

Ușa s-a deschis din nou violent și Dox a pătruns în goană. Bodyguardul s-a răsucit și din aceeași mișcare a scos pistolul.

Atunci, când am văzut că va trage în Dox, paralizia mi s-a destrămat. Mugind ceva

neinteligibil, am înaintat doi pași și i-am prins pistolul cu ambele mâini. Deceniile de apucări și răsuciri ale *judogi* îmi conferiseră o forță anormală a mâinilor și odată ce înhățasem arma bodyguardului, am știut că era a mea. Am răsucit energic, menținând țeava îndreptată cât mai departe de mine și Dox. Bodyguardul a dat un țipăt și mâna i-a cedat. Pistolul s-a descărcat când i l-am luat și spațiul mic al toaletei a reverberat sonor de ecoul împușcăturii.

Dox l-a cuprins pe bodyguard după gât, din spate, și l-a smucit de pe picioare. Mâinile bărbatului s-au ridicat spre antebrațul masiv al lui Dox și picioarele i s-au zbătut sălbatic. Manny și băiatul s-au furișat pe lângă ei. M-am uitat dacă puteam să trag în Manny, însă Dox și bodyguardul îmi blocau linia de foc. Manny a deschis ușa și a ieșit împreună cu băiatul din toaletă.

Dox a trecut pe *hadaka jime*, o strangulare cu brațul gol, iar convulsiile bodyguardului au sporit, corpul i s-a contorsionat și picioarele s-au agitat prin aer.

Ușa s-a deschis iarăși, cu un bubuit. Au apărut doi bărbați, ambii albi, cu armele scoase.

— Jos! am strigat spre Dox.

El continua să se lupte cu bodyguardul, totuși a procedat în modul cel mai bun: s-a rotit și l-a tras în fața lui ca pe un scut uman.

Ambii nou-sosiți s-au lăsat simultan într-un genunchi, micșorând mărimea țintei pe care o ofereau, iar fluiditatea acțiunii a demonstrat antrenamente și experiență. Dox și bodyguardul erau între noi, fiind astfel prinși între două focuri.

O întrebare prostească mi-a străbătut mintea ca un fulger: *Cum dracu' au băgat armele în mall*?

Cu mușchii, și așa considerabili, supraîncărcați de adrenalină, Dox a prins cu o mână partea din spate a curelei bodyguardului și l-a propulsat pe acesta spre țintași. În același timp s-a azvârlit pe pardoseală în direcția opusă.

Ambii bărbați au încercat să se ferească de masa bodyguardului care sosea prin aer spre ei, dar numai unul a avut succes – cel mai apropiat de ușă, care a eschivat la timp. Tovarășul lui a fost lovit în plin. Însă în acțiunea de evitare a impactului bodyguardului, primul țintaș fusese silit să-și abată pentru o clipă focalizarea. Iar în clipita aceea, i-am trimis două gloanțe în piept.

Celălalt bărbat zăcea acum pe spate, contopit într-un morman cu bodyguardul. Încerca să mă ochească din nou, dar era prea târziu. M-am rotit și am tras de două ori. Primul glonț l-a lovit pe bodyguard în gât. Al doilea a intrat în umărul bărbatului răsturnat de coliziune, astfel că l-a răsucit parțial. Și-a revenit însă și a dat să îndrepte iarăși arma spre mine.

Nici vorbă, *jegosule*, *acum* nu este *rândul tău. Tu nu mai capeți niciun rând.*

Am înaintat, ținând pistolul ațintit spre el, și am apăsat pe trăgaci de încă două ori. Primul foc l-a nimerit în stern, al doilea în față. M-am răsucit către bodyguard – *Pauză. Respiră. Ține*ște – și i-am tras un glonț în ceafă; după aceea am tras un ultim glonț în capul celui pe care-l împușcasem în piept.

Brusc încăperea a fost cufundată într-o liniște nefirească. Urechile îmi țiuiau. Aerul avea iz acrișor de la praful de pușcă.

De pe jos Dox mă privea cu ochi holbați.

— Să fiu al dracu', nenică, unde-ai învățat să tragi așa?

Am pășit peste bodyguard și i-am pipăit cureaua. Am găsit un încărcător de rezervă. L-am tras de acolo, l-am ejectat pe cel actual și l-am introdus pe cel nou. Am vârât arma la spate, sub curea, unde avea să fie ascunsă de cămașa mea scoasă din pantaloni. Am băgat în buzunar încărcătorul folosit. Nu mai aveam timp să le șterg de amprente și nici să mă asigur în alt fel că pe ele nu exista ADN-ul meu sau alte elemente

incriminatoare. În plus, pistolul și gloanțele rămase în primul încărcător se puteau dovedi utile pe drumul dintre locul unde ne aflam și cel în care trebuia să ajungem.

— Haide, am rostit. Îmi revenisem în fire; aveam să mă gândesc mai târziu la ceea ce mi se întâmplase. Dispunem de numai câteva secunde. Acum îmi urmezi ordinele.

— Ordinele tale? a întrebat Dox sculându-se de jos.

M-am străduit să nu-mi pierd răbdarea. Mi se părea cât se poate de evident.

— Uite care-i treaba, un dement a intrat aici și a tras în stânga și-n dreapta. Agenții de pază vor apărea dintr-o clipă în alta. Noi fugim îngroziți, îndepărtându-ne de locul ăsta, așa cum va face toată lumea.

— În regulă, acum m-ai convins.

Amândoi ne-am scos șepcile din buzunare. A mea era de baseball; a lui Dox de pescuit. Martorii își reamintesc în general doar detalii grosiere, cum ar fi culoarea cămășii sau existența unei șepci, iar precauții elementare ca ale noastre pot elimina multe probleme ulterioare.

Ne-am apropiat de ușă.

— Gata? l-am întrebat.

— Sunt pe urmele tale, partenere.

L-am privit. Dox rânjea larg.

— La dracu', i-am zis, noi am fost victimele, ai uitat? Trebuie să pari speriat.

— Nenică, să știi că sunt speriat!

— Încearcă să fii mai convingător, am mârâit.

— Rahat, îți spun c-așa arăt eu când sunt speriat!

Privirile ni s-au încrucișat pentru o clipă. Rânjetul nu i s-a diminuat absolut deloc.

Am clătinat din cap.

— Îi dăm drumul.

Am deschis ușa. Coridorul de acces spre toalete era pustiu. Nici urmă de Manny sau de băiat. Cu

toate acestea, dincolo de coridor, starea clienților din zona de food-court fusese în mod evident perturbată. Cei cu rațiune și experiență în zgomote produse de armele de foc la interior se îndreptau în mod înțelept spre scările rulante. Cei curioși, cei care refuzau să creadă adevărul și cei pur și simplu stupizi se înșiruiseră și se holbau. Pentru beneficiul lor, am întors capul spre toaletă și am strigat:

— Se trage-năuntru! Chemați paza!

Dox a adăugat:

— Mi-e frică! Mi-e frică!

Un gând lipsit de utilitate mi-a trecut prin minte – *partenerul meu este nebun*! –, dar nu m-am oprit din înaintare. Scanarea rapidă a mulțimii nu-mi dezvăluise grija principală – pe acel individ sau grup de indivizi pe care-i întâlnești frecvent într-o criză și care, uneori din instinct, însă cel mai adesea din experiență, nu fug și nu neagă adevărul celor petrecute, ci privesc cu calm și evaluează, ba poate chiar caută o oportunitate pentru a interveni. În mod obișnuit ei sunt ulterior mai buni decât orice martori obișnuiți, deși uneori pot să acceseze un impuls protector adânc înrădăcinat și să atace realmente. Am ținut capul plecat și am evitat să privesc în ochii cuiva; împreună cu Dox m-am alăturat mulțimilor ce se grăbeau spre scările rulante. Cu coada ochiului am zărit doi agenți de pază în tricouri albe care suiau pe escalatorul vecin. Niciunul nu scosese arma; nu erau siguri în privința agitației și încă n-o priveau cu toată seriozitatea.

La nivelul imediat inferior, mulțimea era mai puțin agitată, totuși intrigată. Oamenii priveau în jur, încercând să înțeleagă ce se întâmplase, care era motivul agitației, dacă trebuiau să facă ceva, sau puteau reveni la shopping.

Noi doi ne-am deplasat în lateral, îndreptându-ne către următorul set de scări rulante. Pe când mergeam, ne-am scos cu gesturi automate șepcile, după care, pe rând, ne-am scos și cămășile, care

erau bleumarin, și le-am împăturit strâns. Amândoi purtam pe dedesubt alte cămăși, crem – ținuta filipineză tipică.

— Trebuie să ne despărțim, i-am spus lui Dox. Un alb voinic și un asiatic, asta-i cam tot ce-și vor aminti oamenii, dar este suficient ca să ne identifice chiar acum.

— Da, știu.

— Du-te direct la aeroport. Eu merg la hotel, să recuperez echipamentele. Ne întâlnim la locul stabilit din Bangkok.

— Mi-ai salvat viața, partenere. Realmente ai făcut-o.

— Rahat.

— Bodyguardul ăla m-ar fi ciuruit, dacă nu l-ai fi ras tu primul. I-am văzut ochii și nu se juca.

Am clătinat din cap. Nu era timp pentru explicații. Și continuam să nu înțeleg ce mi se întâmplase acolo.

— Crezi că tipii erau din CIA? a întrebat el. În tot cazul au ajuns repede la noi și au acționat ca niște profesioniști.

Agitația rămăsese în urma noastră; următorul set de escalatoare, apoi ieșirile de la parter, aflate acum la numai câțiva metri depărtare.

— Ăsta-i unul dintre lucrurile pe care trebuie să le aflăm, am spus. Dar mai întâi să ieșim din Manila. Mă-ndoiesc că Manny va raporta autorităților incidentul – ar însemna să abată asupra lui prea multă atenție. Nu vreau totuși să mai stau aici, așteptând să aflu.

Am ajuns la scara rulantă și ne-am oprit pentru o clipă.

— Tu coboară, i-am spus. Eu vreau să scap de pistol și de încărcător – o să le bag în bazinul de apă dintr-o toaletă. Cu nițel noroc, o să găsesc niște clor sau alte substanțe pentru curățenie în căruciorul unei femei de serviciu și o să le șterg bine înainte.

Dox a surâs larg ca un școlar aflat pe punctul de a se făli cu o farsă sau altă ispravă.

— Cred că va trebui să renunț la întâlnirea mea cu vânzătoarea din magazinul de cadouri.

În nebunia acelor momente, mi-a venit pe jumătate să râd. Cealaltă jumătate a mea l-ar fi strâns de gât. L-am privit o clipă și am clătinat din cap, iar în momentul dinaintea îndepărtării mele, rânjetul i s-a lățit încă și mai mult pe chip.

Capitolul 4

Terminalul pentru sosiri din aeroportul Ben Gurion din Tel Aviv era ticsit, colcăitor și zgomotos. Turiști în tricouri și șorturi se înghesuiau alături de evrei *haredi*, „cei care tremură de evlavie înaintea lui Dumnezeu”, în costume și cu pălării negre. Anunțurile făcute în engleză și ebraică reverberau din pereții lungi din beton. Soarele apunea dincolo de ferestrele dinspre vest și pentru o clipă interiorul terminalului păru că arde dureros de luminos cu strălucirea sa portocalie.

De acum Delilah nu se mai simțea confortabil aici. Deși cei pentru care lucra aranjaseră ca ea să poată reveni cel puțin anual pentru a-și vizita părinții și alte rude, anii de trăit sub acoperire străină o îndepărtaseră inexorabil de țărmurile Levantului, tot mai mult și mai mult, până ce, într-un final, pierduse din vedere pământul. Aceasta era țara ei, însă Delilah n-ar mai fi trebuit să se găsească aici. Măsurile extraordinare de securitate ce-i însoțeau vizitele – documente false, deghizări, contrafilaj – erau dovezi în această privință. Se simțea mai în largul ei acum să comande *pain au chocolat* în franceză la Paris, decât să dea instrucțiuni în ebraică unui taximetrist în Tel Aviv. Își spunea că aceasta era consecința firească, și

poate nu nedorită, a dedicației față de munca ei, totuși continua să fie straniu să simți că uiți cine ești, sau, oricum, cine ai fost în trecut. Ideea în sine poate sfârși prin a părea foarte îndepărtată, foarte abstractă. Delilah se întreba uneori dacă și alți operatori erau afectați similar, dar știa că ar fi fost mai bine să nu-și discute cu nimeni îngrijorările. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, înțelegea că senzația crescătoare de înstrăinare de lucruri ce păruseră cândva în mod inalienabil ale ei era cunoscută, în alte medii, simplu ca „riscul afacerii".

Iar afacerea ei era ceea ce mass-media din țară numeau *sikul memukad,* adică „prevenire focusată", o sintagmă pe care o prefera termenului mai direct „asasinare". După părerea ei, cea dintâi era mai descriptivă și mai asociată cu obiectivul de salvare a vieților decât cu mijloacele sale de stingere a lor. Delilah nu se număra printre cei care apăsau pe trăgace, dar uneori își dorea asta. La urma urmelor, bărbații cu arme se ocupau de partea cea mai simplă a diviziunii muncii. Ei nu trebuiau niciodată să cunoască ținta. Nu erau nevoiți să petreacă timp cu ținta. În tot cazul nu trebuiau să se culce cu ținta. Ei se apropiau doar o singură dată, doar pentru o clipă, își făceau treaba și dispăreau. Din punct de vedere emoțional, era deosebirea între a pleca după o aventură de o noapte și a pune capăt unei căsătorii.

Cu toate acestea, femeia era mândră în mod discret de sacrificiile ei, mândră că le făcuse pentru propriile ei motive și nu pentru recunoaștere din partea egalilor. „Recunoaștere"… un termen într-adevăr interesant. Mai corect ar fi fost să spună „notorietate". Superiorii recunoșteau că Delilah deținea talente unice și i le exploatau în mod deliberat și nemilos, dar ea știa că în esență era privită ca fiind cumva pătată, mânjită de ceea ce i se cerea să facă. Cei mai buni din rândul superiorilor se simțeau doar inconfortabil cu o

femeie care se infiltra în viețile victimelor ei, care se culca cu monștrii noapte de noapte, care știa, chiar pe când îi accepta în propriul trup, că îi călăuzea spre moarte. Iar cei mai răi dintre superiori, suspecta Delilah, îi spuneau *târfă.*

Uneori ea simțea o furie rece față de bărbații care nutreau astfel de gânduri; alteori aproape că-i compătimea. Problema lor era că nu puteau trece dincolo de limitele propriilor experiențe masculine inerente. Bărbații erau simpli: erau propulsați de pasiunea carnală și de aceea presupuneau că și femeile ar trebui să fie la fel. Erau complet derutați de faptul că o femeie s-ar fi putut culca cu un bărbat din propriile ei motive, mai atent calculate. Îi făcea să se întrebe dacă ei înșiși nu puteau fi la fel de vulnerabili ca victimele femeii, iar asta îi neliniștea. Dacă femeia era atrăgătoare, iar ei o doreau în secret, neliniștea se transforma în tulburare. *Târfă* era modul prin care se reasigurau că ei continuau să controleze situația.

Delilah se întrebă de ce apelaseră la ea de data aceasta. Lucrurile mergeau bine cu operațiunea ei curentă, o capcană clasică de tipul „borcanul cu miere” pentru un diplomat din Arabia Saudită care acționa la Paris și care fusese distras de la convingerile lui religioase wahabi de părul ei lung, blond natural, și felul cum i se revărsa pe umeri atunci când alegea să-l poarte despletit; de ochii ei albaștri, veșnic fascinați, bineînțeles, de pălăvrăgelile stângace ale bărbatului; de ispititorul decolteu occidental și pielea de porțelan de dedesubtul său. Bărbatul era vrăjit de povestea lui Delilah despre un soț indiferent și despre dorul ei pentru o dragoste adevărată și de aceea era aproape pregătit să audă istoria lacrimogenă că cineva aflase de relația lor clandestină și o șantaja acum cu dezvăluirea. O dezvăluire care, desigur, l-ar fi afectat și pe saudit, doar numai dacă el ar fi întreprins unele acțiuni, banale în sine, dar care, în timp, l-ar fi compromis și mai mult, până ce

superiorii lui Delilah ar fi devenit realmente stăpânii lui. De ce o rechemaseră când se afla atât de aproape de reușită? Ei utilizaseră canalele de comunicare obișnuite, fără semnale de abandonare a misiunii, astfel încât femeia știa că nu se afla în pericol, că actuala operațiune nu fusese compromisă. Însă asta nu făcea decât ca motivele rechemării să fie cu atât mai misterioase.

Actele îi erau perfecte, iar ebraica, deși nu mai era de acum limba primară, continua să fie nativă, așa că Delilah trecu fără probleme cu geanta de voiaj prin vamă. Luă un taxi din fața terminalului și se îndreptă spre centrul orașului. Trebuia să ajungă la Crowne Plaza de pe Hayarkon, un hotel pentru oamenii de afaceri, drăguț și anonim, locul întâlnirii spre care fusese direcționată. Participanții urmau să sosească și să plece separat, pentru ca afilierea ei să rămână necunoscută, și nu aveau să mai folosească multe luni același hotel. După întâlnire Delilah avea să le telefoneze părinților ei și să-i viziteze, după care să-și petreacă noaptea în apartamentul lor din Jaffa. Femeia nu-și anunța niciodată vizitele; părinții înțelegeau că activitatea ei, indiferent care ar fi fost, o împiedica să-i poată anunța din timp. Dar afacerile primau.

Delilah schimbă taxiurile de câteva ori și folosi și alte metode pentru a se asigura că nu era urmărită. Când se declară mulțumită, porni cu adevărat spre hotel. Sui cu liftul direct la etajul patru și se îndreptă către camera 416. Nu trebui nici măcar s-o caute – în fața ușii stăteau doi bărbați tunși foarte scurt, cu căști în urechi și pistoale-mitralieră Uzi. Securitatea aceasta bătătoare la ochi era neobișnuită. În mod clar se întâmplase ceva.

Unul dintre ei îi examină actul de identitate. Aparent satisfăcut, deschise ușa și o închise imediat după ea. În cameră trei bărbați stăteau așezați la o masă. Delilah îi recunoscu pe doi: Boaz și Gil. Al treilea era mai vârstnic cu poate

două decenii și avu nevoie de o secundă ca să și-l reamintească. Îl întâlnise o singură dată.

Dumnezeule, *directorul*! Ce se-ntâmplase oare?

— *Shalom*, Delilah, rosti vârstnicul și se sculă din scaun. Se apropie de ea, îi strânse mâna, după care continuă în ebraică: Sau ar trebui să spun *bonjour*? Ai prefera să folosim franceza?

Femeii îi plăcu c-o întrebase asta. O stresa să alterneze între două identități, cea reală și cea sub acoperire. Clătină din cap și răspunse tot în ebraică:

— Nu. Ea n-ar trebui să fie aici. S-o lăsăm să doarmă. Se va trezi când revine în Paris.

El aprobă încetișor și zâmbi.

— Iar atunci toată discuția asta va părea un vis. Arătă cu brațul spre ceilalți bărbați de la masă. Îl știi pe Boaz… pe Gil?

— Da, am lucrat împreună, încuviință ea.

Ei se ridicară și toți își strânseră mâinile.

Boaz era unul dintre cei mai buni specialiști ai lor în DEI – dispozitive explozive improvizate. Lui Delilah îi plăcea de el, ca și tuturor de altfel. Era serios când situația o cerea, însă personalitatea lui reală era de băiețandru, uneori pus pe glume, și izbucnea cu ușurință într-un râs care putea fi un chicotit. Nu-i făcuse niciodată aluzii cu tente sexuale și de fapt o trata mai degrabă ca pe o soră, decât ca pe o colegă, ceea ce-l făcea să fie un caz rar în organizație și, dacă directorul n-ar fi fost prezent, ar fi meritat o îmbrățișare.

Gil era diferit – încruntat, capricios și intens. Oamenii îl admirau, dar în același timp el îi făcea să se simtă inconfortabil, iar ambele se datorau aceluiași motiv: era extrem de priceput în ceea ce făcea. În două dintre misiunile lui Delilah, Gil fusese țintașul. În ambele cazuri, apăruse din beznă, trăsese un glonț calibrul 5,6 mm în ochiul țintei, după care dispăruse fără să fi lăsat cel mai mic semn. Lucra și cu alții, când trebuia, dar Delilah știa că în adâncul sufletului era un lup

solitar și niciodată nu era mai în elementul lui decât atunci când își urmărea singur prada.

Odată, într-o casă conspirativă din Viena, Gil se dăduse la ea. O făcuse în mod direct, aproape grosolan, iar ei nu-i plăcuse presupunerea de la baza gestului lui, de îndreptățire dublată de așteptarea satisfacerii. Delilah știa că sexul i-ar fi oferit lui Gil un soi de putere asupra ei – că de fapt acesta era o parte din motivul pentru care l-ar fi dorit – și nu intenționa să-și încredințeze unui coleg unul dintre puținele ei mistere și pârghii de influență. Respingerea ei fusese la fel de lipsită de ambiguitate ca propunerea lui. N-ar fi trebuit să fie mare scofală – Gil nu era nici pe departe primul care să-i fi făcut avansuri dar în cele câteva ocazii în care se mai întâlniseră, el păruse mereu că nu-i uitase refuzul și că-i purta ranchiună pentru asta. Existau bărbați predispuși să se simtă umiliți de respingerea unei femei și Delilah suspecta că Gil făcea parte dintre ei.

Masa fusese așezată pentru patru persoane, ceea ce-i spuse că nu mai așteptau pe nimeni. Se așezară toți. Directorul arătă sandvișurile.

— Vrei să mănânci ceva? o întrebă.

Delilah scutură din cap; încă nu se simțea în largul ei.

— Ne-au servit cina în avion.

Gil luă un sandviș și mușcă. Boaz apucă ceainicul și-i zâmbi femeii.

— Atunci un ceai?

Ea îi răspunse la zâmbet și întinse ceașca.

— Mulțumesc.

Boaz le turnă tuturor. Pentru câteva momente sorbiră în tăcere, după care directorul rosti:

— Delilah, o să încep prin a-ți explica de ce ai fost chemată. Te-ai întrebat, nu-i așa?

Ea aprobă din cap.

— Un pic, da.

— Noi am avut o problemă în Manila și credem că ne-ai putea ajuta s-o rezolvăm.

Noi am avut o problemă, repetă ea în gând. Nu așa raportaseră și astronauții aceia din *Apollo 13* în timp ce nava se dezintegra în jurul lor? Iar folosirea pronumelui la plural era interesantă, dar în același timp vag neliniștitoare.

— Bine, zise ea întrebându-se ce va urma.

— Recent am folosit un contractor pentru un job în Manila. Un tip pe jumătate japonez, pe nume John Rain.

Ea nu șovăi.

— Da, eu am intermediat legătura.

Pentru o clipă se întrebă dacă directorul simula neștiința față de ea. Dacă problema era într-atât de serioasă încât să necesite prezența lui la întâlnirea aceasta, atunci fusese informat despre toate detaliile, inclusiv implicarea anterioară a lui Delilah. Probabil că o testase, căutând ocazii de a-i aprecia reacțiile.

— Da, bineînțeles, continuă el. L-ai cunoscut pe Rain în Macao. Operațiunea Belghazi.

— Da.

— Tot ce am putut afla despre el, inclusiv propria ta evaluare, indica o persoană foarte de încredere.

Inclusiv propria ta evaluare. Ceva mersese prost și ea avea să fie mustruluită pentru asta.

— Da, repetă Delilah, simțind că era mai bine să spună cât mai puține.

Directorul făcu o pauză ca să soarbă din ceai și femeia înțelese că încerca s-o facă să vorbească prin tăcerea lui. Rezistă imboldului de a vorbi și sorbi de asemenea din ceai. După încă un moment, directorul urmă:

— Bărbatul pe care Rain a fost angajat să-l înlăture se numește Manheim Lavi. I se spune Manny. Cetățean israelian, cu domiciliul actual în Africa de Sud. Are contacte în Filipine și, așa se pare acum, o a doua familie în Manila. Recent am aflat că devenise trădător. A împărtășit inamicilor

noștri informații – foarte extinse – despre construirea bombelor.

Directorul nu i-ar fi zis lui Delilah nimic din toate astea dacă ea n-ar fi trebuit să știe. N-o spusese oficial, însă era inclusă în operațiune. Menționase „evaluarea” ei pentru a o anunța că putea fi parțial învinovățită pentru problema care, deocamdată, rămânea necunoscută; acum practic o informa că va fi responsabilă pentru rezolvarea problemei.

Delilah se uită la Gil.

— De ce ați folosit un contractor? De ce ați externalizat operațiunea?

— Manny are legături, răspunse Gil. Noi credem că-i o sursă CIA și Agenția nu-i încântată dacă servicii secrete „prietene” îi înlătură oamenii.

— Așa că ați preferat să aduceți un contractor care a dat-o cumva în bară?

Ochii lui Gil se îngustară puțin și ea îi surâse, pentru a-l anunța că în mod clar tocmai primise un „du-te dracu’” pentru că-i vorbise pe un ton de superioritate. De asemenea, răspunsul ei mai avusese un scop: îi indicase directorului că, deși Delilah îl cunoștea pe Rain, nu avea niciun interes să mușamalizeze necunoscutul lui insucces, ori să-l protejeze în alt fel.

— Tu ne-ai spus că-i de încredere, replică Gil și Delilah fu încântată de tonul lui de irascibilitate.

Directorul flutură din mână ca un tată care pune capăt unei ciorovăieli între copii la cină.

— Nu contează cum am ajuns aici. Contează doar cum procedăm în continuare.

Toți rămaseră tăcuți și directorul continuă după câteva secunde:

— Rain a încercat să-l lichideze pe Manny în toaleta unui mall din Manila. Manny a scăpat, însă Rain a ucis alte trei persoane. Un bodyguard. Făcu o pauză și se uită la femeie: Și doi agenți CIA.

Tăcu din nou pentru ca ea să înțeleagă însemnătatea acelor cuvinte. Delilah nu zise nimic,

dar se gândi *Dumnezeule*!

— CIA poate asocia omorurile cu noi? rosti ea într-un final.

— Asta-i întrebarea, încuviință directorul.

— Uite ce știm noi, interveni Boaz. Rain a telefonat ieri ca să ne informeze. Ne-a spus că-l urmărise pe Manny și pe familia lui într-un mall din Manila. Manny era cu o femeie și cu un băiețaș. Când femeia și băiatul au părut că ies din scenă, Rain a anticipat că Manny va folosi toaleta și i-a luat-o înainte, așteptându-l înăuntru. Manny a intrat, dar apoi a apărut și băiețelul. Când Rain l-a văzut pe băiat, a ezitat.

— Se pare că Rain nu face rău femeilor și copiilor, zise Gil.

Delilah îl privi.

— Și tu ai vreo problemă cu asta?

— Depinde de măsura în care a dat chix.

Femeia reveni către Boaz:

— Și după aceea?

— După aceea a apărut bodyguardul. Rain crede că Manny a acționat un dispozitiv de alertă. El l-a dezarmat pe bodyguard, dar atunci au apărut cei doi din CIA. Rain nu știa cine erau, și nu știe nici acum, cel puțin potrivit informațiilor noastre. Însă și ei erau înarmați.

— Rain a izbutit să-i omoare pe toți, spuse Gil, mai puțin pe Manny.

Delilah îl privi.

— Și băiatul?

Gil strânse din umeri ca și cum ar fi fost irelevant.

— Nu l-a omorât nici pe băiat.

Ea se uită din nou la Boaz.

— Manny și băiatul au apucat să-l vadă bine pe Rain?

— Rain a zis că nu-i sigur.

— Rahat! pufni Gil. Cum să se fi putut întâmpla toate astea fără ca nimeni să nu-l fi văzut la față? Cineva l-a văzut bine de tot, iar Rain o știe. Altfel

s-ar fi mulțumit să ne spună c-a scăpat curat. Oricum este în interesul lui să-și minimalizeze expunerea aici. Va trebui să presupunem că dacă el recunoaște că Manny l-a văzut, câtuși de puțin, asta înseamnă că Manny l-a văzut al naibii de bine.

Delilah nu-l putea contrazice. Încuviință din cap.

— Iată ce se întâmplă în chiar momentul ăsta, continuă Gil. Manny este mort de frică. Discută cu handlerii lui din CIA, care-i arată fotografii de operatori asiatici cunoscuți. Asta înseamnă un teanc cu câte poze – trei, sau patru? Dacă au fotografii cu Rain, iar Manny îl poate identifica, atunci CIA va porni pe urmele lui. Va fi o vânătoare acerbă.

Ea înțelese încotro se îndrepta discuția. Un refren începu să-i zumzăie prin minte: *Rahat*, *rahat*, *rahat.* Nu spuse nimic.

— Manny are mulți inamici, urmă Gil, dar putem presupune în mod corect că, după ce CIA va întocmi o listă, noi vom figura pe prima poziție. Așa că dacă vor ajunge la Rain, statutul nostru se va modifica din „prim suspect” în „vinovat confirmat”.

Încăperea rămase tăcută. Directorul o privi pe Delilah și oftă.

— Înțelegi care-i miza? întrebă el.

Femeia aprobă din cap.

— Nu doar cariera ta, continuă directorul. Nu doar cariera lor. Se uită la Boaz, după aceea la Gil, tăcu câteva clipe pentru ca vorbele acelea să fie bine înțelese, apoi reveni la Delilah. Nu doar cariera mea. Noi am fi doar primele victime. Guvernul ne va sacrifica rapid și pe bună dreptate pentru a încerca să limiteze pagubele. Însă dacă pagubele nu vor putea fi limitate… nu putem ști ce se va întâmpla. Ar putea afecta miliarde de dolari primiți ca ajutoare de la Statele Unite. Ca să nu mai amintesc de livrările de arme. Accesul la imaginile sateliților și alte cooperări cu serviciile

secrete. Înțelegi? Asta nu-i o problemă a organizației, ci o problemă geopolitică. Trebuie s-o aducem sub control.

— Înțeleg, zise ea.

El încuviință, aparent satisfăcut, apoi spuse:

— Spune-mi, cât de bine îl cunoști pe individul ăsta?

Delilah ar fi trebuit să fi prevăzut întrebarea aceea. Acum înțelese.

Ridică din umeri.

— Ne-am intersectat în Macao. Unii – se uită la Gil – au vrut să-l lichidăm acolo, fiindcă era pe urmele lui Belghazi și l-ar fi putut ucide înainte ca noi să fi obținut ceea ce doream. Eu am susținut că existau moduri mai bune de a-l controla.

— Te-ai înșelat, spuse Gil. Este adevărat că lucrurile au mers bine, dar a fost vorba pur și simplu de noroc. Rain l-ar fi putut omorî pe Belghazi înainte ca noi să fi pus mâna pe ceea ce doream.

— Era sub controlul meu, replică Delilah și-și dădu seama imediat că greșise lăsându-l pe Gil s-o ațâțe.

— Ați fost așadar împreună? întrebă directorul.

Ea ridică iarăși din umeri.

— Ți-am spus că da. L-am convins să nu acționeze o vreme, cât să ne facem noi treaba. După aceea i-am luat urma până în Rio. Am mers acolo și i-am făcut propunerea. Mai departe l-au preluat Boaz și Gil. Toate astea sunt consemnate în dosar.

— Cum anume l-ai contactat? întrebă Gil.

Să te ia dracu' cu jocurile tale!

— N-ai citit dosarul? întrebă Delilah cu un surâs nevinovat.

Bărbatul strânse din maxilare și încercă să revină.

— Era un site protejat electronic, nu?

— Întrebi pentru că nu-ți mai amintești? Nu-i genul tău să uiți detalii, Gil. De obicei îți amintești

totul.

Maxilarele lui se încordară iarăși. Delilah știa că o va urî pentru că i se dovedea superioară în fața directorului, mai ales în felul acesta insinuant, și pe moment știința respectivă fu profund satisfăcătoare.

— Îl poți contacta acum? întrebă Gil, abandonând jocul în care pierdea.

— Nu știu. Presupun că da, dacă și-a menținut site-ul protejat și-l mai frecventează.

Gil dădu să spună ceva, însă directorul ridică o mână.

— Delilah, tu-l cunoști pe individul ăsta și în alte moduri care nu sunt reflectate în dosar?

— Nu știu ce vrei să zici, răspunse ea.

Știa perfect, bineînțeles, dar nici prin cap nu-i trecea să răspundă la întrebarea aceea fără măcar să-l silească la neplăcerea de a o rosti.

— Ați avut o… relație personală?

Ea nu răspunse imediat, după care zise:

— N-o să răspund la asta.

Cu coada ochiului văzu atât admirație, cât și simpatie în ochii lui Boaz. În ochii lui Gil zări surprinderea că accepta să se ruineze în felul acesta, ceva ce el n-ar fi avut niciodată integritatea de a face. Sărmanul Gil! Nu înțelegea că avantajul pe care-l avea Delilah în jocul acesta era tocmai miza scăzută pentru ea. Gil urca în ierarhie și dorea o carieră aici, pe când Delilah știa că asta era imposibil pentru ea. Peste numai câțiva ani avea să fie prea bătrână pentru ceea ce făcea acum și atunci ar fi căpătat un post într-un birou sau de instructor, și avea să fie ocolită, ignorată și uitată. Ținând seama de circumstanțe, ce avea de pierdut?

Directorul răpăi degetele pe masă, apoi spuse:

— Nu te întreb din motive personale, ci doar profesional. Asta pentru că informația respectivă va afecta modul cum vom proceda într-o chestiune foarte serioasă.

Delilah îl privi în ochi.

— Tot nu voi răspunde. Nu intenționez să te las să treci linia aceea azi. Dacă o voi face, o vei trece și mâine.

El o privi îndelung, după care zâmbi înaintea tupeului ei și nu mai insistă. Femeia îl aprecie pentru asta. Și totuși de ce insistase? Prin refuzul ei, Delilah îi răspunsese deja la întrebare.

Gil păru derutat, apoi furios. Adică ea tocmai înregistrase *într-adevăr* o victorie în confruntarea cu directorul?

— Delilah, rosti Boaz, crezi… că te poți apropia de Rain?

— Vrei să spui dacă-l pot atrage într-o ambuscadă?

El încuviință în tăcere.

— Nu sunt sigură. Pot să încerc.

Cei trei se relaxară infim în scaune, ca și cum o părticică din tensiune le părăsise brusc corpurile, și în secunda aceea Delilah înțelese natura conversației care precedase sosirea ei: *Crezi că ea s-a culcat cu Rain*? *Va fi de acord s-o facă*? *Putem avea încredere în ea*?

— Dar de ce aveți nevoie de mine? îi întrebă. L-ați întâlnit voi înșivă, așa că, bănuiesc, aveți un mod de a-l contacta.

— Dacă i-am cere să ne întâlnim în clipa asta, spuse Boaz, va fi suspicios. Ne trebuie ceva care să-i coboare garda.

— Ținând seama de circumstanțe, ar putea fi suspicios și față de mine, zise Delilah.

— Ne bazăm pe tine să-i alungi orice suspiciuni, rosti Gil. Ești cea mai bună în privința asta.

Tonul lui arăta că abilitățile femeii, deși utile, erau de asemenea cumva suspecte.

Ea îl privi, însă ignoră comentariul.

— Cum veți proceda?

Gil flutură din mână ca și cum ar fi fost un detaliu lipsit de importanță.

— Tu ia legătura cu el. Mergeți undeva împreună – o evadare romantică. La momentul

potrivit, mă contactezi.

— Cine-i țintașul?

— Eu.

— Îți știe fața. Cum o să te apropii?

— N-o să mă vadă.

Delilah fu cât pe aici să izbucnească în râs.

— Nu înțelegi cu cine ai de-a face.

— Este un ratat. A luat-o la vale.

Femeia se gândi la felul cum se ocupase Rain de individul din ascensorul din Macao. Trecuse de la discuția calmă cu ea la frângerea gâtului bărbatului aceluia fără absolut niciun moment intermediar.

— Dacă te vede, zise ea, o să știe că l-am atras în cursă.

— Atunci poți s-o faci chiar tu.

Ea nu răspunse.

— N-o să mă vadă, repetă Gil. Și oricum tu știi cum să te descurci.

Urmă o tăcere prelungă. Delilah era obișnuită să ia decizii dure, rapid și sub presiune, iar până când directorul începu să vorbească, ea hotărâse deja.

— O vei face? o întrebă directorul, cu o expresie deschisă a chipului și pe un ton afabil.

— Când am refuzat vreodată? replică ea.

— Niciodată, spuse Gil și în cuvântul acela ea auzi un ecou al lui *curvă.*

Se uită la el. Când vorbi, glasul îi era mătase înghețată.

— Tu știi c-am făcut-o o dată.

Bărbatul se înroși la față și Delilah surâse, răsucind cuțitul în rană.

Directorul se prefăcu că ignoră ceea ce înțelegea pe deplin și zise:

— Atunci am stabilit.

Capitolul 5

A doua zi după dezastrul Manny, m-am îndreptat spre restaurantul Baan Khanitha, de pe strada Sukhumvit, nr. 23, din Bangkok, locul de întâlnire pe care-l convenisem cu Dox pentru eventualitatea în care ceva ar fi mers prost… adică exact așa cum mersese acum.

Pentru a ajunge la restaurant, am ales o rută indirectă, atât din motive de securitate, cât și pentru a-mi satisface un sentiment incipient de nostalgie. Am văzut că Sukhumvit se schimbase enorm în deceniile scurse de la timpul puțin pe care-l petrecusem aici în timpul războiului, totuși în aspectele esențiale rămăsese la fel. Este adevărat, pe atunci nu existau blocuri-turn și, bineînțeles, nici malluri sclipitoare, iar traficul, deși haotic, încă nu atinsese nivelul de calamitate biblică din prezent. Însă mirosurile de aici și atmosfera generală pe care o degajau locurile, atunci și acum deopotrivă, erau de comerț de nivel inferior, în mare parte sexual, în mintea mea, Sukhumvit fusese asociat mereu cu caracterul de „ultim”: ultimul party din ultima seară, pe care toți doresc să-l prelungească, fiindcă mâine înseamnă revenirea la război; ultima șansă pentru comportament nocturn care va fi cu siguranță sursa de regret în lumina zilei ce se apropie; ultima escală disperată pentru femeile ale căror farmece, și prin urmare prețuri, au ajuns chiar sub nivelul apropiatului cartier Patpong.

Am mers pe Sukhumvit Road, lăsând mulțimile să mă poarte și să curgă pe lângă mine, iar apoi să mă poarte din nou. Dumnezeule, zona crescuse enorm! După război, mai fusesem de câteva ori pe aici, ba chiar efectuasem un job, un expatriat japonez, însă cadrul meu de referință, care era depășit de peste trei decenii, părea cumva nedoritor să accepte topografia schimbată a zonei. Sigur că da, și pe atunci existaseră vânzători stradali, însă nu atât de mulți. Acum ei ticseau trotuarele și vindeau tot felul de mărunțișuri:

trolere copiate, ceasuri dubioase, DVD-uri piratate, tricouri ce proclamau *Same-Same* și *No Money*, *No Honey.* Vânzătorii lingușeau și amăgeau, concurând cu freamătul mulțimii, vuietul motoarelor autobuzelor, mârâitul sinusoidal distinctiv al scuterelor și *tuk-tuk*-urilor ce făceau slalom prin traficul constipat. Am simțit gazele eșapate de motoarele diesel și aromele de curry și mi-am spus *Da*, *la fel*, *la fel*, *chiar așa este*, și am fost surprins de un sentiment copleșitor de tristețe și pierdere pe care nu-l puteam eticheta. Aici nimic nu mai arăta la fel, însă mirosea la fel, iar disonanța aceea era tulburătoare.

Am mers mai departe. Iar apoi, cu o explozie de plăcere amestecată cu oroare, am ajuns la o relicvă: hotelul Miami, care continua să se afle în vârful lui Soi 13. Sărăcăcios și mucegăit din momentul când luase avânt la sfârșitul anilor 1960 în găzduirea soldaților americani care veneau în oraș în permisie, hotelul lăsa acum impresia unui deget mijlociu arhitectural ridicat spre Bangkokul bogat și modern care se înălța în jurul său. Când am trecut pe lângă el, am întrezărit un expatriat încărunțit, care privea de la o fereastră strada de dedesubt; expresia chipului său aducea cu cea a unui individ condamnat la închisoare pe viață pentru o crimă pe care n-o înțelegea și m-am gândit că era posibil să-l fi văzut pe unul dintre locuitorii originali, la fel de încăpățânat și anacronic ca hotelul în sine. Mi-am continuat mersul. Arabi și sikhi cu turbane fumau țigări și sorbeau cafele sub streșinile din tablă ondulată ale fațadelor gata să se prăbușească ale magazinelor. Prostituate pândeau în vestibulurile saloanelor de masaj, dar trecătorii le ignorau ochii triști și surâsurile disperate. Un amputat jegos, în zdrențe, a zăngănit spre mine o ceașcă de pe trotuarul pe care zăcea. I-am dat niște bahți și am trecut mai departe. După jumătate de cvartal, tarabele vânzătorilor s-au despărțit pentru moment și am

văzut firma de la Thermae Bar & Coffee House, localul cel mai jalnic dintre jalnice, care găzduise cândva femeile ce-și ofereau serviciile soldaților din Miami. M-am întrebat dacă clienții îl mai numeau, în mod cuvenit și inevitabil, „Termita". Se părea că clădirea originală fusese demolată, dar Termita renăscuse, demonstrând prin reîncarnarea ei că deși trupul poate să se topească și să moară, spiritul este etern, la bine și la rău.

Am trecut pe lângă o tarabă care vindea cuțite și am profitat de ocazie ca să mă înarmez cu un Emerson pliabil excelent, cu mâner din lemn și lamă de zece centimetri, parțial serată. Mă învățasem de mult să nu mai port armă și chiar îmi plăcea așa. În primul rând, tinzi să te comporți diferit când ești înarmat și există oameni care pot detecta semnele. De asemenea, acoperirea mea foarte, foarte civilă, ar fi fost cumva compromisă dacă s-ar fi găsit asupra mea, să zicem, un *karambit* pliabil sau alte arme albe ascunse. La acestea se adăuga problema sângelui, care te poate împroșca peste tot, compromițându-ți serios încercările de a te contopi cu mulțimea după o întâlnire foarte apropiată. Simțeam însă că balanța costurilor și beneficiilor se schimba acum. În primul rând, nu mai eram atât de rapid, pe cât fusesem cândva. Sau atât de rezistent. M-am întrebat dacă ceea ce mi se întâmplase în toaleta aceea cu Manny nu era, de asemenea, o consecință parțială a vârstei. Trebuise ca Dox să mă salveze, așa cum făcuse la Kwai Chung cu un an în urmă. În plus, revenirea în Sukhumvit era în sine un memento al îmbătrânirii mele în anii ce trecuseră de atunci și al faptului că lucruri pe care cândva le putusem face cu mâinile puteau acum să fie efectuate mult mai eficient cu unelte.

Am cumpărat două telefoane cu cartelă de la vânzători diferiți, plătind de fiecare dată cu cash, după care am luat un *tuk-tuk* până la Sukhumvit 23. Dox și cu mine trebuia să ne întâlnim la

restaurant la amiază, dar am sosit mai devreme, ca să cercetez zona, așa cum fac întotdeauna în acele rare ocazii când sunt de acord cu o întâlnire față în față. O inspectare pe furiș previne surprizele. În cazul acesta însă surpriza mă aștepta deja, sub forma lui Dox. Stătea într-un scaun din tec cu pernuță, în colțul din spate al sălii principale, plin de splendoare într-o cămașă de mătase crem, sorbind cu paiul o combinație tropicală dintr-o sondă înaltă și arătând, trebuia să recunosc, complet relaxat și în largul lui în mediul acela.

— Știam că vei sosi mai devreme, a rânjit el larg. A lăsat sonda din mână și s-a sculat de la masă. N-am vrut să fiu nepoliticos și să te las să aștepți.

Am pornit spre el, privind în același timp prin restaurant. Clienții erau jumătate localnici, jumătate străini, și toți păreau mai interesați de excelenta mâncare thailandeză tradițională gătită de Baan Khanitha, decât de ceea ce se putea întâmpla în jurul lor. Mi-am dat totuși seama că-mi efectuam verificarea de securitate mai degrabă din obișnuință, nu pentru că aș fi crezut că Dox ar putea aduce necazuri cu el. Apoi am fost surprins, aproape uluit, să înțeleg că mă încredeam în cineva în felul acesta. L-am privit și probabil că inconfortul mi s-a trădat în ochi, pentru că el și-a arcuit sprâncenele și a spus:

— Te simți bine?

Am încuviințat printr-un gest care era pe jumătate exasperare, pe jumătate plăcere de a-l revedea după eșecul nostru din Manila.

— Perfect. Este perfect.

M-am întins către mâna lui, dar Dox a ignorat-o și m-a cuprins în brațe, trăgându-mă spre el pentru o îmbrățișare. *Iisuse*, am gândit. L-am bătut stânjenit cu palma pe spate.

Dox s-a retras un pas, m-a privit și a izbucnit în râs.

— Hei, nenică, te-ai înroșit la față! Sper că nu te-ai îndrăgostit de mine sau altceva, nu?

L-am ignorat.

— Ai avut probleme venind încoace?

A râs iarăși.

— Nicio problemă. Mă bucur să te văd, nenică, chiar dacă-ncepi să ai sentimente anormale pentru mine. Vrei să mâncăm aici sau ar trebui să mergem altundeva? Eu îți recomand să stăm. Aici se gătește cel mai bun *poo nim pad gra pow* din oraș.

Am privit din nou în jur. Poate că Dox se pricepea la *poo nim*, indiferent ce ar fi fost asta, dar măsurile lui de securitate nu erau întotdeauna pe măsura standardelor mele. Deși, ca să fiu cinstit, nu știam ale cui ar fi fost.

— Ți-ai închis telefonul, da? am întrebat.

— Da, mami, l-am închis. Am dezamăgit toate doamnele care vor să ia legătura cu mine.

— Ești sigur că n-ai fost urmărit?

Dox a dat ochii peste cap.

— Haide, ar trebui să renunți odată și odată la chestiile astea ale lupului solitar, misteriosul asasin care acționează pe scena internațională. Nu poți să trăiești așa non-stop. O să te consume, nenică, am văzut-o la alții.

— Asta înseamnă că ești sigur că n-ai fost urmărit?

S-a încruntat.

— Da, exact asta-nseamnă. Poate că nu sunt chiar fantoma urbană care poți să fii tu, dar mă pricep să am grijă. Fac mizeria asta a noastră de mult timp de unul singur și încă mai respir, deși sunt destui care ar prefera să nu fie așa.

Am privit prin jur, după care am decis.

— Bine, să mâncăm aici.

— Slavă cerului! Sunt mort de foame.

Ne-am așezat la masa lui. Chelnerul a sosit și Dox a comandat pentru amândoi. Se pricepea la asta – până și thailandeza lui părea pasabilă. A

comandat de asemenea două cafele cu gheață. Ultimele zile fuseseră foarte lungi.

— Bun, a zis el după ce chelnerul s-a îndepărtat, care-i situația? Sper că israelienii nu s-au înfuriat.

Îi spusesem cine era clientul. Desigur, ei nu știau nimic despre Dox. Informația respectivă nu-i interesa.

— Nu sunt perfect sigur, am răspuns.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Vrea să însemne că imediat după ce am plecat din Manila, i-am contactat pe amicii Boaz și Gil și le-am povestit ce s-a întâmplat. Ei au părut să accepte situația. Au fost dezamăgiți că Manny a scăpat și îngrijorați că acum își va consolida securitatea, dar au fost mulțumiți că am ieșit de acolo fără alte incidente.

— Adică fără să fi fost prins, ca să-i poți implica pe ei.

— Da.

— Probabil c-au fost ușor dezamăgiți că n-ai fost ucis în încăierare.

Am strâns din umeri.

— E doar o relație de afaceri, nimic personal.

— Asta în teorie. În practică, lucrurile se mai schimbă.

— Nu cred că trebuie să ne facem griji în privința asta. N-ar merita pentru ei să facă vreun efort. Se pare că am scăpat fără nicio implicare, așa că și ei sunt neimplicați.

— Chiar așa? Unde a dispărut profesionistul paranoic pe care toți îl cunoaștem și-l iubim?

— Sunt precaut. Ți-am spus ce cred că este probabil, dar nu consider nimic sigur sută la sută.

— Și ce le-ai spus că s-a-ntâmplat?

— Că pe scenă au apărut doi jucători necunoscuți pe care nu izbutisem să-i observ și s-a ajuns la un schimb de focuri. Că respectivii jucători erau buni și este posibil să fi fost din CIA.

— Ce-au spus când au auzit asta?

— Cum ți-am zis, au fost îngrijorați, dar pot verifica foarte ușor numărătoarea corpurilor. Știrea a apărut în toate ziarele de limbă engleză din Filipine.

— Ai văzut tu?

Am aprobat din cap.

— Mi-am petrecut dimineața online.

— Ce ziceau ziarele?

— Trei morți – un filipinez și doi străini ale căror identități sunt în curs de verificare. Martorii par să creadă că au fost doi pistolari. Ambii asiatici.

Dox a zâmbit.

— Ambii asiatici, da?

Am încuviințat.

— Oamenii nu văd corect nici chiar în cele mai bune circumstanțe. Adaugă stresul cauzat de adrenalină și n-o să-și mai amintească nimic din ce au văzut. Chiar în clipa asta, pot fi în căutare de marțieni. Boaz și Gil încearcă și ei să afle identitățile morților. Ne vor spune, dacă vor afla mai multe. Între timp, noi trebuie să monitorizăm situația și să așteptăm.

Chelnerul ne-a adus mâncarea și s-a îndepărtat. *Poo nim* s-au dovedit a fi crabi cu cochilii moi sotați. Dox nu exagerase. Erau excelenți, moi și fragezi, cu o ușoară aromă de busuioc.

— Eu cred că erau din Agenție, a zis Dox.

— Este posibil, nu știu. Nu i-ai văzut înainte să se îndrepte spre toaletă?

— Ba i-am văzut, cum să nu? Erau la o masă, amândoi, dar nu mi s-au părut deloc niște asasini. Deși, trebuie să recunosc, s-ar putea să fi fost distras de ce se întâmpla cu Manny și bodyguardul, și să nu fi fost atent la indiciile mărunte, așa cum aș fi făcut poate altfel. Și tu?

— La fel. Au fost foarte discreți, trebuie să le recunosc asta. Am mai înghițit o bucățică de crab. Bănuiesc că erau cumva conectați cu Manny. Nu se aflau acolo ca să-i facă rău, pentru că altfel ar fi

căutat să-l radă când a ieșit din toaletă. Ei se aflau acolo ca să-l protejeze.

— Mda, asta m-am gândit și eu. Tot niște bodyguarzi?

— Poate că da. Totuși nu i-am văzut deloc până atunci în alte părți. Cred că veniseră pentru o întâlnire.

— Cu Manny?

— Da. Nu păreau localnici, așa că stăteau probabil la un hotel – poate Peninsula, Mandarin Oriental, Shangri-La… Toate astea sunt la o aruncătură de băț de Ayala Center și acolo și-a dus Manny familia pentru prânz, deși mallul Greenhills ar fi fost mai aproape.

— Deci tu spui că Manny a prânzit cu familia, și-a luat rămas bun, femeia și băiețelul au plecat, iar el a trecut la afaceri cu cei care-l așteptau.

— Da. Iar când au văzut că un tip uriaș, cu țăcălie și aspect periculos, năvălește în toaletă odată cu bodyguardul lui Manny, au înțeles că se-ntâmplă ceva. Atunci au intrat și ei.

Dox a aprobat din cap.

— Este un scenariu cu care sunt de acord. Au fost siguri pe ei și au acționat perfect din punct de vedere tactic. Și cum ai spus, au avut o acoperire perfectă. Eu nu i-am remarcat decât când a fost prea târziu. A fost vina mea, nenică, și-mi pare rău. Ți-am spus, mi-ai salvat viața – cu-adevărat ai făcut-o.

Am vrut să-i spun adevărul – că, prin felul cum intrase, dând buzna în toaletă, el îmi salvase viața, nu invers.

În loc să zic asta, am rostit:

— Problema este că tot nu știm cu certitudine cine au fost ei. Cu cine erau afiliați? De ce se întâlneau cu Manny? Dacă am ști toate astea, poate că am mai putea beneficia de o șansă.

— Crezi că ne-am mai putea apropia atât de mult?

— Depinde. Să știi însă că detest să las lucrurile neterminate.

Dox a hohotit.

— Ca un cec neîncasat, vrei să spui?

Am încuviințat.

— Asta-i o parte. Iar faptul că-i anunț pe Boaz și Gil că voi continua urmărirea lui Manny îmi oferă un pretext pentru a fi în legătură cu ei și o ocazie de a continua să-i evaluez.

— Ca să te asiguri că nu s-au răzgândit despre cum să continue cazul?

— Bineînțeles. În plus, ei sunt un canal potențial de informații.

— Despre cine erau pistolarii ăia.

— Și nu numai.

Pentru câteva minute am mâncat amândoi în tăcere. După aceea Dox a spus:

— Voiam să te întreb ceva.

Am înălțat din sprâncene și l-am privit.

— Când am ajuns în toaletă, m-a surprins să văd că Manny mai era în picioare. Știu perfect ce poți face cu mâinile din imediata apropiere. Ai fost singur cu el timp suficient.

N-am spus nimic.

— O să-mi povestești ce s-a-ntâmplat?

Mi-am ferit ochii.

— Nu știu nici eu, cu exactitate.

— Ești sincer cu mine, partenere?

Am făcut o pauză, după aceea am răspuns:

— Nu știu ce-a fost. El a intrat, era cu spatele la mine și am ieșit din cabină. După aceea tu m-ai anunțat că vine băiatul. Am vrut să intru înapoi în cabină înainte să apară băiatul, dar probabil că am făcut un zgomot, fiindcă Manny s-a întors. L-am privit în ochi…

— Ah, păi de ce l-ai privit în ochi, nenică?

Am clătinat din cap.

— Nu știu.

— Aia-i, nenică, eu când mă uit prin lunetă, nu privesc niciodată în ochi. Sau dacă o fac, privesc

doar la un singur ochi și atunci văd doar o țintă rotundă, înțelegi? Nu văd niciodată un om. Doar o țintă. M-a privit în tăcere, apoi a adăugat: Dacă vezi omul, atunci s-ar putea să… șovăi.

M-am gândit la câteva replici, dar n-am rostit niciuna dintre ele.

Dox a sorbit din cafeaua cu gheață și a ridicat ochii, ca și când ar fi contemplat ceva. Apoi a zis:

— Fiecare om are o cantitate de curaj în fântâna lui. Dacă bei prea des, până la urmă va seca. Am mai văzut întâmplându-se asta. Cred că-ntr-o bună zi mi se va întâmpla și mie. A făcut o pauză, după care a zâmbit și a adăugat: Deși probabil că nu.

— N-a fost vorba despre asta, am spus eu.

— Atunci ce-a fost?

M-am uitat la peretele pe care pâlpâiau imagini, de parcă ar fi fost un ecran.

— Ceva în legătură cu băiețelul ăla. Când l-am văzut cu familia lui… nu știu.

A urmat o pauză. Dox a rostit:

— Nenică, se pare că ai petrecut prea mult timp luna asta urmărindu-i.

— Da, se poate.

— Se-ntâmplă, așa-i. I-adevărat, poate să-ngreuneze lucrurile.

Mă simțeam ca un idiot. Ce era în neregulă cu mine? De ce încremenisem? De ce nu-i puteam explica unui bărbat alături de care luptasem, un bărbat în care aveam încredere?

Încredere, am gândit. Cuvântul mi se părea alunecos în minte, periculos.

— Nu-i asta, am spus. Sau nu-i numai asta.

— Ce mai e?

Am scuturat din cap și am expirat zgomotos.

— N-am mai avut de mult timp un partener.

— Ia stai așa… ce vrei să zici – că-i vina mea?

Am clătinat iarăși din cap.

— Nu asta am vrut să zic. Atât doar că… N-am avut încredere în tine înainte, când ai venit după mine în Rio.

— Da, am simțit.

— Dar apoi, după ce ai făcut la Kwai Chung… am înțeles că mă înșelasem. Asta-i greu pentru mine.

— Cred c-ar fi trebuit să te fi împușcat și să fi păstrat banii pentru mine. Cel puțin așa ai fi avut dreptate să n-ai încredere-n mine.

— Te-ai gândit la asta?

El a izbucnit în râs.

— Iisuse, nenică, aproape c-ai părut plin de speranță.

— Te-ai gândit sau nu?

Dox a clătinat din cap.

— Nici măcar o clipă.

— La dracu'! Am știut eu.

— Vrei să-mi cer scuze?

— Nu, am scuturat din cap.

— Nu-mi datorezi nimic. Așa cum ți-am spus chiar atunci, știu că și tu ai fi făcut la fel pentru mine. Așteaptă, nu-mi răspunde la asta, fiindcă o să-mi strici visul.

Chelnerul a sosit și ne-a debarasat farfuriile. La desert am comandat orez lipicios cu mango. L-am privit pe chelner îndepărtându-se.

Exista ceva ce doream să-l întreb pe Dox, ceva la care mă gândisem, la diverse niveluri, de mult timp și mai ales după Manila. Nu era ceva ce să fi spus cu glas tare până atunci și am descoperit că aveam șovăieli în a o spune acum. Pe de o parte pentru că dacă o făceam, s-ar fi putut să se simtă mai real; pe de altă parte, pentru că, probabil, lui Dox i s-ar fi părut o prostie. Dar îi zisesem deja multe. Doream să termin de deșertat sacul.

— Am și eu o întrebare pentru tine, i-am spus privindu-l.

Și-a îndepărtat scaunul de masă și și-a încrucișat degetele pe abdomen.

— Sigur că da.

— Tu ești vreodată… ești vreodată tulburat de ceea ce facem noi?

— Doar când nu sunt plătit prompt.

— Vorbesc serios.

Dox a înălțat din umeri.

— Nu, de obicei nu sunt tulburat.

— Nu simți niciodată că… Am chicotit. Cum să zic, ca și cum te-ar vedea Dumnezeu?

— Ah, păi sunt sigur că mă vede. Atât doar că nu-i pasă.

— Așa crezi?

A strâns iarăși din umeri.

— Mă gândesc că El a stabilit regulile. Eu nu fac altceva decât să joc după ele. Dacă nu-i place cum merg treburile pe Pământ, ar trebui să-și facă cunoscute părerile. Eu așa aș face-n locul lui.

— Poate că și le face cunoscute, dar nu-L ascultă nimeni.

— Atunci ar trebui să vorbească mai limpede. Dox a ridicat ochii spre mine și a adăugat: Dacă nu te superi c-o spun.

Mi-am examinat palmele pentru câteva clipe.

— Știi, m-a tulburat când m-am gândit că băiețașul acela își va pierde tatăl.

— E normal. Dacă nu te-ar fi tulburat, înseamnă că n-ai fi omul bun care ești. De-aia cel mai bine este să nu te apropii prea mult de țintă. Un instructor mi-a spus o dată: „Dacă-ți poate conecta mintea, atunci îți poate controla degetul”.

— Da, asta-i adevărat.

— Chestia-i că nu se poate ca tu să iei decizia și tot tu s-o execuți, înțelegi? Judecătorul și călăul sunt roluri diferite. Judecătorul își face treaba, după care călăul duce sentința la bun sfârșit. Așa se petrec lucrurile. Noi facem pur și simplu ceea ce trebuie să facem.

— Este un mod interesant de a vedea situația, am comentat nesigur.

— Este unicul mod. N-am știut că ești așa filosof, partenere. De fapt, cred că-i prima dată când te aud vorbind atât de mult.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Eu cred totuși că despicarea prea amănunțită a firului în patru s-ar putea să nu fie foarte recomandată pentru unii ca noi. Am putea începe să credem că noi suntem judecătorii sau așa ceva și unde am ajunge atunci?

Chelnerul a adus orezul lipicios cu mango. Era bun, dar gândurile mele se aflau altundeva.

— Și acum, spuse Dox, care-i pasul următor? În privința lui Manny, vreau să zic.

Am căzut pe gânduri.

— Nu ne mai putem apropia de el așa cum am făcut-o. În primul rând, m-a văzut bine, iar în al doilea rând ne putem aștepta să-și ia precauții suplimentare.

— Mda, cam asta-mi ziceam și eu.

— Avem nevoie de o variabilă nouă, ceva care să schimbe lucrurile. Iar în privința asta nu ne putem bizui decât pe informații de la Boaz și Gil. Dacă ei pot descoperi afilierea celor doi pistolari din toaletă, atunci am putea avea ceva pe baza căruia să acționăm. Altfel cred că operațiunea este moartă.

— Deci n-avem nimic de făcut decât s-așteptăm și să vedem ce pot oferi israelienii.

— Exact.

Dox s-a lăsat pe spate în scaun și a rânjit larg.

— Ei bine, potrivit experienței mele, nu chiar neglijabile, Bangkokul este cel mai bun loc din lume în care să aștepți.

Am suspinat, simțindu-mă ca un părinte aflat pe punctul de a-și mustra fiul adolescent.

— Mai avem încă treabă de făcut. N-o să fii util, dacă vei fi secătuit de toate fluidele corporale și cu o mahmureală de zile mari.

El a hohotit.

— Da, mami.

— Îți zic doar să fii disponibil pentru eventualitatea în care primesc vreun telefon și trebuie să pornim rapid.

Dox a aprobat din cap, apoi a zis:

— Fii atent aici. Pentru mine modul cel mai bun în care să fiu disponibil este ca noi doi să fim împreună. De ce nu vii cu mine-n seara asta?

— Nu, cred…

— Haide, nenică, când ai făcut ultima dată sex ca lumea? Sau măcar când ai făcut sex, pur și simplu?

Am clătinat din cap.

— O noapte petrecută cu prostituatele nu-i tocmai genul meu de distracție.

— Cine-a zis ceva despre prostituate? Fetele locale o să-ți sară de gât, când o să te vadă c-un străin arătos ca mine. Și, apropo, cred c-ai evitat răspunsul la întrebarea mea.

M-am gândit la Delilah, însă n-am spus nimic.

— Haide, nenică, îți putem face rost de niște Viagra de pe piața neagră.

— Nu cred că mă interesează.

— Îți zic eu, c-o doză dublă o să te descurci perfect. În plus, prin venele tale încă mai curge vreun litru din sângele meu. Ăla ar trebui să te-ajute.

Îmi reamintea de transfuzia pentru care-mi donase sânge după episodul de la Kwai Chung.

— Nu cred că sunt în dispoziție pentru „One Night în Bangkok”, am replicat.

— Care-i treaba, ți-e teamă că s-ar putea să-ți placă? Fii atent aici – dacă te văd râzând și distrându-te, îți promit că n-o să spun nimănui. Știu foarte bine că ai o reputație de protejat.

Am căzut pe gânduri. Poate că aveam să fac o plimbare lungă pe unele bulevarde mai puțin frecventate ale orașului. Puteam să trec pe lângă locuri unde petrecusem cândva cu alți adolescenți călițiîn război, care erau veterani și totuși incredibil de inocenți, și, privind relicvele acelea, să văd în ce fel memoria mea le anima sau le deforma așa cum puteau ele exista în Bangkokul prezent. Dar pe măsură ce am examinat

posibilitățile respective, am fost surprins să constat că de fapt nu doream să fiu singur.

— Perfect! a exclamat Dox, considerându-mi șovăiala ca pe o afirmație. Putem să cinăm și apoi să cutreierăm niște baruri, să stăm de vorbă cu doamne, cine știe… Ție-ți place jazzul, este? Știu un local nou pe Silom, care va fi exact genul tău. Eu unul prefer muzica disco, dar știu că ești un tip cu gusturi sofisticate, și sunt dispus să-ți cânt în strună.

Am încuviințat, capitulând.

— Bine.

Surâsul i s-a lățit încă și mai mult.

— Ai luat decizia corectă, domnule Rain, și-ți promit că n-o s-o regreți. Te-ai cazat deja?

Noi stăteam la Sukhothai, care oferea combinația potrivită de eleganță și discreție. Hotelul Oriental avea mai multă clasă, dar deloc discreție, iar nenumărate hoteluri din oraș ne-ar fi oferit combinația inversă. Sukhothai fusese însă construit atât pentru frumusețe, cât și pentru discreție. Întregul domeniu, cu grădinile de flori și iazurile cu lotuși, cu liniile sale lungi și simetrice și iluminatul nebătător la ochi, și cu accentele tradiționale de arhitectură și artă thailandeză, era cu certitudine un triumf al esteticii. Din perspectiva mea însă era de asemenea extrem de funcțional: recepția mică și intimă nu semăna absolut deloc cu sălile uriașe și animate ce-i întâmpină pe clienți în să zicem, Four Seasons, care era perfect proiectat pentru aceia care doreau să vadă și să fie văzuți, dar inconfortabil pentru cei care preferau invizibilitatea.

— Da, azi-dimineață, i-am spus. Tu?

— La fel. Este un loc drăguț. Îmi plac căzile alea mari. Știai că poți să bagi până la trei persoane în ele? Cu toate oglinzile alea, poate să iasă o distracție pe cinste. Odată…

— Haide atunci să ne întâlnim la recepție.

Dox a rânjit când l-am întrerupt.

— Perfect. La ora opt?

— Nu trebuie să te odihnești mai întâi?

— Nu, fiule, trebuie să ies și să-ți cumpăr doza aia dublă de Viagra.

Încercarea de-a scoate ce era mai bun din Dox era sortită eșecului de la bun început. I-am făcut semn chelnerului să ne aducă nota de plată și am spus:

— La opt, atunci.

Capitolul 6

Jim Hilger nu se enerva niciodată. Asta nu însemna că nu trăda agitație exterioară, dar pur și simplu n-o percepea ca atare. Cu cât situația din jurul lui devenea mai nebunească, cu atât mai calm se simțea la interior. Calitatea aceasta făcuse din el unul dintre cei mai buni țintași din Grupul 3 Forțe Speciale în timpul Primului Război din Golf. Când cineva trăgea spre el, simțea aproape ca și cum propria lui personalitate i-ar fi părăsit corpul, lăsând în loc o mașină care să se ocupe de probleme. Hilger știa că dacă ar fi trăit în epoca duelurilor, nimeni nu i-ar fi stat în față.

Mai știa de asemenea că firea lui imperturbabilă era o abilitate utilă în conducere. Când oamenii lui îl vedeau cât de calm și letal era în luptă, deveneau și ei calmi și letali. Iar acum, în noul lui rol, constatase că purtarea flegmatică îi oferea putere asupra celor pe care-i conducea. Cu cât ei deveneau mai neliniștiți într-o criză, cu atât sângele lui devenea mai rece, calmându-i în decursul procesului. Era ca și cum oamenii ar fi presupus că el știa probabil ceva despre care ei nu aveau habar; pentru că în caz contrar și Hilger și-ar fi pierdut cumpătul. În realitate, bărbatul se îndoia că ar fi știut mai multe decât alții. Atât doar că învățase să se bizuie pe stăpânirea de sine și să

creadă că se putea baza oricând pe ea pentru a-l scoate la liman, așa cum făcuse mereu până atunci. El nu credea în multe alte chestii.

Când Manny îi telefonase cu o zi în urmă, aproape isteric de furie, calmul lui Hilger fusese pus la încercare.

— Spune-mi doar ce s-a-ntâmplat, repetase el în timp ce Manny delira și amenința.

Avusese nevoie de ceva timp, dar într-un final, îl potolise pe celălalt. Iisuse, isteria aproape că-i părea explicabilă! Cineva încercase să-l asasineze în Manila, iar Calver și Gibbons, doi dintre oamenii cei mai buni ai lui Hilger, oameni care făcuseră parte din unitatea lui în Războiul din Golf, fuseseră uciși. O primă întâlnire esențială cu o sursă, pe care Hilger încerca s-o pună la punct prin intermediul lui Manny de peste doi ani, și pentru asigurarea căreia Calver și Gibbons zburaseră la Manila, fusese anulată. O porcărie și jumătate!

În timp ce Manny îi comunica știrea, hiperventilându-se, Hilger comutase automat pe modul de rezolvare a problemelor.

— Unde-i VBM? întrebase el, utilizând criptonimul pe care-l stabiliseră pentru noua sursă.

— Nu știu, răspunsese Manny. Nu am o modalitate imediată pentru a-l contacta. Probabil că a venit la locul de întâlnire și a plecat, dacă noi n-am apărut.

Rahat! Nu era tocmai prima impresie pe care sperase Hilger s-o lase.

— Poți să restabilești contactul? întrebase el. Să propui altă întâlnire?

Cuvintele lui produseseră o explozie minoră.

— Altă întâlnire? Ți-am spus doar – cineva tocmai a-ncercat să m-omoare! Sub ochii familiei mele!

Hilger înțelesese că nu demonstra prioritățile cuvenite. Perfect, să le abordeze pe rând.

— Uite care-i treaba, îi zisese el lui Manny, prin telefon nu putem face prea multe. Trebuie să ne-ntâlnim. Tu-mi vei da toate detaliile și apoi ne gândim ce să facem.

— Cum să știu dacă pot avea încredere în tine? se lamentase Manny. Cum să știu dacă n-ai fost înapoia acestei acțiuni?

— Cei uciși erau oamenii mei, îi atrăsese Hilger atenția. Nu-ți pot da o dovadă mai bună ca asta.

Manny nu era rațional.

— Poate c-a fost un vicleșug, spusese el, după care repetase: Poate c-a fost un vicleșug.

Hilger oftase.

— Haide să lucrăm împreună și să rezolvăm problema asta așa cum trebuie rezolvată.

Urmase o pauză îndelungată. Bătăile inimii lui Hilger erau lente și constante.

— Bine, bine, rostise Manny.

— Perfect. Spune unde vrei să ne întâlnim.

Lăsându-l pe Manny să aleagă locul îl ajuta să-și alunge suspiciunile ridicole.

— Nu în Manila. Pot să vin în…

Făcuse o pauză și Hilger știuse că fusese pe punctul de a spune „Hong Kong”, după care se răzgândise. Hong Kong era baza din care acționa Hilger, locul unde-și ducea existența-paravan de consultant financiar. Manny nu dorea să-i ofere niciun avantaj acum și, probabil fiindcă se simțea ranchiunos, era încântat să-i refuze orice avantaj.

— Jakarta, zisese Manny. Pot să vin în Jakarta.

Hilger nu dorea să zboare până în Jakarta. Manny era o pacoste.

— Sigur că da. Atât doar că am de rezolvat mai întâi niște chestii aici – și va dura probabil câteva zile. Ești sigur că nu poți să ajungi în Hong Kong?

Urmase o tăcere lungă. Hilger spusese:

— Ne putem întâlni oriunde dorești, însă în Hong Kong ar fi cel mai rapid și aș dori să pot începe treaba imediat. Oriunde vrei tu în Hong Kong, de acord?

În felul acela căzuseră la înțelegere. În ziua următoare stăteau într-o cafenea de lângă Nathan Road în Kowloon, la numai cincisprezece minute de mers cu taxiul de biroul lui Hilger prin tunelul Cross Harbor. În Kowloon nu erau chiar așa mulți albi ca în Central, unde lucra Hilger, totuși erau destui pentru ca niciunul dintre ei să nu iasă în evidență și exista o șansă redusă ca Hilger să se întâlnească cu vreun cunoscut. Desigur, nimeni nu l-ar fi recunoscut pe Manny – fața lui nu apăruse pe afișe pe pereții secțiilor de poliție, deși probabil că ar fi trebuit dar era mai bine să fie prudent. Hilger recursese la precauțiile uzuale pentru a se asigura că nu fusese urmărit și spera că și Manny fusese la fel de atent. Îi acceptă celuilalt isteria obligatorie. Când aprecie că încuviințase destul timp din cap cu înțelegere, începu chestionarea.

— Spune-mi exact cum s-a-ntâmplat, îi ceru el și știu că acum calmul său era liniștitor. Nu doar în ziua respectivă, ci în fiecare zi, din clipa în care ai sosit în Manila.

Manny se conformă. După ce termină, Hilger începu să examineze detaliile.

— Ai spus că erau doi.

— Da, așa cred. Cineva a intrat după bodyguard.

— Dar nu i-ai văzut fața.

— Nu prea bine. Era voinic. Cred că era alb. Nu sunt sigur.

Hilger căzu pe gânduri.

— Nu contează. Chiar dacă nu l-ai fi văzut, ți-aș fi putut spune că era acolo. Să revenim la primul dintre ei, la asiatic. Spui că era deja în toaletă, da?

— Da.

— Te urmărise pentru o vreme înainte de a decide să anticipeze și să te aștepte acolo. În același timp însă n-ar fi făcut-o dacă nu avea un partener care continua să te fileze. În caz contrar, dacă s-ar fi înșelat în privința intrării tale în toaletă, te-ar fi pierdut.

Manny aprobă din cap și spuse:

— Da, e logic.

— Crezi că l-ai putea recunoaște pe asiatic?

Manny aprobă iarăși.

— Dacă-l revăd, da. Am apucat să-l văd bine. Îl poți găsi? Și pe celălalt?

Hilger reflectă puțin, după care spuse:

— Am niște fotografii, pe care o să ți le arăt înainte să pleci. O să vedem dacă cei la care m-am gândit sunt cei pe care i-ai văzut.

— Atunci îi poți găsi.

Hilger știa că dacă avea dreptate în privința indivizilor respectivi, identificarea lor ar fi fost floare la ureche prin comparație cu găsirea lor reală. Cu toate acestea, spuse:

— Așa cred.

Manny se aplecă puțin înainte.

— Să faci bine și să-i găsești. Iar când o să-i găsești, să-i faci să sufere mai întâi. M-au urmărit pe mine și familia mea, mi-ar fi putut răni fiul!

Hilger încuviință din cap pentru a-i demonstra că putea să conteze pe el. Apoi zise:

— Și VBM? Poți să-l contactezi, să stabilim altă întâlnire?

Îl anunța pe Manny că era vorba despre serviciu contra serviciu.

Celălalt strânse din umeri.

— I-am lăsat deja un mesaj, dar nu-i un individ la care să ajungi ușor. Și s-ar putea să se fi speriat când a auzit ce s-a petrecut în Manila.

Hilger se îndoia că VBM s-ar fi speriat cu atâta ușurință. Cei ca el tindeau să fie mult mai duri. Nu avea totuși rost să-l contrazică pe Manny.

— Dacă s-a speriat, atunci s-a speriat și asta este, rosti el cu glas tare. Însă dacă-i vei spune ce pot face oamenii mei pentru el, sunt convins că va dori să ne întâlnim.

— I-am spus deja.

— Perfect. Continuă să-ncerci să-l contactezi. Iar când o faci, spune-i că am avut grijă de

indivizii care au făcut necazuri în Manila. Spune-i…

— O să i-o spun când o să fie adevărat.

— Până-l vei contacta, va fi adevărat, zise Hilger cu glas la fel de ferm ca și privirea.

Manny aprobă din cap și celălalt continuă:

— Spune-i că voi veni personal la întâlnire. Că o poate stabili absolut oriunde dorește. Și dă-i numărul mobilului meu. Dacă vrea, mă poate contacta direct.

Manny mai aprobă o dată, apoi zise:

— Bine.

Hilger detectă o undă de îmbufnare în expresia celuilalt, cauzată neîndoios de dorința lui de a discuta probleme ce nu erau legate direct de dificultățile prin care trecuse Manny. Parțial pentru a continua chestionarea, parțial pentru a-i oferi satisfacția dorită, îl întrebă:

— Tu cine crezi că ar fi vrut să te asasineze?

Manny se lăsă pe spate și ridică din umeri.

— De unde să știu eu? Putea fi oricine.

— „Oricine” nu mă ajută să îngustez cercetările.

— Tu pe cine suspectezi?

— Manny, eu am propriile mele idei, dar mă îndoiesc că altcineva decât tine ar fi într-o poziție mai bună pentru o indicație. Îmi ascunzi ceva? Asta mi-ar îngreuna considerabil cercetările.

Manny scutură din cap.

— Nu-ți ascund absolut nimic. Atât doar că n-am habar. Bănuiesc că poate fi Mossadul. Nemernicilor ăia de ipocriți s-ar putea să nu le placă prietenii mei.

Hilger se gândise deja la israelieni. Ei figurau în vârful listei lui scurte.

— Altcineva?

Manny îl privi deschis.

— CIA, bineînțeles.

— Sursele mele de-acolo examinează deja posibilitatea. Altcineva? Poate BIN?

— BIN?

— Badan Intelijen Nasional. Serviciile secrete indoneziene. Ele au avut o mulțime de probleme – Bali, Marriott din Jakarta, ambasada Australiei…

— BIN, da. Poate. Poate.

Hilger înțelese că Manny n-avea să-i fie de ajutor în privința asta. Era genul de om căruia nu-i plăcea să recunoască faptul că avea dușmani reali – ceea ce, ținând seama de activitățile lui, era aproape caraghios. Se părea că acum fusese prima dată când dăduse ochi cu realitatea că cineva dorea cu adevărat să-l vadă mort și întreprindea acțiuni concrete în privința aceea. Manny ar fi avut nevoie de ceva vreme să se adapteze la situația respectivă, iar între timp Hilger avea să investigheze pe cont propriu. Asta nu era foarte important, deoarece era obișnuit să facă lucrurile de unul singur. De altfel, uneori era unicul mod ca să termine o treabă.

Decise să revină la direcția anterioară de chestionare, în care Manny era mai util.

— Ai zis că asiaticul te-a văzut și a părut să încremenească. Este posibil să fi fost din cauză că l-a văzut pe fiul tău?

Manny făcu o grimasă.

— Cred c-a încremenit din cauza mea.

Hilger se întrebă asupra veridicității amintirilor sale. Oricum nu se aștepta să fie foarte precise; știa că rareori se întâmplă așa în cazul incidentelor traumatizante. De asemenea, probabil că Manny dorea să creadă că cei care veniseră după el erau ucigași depravați, subumani pentru că așa s-ar fi simțit virtuos prin comparație cu ei. Faptul că unul dintre asasinii aceia ar fi putut ezita la vederea unui copil nu s-ar fi potrivit cu imaginea lui, l-ar fi abătut de la sentimentul însoțitor de neprihănire comparativă și probabil că l-ar fi respins. Mintea unuia ca Manny avea multe căi prin care să-și producă, subconștient, mulțumire de sine. Trebuia să fii foarte atent.

— Mi se pare totuși bizar, rosti Hilger, că asiaticul a părut să șovăie, indiferent care ar fi fost

motivele. Șovăiala îi afectează în general pe cei fără experiență.

Manny se strâmbă din nou.

— Poate că erau într-adevăr fără experiență.

— Niște inși fără experiență n-ar fi fost în stare să-l lichideze pe bodyguardul tău și pe oamenii mei, care au fost uciși cu focuri foarte precise, în cap. Crede-mă, nu erau deloc neexperimentați.

— Atunci de ce a ezitat?

Hilger clătină din cap.

— Încă nu știu răspunsul la întrebarea asta.

— Fiul meu este traumatizat, zise Manny. L-am trimis cu maică-sa la rudele ei, în provincie.

— Pot să aranjez protecție suplimentară.

— Ei sunt într-un loc sigur acum, însă eu am nevoie de alt bodyguard.

Aceea fusese singura lui aluzie de până atunci la unul dintre oamenii care-și dăduse viața pentru a i-o salva pe a sa. *Eu*, *eu*, *eu*, gândi Hilger. Și nu era vorba numai despre Manny, ci aceasta era starea actuală a lumii.

— În caz contrar, urmă Manny, nu pot continua să te ajut.

Hilger suspină. Israelianul își alegea întotdeauna momentele cele mai nepotrivite pentru amenințări, care nu erau de altfel nici măcar necesare.

— M-am ocupat deja de asta, spuse el.

— Și cei care au încercat să mă asasineze?

— Oamenii mei îi vor găsi.

Manny încleștă maxilarele.

— Să-i găsești cât mai repede. Să știi că tu nu ești singurul meu prieten.

Altă amenințare idioată. Hilger o văzuse apropiindu-se.

— Manny, știu că ai mulți prieteni, dar te întreb – a fost vreodată unul dintre ei pe atât de nădejde pe cât am fost eu?

Manny tăcu o clipă, după care izbucni:

— Mi-ai spus că prietenia ta mă va proteja! Că așa ceva nu se va-ntâmpla niciodată!

Hilger îl privi. Pentru prima dată de la începutul conversației îngădui ca în glasul lui să se strecoare o undă de emoție. Parțial pentru efect. Dar nu complet.

— Doi dintre oamenii mei cei mai buni tocmai au murit pentru a te proteja pe tine. Plus un bodyguard de care tot eu ți-am făcut rost.

Celălalt nu răspunse și Hilger aprecie că tăcerea îi era în mod caracteristic bosumflată. Trei oameni muriseră pentru el și nici măcar nu putea recunoaște, *Da*, *ai dreptate*, *este corect ce spui.*

— Dacă te vei duce la alții, urmă Hilger, îmi vei complica sarcina. Acordă-mi niște timp să rezolv problema înainte de a acționa într-un fel care s-o complice, da?

— Am și alți prieteni, repetă Manny.

Hristoase, era momentul pentru o doză de realitate!

— Manny, cei despre care vorbești nu sunt prietenii tăi. Ei sunt niște oameni pe care-i cunoști și care au interese. Dacă ei decid că interesele lor nu coincid cu ale tale, vei constata că vor deveni neprietenoși. Iar atunci cum te voi mai putea proteja eu?

Manny îl privi, urându-l în mod vizibil pentru că nu se temea mai mult de amenințare și pentru că făcuse la rândul său una, voalată.

— Fă-i să sufere, ceru el ceva pentru a salva aparențele.

Hilger aprobă din cap. Mai mult pentru că se gândea la oamenii săi, decât din dorința de a-l mulțumi pe celălalt, spuse:

— Așa o să fac.

Capitolul 7

Dispuneam de câteva ore până la întâlnirea cu Dox în vederea ieșirii în oraș, așa că am luat un

taxi până în Silom din apropiere, ca să caut o internet café.

Rareori desființez un site securizat după ce l-am pus la punct. Clienții au nevoie de un mod prin care să mă contacteze, iar modul acela sunt tocmai site-urile securizate. Dar când necesitatea afacerilor nu justifică întreținerea lor, atunci motivația necesară o reprezintă speranța sâcâitoare. Dacă aș fi convenit vreodată un astfel de site cu Midori, care mă evitase după ce aflase că-i asasinasem tatăl, probabil că l-aș fi verificat întruna. În loc de așa ceva, îmi întrețineam speranțele pentru Midori ascultându-i albumele, care ajunseseră acum la patru, din ce în ce mai profunde, mai expresive, mai cutezătoare ca cele dinainte; și imaginându-mi entuziaștii care-i aplaudau solourile de pian în localurile întunecate de jazz din Lower Manhattan, pentru care plecase din Tokio; șoptindu-i numele în fiecare noapte ca pe o incantație tristă care aducea mereu durerea continuă a absenței ei, alături de unele calități ale spiritului femeii.

Pe de altă parte, îmi spuneam, verificarea site-ului securizat pe care-l stabilisem cu Delilah era o combinație între business și plăcere. Grație ei ajunsesem la jobul Manny și, dacă aș fi putut rezolva problemele apărute acum, poate că aș mai fi primit misiuni din aceeași sursă. Totuși nu afacerile erau motivul real pentru care păstrasem site-ul Delilah și nici pentru care continuam să-l verific aproape zilnic. Motivul real, o știam prea bine, era timpul pe care-l petrecusem împreună cu ea în Rio după întâlnirea noastră inițială în Macao și după ce eu fusesem în pragul morții acolo.

Nu era vorba doar despre sex, deși acela fusese excelent, și nici doar despre cât de bine arăta Delilah. Mai degrabă era vorba despre ceva aflat în adâncul femeii, ceva la care eu nu puteam ajunge. Nu știam cu certitudine ce anume era: regret despre rolul pe care-l jucase în atât de multe

asasinate, amărăciune față de tratamentul neplăcut din partea propriei ei organizații, tristețe față de viața normală și familia pe care alesese să le dea uitării și care probabil că acum aveau să-i fie negate pentru totdeauna. Ea îmi fusese tovarășa perfectă. Putea fi solicitantă, uneori capricioasă, și era temperamentală. Însă dulceața și perfecțiunea reprezentau o mască despre care am presupus că o folosea cu țintele ei. Incertitudinea și barierele ce condimentau relația noastră îi confereau realitate și m-au condus spre încrederea în Delilah. Iar încrederea, așa cum descopeream cu Dox, este un narcotic periculos. Crezusem că scăpasem de extazul ei, de povara de pe suflet. O degustasem însă și lucrul acela fără de care trăisem atâția ani devenise brusc indispensabil.

Am cerut taximetristului să mă lase la Silom Road, sub stația Sala Daeng a lui Skytrain. Metroul acesta aerian fusese inaugurat cu câțiva ani în urmă și acum era prima dată când îl vedeam cu propriii mei ochi. Nu eram sigur că-mi plăcea. Neîndoios, prezența lui ușura traversarea orașului, unind între ele puncte care, cândva, fuseseră considerate nepractic de accesat prin intermediul rețelei de străzi. Exista însă și un preț. Pasajele aeriene de șine din oțel și platforme din beton cufundau în umbră străzile de dedesubt și păreau cumva să comprime și să amplifice zgomotele, poluarea, greutatea acumulată a întregii metropole. Am surâs, fără voioșie, deoarece văzusem același lucru întâmplându-se și în Tokio cu căile expres suspendate, spre regretul pe termen lung al tuturor, mai puțin al companiilor de construcții și al acoliților lor din aparatul de stat, care profitau de pe urma implementării unor asemenea scheme și care aveau să profite fără doar și poate din nou când edilii orașului determinau că era momentul să interzică aceleași monstruozități întunecate pe care le apreciaseră cândva ca necesare. Prin construirea unei căi aeriene de-a curmezișul cerului, custozii

Bangkokului transformaseră efectiv străzile de dedesubt în artere subterane. Îmi puteam imagina o vreme, nu foarte îndepărtată, când metroul aerian avea să fie atât de extins și aglomerat cu spații food-court, magazine wireless și outleturi video, încât viața, pietonii, automobilele și magazinele de pe străzile de dedesubt aveau să devină, fără vreo planificare conștientă sau alocare a vinovăției, adevăratul sistem de transport subteran al orașului, destinația finală pentru acei cetățeni care căzuseră prin crăpături și care zăceau acum nevăzuți într-o beznă de unde nu puteau să mai cadă.

Am mers în zigzag în lungul *sois* și *sub-sois* – străzile principale și arterele lor – dintre Silom și Surawong, trecând pe lângă câteva firme ce făceau reclamă telefoniei internaționale și internetului. Majoritatea erau spații micuțe din clădiri mari, neutilizate probabil până când internetul sosise și crease posibilitatea profitului pentru sălițe cu cinci-șase măsuțe și tot atâtea scaune și terminale de computere. În scurt timp am găsit unul al cărui aspect mi-a plăcut. Ocupa o nișă la parterul unei clădiri strălucitoare Bank of Bangkok, părând aproape ascuns acolo. La interior se găseau zece terminale; câteva erau ocupate de femei care păreau animatoare în baruri și care poate că acum expediau e-mailuri acelor clienți *farang* îndeajuns de naivi pentru a le fi dat adresele personale, povestindu-le istorii interșanjabile despre mame bolnave și bivoli muribunzi și alte motive pentru această unică rugăminte, atât de rușinată, pentru dolarii, lirele sau yenii *farang*-ului. Am ales o masă care-mi asigura spatele spre perete. Concentrate asupra corespondenței lor, fetele nu mi-au aruncat nici măcar o privire.

Înainte de a începe, am descărcat un software comercial de pe un site personal de stocare și am verificat dacă terminalul monitoriza apăsările de taste sau avea alte software-uri pentru spionarea clienților. După ce m-am asigurat că era curat, am

intrat în site-ul securizat pe care-l stabilisem cu Delilah, cu obișnuita speranță incipientă.

Acolo mă aștepta însă un mesaj. Inima mi-a tresărit amețitor.

Am tastat parola și am trecut la ecranul următor. Mesajul era: *Am ceva timp liber. Tu*? Era urmat de un număr de telefon care începea cu 331 – codul telefonic al Franței și al Parisului.

La naiba! Am privit în jur o secundă, un răspuns reflex față de neașteptata perturbare a solitudinii mele. Fetele tastau cu hotărâre, cu ochii plini de calcule și speranțe.

M-am uitat din nou la ecran. Mesajul fusese lăsat cu o zi în urmă. Am notat numărul, utilizând codul meu obișnuit, am șters mesajul, am ieșit din site-ul securizat și am curățat browserul, ștergând urmele tuturor locurilor pe unde fusesem.

Când am revenit pe Silom, inima îmi gonea, dar creierul nu se dezactivase. Era greu de crezut că momentul mesajului ei era o coincidență. Cel mai probabil avea o legătură cu operațiunea Manny. Deși nu puteam fi sigur.

M-am oprit și mi-am spus, *Nu poți fi sigur*? *Ce dracu-i cu tine*?

Nu crezusem niciodată în coincidențe – în niciun caz pentru asemenea lucruri. Sigur că da, poate că ele există, dar trebuie să acționezi ca și cum n-ar exista. În majoritatea timpului, aparenta coincidență este de fapt cu totul altceva și îndoiala te face să-i supraviețuiești. Iar dacă te-ai înșelat și a fost într-adevăr o coincidență, nu există niciun dezavantaj.

Acum însă se părea că exista un dezavantaj și era ca și cum mintea încerca să-mi deformeze în concordanță viziunea despre lume. Nu conta ce doream eu să cred. Important era ce aveam nevoie să cred.

Atunci ignoră mesajul. N-o suna. Cel puțin nu-i telefona până nu se rezolvă cazul Manny.

Gândul acesta era deprimant. Ba chiar dureros.

Dox nu știuse, iar eu nu-i spusesem niciodată, dar comentariul lui despre ultima dată când „făcusem sex” îmi atinsese un nerv sensibil. Este adevărat, la răstimpuri plătesc pentru destindere. Trebuie să ai grijă de nevoile tale fizice. Totuși ceva real, ceva care să merite, nu mai existase după Delilah și nici înainte de ea nu fuseseră așa multe episoade.

Cum puteam să știu despre ce era vorba, ce intenționa de fapt Delilah, dacă nu vorbeam cu ea? Poate că deținea informația necesară pentru a mă apropia iarăși de Manny. Poate că mi-ar fi putut oferi indicii despre opinia șefilor ei față de evenimentele din Manila, despre planurile lor de viitor. Da, ar fi existat riscuri, dar riscuri există mereu. Iar eu le puteam controla. O fac întotdeauna.

Instinctul îmi spunea că merita să risc. Pentru o clipă m-am temut că nu mă puteam încrede în instinct, că poate, deși mă slujise mereu, fusese cumva deformat, iar instrumentele mele interioare de navigație îmi fuseseră compromise. Apoi mi-am spus: *Dacă instinctul nu-ți mai este bun*, *atunci ești oricum terminat.*

Ceea ce în sine putea fi o deformare. La naiba însă!

Am găsit un telefon cu plată pentru convorbiri internaționale și am sunat la numărul lăsat de Delilah. Pe când se stabilea legătura, am simțit cum inima îmi bubuie tot mai tare și am fost cumva stingherit pentru asta. Dacă ar fi știut, Dox m-ar fi luat peste picior și mi-ar fi spus că mă comport ca un puști.

Ea a răspuns după primul țârâit.

— *Allô.*

— Hei, am spus eu privind spre stradă, temător pentru speranțele mele.

— Hei, a replicat ea.

Când nu i-am răspuns, Delilah a continuat:

— Ce mai faci?

Indiferent la ce mă așteptasem, nu crezusem că mă voi simți așa stângaci.

— Bine. Tu?

— Și eu. Am lucrat la un… proiect, dar îmi pot lua câteva zile libere, dacă poți și tu.

Nicio referire la afaceri. Fie că era un apel personal, așa cum doream să sper, fie că era un apel de afaceri deghizat ca personal, ceea ce, ținând seama de domeniul curent de posibilități, însemna probabil lucrul cel mai rău.

— Da, pot. Sunt în mijlocul unui job care deocamdată este liniștit, dar s-ar putea încinge brusc.

M-am întrebat dacă ea va reacționa față de cuvintele acelea. N-a făcut-o.

— Dacă preferi, a zis Delilah, pot să vin eu la tine.

Am căzut pe gânduri. Trebuia să rămân în regiune, dacă Boaz și Gil descopereau ceva ce ne-ar fi putut readuce pe Dox și pe mine pe urmele lui Manny. Și doream să mă întâlnesc cu Delilah într-un loc care să ridice dificultăți pentru ea, dacă se gândea să vină însoțită. Pentru orice eventualitate.

— Poți s-ajungi în Bangkok? am întrebat-o.

— Sigur. S-ar putea chiar să găsesc un zbor direct de pe De Gaulle.

— Scrie cursa cu care vii pe site-ul securizat și-o să te aștept imediat după vamă.

— Bine. Ești totuși sigur că vrei în Bangkok? Se zice că a-ți duce prietena acolo este ca și cum ai veni cu un sandviș într-un restaurant *haute cuisine.*

Am zâmbit.

— Eu știu ce mâncare-mi place.

Delilah a râs și tensiunea s-a destins puțin.

— Bine atunci. O să mă ocup de zbor și las restul în seama ta.

Am recunoscut concesia față de ceea ce Dox numea paranoia mea. Delilah știa că m-aș fi simțit mai confortabil dacă mă lăsa să aleg destinația finală, fără să-i spun nimic în avans.

— Va trebui să știu sub ce nume călătorești, i-am spus. Pentru restul aranjamentelor legate de hotel.

— O să pun totul pe site.

— Bine atunci.

A urmat o pauză.

— Abia aștept să te văd, a zis ea.

— Da. Mă bucur că ai dat semn.

— *Jaa*, a spus Delilah etalându-și cunoștințele de japoneză. „Ei bine, atunci”.

Am surâs.

— *À bientôt.*

Apoi am închis.

Am mers câteva minute, după care am intrat în altă internet café. M-am uitat ca de obicei după eventuale software-uri pentru spionare, apoi am căutat zborurile Paris-Bangkok. Curse directe ofereau doar Thai Air și Air France. Zborul Thai pleca zilnic la 13:30. Ia să vedem… la Paris era deja 13:15, deci pe acela îl ratase. Zborul Air France pleca zilnic la 23:25 și ajungea a doua zi la 16:35.

M-am gândit pe îndelete. Fie că Delilah dispunea de timp liber neașteptat, așa cum declarase, caz în care ar fi vrut să profite la maximum de el, fie că, mai probabil, venea cu afaceri, ceea ce ar fi cauzat propria sa formă de urgență. În ambele cazuri mă puteam aștepta să se miște prompt, ceea ce ar fi însemnat probabil zborul Air France de noapte. Perfect, pe ăsta aș fi mizat.

M-am gândit apoi unde s-o duc și cum să procedez. Trebuia să fie un loc special. Pe de o parte, trebuia să recunosc, fiindcă voiam s-o impresionez. Și, încă mai important, fiindcă doream ca ea să se simtă îndepărtată de cei care o trimiseseră. Sentimentul distanței, al decuplării, ar fi crescut probabilitatea să vorbească deschis, sau cel puțin să comită o eroare. În același timp, locul trebuia să aibă securitate excelentă. Iar noi trebuia

să ajungem acolo într-un mod care să-mi ofere ocazia de a determina că venise singură.

Am intrat din nou pe site-ul securizat și am văzut că Delilah îmi lăsase deja identitatea sub care avea să călătorească. Perfect! Am petrecut următoarea jumătate de oră făcând rezervările online necesare. După ce am terminat, am reexaminat totul și m-am declarat mulțumit. Unica problemă era un sentiment brusc de nerăbdare. Totul era pregătit și acum nu mai trebuia decât să aștept. Ziua următoare avea să fie dedicată pierderii timpului.

În mod obișnuit pierderea timpului în Bangkok ar fi însemnat urmărirea unui meci de box thailandez la Lumpini sau Ratchadamnoen, sau ascultarea de jazz în Brown Sugar, ori în barul Bamboo din Oriental, poate chiar o noapte petrecută în Grand Hyatt cu o fată de la Spasso. În seara asta însă se părea că voi cutreiera pur și simplu orașul în tovărășia unui prieten.

Ideea respectivă mi se părea stranie. Nu dezagreabilă, nici vorbă de așa ceva, totuși stranie. Era ca și cum aș fi auzit un cântec care-mi plăcuse cu mult timp în urmă, și pe care îl uitasem cine știe cum, o melodie simplă care pe vremuri fusese bogată, proaspătă și plină de promisiuni, și care acum, prin pierderea ei neobservată și reapariția neașteptată, se transformase alchimic în ceva obsedant, un memento nu doar a ceea ce era, dar și a ceea ce fusese pierdut în anii scurși între timp – o melodie nuanțată acum cu speranța că pierderea putea fi recuperată, dar și cu teama că a doua pierdere va fi ireversibilă.

Dox și cu mine ne-am întâlnit în holul recepției, așa cum stabiliserăm, și, după precauțiile cuvenite, am luat un taxi spre Silom. Pe drum l-am întrebat asupra destinației, însă a refuzat să-mi spună. Faptul că n-am oprit pur și simplu taxiul ca să cobor era o dovadă a gradului în care ajunsesem să

am încredere în el. Totuși mă irita comportamentul acela copilăresc.

Am coborât în fața clădirii State Tower Bangkok și am luat ascensorul până la etajul șaizeci și trei, ultimul al turnului. După ce am ieșit din lift, am trecut prin niște uși de sticlă din plafon până în podea și ne-a întâmpinat o imagine despre care a trebuit să recunosc că era impresionantă.

Pe terasa aflată sub cerul liber, care se întindea imediat sub noi, se vedeau mese aranjate simetric, acoperite cu olandă albă; într-un capăt, un bar circular se afla pe un podium ceva mai înalt care strălucea succesiv în roșu, albastru și galben. În stânga noastră, pe o terasă mai înaltă, un cvartet de jazz cânta pentru meseni. Podeaua restaurantului, din piatră și lemn de tec închis la culoare, se întindea până la marginile clădirii, dincolo de care pâlpâiau în toate direcțiile luminile nesfârșite ale orașului; râul Chao Phraya, care șerpuia silențios, se distingea doar sub forma unei absențe sinusoidale a luminii. La baza scării, o plăcuță din sticlă anunța discret că localul se numea Sirocco.

— Ce zici? a întrebat Dox. Îți place?

— Da, am recunoscut fără a reuși să-mi ascund surprinderea din glas.

— Ce credeai, c-o să te duc la un bar de striptease sau așa ceva?

— A fost o întrebare retorică?

El s-a încruntat.

— Nenică, uneori nu-mi acorzi destul credit.

Am fost surprins de cuvintele acelea. Dox făcea pe bufonul atât de frecvent și atât de bine, încât mi se părea bizar că ar fi dorit să i se recunoască faptul că, ocazional, dădea dovadă de bun gust.

— De unde ai auzit de Sirocco? l-am întrebat.

A strâns din umeri.

— Petrec destul de mult timp pe-aici, așa că stau cu urechile mereu ciulite. S-a deschis cu numai câteva luni în urmă și părea să fie genul tău de local. Așa c-am zis c-ar merita să-l încercăm.

— Mulțumesc. Am vrut să spun că…

Dox a rânjit larg.

— Hai, las-o baltă.

— Voiam să zic să mă lași pe mine să comand vinul.

Zâmbetul a început să se destrame, apoi a revenit, de două ori mai luminos.

— Orice te face fericit, nenică.

Plasatoarea ne-a condus la masa noastră. Meniul, denumit de Sirocco „Cină de inspirație mediteraneeană", era la fel de bun ca și panorama. Am comandat cotlete de miel marinate cu usturoi și rozmarin la grătar, homar Phuket la grătar stropit cu lămâie și ulei de măsline aromatizat, *confit* de rață și *foie gras* tras în tigaie ca antreu. Eu am comandat vinul: Emilio's Terrace Cabernet Sauvignon Rezerve din 1996. Era tânăr, dar puțină expunere la aer avea să-l potențeze.

— Da' chiar că-i bun, a comentat Dox după ce chelnerița deschisese și decantase sticla, iar noi am luat primele sorbituri. Nu știu cine-i Emilio, dar mi-ar plăcea să-i strâng mâna. Tu de unde știi atâtea despre vinuri, nenică?

— Nu știu chiar așa multe.

— Termină cu modestia. Îmi dau seama că te pricepi.

Am sorbit iarăși din vin, bucurându-mă de gust.

— Pentru joburile mele, am spus după ceea, trebuie să mă pot integra fără probleme în diverse straturi ale societății. Iar pentru asta trebuie să cunosc chestiile de finețe, indiciile mărunte. Poate fi vorba despre vin, sau poate fi vorba despre furculița potrivită pe care s-o folosesc. Poate fi vorba despre hainele potrivite. Sau despre cuvintele potrivite. Nu știu… Eu mă mulțumesc să privesc și încerc să învăț. Sunt un bun imitator. Am sorbit din nou. În același timp însă îmi place pur și simplu vinul.

— Adică tu poți… să folosești chestiile astea, apoi să renunți la ele, ca și cum ar fi un fel de

deghizare?

— Cam așa ceva. Și tu procedezi la fel, deși cumva diferit. Tu ai stilul de a dispărea când o dorești, l-am văzut la tine.

— Da, e școala lunetiștilor. Pur și simplu… îți tragi spre interior toată energia. I-o chestie Zen. Îmi vine greu să-ți explic. Un amic mi-a spus odată că-i cum făcea creatura aia din *Predator* sau navele de război klingoniene cu dispozitive de camuflare. Cam așa stau lucrurile. Nu m-ar deranja totuși să mă pot deplasa în largul meu prin pături sociale diferite, ca tine. În același timp trebuie să fie destul de ciudat să te poți mișca prin ele, dar de fapt să nu aparții niciuneia, înțelegi ce zic?

Am aprobat din cap.

— Da, știu.

Cina s-a dovedit o plăcere neașteptată. Mâncarea și vinul erau de prima mână, iar senzația de a fi în centrul metropolei dense din jur, dar în același timp deasupra ei și izolat, era înviorătoare, aproape amețitoare. Vremea era cea mai bună din Bangkok: răcoroasă și relativ uscată, și se zăreau chiar câteva stele prin lințoliul de poluare de deasupra. Am vorbit mult despre Afganistan, locul nostru comun: despre cei pe care-i cunoscuserăm acolo, nebuniile pe care le făcuserăm, despre consecința neintenționată a unei structuri de fanatici islamiști înarmați și bine instruiți care urmaseră după plecarea sovieticilor la a căror alungare dăduserăm și noi o mână de ajutor.

Am vorbit de asemenea despre Asia. M-au surprins cunoștințele lui Dox despre regiune, iar întrebările pe care mi le-a pus, mai ales despre cultura japoneză, au fost inteligente și pătrunzătoare. Mi-a povestit despre dragostea lui pentru Asia de Sud-Est și îndeosebi pentru Thailanda, unde își făcuse „sejururile”, cum îi plăcea să spună, de ani buni, zăbovind tot mai mult și mai mult cu fiecare vizită, și că spera să se

retragă la pensie aici. Mi-a spus că nu se mai simțea în largul lui în Statele Unite.

L-am înțeles. Cultura thailandeză este tolerantă în acceptare și există *farang*, străini, care se simt atrași de ea. În partea întunecată a fenomenului se numără pedofilii și alți degenerați, care vin aici pentru a-și satisface pasiunile bolnăvicioase secrete. Există de asemenea managerii mijlocii îmbătrâniți, care anesteziază regretele legate de ambiții eșuate și implacabila apropiere zilnică a morții prin angajarea de femei, pe care oricum nu le mai pot satisface din cauza vârstei, și prin reasigurarea propriei lor valori pentru că duc un stil de viață neocolonial pe care localnicii nu și-l pot permite. Mulți s-au stabilit totuși aici pentru motive mai nevinovate. Unii sunt, dintr-un punct de vedere, orientali captivi în corpuri de occidentali, care-și descoperă firea eliberată în climatul „străin" al Thailandei. Alții sunt pur și simplu aventurieri, dependenți de exotisme. Unii sunt refugiați dinaintea unei afaceri dezastruoase, a unui divorț, faliment sau alte traume personale similare. Iar alții, ca Dox și ca mine, sunt soldați care constată că au fost prea transformați de faptele pe care le-au săvârșit în război pentru a mai reveni pe meleagurile tinereții lor. Unii nu mai pot astupa hăul dintre cei care au fost și cei care au devenit, iar disonanța creată de tentativa de repatriere este un memento constant tocmai al schimbărilor pe care doresc atât de mult să le uite.

După ce am terminat cina și zăboveam înaintea unor căni enorme cu cappuccino, am rostit:

— Am nevoie de ajutorul tău pentru o chestie.

Dox m-a privit atent.

— Sigur că da, nenică, orice, știi doar. Zi-mi și s-a făcut.

— Este vorba despre sursa mea din Israel. Femeia care mi-a intermediat întâlnirea cu Boaz și Gil. M-a contactat mai devreme și vrea să ne vedem.

— Poate că asta-i exact ce ne trebuie, o informație nouă despre Manny.

Am clătinat din cap.

— N-a pomenit nimic despre Manny. A zis doar că vrea să ne vedem.

El a înclinat capul spre un umăr și m-a studiat.

— Nu pricep. De ce ar vrea să te vadă, dacă nu-i vorba despre Manny?

— Înainte să-mi aranjeze legătura cu Boaz și Gil, am petrecut ceva timp cu ea.

I-am oferit o versiune prescurtată a întâlnirii mele cu Delilah în Macao, a celor întâmplate între noi acolo și ulterior în Rio.

M-a ascultat în tăcere, cu o expresie neobișnuit de gravă pe chip. Când am terminat, a spus:

— Te gândești să te-ntâlnești cu ea.

Am încuviințat fără un cuvânt.

— Vrei să faci asta pentru că te gândești că s-ar putea să aibă niște informații operaționale, sau pur și simplu pentru că vrei s-o vezi?

Deși îi plăcea să facă pe țărănoiul, Dox avea stilul de a merge direct în miezul problemelor. M-aș fi putut eschiva, dar am decis să fiu deschis cu el. O merita.

— Pur și simplu vreau s-o văd.

A aprobat încet din cap, după aceea a zis:

— Mă bucur c-ai spus-o. Mi-am dat seama din felul cum ai vorbit despre ea și aș fi fost al naibii de îngrijorat dacă ai fi încercat să m-aburești. M-aș fi întrebat dacă nu cumva te aburești și pe tine.

— Nu știu dacă mă aburesc sau nu pe mine.

— Partenere, asta în sine este o clasă profundă de onestitate.

Am sorbit din cappuccino.

— S-ar putea totuși ca ea să aibă și ceva operațional pentru noi. Mă îndoiesc că momentul contactării mele este o simplă coincidență.

— Dacă nu-i o coincidență și ea ți-a spus că te-a căutat numai pentru că-i era dor de personalitatea

ta fermecătoare, atunci n-a fost corectă cu tine. S-ar putea să fie vorba despre ceva abject.

— „Abject”?

— Da, adică „imoral” sau „ticălos”.

M-am încruntat.

— Știu ce înseamnă cuvântul.

Dox a zâmbit.

— Ei bine, dacă știi ce-nseamnă, ce crezi?

— S-ar putea să ai dreptate.

— Oricum însă vrei să te-ntâlnești cu ea.

— Da.

A țuguiat buzele și a expirat cu putere.

— Partenere, asta-mi sună cumva ca sexul neprotejat. Și nu-s sigur că aș vrea ca eu să fiu prezervativul.

Am făcut o strâmbătură.

— Când o spui sub forma asta, nici eu nu sunt prea sigur.

Dox mi-a oferit un rânjet de strălucire medie.

— Orice ar fi, zi-mi ce vrei.

— Ea vine în Bangkok și i-am spus c-o voi aștepta imediat după vamă. Dacă plasează acolo oameni, care să-mi ia urma, i-ai putea observa.

— Bun…

— O să iau un taxi de la terminalul pentru curse internaționale la cel pentru curse interne. Tu ne vei urmări, așa că vei beneficia de ocazii să-ți dai seama dacă suntem filați. Dacă sunt curat, vom trece prin controalele de securitate pentru cursele interne. O să am două bilete pentru Phuket, unde o să merg cu Delilah, iar tu o să ai un bilet pentru altă destinație. În felul ăsta vei putea trece de asemenea prin controalele de securitate și vei avea altă ocazie în zona de îmbarcare ca să confirmi că nu suntem urmăriți.

— Phuket zici? Sper c-ai discutat cu agentul turistic. Acolo mai există locuri care n-au fost refăcute după tsunami.

— Știu.

— Ai putea merge în Ko Chang, care-i în Golful Thailandei, și n-a suferit deloc. În plus este mai puțin dezvoltat și la numai patru ore de mers cu mașina de Bangkok.

— Știu. Vreau să merg cu avionul, fiindcă așa vom fi mai greu de urmărit.

— Da, asta-i o explicație corectă. Sigur că da, Phuket este oricum un loc frumos. Unde intenționezi să stați?

Din reflex, n-am răspuns decât după câteva clipe:

— Amanpuri.

— Oho-ho! Paradisul pe Pământ! Am stat o dată acolo și l-am văzut pe Mick Jagger. Genul meu de loc, deși cred că aș prefera totuși plaja de la Chedi, de alături. N-aș avea nevoie de vreo vilă sau nimic de felul ăla. Un simplu pavilion ar fi suficient. Cu vedere la ocean, bineînțeles. N-are rost să fii în paradis, dacă nu poți să vezi apa.

— Nu, nu cred…

— Hei, dar cum o să-ți supraveghez spatele, dacă n-o să fiu acolo? Este posibil ca ea să-și cheme oamenii după ce ajungeți la destinație și tu vei rămâne pe cont propriu.

— Mă pot descurca și singur.

— Atunci de ce-mi mai ceri ajutorul?

— Uite care-i treaba, nu știu dacă mai pot face rost de o cameră acolo. Am avut noroc să găsesc una cu așa puțin timp înainte și…

— Haide, nenică, știi bine că rezervările lor au căzut pentru că turiștii cred că daunele cauzate de tsunami sunt mai grave decât în realitate. Totul din cauza echipelor alea de la CNN care-i întreabă pe localnici: „Ne poți duce la o scenă de distrugeri suficient de spectaculoase pentru a ne crește ratingurile?” Iar dup-aia telespectatorii americani își spun: „Rahat, așa arată-ntreaga insulă, mai bine mă duc în Hawaii”. Dar noi doi știm mai bine cum stă treaba, nu?

Pe chipul lui n-am zărit posibilitatea unei negocieri. Am oftat.

— Bine. Să știi însă că tipa asta-i foarte isteață, ai înțeles? observă tot ce se-ntâmplă în jurul ei și ține minte fețele. Dacă adopți modul lunetist, o să fii în regulă, dar dacă îți pierzi camuflajul, te-a ochit imediat. Iar asta ne-ar putea înmulți problemele.

Dox a rânjit larg.

— Promit să mă comport corespunzător.

L-am cercetat cu atenție. O parte din mine clătina din cap, gândind: *Din asta nu poate ieși nimic bun.*

Am spus însă:

— Bine.

— Acum să fiu sincer, mă bucur să m-aleg cu o excursie cu toate cheltuielile plătite până la Amanpuri, dar asta nu-nseamnă că situația îmi place, partenere. Nu-i înțelept s-amesteci afacerile cu plăcerile. În general chestia asta te derutează. Iar uciderea ta ar fi un mod jalnic de clarificare a derutei.

Am mai sorbit din cappuccino.

— Există un grad de risc, dar și o răsplată. Dacă nu mă întâlnesc cu ea, o să ratez ocazia de a afla ce știu israelienii, ce anume plănuiesc ei.

— Da, fiule, dar în cazul ăsta nu te gândești doar la răsplata asta.

— Nu, ai dreptate.

— Treaba ta, ești adult. N-o să-ți spun eu la ce oră să te bagi în pat sau cu cine s-o faci. Sper totuși ca ea să merite.

Am încuviințat în tăcere. Briza s-a întețit și, pentru o clipă, pe terasă a fost chiar frig. M-am întrebat despre înțelepciunea intenției mele, ca și despre corectitudinea implicării lui Dox.

Stelele, care fuseseră vizibile pentru scurt timp, dispăruseră acum, ocultate de poluarea cerului. Am privit luminile orașului. După terminarea cinei, nu mai aveam senzația plăcută de a fi deasupra lui,

îndepărtat de el. Dimpotrivă, mă simțeam chiar în mijlocul lui și probabil într-o măsură mai mare decât o știam.

Capitolul 8

Hilger stătea la biroul lui de la etajul optzeci și opt din International Finance Center. Turnul al doilea, Two IFC, era una dintre clădirile cele mai noi din Hong Kong și de asemenea cea mai înaltă, având 415 metri. Bărbatul trebuia să admită că îi plăcea într-adevăr. Nu era vorba doar de panoramă, dotări și senzația de a te găsi pe acoperișul lumii, detașat, atotputernic, intangibil, ci clădirea reprezenta pentru el paravanul perfect. Chiria în sine era atât de ametitoare, încât era de neconceput ca vreun guvern sau nonprofit să poată aproba nota de plată. Și într-adevăr nu Unchiul Sam plătea chiria lui Hilger, ca de altfel niciunul dintre celelalte aspecte ale operațiunii sale. În prezent Unchiul Sam îl lăsa pe Hilger mai degrabă singur, bucurându-se de calitatea informațiilor lui, însă preferând să nu știe prea multe despre modul cum le obținea el. Iar asta îi convenea de minune bărbatului.

Camera era lambrisată cu stejar și avea pe jos un covor berber din lână alb-murdar. Pe birou se aflau doar câteva obiecte: o veioză cu halogen marca Leonardo Marelli din nichel mătuit, un telefon Bang & Olufsen Beocom 2500 care avea instalate circuite Secure Telephone Unit create de CIA și un display Macintosh uriaș, cu tastatură și mouse wireless. Aspectul general, pe care îl proiectase cu succes asupra multor clienți, era soliditate, focusare, bani, conexiuni. Panorama zgârie-norilor Central și Victoria Harbor făcea de asemenea parte din impresie, iar lui Hilger îi plăcea enorm. În seara aceasta, pentru a minimiza reflexiile și a

pune în valoare peisajul urban strălucitor, încăperea era luminată doar cu veioza. Privitul panoramei îi liniștea mintea bărbatului și-l ajuta să gândească. Ceea ce era bine, întrucât pe moment existau foarte multe la care trebuia să se gândească.

Situația nu era complet pozitivă, totuși lucrurile puteau fi încă aranjate. Da, pierduse doi oameni, dar mai pierduse oameni și până atunci și înțelegea că pierderea de vieți, poate chiar pierderea propriei lui vieți, făcea parte din orice misiune. Misiunea era cea importantă, operațiunea. Aceasta trebuia să reușească, iar el avea să acționeze pentru asta.

Examină evenimentele dinspre prezent spre trecut. Obiectivul: protejarea operațiunii. Asta însemna stoparea amenințării la adresa lui Manny, care era o parte esențială din operațiune. Cum să procedeze în privința asta? Foarte simplu. Să afle cine fusese înapoia tentativei de asasinat și cine încercase s-o comită, iar apoi, pe cât posibil, să-i elimine pe ambii.

Problema era că trebuia lucrat sub presiune. După ce se întâlnise în dimineața aceea cu Manny în Kowloon, Hilger revenise în biroul său. Îl aștepta un mesaj din partea unui membru al rețelei lui, care lucra actualmente în Langley. Acesta îl anunța că vestea uciderii lui Calver și Gibbons în Manila ajunsese la eșalonul din vârful CIA. Stația Manila luase legătura cu poliția metropolitană din Manila, care verificase dosarul bodyguardului mort și aflase că unicul lui client era numitul Manheim Lavi, „Jigodie Majoră Binecunoscută”. Lavi nu putea fi contactat, dar deducția era că bodyguardul murise încercând să-l protejeze, iar cei doi ex-agenți uciși fuseseră conectați cu numita „Jigodie Majoră Binecunoscută”. Întrebarea arzătoare, continua mesajul, era ce făceau Calver și Gibbons cu „Jigodia” și cine mai era implicat? Hilger știa că trebuia să înnoade capetele acelea

rămase dezlegate înainte ca altcineva să pună mâna pe ele și să destrame toată țesătura.

Pe primul front, aflarea atentatorului, izbutise să se miște rapid. Din descrierea lui Manny, Hilger îl suspectase imediat pe John Rain, despre care știa că făcuse anul trecut jobul Belghazi la Kwai Chung, în Hong Kong. Hilger fusese împotriva operațiunii aceleia, ba chiar încercase să-l lichideze pe Rain pentru a-l opri. Rain se dovedise însă greu de abătut din cale și ajunsese oricum la Belghazi. Ceea ce, în mod neașteptat, se dovedise a fi excelent: ticălosul de Belghazi încercase să tranzacționeze rachete nucleare chiar sub nasul lui Hilger. Dacă Rain n-ar fi dus jobul la bun sfârșit, Hilger ar fi fost nevoit să se ocupe personal de Belghazi.

Cu toate acestea, fusese o mizerie totală. Unele dintre sursele pe care le cultivase cu multă grijă îi suspectaseră implicarea. Dacă n-ar fi existat Manny, Hilger se îndoia că ar fi reușit să le recâștige încrederea. La asta se adăugau presiunile din partea CIA, care dorea să știe cu exactitate nivelul lui de implicare și de ce nu fuseseră completate documentele cuvenite. Și acolo intervenția din exterior se dovedise decisivă. Contactul lui din Consiliul Național de Securitate îl câștigase pe directorul Agenției spunându-i că CIA avea mână liberă în a-și asuma tot creditul pentru stoparea unei operațiuni teroriste în Kwai Chung. A doua zi toate mass-media trâmbițaseră despre eroii din CIA, scăldându-l în lumina reflectoarelor pe directorul Agenției. Existase de asemenea și un beneficiu secundar: deoarece Consiliul Național de Securitate vorbea în numele președintelui SUA, faptul că CNS intervenise agresiv pentru Hilger îl anunțase pe directorul CIA că acesta era protejat la nivelul cel mai de sus. Directorul CIA, directorul Directoratului Operațiuni și aproape toți indivizii importanți din Directoratul acela îl lăsaseră în pace după aceea.

Acum însă directorul Agenției se schimbase și, după valul de concedieri și demisii, dispăruseră toți cei care fuseseră intimidați. Vestea bună era că noul director nu știa absolut nimic, cel puțin deocamdată. El trebuia să-și impună controlul asupra atâtor cazuri, încât Hilger putea probabil să acționeze o vreme fără să apară pe radarul său. Dacă se comitea însă altă eroare sau dacă actualului director îi trecea prin minte să se afirme prin atacarea lui Hilger, atunci situația putea redeveni încurcată. Sigur că da, poate că el ar fi fost în stare să apeleze iarăși la niște favoruri și să curețe mizeria, totuși prefera să nu aibă atât de curând o confruntare cu noul management. Chiar dacă Hilger ieșea victorios, ar fi existat după aceea ranchiune. Vânătorilor nu le place să fie întrerupți în timp ce gonesc după pradă.

Implicarea lui Rain în tentativa asupra lui Manny sugera că CIA comandase asasinatul, așa cum făcuse cu Belghazi. Posibilitatea era aproape dezgustătoare. Dacă idioții ăia ar fi avut habar ce făcea Hilger, ce izbutise el să realizeze în numai trei ani, atunci ar fi știut să nu-i stea în cale și să-l lase în pace. Să-l lase dracului în pace – dacă ar fi înțeles ceva din ce se întâmpla, i-ar fi căzut în genunchi.

Bărbatul răpăi degetele pe marginea tăbliei din lemn gălbui a biroului și se uită la barjele luminate ce înaintau încetișor aidoma unor insecte acvatice pe suprafața întunecată a portului aflată la aproape cinci sute de metri mai jos. Hilger nu știa exact de ce anume oamenii lui credeau în el, dar așa era. Întotdeauna fusese așa. El simțea că, în preajma împlinirii a patruzeci de ani, devenise pentru ei un soi de figură paternală. Ar fi fost prea mult să se spună că-l adulau, însă opinia lui despre ei conta enorm, ca și înțelegerea și iertarea lui pentru faptele pe care munca lor le impunea să le comită. La vremea lui, Hilger nu avusese pe nimeni așa cum era el acum, dar înțelegea puterea și

responsabilitatea poziției. Putea să bată un bărbat pe spate, uneori literalmente, și să-i spună că era bine, că făcuse lucrul corect, că imaginile și mirosurile, temerile și îndoielile, efectele corozive ale conștiinței făceau de fapt parte din noblețea lui de a nu fi pornit pe calea mai ușoară, comună, de a se feri de ceea ce trebuia făcut. Și pentru că nimeni nu putea afla niciodată despre faptele lor discrete de eroism, despre sacrificiile lor anonime, pentru că n-aveau să existe niciodată medalii, parade cu confeti sau mulțumirile unei națiuni recunoscătoare, înțelegerea lui Hilger și, când era necesar, iertarea acordată de el erau singurele cu care se puteau mulțumi oamenii lui. Sigur că da, nu era suficient pentru a înlătura povara, totuși o ușura. Uneori bărbatul își dorea să fi putut avea pe cineva spre care să se poată întoarce el însuși în mod similar, însă nu avea și presupunea că asta făcea parte din povara conducerii – să suporți singur îndoielile și amintirile.

Manny spusese că mai fusese un bărbat, un alb voinic. În sine, informația aceea nu însemna mare lucru, dar Hilger știa că la Kwai Chung acționase un lunetist. Poate că fusese Rain, însă acesta nu avea trecut de lunetist, iar cel din Kwai Chung fusese un profesionist. Îi împușcase în cap pe cei doi din Transnistria de la depărtare suficient de mare pentru ca nimeni să nu fi auzit focurile. Ăsta nu era stilul lui Rain, care lucra din apropiere. Hilger nu putea fi sigur, dar suspecta că țintașul fusese un contractor CIA pe nume Dox. Printr-un intermediar, încercase chiar el să-l angajeze pe Dox pentru a-l elimina pe Rain și a-l salva pe Belghazi. După aceea se întrebase dacă nu cumva blestematul de ex-pușcaș marin decisese să lucreze *cu* Rain și nu *împotriva* lui. Știa că cei doi „serviseră” împreună în Afganistan, ajutându-i pe mujahedini să alunge Armata Roșie. Se așteptase ca instinctele de mercenar ale lui Dox să fie mai puternice decât orice sentimente de camaraderie pe

care le putea încă simți din perioada aceea comună a lor, dar se părea că judecase greșit în privința respectivă.

El avea propriile lui dosare despre cei doi bărbați, complete cu fotografii. Cea a lui Rain era veche, dar Hilger utilizase un software al Agenției ca s-o actualizeze. Îi arătase fotografiile lui Manny înainte de a reveni la Manila și răspunsul fusese pozitiv pentru ambele.

Deocamdată era bine. Mult mai dificil era să deducă cine comandase asasinatul. CIA fusese prima bănuială a lui Hilger, totuși nu putuse găsi nimic în direcția aceea. Bineînțeles, investigațiile lui fuseseră indirecte, pentru a nu fi conectat prin intermediul lui Manny cu cei uciși în Manila, totuși avea surse bune și niciuna nu găsise nimic. Chiar dacă Agenția l-ar fi dorit pe Manny mort, se părea că nu încercase să treacă la fapte.

Cine fusese atunci? Manny nu dorise s-o admită, dar, așa cum discutaseră cu o zi în urmă, lista era extrem de scurtă. Problema era că nu se știa ca Rain să fi avut conexiuni cu niciunul dintre principalii suspecți. El avea un trecut comun cu Partidul Liberal Democrat japonez și, desigur, cu CIA, aceasta din urmă datând tocmai din Vietnam, dar nu se știa să fi lucrat și cu alții. Bineînțeles, asta nu însemna că n-ar fi existat și alți clienți; Rain era liber-profesionist, un mercenar. Totuși nu-i ușor să-ți extinzi baza de clienți într-un domeniu de activitate ca al lui. Nu poți să-ți pui o plăcuță pe ușă sau să publici reclame în mass-media. Clienții noi sosesc lent sau poate nu sosesc deloc.

Exista bineînțeles și un mod direct de aflare a adevărului. Tot ce trebuia să facă era să-i întrebe pe Rain sau Dox. Desigur, poate că ei n-ar fi vrut să-i spună, dar aveau să fie înclinați să-l creadă când le-ar fi zis că înțelegea că erau doar simpli contractori, că nu avea absolut nimic de împărțit cu ei personal și nici vreun motiv profesional pentru a-i dori îndepărtați. Ba chiar, după ce

rezolva toată mizeria asta, ar fi fost încântat să-i încadreze în echipa lui.

Avea să sune atrăgător… pentru că era aproape adevărat. Ba chiar ar fi fost adevărat, însă ei îi omorâseră pe Calver și Gibbons, ceea ce făcea ca lucrurile să capete totuși o turnură personală. În plus, cei doi îl speriaseră pe puștiul lui Manny, distrugând astfel orice șansă ca acesta să dorească de asemenea să închidă ochii mărinimos.

Tot ce trebuia să facă era să ajungă la ei. O răpire curată, cu o dubă banală, care să nu atragă atenția. O conversație rezonabilă, de la om la om, pe cât posibil. Dacă nu, cleme-crocodil prinse de scrot. Indiferent de soluția adoptată, ar fi obținut informația dorită.

Inspiră profund. Da, avea nevoie de cineva care să-i poată răpi, apoi interoga pe cei doi. Cineva care să cunoască de asemenea regiunea suficient de bine pentru a acționa rapid și decisiv.

Putea alege dintre câțiva, dar un nume se reliefa în mod deosebit: Mitchell William Winters. Individul era expert. Se antrenase alături de faimoasa echipă de salvare a ostaticilor a FBI-ului și venise de hac la o mulțime de indivizi răi. Lucrase de asemenea în Asia, unde acordase consultanță de securitate companiilor ce necesitau asemenea asistență în regiune. Winters practica artele marțiale; Hilger ținea minte că auzise despre *kali* sau așa ceva în Filipine și box thailandez în Bangkok. El nu prea avea treabă cu karate – alegerea lui în domeniul artelor marțiale era un SIG P229, ascuns într-o borsetă de centură și încă nu întâlnise un mare maestru shaolin care să poată bloca un glonț plecat din pistolul acela –, dar experiența asiatică avea să fie esențială.

Iar Winters mai deținea un atu; Hilger știa despre el că absolvise un program CIA de interogare a ostililor care nu figura în niciun manual oficial. Programul fusese conceput pentru a-i deprinde pe agenți să reziste la torturi, dar în

comunitate se știa foarte bine că, procedând așa, predase el însuși torturile și acela îi era adevăratul scop. Unii erau mai predispuși să aplice lecțiile deprinse și despre Winters se auzise că fusese un elev model.

Cerul începea să se lumineze înapoia lui Central, în dreapta. Hilger își consultă agenda, apoi luă telefonul.

Capitolul 9

După cină, Dox a insistat să meargă în barurile de striptease din Patpong. Ideea nu mă încânta, dar bănuiam că trebuia pur și simplu să accept că în corpul lui masiv coexistau o mulțime de trăsături: era letal și gălăgios, cultivat și grosolan, profund și petrecăreț. Iar ceea ce declarase mai devreme, că se descurcase perfect pe cont propriu era, bineînțeles, adevărat. Poate că nu eram corect față de el. Am decis să încerc să-i acord și mai multă încredere. Gândul acela era ciudat și inconfortabil, dar părea cuvenit.

M-am oprit la o internet café pentru o actualizare a planurilor lui Delilah. Îmi lăsase un mesaj: sosea cu zborul Air France, care avea să sosească în Bangkok în după-amiaza următoare, la 16:35. Perfect! Am făcut rezervarea necesară pentru Dox, am revenit în Sukhothai, m-am bucurat de o baie fierbinte în cada excelentă, am suit în pat și am dormit.

Somnul mi-a fost însă agitat. Am visat că eram iarăși băiețel în apartamentul în care crescusem și ceva mă urmărea dintr-o cameră în alta. Mi-am strigat părinții, însă n-au apărut și eram îngrozit că rămăsesem singur. Tata avusese o *katana*, sabia lungă japoneză, despre care spunea că aparținuse străbunicului său, ținută pe un stativ ceremonial în dormitorul părinților, așa că am alergat acolo și am trântit ușa în urma mea. M-am dus să iau *katana*, dar nu era o sabie, ci două, și nu puteam alege pe care s-o apuc. Am încremenit. Mintea mea zbiera: *Ia pur și simplu una*! *Ia-o pe oricare*!, însă nu mă puteam clinti. Apoi ușa a început să se deschidă…

M-am trezit și am sărit din pat, adoptând o postură ghemuită. Am rămas așa mult timp, trăgându-mi răsuflarea, simțind cum transpirația

mi se usucă pe corp, străduindu-mă să alung visul și să-mi vin în fire. Într-un final m-am îndreptat, am folosit toaleta și am mai făcut o baie.

N-a mai avut însă efectul aproape instantaneu al primei. Am rămas mult timp întins în pat, gândindu-mă. Mă tulbura că încremenisem iarăși, chiar dacă nu fusese decât un vis. Două săbii aflate la o lungime de braț de mine – ai fi zis că însemnau destule arme dacă ai fi în pericol. Totuși nu putusem alege niciuna dintre ele. Dacă nu m-aș fi trezit, ceea ce mă urmărise în vis m-ar fi ucis.

•••

În după-amiaza următoare Dox și cu mine ne-am dus devreme la aeroport, pentru a avea timp să stabilim o rută de contrafilaj și s-o parcurgem de câteva ori. Utilizam echipamentul de comunicații din Manila. Dacă Dox trebuia să mă prevină în legătură cu orice, o putea face de la distanță și direct în urechea mea. În felul acesta beneficiam de un domeniu mai bun de opțiuni decât dacă el ar fi încercat să mă protejeze de la depărtare, fără contact.

Zona de după vamă era ticsită cu cei care așteptau sosiri: familii, thailandezi și expatriați, șoferi de la hoteluri în livrele albe, turiști cu păr unsuros, rucsac în spate și sandale, așteptând prieteni dornici de aventură care soseau din Europa și Australia. Niciunul nu mi-a declanșat radarul, totuși locul era prea aglomerat ca să pot fi sigur. Dacă ar fi fost indivizi care să creeze probleme, mă așteptam să arate a israelieni. La urma urmelor, o parte din motivul pentru care oamenii lui Delilah recurseseră la mine fusese lipsa lor de resurse asiatice. „Lipsa” era desigur relativă: atât prin intermediul comerțului cu pietre prețioase, cât și al pieței clandestine de arme destinate unor grupări ca Tigrii din Tamil, din Sri Lanka, Israelul are surse în Thailanda. Bănuiam că n-ar fi reușit totuși să externalizeze, dacă doreau să acționeze îndeajuns de rapid pentru a profita de

orice informații pe care le-ar fi putut furniza Delilah. Asta nu însemna că i-aș fi ignorat pe cei care nu se potriveau profilului respectiv, dar este util să ai în minte niște linii directoare.

M-am instalat departe în dreapta ieșirii, într-un loc de unde o puteam vedea pe femeie când ieșea de la vamă, pe când ea ar fi trebuit să mă caute serios ca să mă zărească. Dox era poziționat la câțiva metri înapoia mea, spre stânga, și când am privit cu un aer nepăsător în direcția lui, mi-a trebuit o secundă să-l disting, deși îl cunoșteam și știam unde să mă uit. Avea într-adevăr tehnica de lunetist de a dispărea în fundal.

Existau două posibilități: prima, ca ei să fi poziționat din timp pe cineva în exteriorul vămii, acolo unde îi spusesem lui Delilah că o voi aștepta. A doua posibilitate era ca în aceeași cursă cu ea să existe cineva, care s-o urmărească ulterior dacă prezența lui ar fi slujit vreunui scop. O consideram pe a doua mai probabilă, și în același timp mai ușor de abordat de către mine. Era mai probabilă, pentru că lipsa lor de resurse asiatice i-ar fi împiedicat să aducă pe cineva atât de repede; era mai ușor de abordat, pentru că persoana aceea trebuia să fie aproape de Delilah la coborârea din avion și i-ar fi fost greu să rămână camuflată după ce începeam să mă mișc. Oricum ar fi stat lucrurile, nu-mi făceam griji despre vreo acțiune în aeroport. Nivelurile de supraveghere, securitate și control ale intrărilor și ieșirilor implicate făceau ca un job în interiorul aeroportului să fie aproape imposibil de executat în mod curat.

Avionul a sosit cu zece minute mai devreme și până atunci n-am remarcat nimic anormal, care să-mi sară în ochi, în mulțimea care aștepta. Am văzut-o pe Delilah imediat cum a ieșit din vamă. Purta un costum cu pantaloni bleumarin și pantofi cu toc maro; părul lung și blond îi era strâns în coadă la spate. Pe umărul stâng avea o geantă de voiaj din piele de crocodil, a cărei curea îi trecea

curmeziș peste piept, astfel că geanta în sine se proptea confortabil pe șoldul opus. Imaginea ei generală anunța aspect, bani, încredere, stil. Știam bine că ea nu se limita la astea, dar etala perfect respectiva personalitate exterioară.

Am băgat mâna în buzunar și am închis echipamentul de comunicații, apoi am activat detectorul de microfoane pe care mi-l construise Harry în Tokio și de care nu mă mai despărțisem de atunci. Primul l-ar fi declanșat pe al doilea și doream să mă asigur că Delilah nu purta asupra ei niciun transmițător.

Ea a privit în jur, m-a zărit și a zâmbit. Am simțit o furnicătură în zonele intime, aidoma unui dulău adormit care se foiește ca răspuns față de o aromă îmbietoare și am gândit, *Jos*, *băiete*! *Nu mă face de râs.*

Delilah a venit spre mine, a lăsat geanta jos, apoi s-a aplecat și m-a sărutat ușor pe gură. Am cuprins-o în brațe și am tras-o mai aproape. Mirosea la fel ca atunci când o sărutasem prima dată, curat și proaspăt și cu urma ispititoare a unui parfum pe care nu-l puteam identifica. Căldura ei, apăsarea corpului, mirosul, toate au părut să mi se strecoare pe sub haine și, în ciuda înghesuielii din aeroport, îmbrățișarea a fost brusc privată, concentrată, aproape nudă prin intimitatea ei.

Ea și-a retras capul și m-a privit, ținându-mă cu o mână după ceafă și coborând cealaltă mână încet spre pieptul meu. Trezirea cărnii era acum în plină desfășurare. Încă un minut și ar fi ajuns la maximum. M-am desprins din brațele ei și am privit-o.

A surâs și ochii de culoarea cobaltului i-au strălucit șăgalnic.

— Bănuiesc, a rostit, că acum ar trebui să te întreb: „Ai un pistol în buzunar sau…”

M-am simțit învăpăindu-mă la față.

— Nu, ci mă bucur în mod clar să te văd.

Delilah a râs.

— Unde mergem?

Detectorul dormea pașnic în buzunarul meu. Femeia nu avea microfoane asupra ei. Am adoptat o postură relaxată, cu ambele mâini în buzunare. Am închis detectorul și am activat echipamentul de comunicații. Un fâșâit ușor mi s-a auzit în canalul auricular, acolo unde era inserată unitatea de culoarea pielii.

— Într-un locșor de pe Phuket pe care-l cunosc, i-am spus.

— Grozav! Am auzit că-i o minunăție, dar n-am fost niciodată acolo. Cum e situația după tsunami?

— Locul unde mergem noi este mai sus decât plaja și a scăpat cu bine. De fapt, majoritatea insulei își revine fără probleme. De cât timp dispui?

— Trei zile, poate mai mult. Tu?

— Nu știu. Aștept ceva. Sper că va dura câteva zile până se materializează.

— Atunci să nu pierdem timpul. Unde mergem?

— La celălalt terminal. Zborul nostru pleacă peste o oră.

Am evitat autobuzul de navetă între terminale, preferând să aleg o rută care necesita să mergem pe jos prin terminal, apoi să coborâm la nivelul imediat inferior. Delilah știa ce fac, dar n-a comentat. Când am ajuns jos, am chemat un taxi și i-am cerut să ne ducă la terminalul pentru zboruri interne. La un minut după pornire, l-am auzit pe Dox în ureche:

— În regulă, până acum merge bine. Nu pare că cineva ar încerca să vină după voi. Iar dacă o face totuși, este extrem de discret. Pornesc și eu într-acolo, să vedem dacă observăm ceva fețe familiare.

Taxiul s-a oprit în fața terminalului pentru zboruri interne. Am achitat cursa, am coborât și i-am deschis portiera lui Delilah, privind în același timp în spatele și în jurul nostru. Ea m-a văzut – nu încercam să fiu subtil, pentru că oricum și-ar fi dat

seama –, însă n-a comentat nici acum. Mi-am spus că absența protestelor era o posibilă sursă de îngrijorare. În Rio, noi doi trecuserăm de punctul în care eu o tratam ca pe o potențială amenințare și știam că acceptul meu de a-mi relaxa garda fusese important pentru ea. Aparenta revenire a neîncrederii mele ar fi trebuit să fie o sursă de insulte și de furie, așa cum știam din ocazionalele ei izbucniri. Cu excepția cazului în care, desigur, era perfect conștientă de motivele dinapoia resurgenței și încerca în mod greșit să mi-o adoarmă.

Am intrat în terminal și ne-am îndreptat spre poarta 8. După câteva minute a apărut și Dox, care s-a menținut la periferia câmpului meu vizual.

— Partenere, este imposibil să fi fost urmărit până aici. De asemenea, n-am văzut pe nimeni care să fi așteptat în fața terminalului pentru sosirile curselor internaționale. Așa că, exceptând cazul în care cineva știa unde te duci și a ajuns aici înaintea noastră, ești curat. Cred că următorul punct vulnerabil va fi la destinație. Este posibil ca după ce aterizați, ea să dea un telefon sau SMS, pentru a-și anunța oamenii unde sunteți. În felul ăsta, ei n-ar trebui să se trădeze, încercând să vă urmărească. Dacă aș fi în locul ei și aș avea intenții rele, așa aș proceda.

Ajunge, am gândit. Nu numai că mă gândisem eu însumi la toate astea, dar le și discutasem de fapt cu Dox, în amănunt. Era extrem de vorbăreț.

Delilah și cu mine am flecărit despre zborul ei. Venise cu clasa întâi și dormise tot drumul, așa că era odihnită și pregătită pentru o seară într-un paradis tropical. Dox continua să pălăvrăgească și, deoarece Delilah era chiar lângă mine, nu-i puteam spune să înceteze.

— Să fiu al naibii, nenică, nu mai trebuie să ți-o spun, da' i-o tipă a-ntâia! De ce ai tăcut din gură? Aș fi-nțeles imediat de ce vrei să te reîntâlnești cu ea. Ce dracu', și eu aș fi încercat s-o fac. Ți-aș fi

făcut contrafilajul pe gratis, partenere. Dac-aș fi știut că ea va fi subiectul, nici n-ar fi trebuit să-mi plătești vacanța. Acum însă e prea târziu – înțelegerea rămâne înțelegere.

A tăcut și mi-am spus *Slavă cerului*! Dar el a reînceput:

— Iar eu crezusem că tu duci o viață de sihastru, fără să te bucuri decât de palma dreaptă! Te-am judecat greșit, nenică, și să știi că-s îndeajuns de matur ca s-o recunosc. De-acum înainte, tu ești eroul meu – de la tine o să iau toate ponturile romantice.

Odată ce am suit în avion și am știut că mă găseam în siguranță, cel puțin temporar, mi-am scos casca din ureche, mulțumit să știu că Dox vorbea acum de unul singur.

Delilah și cu mine am mai conversat, în general despre fleacuri, totuși am sondat discret. Deocamdată aveam două indicii și ambele erau neliniștitoare: momentul când mă contactase și lipsa ei de reacție față de evidentele mele acțiuni de contrafilaj. Juriul nu-și ocupase încă locurile, însă dovezile se adunau. La un anumit nivel mă tulbura că se ajunsese la asta. În Rio fusese realmente bine. Ar fi trebuit să fiu capabil să abordez situația – ea era o profesionistă, iar afacerile sunt afaceri – dar, era adevărat, mă deranja.

Dumnezeule, era totuși frumoasă! Îi puteai înțelege eficiența extraordinară. Avea o aură, un magnetism pe care nu le mai întâlnisem niciodată la altcineva.

Și în ciuda suspiciunilor, mă simțeam bine să fiu alături de ea. Poate că greșeam. Poate că indiciile aveau să înceapă să se acumuleze într-o direcție mai favorabilă.

Coborârea și aterizarea au fost line, iar o mașină a hotelului ne aștepta în fața terminalului sosiri pentru a ne duce la Amanpuri. Soarele cobora pe cer în timp ce am mers pe drumurile înguste cu

numai două benzi de pe Phuket. Știam ce gândea Delilah: *Asta este*? *Nu-i chiar așa grozav.* Eram însă spre interiorul uscatului, iar frumusețea insulei nu se dezvăluie cu adevărat până nu ajungi pe coastă. Moment în care, o știam cu certitudine, așteptările ei care se reduseseră aveau să facă Amanpuri cu atât mai extraordinar.

Am intrat pe drumul de acces șerpuit al stațiunii, am trecut de poartă și am oprit tocmai când soarele apunea înapoia acoperișurilor țuguiate în stil thailandez ale bungalow-urilor și pavilioanelor, și a Mării Andaman dinapoia lor. Siluetele palmierilor se legănau sub briza blândă. O terasă din lemn de tec se întindea de la marginea drumului spre o piscină lungă, cu fundul negru, a cărei suprafață părea onix lustruit dedesubtul cerului care se întuneca treptat. În lumina aurie firavă, părea ca și cum am fi privit un decor de film.

Un portar a deschis portiera și am coborât.

— Bun venit la Amanpuri, a rostit el lipindu-și palmele sub bărbie și plecându-și capul într-o *wai* formală, atitudinea thailandeză de salut și recunoștință.

Delilah a privit în jur, după care s-a întors spre mine. Avea buzele întredeschise.

— Ce-i mirosul ăsta minunat? a întrebat ea.

— *Sedap malam*, a răspuns portarul. Adus aici din Indonezia. Înseamnă „noapte cerească”, deoarece își oferă parfumul doar seara. Cred că în engleză îi spuneți Chipa Roasă.

Am zâmbit larg și am privit-o.

— Deci? îți place?

Delilah a tăcut o clipă, apoi a zis:

— Dumnezeule!

— Asta înseamnă „da”?

A încuviințat din cap și a privit iar în jur, pentru a reveni cu ochii la mine. Fața i s-a deschis într-un surâs enorm.

— Da, a spus. Da, îmi place.

Ne-am înregistrat în pavilionul recepției în aer liber. O tânără, care s-a recomandat Aom, ne-a oferit un tur scurt al facilităților: centrul de fitness, biblioteca și complexul balneoclimateric. Totul era din lemn de tec și piatră și părea să se înalțe din terenul deluros, la fel de natural ca palmierii înconjurători. Am zărit foarte mulți agenți de pază, toți extrem de discreți. Amanpuri este un magnet pentru celebrități și stațiunea privește securitatea cu toată seriozitatea. Ceea ce, pentru mine, făcea parte din atracție. Chiar dacă Delilah și-ar fi informat oamenii asupra locului unde ne aflam, le-ar fi fost enorm de greu să intre aici neanunțați și neobservați. Cât despre Delilah însăși, din cele văzute despre modul de operare al organizației ei, rolul femeii era să aranjeze popicele, nu să le doboare. De asemenea, întrucât nu avusese bagaj de cală, capacitatea de a fi adus arme era mult limitată. Știind toate astea și influențat în mod inevitabil de împrejurimile extraordinar de frumoase, am început să mă relaxez. Simțeam că ne fusese acordată o pauză, în timpul căreia puteam afla ceea ce trebuia să știu. Poate că aș fi putut răsturna situația, dacă ar fi fost necesar. Era adevărat, noi doi ne mai confruntaserăm și înainte cu un conflict de interese și găsiserăm o cale de rezolvare. Poate că o puteam face din nou.

Aom ne-a dus la pavilionul nostru – numărul 105, cu panoramă completă a oceanului. Camera era discretă, dar luxoasă. Pereții, podeaua și mobilierul simplu erau din lemn de tec, cada lungă era din porțelan, cuvertura din bumbac, iar prosoapele groase și mari erau toate sclipitor de albe. Totul părea să strălucească sub lumina aurie a soarelui, care continua să fie vizibil prin ușile dinspre vest ale pavilionului.

Delilah murea de foame, așa că am decis să mâncăm într-unul dintre cele două restaurante în aer liber de pe domeniu. Ne-am așezat lângă balustrada de unde aveam vedere peste ocean.

Soarele coborâse deja complet sub orizont și, cu excepția unei linii roșu-strălucitor subțiri care le despărțea, apa era la fel de neagră ca și cerul. Ca toate facilitățile din Amanpuri, restaurantul renunțase cu înțelepciune la orice fel de muzică difuzată prin instalația hi-fi, îngăduind brizei care legăna palmierii și valurilor ce clipoceau pe plajă să asigure ambianța necesară.

Am comandat rață la cuptor sotată cu spanac-de-apă, crabi negri cu cochilie moale sotați cu pastă chile, mix de legume prăjite la foc iute și muguri de fasole prăjiți la foc iute cu tofu și chili. Pentru început am cerut o sticlă de șampanie Veuve Clicquot 1993.

— Trebuie să-ți spun, a rostit Delilah în timp ce mâncam, că am fost în unele din cele mai frumoase locuri de pe Pământ. Post Ranch din Big Sur… Hotelul Palace din Saint-Moritz… Parcul Național Seregenti… Însă acesta este cu totul special.

Am zâmbit încântat.

— Nu există multe locuri care să te poată face să uiți de toate. Să uiți oriunde ai mai fost, orice ai făcut…

Ea a arcuit sprâncenele.

— Care sunt altele? Pentru tine, vreau să zic.

Am căzut pe gânduri.

— Poate n-o să crezi, dar câteva se află în Tokio. Sunt însă mai degrabă ca niște… enclave. Oaze. Te pot proteja de lucrurile din exterior, totuși continui să știi că ele există acolo. Aici însă… aici este alt univers.

Delilah a sorbit din șampanie.

— Știu ce vrei să spui. În Haifa, unde am crescut, există o plajă și uneori când revin acolo, pot găsi câte un colțișor liniștit, seara. Izul mării, sunetul valurilor… mă fac să mă simt din nou o fetiță, inocentă și nepătată. Ca și cum aș fi singură, dar într-un fel bun, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— A nu fi însoțit de amintiri permanente, am citat cuvintele pe care mi le spusese cândva un prieten, înseamnă a găsi o stare de grație.

— Grație? a repetat ea, luându-mi literal referirea. Tu crezi în Dumnezeu?

Am făcut o pauză, gândindu-mă la conversația mea cu Dox, apoi am zis:

— Încerc să n-o fac.

— Și te ajută?

Am ridicat din umeri.

— Nu tocmai. Ce contează însă în ce anume crezi? Lucrurile sunt așa cum sunt.

— Ceea ce crezi este cel mai important în lume.

Am privit-o cu atenție. Noi doi mai fuseserăm pe drumul acesta și nu mi-a plăcut critica implicită, poate chiar condescendența din comentariul ei. Nici atunci, nici acum.

— Atunci ar fi bine să fii atentă în ce anume crezi, am zis. Și ce te-ar putea costa.

Delilah și-a ferit ochii pentru o clipă. N-am fost sigur dacă a fost o tresărire.

Am terminat șampania și am comandat un vin Lafon Volnay Santenots 1999. Știam că Delilah avea o minte disciplinată, totuși nimeni nu se descurcă la fel de bine în prezența vinului și a schimbării fusului orar, ca în absența lor. Iar dacă ea se afla aici pentru ceva „abject”, așa cum spusese Dox, discordanța dintre sentimentele ei anterioare pentru mine și intențiile ei actuale ar fi produs o tensiune. Doream să fac tot ce puteam pentru a transforma tensiunea aceea într-o fisură, iar fisura într-o crăpătură care să se lărgească treptat.

Am continuat să discutăm despre fel de fel. Ea n-a lăsat nicio clipă să-i scape că ar fi știut ceva despre Manny sau că tentativa ratată din Manila avea orice de-a face cu prezența ei aici, acum. Iar odată cu trecerea serii, mi-am dat seama că nu puteam accepta că momentul în care mă contactase fusese o coincidență. De aceea, absența oricărei

recunoașteri trebuia să fie o omisiune. O omisiune deliberată.

Dacă Delilah ar fi fost altcineva și dacă toate astea s-ar fi întâmplat cu numai un an sau doi în urmă, aș fi acceptat adevărul informațiilor pe care le aveam. Aș fi acționat pe baza lui. Procedând astfel, mi-aș fi protejat corpul, este drept pe seama unui cost din partea sufletului. Dar stând acum vizavi de ea la masă, afectat fără îndoială de vin, ca și de ambianță și de sentimentele pe care încă le nutream pentru ea, m-am pomenit căutând altă cale. Ceva mai puțin direct, mai puțin iremediabil, ceva care să fi avut la bază speranța, nu doar frica.

În același timp sentimentul că-mi asumam un risc era straniu de atractiv. Nimic bazic ca fiorul „sexului neprotejat", așa cum sugerase Dox, ci mai degrabă o percepere a posibilităților, a potențialei părți pozitive. Nu doar posibilitatea ca, în urma unei provocări, Delilah să cedeze și să-mi ofere informații care să mă ajute să înțeleg unde ajunsesem în privința lui Manny. Conștientizam de asemenea existența unei speranțe mai profunde, speranța pentru ceva mai mult decât simpla informație, ceva intangibil, totuși infinit mai valoros.

După desertul de fructe și dulciuri thailandeze, urmat de cești aburinde de cappuccino, am revenit încetișor spre pavilion. Am redus intensitatea luminilor și ne-am așezat pe o sofa de tec scundă cu fața spre ocean, care era prezent prin sunetele valurilor, dar invizibil în beznă. Tăcerea mi se părea apăsătoare, de rău augur. Gambiturile mele conversaționale anterioare, piezișe, îmi îngăduiseră doar aluzii și indicii. Am decis că era timpul să fiu mai direct. Îmi simțeam gura uscată înaintea ideii respective; poate că o parte din mine se temea de ceea ce puteam descoperi.

— Ai tăi ți-au spus despre jobul pe care mi l-au oferit? am întrebat-o.

Delilah m-a privit și ceva din expresia ei mi-a spus că întrebarea nu o încântase. Nu acesta era motivul pentru care reveniserăm în cameră. Nu făcea parte din scenariu.

— Nu, a spus după aceea. Organizația noastră funcționează în conformitate cu „nevoia de a ști". Dacă nu este nevoie să știu, atunci este mai bine să nu știu.

— M-au trimis după un tip din Manila.

Ea a clătinat din cap.

— De ce-mi spui asta?

— Nu vreau ca relația dintre noi să fie limitată strict la „nevoia de a ști". Dacă va fi așa, atunci înseamnă că ne jucăm unul cu celălalt.

— Ne protejăm unul pe celălalt.

— Tu m-ai proteja pe mine?

— De ce anume să te protejez?

— Dacă, de pildă, ceva ar merge rău?

— Nu mă pune într-o asemenea poziție.

— Dar dacă ar trebui să alegi?

Ochii i s-au îngustat puțin.

— Nu știu. Tu ce ai face?

Am privit-o.

— Pentru mine este ușor. Eu nu cred în nimic, ai uitat? Pot decide singur.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Este un răspuns într-o măsură mai mare decât ceea ce tocmai mi-ai spus tu.

— Ți-am spus că nu știu. Îmi pare rău dacă n-a fost răspunsul pe care-l căutai.

— Eu caut adevărul.

— Știi cine sunt.

— Asta te întreb.

Delilah a râs.

— Uite care-i treaba, eu sunt ca o femeie măritată, da? Cu o familie la care trebuie să revin de fiecare dată.

Nu am răspuns. După încă o clipă ea a zis:

— Atunci încetează să te mai prefaci că nu știi toate astea.

Părea periculos de aproape de genul de justificare cu care sunt foarte familiar: *Ținta a știut în ce s-a băgat. Dacă n-ar fi fost în joc, ei n-ar fi vrut să-l omoare.*

Dintre toate unghiurile de abordare potențiale, dintre toate gambiturile posibile, mi se părea că Delilah era cel mai puțin pregătită pentru adevăr. Cu cât mă apropiam mai mult de el, cu atât o scotea mai mult din jocul ei.

— Ai venit aici numai din motive personale? am întrebat-o.

S-a mișcat foarte puțin pe sofa.

— Da.

— Uită-te-n ochii mei când spui asta.

S-a uitat. A trecut o secundă foarte lungă.

— Am venit aici numai din motive personale, a zis ea.

Nu era adevărat. O cunoșteam, din timpul pe care-l petrecuserăm împreună în Rio. Dacă ceea ce tocmai spusese era adevărat, atunci suspiciunile mele ar fi trebuit s-o fi iritat instantaneu. Însă acum ea încerca să-și gestioneze comportamentul afectat de oboseală, emoții conflictuale, alcool și presiunea întrebărilor mele, iar efortul neobișnuit se trăda.

Am privit-o în tăcere. Ea mi-a întors uitătura. A trecut un timp destul de lung – poate cincisprezece secunde. Am văzut cum obrajii au început să i se coloreze, cum nările i se dilatau ușor cu fiecare expirație.

Brusc, și-a ferit ochii. Umerii i se ridicau și coborau în ritmul respirației.

— Lua-te-ar dracu', a murmurat ea. Lua-te-ar dracu' să te ia.

S-a uitat în jurul camerei, mișcând capul în gesturi iuți, smucite, dar eficiente, înainte și înapoi.

După aceea s-a ridicat și a început să se plimbe, la început lent, apoi mai rapid, încuviințând din cap de parcă ar fi confirmat ceva intern, ceva ce

încerca să accepte. Se uita peste tot, mai puțin spre mine.

— Trebuie să plec de-aici, a rostit mai mult pentru sine.

S-a apropiat de dulap, a deschis sertarul și a început să-și înghesuie lucruri în geanta de voiaj.

— Delilah, am spus eu.

Nu mi-a răspuns și nici măcar nu s-a oprit. A deschis un al doilea sertar și a îndesat și conținutul lui în geantă.

M-am ridicat de pe sofa.

— Delilah, am repetat.

Ea și-a aruncat geanta pe umăr și a pornit spre ușă.

— Așteaptă, am zis și m-am pus în fața ei.

A încercat să mă ocolească prin stânga. I-am tăiat calea. A pornit spre dreapta. N-a avut nici așa succes. S-a mișcat din nou către stânga, dar acum mai rapid. Degeaba.

Devenise aproape indiferentă față de prezența mea. Un obstacol îi apăruse în cale și încerca să-l ocolească orbește. Totuși lipsa progresului a silit-o să-și schimbe focalizarea și a văzut imediat că obstacolul eram eu. Ochii i s-au mijit și a părut că urechile i se lipesc de cap. Cu vederea periferică am observat-o deplasându-și centrul de greutate printr-o rotire ușoară a șoldurilor. După aceea cotul drept i-a țâșnit fulgerător spre tâmpla mea.

Am retras capul și am ridicat umărul stâng, iar simultan am înălțat mâna stângă pe lângă față. Cotul ei mi-a șters creștetul capului. Pumnul ei stâng sosea deja din direcția opusă. M-am lăsat în genunchi și i-am deviat lovitura în același fel.

Delilah s-a retras și a repezit o lovitură cu podul palmei stângi drept spre nasul meu. M-am ferit și am parat cu mâna dreaptă. A atacat după aceea din partea opusă – aceeași apărare.

A mai încercat două lovituri rapide, croșee spre cap. Am eschivat efectele cele mai rele ale ambelor. M-a prins apoi de braț și a încercat să mă

tragă într-o parte; orice tactică era acum erodată de frustrare și mânie.

În douăzeci și cinci de ani de judo practicați în Kodokan, corpul meu a deprins perfect înțepenirea pe picioare. La fel de bine Delilah ar fi putut să încerce să miște din loc unul dintre stâlpii groși din tec ai camerei.

A scos un mârâit, pe jumătate de furie, pe jumătate de disperare. S-a retras un pas și a expediat geanta de voiaj spre capul meu. Am disipat o parte din forța loviturii, curgând odată cu ea, și am absorbit restul cu umărul, bicepsul și antebrațul. Ea a retras geanta și a încercat din nou. Și de data asta am curs și am absorbit.

A început să înjure în ebraică și să mă izbească direct cu geanta, fără alt țel evident decât de a-și descărca furia. I-am îngăduit s-o facă, amortizând majoritatea impacturilor cu brațele și umerii. Era în formă și a obosit după un timp mai lung decât aș fi preferat. Într-un final însă puterea loviturilor s-a diminuat și intervalul dintre ele s-a prelungit. A rămas locului, cu geanta atârnând pe lângă corp, gâfâind apăsat. Mi-am coborât brațele și am privit-o.

Ea s-a uitat prin cameră. Mi-am dat seama că era în căutarea unei arme mai utile decât geanta. M-am încordat, gata s-o prind înainte de a putea înhăța ceva greu și contondent, sau ascuțit.

Probabil că a simțit că eram cu ochii pe ea. Sau poate că n-a zărit nimic care să-i poată satisface intențiile. Oricum s-a oprit din examinarea încăperii și m-a privit în ochi. Pupilele îi erau uriașe și negre – dilatate de adrenalină.

Gâfâielile i-au punctat vorbele.

— Pleacă… Dracului… Din… Calea… Mea…

— N-o s-o fac până nu-mi spui ce se-ntâmplă.

A tras aer adânc în piept pentru o clipă, după care a zis:

— Du-te-n mă-ta!

Am privit-o.

— Va fi o noapte lungă.

— Ce vrei?

— Vreau…, am dat să spun.

Fusese însă doar un truc. Delilah și-a coborât umărul drept și s-a năpustit în mine, încercând să mă răstoarne. Mișcarea m-a luat prin surprindere și ar fi putut avea succes, dar i-am prins umerii cu ambele mâini. S-a cabrat, încercând să mă lovească cu capul și a reușit într-adevăr să mă izbească în bărbie. Dinții mi s-au ciocnit violent și am scăpat ca prin minune să nu-mi retez limba.

Era îndeajuns. Am apucat-o de bicepși și am împins-o în perete.

— Spune-mi ce se-ntâmplă, i-am cerut.

A dat drumul genții și a încercat să-mi plaseze un upercut în plex. Am prins-o de încheieturi și i-am izbit brațele cu putere de perete, sus, de o parte și cealaltă a capului. Fețele noastre erau la numai câțiva centimetri depărtare.

Am simțit-o ridicând genunchiul și mi-am lipit corpul de al ei ca să-l blochez. Delilah s-a răsucit la dreapta, apoi la stânga. Obrajii ne erau acum lipiți și mirosul ei, parfumul care-mi plăcea, amestecat acum cu transpirație, frică și furie, mi-a pătruns în nări și a declanșat o alchimie stranie. Mi-am coborât fața spre gâtul ei, simțind la început ca și cum aveam s-o apăs pentru a o bloca, dar apoi am sărutat-o. Am auzit-o spunând „Nu, nu”, însă nu mi se mai împotrivea, sau cel puțin nu în același fel.

Ținându-i brațele și corpul lipite de perete, mi-am ridicat capul ca s-o sărut pe buze. S-a smucit, ferindu-se. I-am dat drumul încheieturilor și i-am prins fața între palme. Pentru o secundă a încercat să mă împingă, dar după aceea mi-a răspuns la sărut, aproape atacându-mi gura. Mi-am coborât mâinile peste sânii ei și am strâns-o de talie, apoi de fese. Mi-am dat seama că o sărutam la fel de puternic pe cât mă săruta ea.

Am ridicat mâinile și am încercat să-i deschei un nasture al bluzei, însă degetele îmi tremurau și n-am izbutit. *Rahat*! Mi-am vârât degetelor ambelor mâini în interstițiile dintre nasturi și am tras violent într-o parte și alta. Toți nasturii au sărit prin butoniere. Dedesubt, sutienul era din dantelă, cu încheietoarea în față. Prin țesătură îi puteam simți sfârcurile, întărite. M-am chinuit să desfac încheietoarea. Dantela s-a rupt. Sutienul s-a deschis și sânii ei mi-au umplut palmele. Pielea lui Delilah era mătăsoasă, fierbinte și umedă de eforturi.

Sărutându-mă atât de apăsat încât am fost silit să mă retrag un pas, ea s-a întins și mi-a rupt cămașa, desfăcând-o la fel cum procedasem eu. Apoi și-a coborât degetele spre catarama curelei mele. *Nu*, mi-am spus. *Tu*, *mai întâi.* I-am smucit bluza și sutienul în jos, până la încheieturi, și am rotit-o, astfel încât a ajuns cu fața la perete. Am început să ne luptăm iarăși. I-am prins brațul stâng și l-am răsucit la spate. L-am ținut sus, aproape de omoplați, folosindu-mă de mâna stângă, și am proptit-o în perete. Mi-am strecurat mâna dreaptă sub fustă. Dedesubtul slipului era umedă. Am ridicat fusta, i-am fixat țesătura de fese, apăsând cu șoldul, și i-am smuls slipul. Delilah și-a smucit capul spre înapoi și m-a luat prin surprindere, lovindu-mă în pomete. Am văzut cu adevărat stele verzi. Am apăsat și mai tare și mi-am lipit și capul de al ei, astfel că era complet țintuită de perete. Am coborât mâna și am început s-o ating. A închis ochii și a gemut. Mi-am mișcat degetele înăuntrul ei și corpul i s-a cutremurat.

Am privit în jur frenetic. În stânga noastră era servanta. Am împins-o pe Delilah într-acolo. Deasupra se afla un teanc de reviste. Cu mâna liberă, le-am măturat pe podea. După aceea am aplecat-o pe Delilah peste servantă, apăsându-i brațul în sus și țintuindu-i jumătatea superioară a trunchiului. S-a zbătut, dar priza de pe încheietură

era prea fixă. Am păşit în lateral, mi-am descheiat cureaua, apoi am deschis nasturele şi am tras fermoarul.

Am călcat pe manşeta cracului stâng al pantalonilor cu talpa dreaptă şi mi-am coborât pantalonii, ieşind din ei cu piciorul stâng imediat ce au atins podeaua. În niciun caz nu aveam să am de-a face cu Delilah cu pantalonii în jurul gleznelor. Am repetat procedura cu piciorul drept, apoi mi-am scos boxerii. Erecţia mi se înălţa rigidă ca un fier-beton.

Am păşit între picioarele ei şi i-am împins fusta în sus. Respiraţia îi era gâfâită acum şi mi-am dat seama că şi a mea era la fel.

Continuând să-i apăs braţul răsucit la spate, am reînceput s-o ating cu degetele. Nu ştiu ce aşteptam. Poate că doream s-o torturez puţin, să ne torturăm amândoi.

— Fă-o! a icnit ea. Fă-o, dacă nu te-omor.

Inima îmi bubuia atât de tare, încât o auzeam bufnindu-mi în ţeastă. Mă furnicau deopotrivă degetele de la mâini şi de la picioare. I-am depărtat picioarele şi mai mult, mi-am întins pe membru o parte din sucurile ei şi am pătruns-o cu o mişcare lină.

Delilah a gemut atât de sonor, încât am simţit cum sunetul a pătruns înapoi în mine ca o microfonie ascuţită. Am început să mă mişc, deplasându-mi şoldurile înainte şi înapoi, încordând şi destinzând abdomenul şi fesele cu fiecare penetrare profundă.

Am coborât ochii spre ea. Obrazul îi era apăsat de comodă, ochii îi erau strâns închişi, gura întredeschisă şi gâfâitoare, în durere sau extaz sau ambele, nu puteam şti. Faţa îi strălucea de lacrimi. Mi-am continuat mişcările. N-am încetinit nicio clipă.

A trecut un minut, poate două. Am uitat cine era ea, cine eram eu, de ce eram noi acolo. Exista doar

dormitorul, fierbințeala, o singularitate care genera un ritm străvechi ca oceanele.

Am auzit un geamăt gros și mi-am dat seama că venea de la mine. Sau poate de la ea. Delilah a deschis ochii și s-a uitat spre înapoi, implorând ceva. I-am eliberat încheietura și am prins-o de șolduri. Ea a apucat marginile comodei și s-a ridicat în vârful picioarelor, înălțându-și fesele. Buzele i se mișcau, dar dacă erau cuvinte, nu le-am putut auzi. Picioarele îi tremurau. Am simțit-o începând să-și dea drumul și asta mi-a sporit excitarea. Mi-am înfipt degetele mai adânc în șoldurile ei. Bubuiturile din piept și din țeastă păreau să se contopească cu toate celelalte – picioarele mele, testiculele, măruntaiele, trupul ei dedesubt și în fața mea, totul. Prin toate astea am auzit-o înjurând din nou în ebraică, am simțit-o dându-și drumul în valuri sub mine și de jur-împrejurul meu și m-am simțit pe mine dându-mi drumul odată cu ea.

Într-un final a încetat. M-am lăsat moale peste ea, proptindu-mi o parte din greutate în brațe. Am rămas așa, cu respirațiile domolindu-se, cu sudoarea uscându-se, revenindu-ne în fire.

După o vreme m-am îndreptat și am pășit într-o parte. I-am atins umărul.

S-a ridicat de pe comodă și m-a privit. Niciunul dintre noi n-a spus nimic.

— Ești bine? am întrebat după un timp.

— Da, sunt bine.

— Vrei să stăm de vorbă?

— Nu, vreau să plec de-aici.

— Asta te va ajuta?

— Nu.

— Atunci poate c-ar trebui să stăm de vorbă.

A urmat o pauză. Delilah s-a uitat la ceea ce-i mai rămăsese din bluză și sutien, după care le-a lăsat să-i lunece de pe brațe pe podea. A pășit afară din fustă.

— Poți să-mi spui ceva? m-a întrebat.

— Da!

— Spune-mi că n-ai mai făcut asta până acum. Fără prezervativ, vreau să zic.

M-am gândit la Naomi și, chiar mai mult, la Midori.

— N-am mai făcut-o de multă vreme.

Ea a încuviințat din cap.

— E bine atunci. Deși în momentul ăsta SIDA sau orice altceva ar trebui să fie cea mai mică dintre grijile mele.

— Zi-mi ce se-ntâmplă.

S-a dus până la duș și a luat un halat de pe cuierul de lângă el. L-a îmbrăcat. Am imitat-o. Am mers amândoi și ne-am așezat pe pat.

— Cei pe care i-ai omorât în Manila…, a început ea privindu-și mâinile. Avea glasul răgușit. Doi dintre ei erau agenți CIA.

Am privit-o. Mi-am dat seama că-mi spunea adevărul.

— Rahat, am mormăit.

Delilah nu a răspuns. După o clipă am întrebat:

— Cât de rău este?

— Ai mei se tem că Agenția te va găsi și că tu vei vorbi. Ei nu vor să-și asume riscul respectiv.

— De aceea te-au trimis pe tine.

A înălțat din umeri.

— Tu ce-ai fi făcut?

— Ai venit aici ca să mă atragi într-o ambuscadă?

— Așa crezusem. Acum nu mai sunt sigură.

— Nu-i tocmai ceea ce sperasem s-aud.

— Este adevărul.

— Nu puteai să apeși tu însăți pe trăgaci?

— Ceea ce fac este și-așa destul de greu.

Amândoi am rămas tăcuți un minut, în timp ce eu am digerat informația aflată.

— Care-i pasul următor? am întrebat.

Ea și-a îndepărtat câteva șuvițe de păr ce i se lipiseră de față.

— Ar trebui să-mi sun contactul și să-i spun când și unde vei fi vulnerabil.

— Și ce-i vei spune?

Delilah a privit tavanul, după care a zis:

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Ce te-a făcut să te răzgândești? am întrebat și am gândit: *Deși poate că nu te-ai răzgândit. Poate că asta-i de fapt ambuscada cea mai abilă pe care ai conceput-o vreodată*.

Trebuia să continui s-o testez în privința asta. Nu credeam că putuse juca teatru în felul cum îi răspunsese corpul, dar poate că existau destui morți care fuseseră convinși de același lucru. Și poate că aș fi fost idiot să presupun că trupul va urma întotdeauna mintea. Sau că mintea va urma trupul.

A urmat o tăcere prelungă, după care ea a zis:

— Până acum ai avut noroc. Nu cunosc pe nimeni care să fi fost mai norocos mai mult timp. Însă nimeni nu-i invincibil în fața gloanțelor. Nu te voi putea salva mereu.

— Să mă salvezi?

— Te-am avertizat despre individul din camera ta din Macao.

— Nu aveam nevoie de avertismentul tău.

— Nu? Ai ținut seama de el.

Nu am comentat.

— Și acum?

Ea m-a privit.

— Ajunge, da? Știi motivul. Nu vreau să fiu responsabilă pentru moartea ta. Ai belit-o în Manila și nu știu dacă vei supraviețui. Pur și simplu nu vreau să fiu cea care te omoară. Sau care-i ajută pe alții s-o facă.

— Eu n-aș vrea să te omor.

Mi-a aruncat o privire sfredelitoare.

— Încetează să te mai comporți ca un copil. Tu ai cauzat situația asta și acum sunt prinsă și eu în ea.

Am făcut o pauză și am inspirat adânc. Trebuia să mă gândesc. Trebuia să existe o ieșire.

— Ei ce ți-au spus ce s-a-ntâmplat în Manila? am întrebat.

— Doar ce le-ai spus tu. Că ai încercat să-l lichidezi pe Lavi într-o toaletă, dar a intrat fiul lui și s-a interpus. Apoi au apărut bodyguardul și ceilalți doi, iar Lavi și băiatul au fugit.

— Mda, cam așa a fost.

— De ce nu-mi spui tu atunci varianta ta, cu detalii?

I-am spus-o, fără să pomenesc de Dox.

După ce am terminat, Delilah a zis:

— Se potrivește cu tot ce mi-au spus ai mei. Cel puțin au fost sinceri.

— Ei știu ce legătură avea Manny cu agenții CIA?

— Dacă știu, nu mi-au spus nimic. Decât doar că Lavi este o sursă CIA cunoscută.

Ceva mă sâcâia, solicitându-mi atenția. Am examinat faptele, încercând să identific premisele. Apoi mi-am dat seama.

— De unde știu ai tăi că morții erau agenți CIA?

Delilah a strâns din umeri.

— Nu știu. N-am întrebat.

M-am mai gândit câteva clipe, după care am zis:

— Din ce mi-au spus ai tăi, Manny este un personaj malefic la nivel mondial. Nici pe departe genul de persoană pe care Agenția să admită că ar avea-o pe statul de plată. De fapt, chiar după 11 septembrie angajarea unuia ca Manny este extrem de ilegală. Dacă s-ar afla detaliul ăsta, ar urma o situație foarte stânjenitoare. Probabil că cei implicați ar fi demiși.

— Nu-nțeleg.

Am încuviințat din cap.

— Nu, nu-nțelegi și este posibil că ai tăi să aibă aceeași problemă. Voi lucrați pentru o organizație mică, strâns unită, care operează cu puțină supervizare și puține restricționări. Însă CIA nu-i

așa. De-a lungul anilor am lucrat la răstimpuri cu ea și știu. Agenția a fost atacată în multe rânduri – Comisia Church… epurările din timpul lui Stansfield Turner… reorganizările de după 11 septembrie – și și-a dezvoltat o aversiune pavloviană față de risc. Oare ar trebui să recruteze teroriști? Absolut. Însă dacă tu o vei face, dacă tu ești recrutorul și, Doamne ferește!, plătești pe cineva cu mâinile pătate de sânge american, și dacă pe acte se găsește numele tău, atunci prima dată când vreo Comisie congresională începe să-și afirme prerogativele, sau prima dată când cineva are nevoie de un țap ispășitor, sau prima dată când îți faci un dușman în birocrație, este sigur că vei fi crucificat.

— Tu presupui că agenții CIA îl controlau pe Lavi. Poate însă că se aflau acolo ca să-l ucidă, la fel ca tine.

Am clătinat din cap.

— N-a fost așa. După felul cum au năvălit în toaletă când Manny a acționat dispozitivul de alertă, ei detectaseră probleme și veneau să-l protejeze. Crede-mă, cunosc diferența.

— Bun, așadar nu se aflau acolo ca să-i facă rău.

— Exact. Vezi ce vreau să spun? Ceva nu-i în regulă aici. Manny nu-i ca un secretar doi din consulatul chinez, pentru care toți vor să-și asume meritul. El este un ins care lucrează cu explozibili, un terorist care are mâinile pătate de sânge american. Dacă cineva din CIA îl controlează, atunci îl va trata ca și cum ar fi radioactiv. Agenția n-ar trimite doi agenți să se întâlnească cu el față în față. Nu-i logic.

Delilah m-a privit.

— Dacă ei n-au fost din CIA…

— Atunci eu n-am nicio problemă cu CIA. Sau cel puțin n-am o problemă mai mare ca de obicei. Poate că situația este mai fluidă decât pare chiar acum. Poate că aș mai putea face o încercare cu Manny.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Ai putea afla de unde știu ai tăi ceea ce cred ei că știu?

Delilah a privit spre dreapta, un semn neurolingvistic al construirii. Își imagina cum le va spune despre cele întâmplate.

— O să văd ce pot face.

— Ce-i vei spune lui Gil? am întrebat-o, încercând să intru exact în filmul pe care și-l imagina.

— Că…

S-a uitat la mine și a înțeles ce făcusem și cum se trădase ea. Faptele erau însă consumate, așa că a continuat:

— O să-i telefonez dimineață. O să-i spun că am sugerat să mergem să facem scufundări subacvatice pe o anumită plajă la o anumită oră, dar că propunerea aceea ți-a trezit suspiciunile. Iar când m-am trezit dimineața, tu dispăruseși.

Mă gândisem că avea să fie Gil. Asasinii se recunosc între ei.

— O să te creadă? am întrebat.

— O să fie bănuitor, dar noi vom câștiga timp.

— Ai încredere în el?

Delilah s-a încruntat.

— Este foarte… dedicat.

— Am simțit asta.

— Dar este un profesionist. Are un motiv bine întemeiat pentru tot ce face. Dacă îi îndepărtezi motivul, el va trece la următorul lucru care-l ține treaz nopțile.

Am încuviințat din cap. Descrierea aceea coincidea cu părerea mea.

Delilah s-a frecat la ochi.

— Trebuie neapărat să dorm.

I-am atins obrazul și am privit-o în ochi, dorind să știu ce voi vedea acolo.

Indiferent ce ar fi fost, era destul de bine. Nu mai era nimic de spus. Am stins lumina și ne-am băgat sub pătură. Am rămas mult timp, ascultând-o

cum răsuflă în beznă. După aceea nu mai țin minte.

•••

Delilah dormi profund două ore, după care se trezi din oboseala cauzată de schimbarea fusului orar. Rămase întinsă pe o parte și-l privi pe Rain dormind. Dumnezeule, ce mai porcărie!

Venise aici convinsă că el o dăduse în bară și că moartea lui era singura cale pentru rezolvarea problemei pe care o cauzase. El știuse riscurile și, de aceea, merita deznodământul. Însă acum înțelegea că toate acelea fuseseră o formă de apărare psihică împotriva unei implicări de care se temea. Vederea lui nu-i începoșase mintea, ci o limpezise.

Rain fusese angajat pentru un job și făcuse tot ce putuse mai bine, fără să fi dispus de prea multe informații. Ce ar fi vrut ei să facă – să ucidă un copil? Se ajunsese la așa ceva? Cu Gil, o știa prea bine, se ajunsese într-adevăr. Dacă l-ar fi înfruntat, Gil ar fi vorbit despre „răul mai mare și răul mai mic", despre „victime colaterale", despre „ai lor și ai noștri". Ea nu înghițea nimic din gargara aceea. Nu voia. O impresiona că Rain mai era capabil să facă distincții morale după atâta timp petrecut în genul acela de activitate – mai mult timp decât Gil, de pildă. Asta îi oferea speranțe pentru ea însăși. Nu intenționa să ajute la uciderea lui pentru că acționase într-un fel despre care până și Gil, dacă ar fi fost presat, ar fi declarat public că era corect. Da, exista o problemă, însă directorul, Boaz și Gil propuseseră pur și simplu soluția greșită. Ea înțelegea asta acum. Tot ce trebuia să facă era să găsească o cale mai bună. Se simțea încrezătoare că o putea găsi. Iar dacă nu putea… nu, nu dorea să gândească mai departe. Nu dorea s-o facă decât dacă era realmente nevoită.

La un nivel înțelegea că găsea justificări, că șefii aveau să considere trădare determinarea ei de a găsi o a treia cale. Nu-i păsa. Ei nu erau

întotdeauna pe atât de inteligenți pe cât le plăcea s-o creadă. Iar investiția lor era diferită de a lui Delilah. Pentru ei, Rain nu era decât un pion de pe o tablă de șah. Pentru ea însă bărbatul devenise mult mai important.

Îl plăcea mult, ba chiar mai mult decât plăcuse pe cineva de destul timp. Sexul era bun – Dumnezeule, mai bine decât doar „bun”! –, însă asta nu era decât o parte. Alături de el se simțea… confortabil. Până când fuseseră împreună în Rio, Delilah nu observase absența genului acela de confort în viața ei. Dispăruse de atâta vreme și ea fusese atât de copleșită de multe alte lucruri pe atunci, încât nu se gândise niciodată să-i jelească pierderea.

Avusese multe relații, mai numeroase decât și le-ar fi putut aminti. Dar niciunul dintre bărbații respectivi, absolut niciunul, nu știuse cu ce se ocupa ea. Indiferent cât de intensă fusese pasiunea, indiferent cât de satisfăcător fusese sexul, Delilah era conștientă că ei n-o cunoscuseră cu adevărat, că n-o putuseră cunoaște cu adevărat. Nu-i puteau înțelege convingerile, nu puteau simpatiza cu îndoielile ei, nu-i puteau alina frustrările, nu-i puteau ameliora durerea periodică din suflet. Nu era de mirare că obișnuia să se plictisească iute de ei.

Rain era altfel. De la bun început femeia își dăduse seama că el știa exact cu ce se ocupa ea, deși se ferise să i-o spună explicit. Păruse să înțeleagă fără ca Delilah să fie nevoită să se explice vreodată. Era răbdător cu toanele ei. Știa, da, însă n-o judeca. Mai mult chiar, ea simțea că îi admira convingerile, sacrificiile personale pe care le făcea pentru cauza care o definea. Delilah înțelesese că el nu avea cauze proprii și ducea dorul uneia, ducea dorul unei cauze personale ca atribut-cheie al personalității lui, și-și amintea, cu un fior ușor de conștiință, cum le raportase șefilor ei detaliul acela ca fiind potențial exploatabil.

Contextul oferea de asemenea confort: nu exista nicio incertitudine asupra statutului lor, nicio speranță prostească despre direcția în care ar fi putut duce relația dintre ei doi. Nu puteau exista răniri sau incriminări despre motivul pentru care unul sau altul nu telefonase ori trebuia să anuleze o întâlnire. Până și afilierile lor diferite erau înțelese, ca și potențialele conflicte de interese pe care le puteau prezenta afilierile respective. În Franța i-ar fi spus *sympa*, „afinitate morală". În engleza colocvială, exista expresia „aceeași lungime de undă", banală, dar poate mai descriptivă. În felul său discret, era de-a dreptul minunată.

Toate acestea contau pentru ea, totuși exista ceva mai important, ceva mai improbabil: Delilah știa că Rain avea încredere în ea. Desigur, el nu-și abandonase tacticile, iar femeia nu s-ar fi așteptat niciodată la așa ceva. Mișcările lui erau la fel de subtile ca întotdeauna și deghizate de obicei ca un comportament banal, dar ea îi înțelegea perfect acțiunile. Faptul că o așteptase în fața terminalului din Bangkok, urmat de drumul cu taxiul până la terminalul curselor interne fusese o modalitate excelentă de verificare. Dacă ea ar fi fost însoțită de Gil sau de orice alt israelian, jocul ar fi luat sfârșit imediat. Delilah suspecta că în contramăsurile lui Rain existau și alte niveluri, care implicau posibil dispozitive electronice, însă pe care ea nu le detectase. Iar la răstimpuri conștientiza că întrebările lui „inocente" implicau înțelesuri ascunse și curse. Însă toate astea erau pentru bărbat obișnuințe intrate în reflex. Ea simțea că tacticile reprezentau felul lui de a se asigura că nu se „înmuiase", că continua să fie protejat, că nu va fi atât de naiv încât să se încreadă în cineva ca Delilah.

Ea nu ar fi spus-o niciodată lui Gil sau altcuiva, dar știuse că Rain va accepta întâlnirea din clipa când i-o ceruse directorul. Se întrebă ce justificări folosise pentru a accepta să se întâlnească cu ea în

Bangkok. Probabil își spusese că riscul va merita fiindcă Delilah i-ar fi putut spune mai multe despre Lavi. Și poate că într-adevăr sperase asta, totuși ea știa motivul real. Motivul real era încrederea.

Privindu-l cum dormea, Delilah simți un val de recunoștință atât de intens, încât îi umplu ochii de lacrimi. Ar fi dorit să-l trezească cu o sărutare, să-i țină chipul între palme, să-l privească în ochi și să-i mulțumească, să-i mulțumească cu adevărat, astfel încât Rain să poată înțelege cât prețuia încrederea aceea, pe care nu i-o acordau nici măcar colegii ei de muncă. Surâse apoi ușor înaintea impulsului acela ridicol și așteptă să treacă.

Rain era ciudat din multe puncte de vedere, dar stranietatea lui o atrăgea. Uneori ceea ce zărea în ochii lui îi reamintea expresia părinților ei după ce fratele lui Delilah fusese ucis în Liban. Ea fusese mișcată de privirea aceea și de felul cum bărbatul își ferea imediat ochii dacă o vedea privindu-l prea atentă. Odată ea îl întrebase dacă avusese copii. El îi răspunsese negativ. Delilah nu insistase, simțind că necunoscutele evenimente echivalente ce putuseră produce expresia aceea trebuiau abordate gradat și indirect… sau nu trebuiau abordate niciodată.

Știa că șansele erau împotriva lor, dar nu dorea să se gândească acum la asta. Preferă să se gândească cum ar fi compensat ei, după ce lucrurile urmau să fie îndreptate, situația aceasta în care aproape fuseseră asmuțiți unul împotriva celuilalt. Ei doi fuseseră în Macao, Hong Kong, acum Thailanda. Toate, teritoriile lui. Și, desigur, în Rio, un colțișor oarecum neutru. Se pomeni dorindu-și să-l ia cu ea în Europa, pe care o simțea acum ca pe un cămin într-o măsură mai mare decât Israelul. Poate la Barcelona, sau pe Coasta Amalfitană. Într-un loc unde el nu fusese niciodată, într-un loc unde timpul petrecut de ei doi împreună să fie nou-nouț și neîmpovărat de amintiri.

Îl privi pe Rain. Nu mai întâlnise niciodată un bărbat care să doarmă atât de silențios. Era aproape iritant că cineva putea fi discret până și în somn.

După mult timp, i se alătură.

Capitolul 10

În dimineața următoare m-am trezit devreme. Delilah continua să doarmă. Am coborât din pat și m-am dus tăcut în living, închizând ușile glisante de tec ce-l despărțeau de dormitor. Am luat unul dintre telefoanele cu cartelă cumpărate din Bangkok, am intrat în cabina de toaletă, am închis ușa după mine și am activat telefonul. Trebuia să port două convorbiri și pentru moment doream ca ambele să fie private.

L-am sunat mai întâi pe Tatsu, vechiul meu prieten și dușman din Keisatsucho, echivalentul japonez al FBI-ului. Tatsu îmi era îndatorat pe viață pentru că-l eliminasem pe Murakami, un asasin *yakuza* pe care-l dorise „rezolvat” extrajudiciar, și era momentul să solicit plata unei datorii.

Telefonul lui a sunat o singură dată. Tatsu nu era genul de om care să irosească vorbele, ba nici chiar silabele, așa că a spus doar:

— *Hai*.

— Salut, bătrâne prieten, am rostit în japoneză.

A urmat o pauză și mi-am imaginat un surâs, ceva rar pentru Tatsu.

— Salut, a zis el. A trecut ceva vreme.

— Prea multă.

— Ești în oraș?

— Nu.

— Atunci m-ai sunat pentru informații.

— Da.

— Ce-ți trebuie?

— Acum patru zile într-un mall din Manila a avut loc un schimb de focuri. Vreau să știu tot ce poți afla despre cei care au murit acolo.

Tatsu se întreba probabil dacă eu fusesem implicat, dar în același timp știa că n-ar fi avut rost să întrebe.

— Bine, a spus el.

— Mulțumesc.

— Totul e-n regulă?

— Ca de obicei.

— Îmi pare rău s-aud asta.

Am chicotit.

— Mulțumesc, bătrâne prieten.

— Sună-mă dacă treci vreodată prin oraș. Putem flecări nițel.

Am surâs. În mod congenital, Tatsu era incapabil să flecărească și obișnuiam să-l tachinez în privința asta.

— Așa o să facem, i-am zis.

— *Jaa.*

„Bine atunci”.

— *Jaa.*

Am închis.

Următorul apel, o știam, avea să fie mai problematic. Riscul era mai mare, dar și răsplata pe măsură.

Am tastat numărul și am așteptat stabilirea legăturii. Mi-am spus că dacă cei din Manila fuseseră într-adevăr din CIA, eram oricum în rahat și apelul nu-mi putea înrăutăți mai mult situația. Dar dacă nu fuseseră, o conversație chiar cu CIA ar fi fost ocazia mea cea mai bună de-a afla.

Și de data aceasta mi s-a răspuns prompt și scurt:

— *Hai.*

Am surâs, întrebându-mă, nu pentru prima dată, dacă Tatsu îl îndruma pe tânărul acesta.

Tomohisa Kanezaki era japonezo-american de generația a treia și stea în urcare în Stația CIA din Tokio. În ultimii doi ani fuseserăm implicați în

câteva dintre aceleași proiecte neoficiale și, la fel cum se întâmplase cu Tatsu, izbutiserăm să ne dezvoltăm un *modus vivendi* reciproc benefic. Era momentul să testez limitele relației acelea ambigue.

— Hei, i-am spus în engleză, știind că-mi va recunoaște salutul și glasul.

O pauză, apoi glasul a vorbit tot în engleză:

— Chiar mă-ntrebam când vei lua legătura cu mine.

— Iată-mă-s.

— Cauți de lucru?

— Ai ceva?

— Nu ca pe timpuri. Este o perioadă mai potolită sau așa ceva. Pentru o vreme am avut realmente mentalitatea „fără prizonieri”, dar acum? Rahat, dacă aș lucra în departamentul Cinegeticii și Pescuitului, aș zice că derulăm un program de tipul „capturare și eliberare”.

— Îmi pare rău s-aud asta.

— Mie-mi pare rău s-o spun.

— Oricum, nu căutam de lucru.

— Nu?

— Nu. Nu mă bag în afacerea aia. Este prea periculoasă.

Kanezaki a râs.

— Am nevoie de o favoare, am urmat eu.

— Cu plăcere.

— Am auzit despre un incident recent cu schimb de focuri, într-un mall din Manila.

Altă pauză, după care:

— Și eu am auzit.

Asta nu era prea grozav. Nu-mi puteam imagina ca el să fi auzit despre cele întâmplate, dacă CIA n-ar fi fost cumva implicată. Poate că n-ar fi trebuit să-i telefonez. Oricum era prea târziu să dau înapoi.

— Știi ceva despre cei care au murit? Am auzit că erau din Agenție.

Altă pauză. Apoi:

— Nu mai erau de ceva timp.

Interesant…

— Știi ce făceau acolo?

— Nu.

— Cred că s-ar putea ca eu să știu câte ceva. Dacă îți spun, poți încerca să mai obții niște informații?

— O să fac ce pot.

Nu era tocmai o promisiune fermă, dar aveam să mă mulțumesc cu ce puteam obține.

— Ei veniseră acolo pentru a se întâlni cu un ins pe nume Manheim Lavi. Cetățean israelian, rezident în Africa de Sud. Verifică-ți dosarele și vei afla cine este.

— De unde știi toate astea?

Fusese o întrebare reflexă. Kanezaki știa că nu-i voi răspunde.

— Verifică-ți dosarele, am repetat.

— Știu cine este Manny.

Ar fi trebuit să-mi fi dat seama. Când vorbiserăm ultima dată, Kanezaki răspundea de o serie de inițiative antitero în Asia de Sud-Est. Dacă era la curent cu cele mai recente dezvoltări, așa cum ar fi fost firesc de altfel, Manny ar fi apărut cu siguranță pe radarul lui.

— Perfect, atunci. Ai vreo idee de ce niște ex-agenți CIA ar fi vrut să se întâlnească cu el în Manila?

— Tot ce știu este că se numeau Calver și Gibbons. Au părăsit Agenția acum doi ani, după ce lucraseră în Divizia Orientul Mijlociu. Eu nu i-am cunoscut cât am fost acolo, însă i-au cunoscut destui pentru ca moartea să le fie privită cu atenție. Toți vorbesc despre cele întâmplate.

— Dacă poți afla și alte informații, mi-ar plăcea să știu. Cui raportau când au lucrat pentru Agenție și cu ce s-au ocupat în ultima vreme. Chestii de felul ăsta…

— Să nu-mi spui că ai fost implicat.

— Ți-am zis că nu mă mai ocup cu așa ceva.

— Da? Și cu ce te ocupi?

— Mă bate gândul să încerc în industria cărților poștale aniversare.

— Foarte amuzant. O să ai un telefon-pantof[34]?

Am zâmbit.

— Îți voi fi recunoscător pentru orice mi-ai putea spune.

— Știi unde să te uiți, a zis Kanezaki.

Se referea la site-ul securizat.

— Mulțumesc.

— Și nu uita: asta nu-i o stradă cu sens unic. Eu îmi asum o mulțime de riscuri. Mă aștept în schimb la informații de calitate.

— Bineînțeles.

Am închis, am șters istoria apelurilor și am dezactivat telefonul.

Am îmbrăcat un șort și am făcut două sute cincizeci de flotări hinduse, cinci sute de genuflexiuni hinduse, câteva minute de poduri pe față și pe spate, precum și alte întinderi și exerciții calistenice care utilizau greutatea corpului. Ceea ce se poate face în treizeci de minute de activitate doar cu podeaua, greutatea corpului propriu și gravitația ar falimenta industria echipamentelor pentru fitness, dacă oamenii ar avea habar.

După ce am terminat, m-am dus la duș. M-am săpunit pe față ca să mă rad și am simțit o durere când mi-am atins obrazul. M-am uitat în suprafața-oglindă a ușii cabinei de duș și am văzut că aveam obrazul învinețit. După aceea am zărit vânătăi și pe antebrațe. La naiba, avusesem noroc că geanta lui Delilah nu conținuse ceva mai greu! Și că mă ferisem la timp de lovitura ei de cap.

Delilah mi s-a alăturat pe când terminam bărbieritul. Mi-a privit obrazul și a spus:

— Au!

— Nu-ți face griji, i-am spus, îți accept scuzele.

Mi-a aruncat o căutătură stranie – pe jumătate surâs, pe jumătate încruntătură nemulțumită.

— O meriți, a spus după aceea. Și nu numai atât.

Am decis să răspund la surâs, nu la încruntătură. Am cuprins-o în brațe și am tras-o spre mine.

A trecut o vreme până am reușit să termin dușul. De data asta a fost mai lent, și mult mai tandru. Slavă Domnului!

După aceea, Delilah a rămas la duș. Eu m-am schimbat în blugi și un tricou polo olive, și mi-am strâns bagajele.

M-am așezat pe sofa și am așteptat-o. Când a terminat, a revenit în living complet goală. Fără machiaj, cu părul ud. Arăta superb. Aș fi dorit să fi putut beneficia de mai mult timp alături de ea. Ei bine, poate că avea să existe altă ocazie. Dacă eram norocoși.

Delilah s-a îmbrăcat cu un șort de mătase bleumarin și o bluză de olandă crem. S-a așezat lângă mine și și-a îndepărtat câteva șuvițe de păr ud de pe față.

— Am niște informații preliminare, i-am spus.

A arcuit sprâncenele și eu am continuat:

— Am o sursă în Agenție. Potrivit spuselor sale, indivizii aceia părăsiseră CIA de doi ani.

Delilah s-a încruntat.

— Tu la ce te-ai așteptat? Ai vorbit cu CIA, iar întrebările tale ți-au confirmat vinovăția. Sursa ta a reacționat prin a te liniști – ți-a spus că n-ai de ce să te îngrijorezi, așa cum crezuseși inițial. Este exact ce ar fi fost de așteptat să-ți spună.

Avea o minte diabolică. Probabil credea că-i spusesem informația pentru ca ea să o transmită mai departe lui Gil și ceilalți, determinându-i poate să regândească totul. De aceea respingea pur și simplu informația.

Am clătinat din cap.

— Îl cunosc de ceva timp pe omul acela. Nu cred că și-ar juca așa cărțile.

— Să sperăm.

— Verifică în partea ta. Vom vedea dacă putem rezolva aparenta discrepanță. Dacă putem găsi dovezi, sau ceva de felul dovezilor, poate că ai tăi își vor schimba evaluarea înainte ca situația să devină cu adevărat neplăcută.

Ea a aprobat încetișor, ca și cum s-ar fi gândit, după care a spus:

— Am vrut să-ți zic… în fața terminalului pentru sosiri din Bangkok, am văzut un bărbat solid, cu păr nisipiu, pe care l-am revăzut apoi aici, după cină. L-ai observat și tu?

— Nu, am răspuns scuturând din cap cu un gest reflex, de parcă n-ar fi fost cine știe ce, ci doar o simplă coincidență.

La naiba, aici mă luase prin surprindere!

— Mi s-a părut ciudat că a fost în aeroportul din Bangkok în același timp cu noi, iar după aceea a apărut aici, totuși n-a fost cu noi în avion.

— Poate că aștepta pe cineva și au luat împreună avionul următor.

Delilah s-a uitat la mine.

— Mă surprinde că am observat o nepotrivire și că tu n-ai văzut-o. Știu că ești foarte acordat la împrejurimi.

Rahat! Am știut că mă prinsese. Cu toate acestea, nu m-am dat bătut pe loc.

— Probabil că nu mai am acuitatea de altă dată.

Ținând seama de felul nu prea inteligent în care tocmai reacționasem la testarea ei, cuvintele acelea sunau îngrijorător de adevărate.

— Dacă nu-l cunoșteai și nu l-ai observat, m-aș fi așteptat să fii mai alarmat când ți-am spus de el, a insistat ea nemilos.

N-am rostit nimic. Dox fusese deconspirat. Nu mai puteam face absolut nimic.

— Cine-i tipul? a întrebat Delilah.

Am oftat.

— Partenerul meu.

Ea a încuviințat, ca și cum știuse deja asta, ceea ce era probabil adevărat.

— A fost cu tine în Manila?

Am strâns din umeri. Nu era nimic de spus.

— Ai putea să-l chemi, atunci. Ar trebui să discutăm.

Mi-am dat seama că nu fusesem niciodată cu Dox în fața unei companii rafinate. Ideea respectivă nu mă făcea să mă simt în apele mele.

— Nu cred c-ar fi bine.

Delilah mi-a înțeles în mod greșit reticența.

— Ar fi mult mai eficient să ne punem creierele laolaltă. Pentru a doua oară în tot atâtea zile, mi-am spus: *Din asta nu poate ieși nimic bun.*

Și pentru a doua oară m-am pomenit spunând:

— Bine.

Am luat telefonul și l-am sunat. Dox a răspuns imediat.

— Totu-i în regulă? a întrebat el.

— Excelent, am răspuns prin cuvântul pe care-l stabilisem să-l anunț că totul era într-adevăr bine și că nu mă aflam sub vreo constrângere. Însă prietena mea te-a observat la aeroport și după aceea din nou, aici. Ar dori să faceți cunoștință.

— Cum să mă observe, nenică? Probabil că i-ai spus tu ceva.

— Nu, nu i-am spus. Pur și simplu te-a observat.

— Cum? La dracu', e chiar jenant…

M-am uitat la Delilah. Surâdea ușor, încântată de probabilele replici ale interlocutorului meu.

— Ți-am zis că-i bună, i-am spus lui Dox.

— Mda, așa se pare. O să-mi freci rău ridichea pentru asta?

— Dumnezeule, normal!

A urmat o pauză.

— Bine. Bănuiesc c-o merit. Da' nu-n fața ei, da? Și-așa e jenant.

— Bine.

— Promite-mi.

Hristoase!

— Îți promit.

— Bun, zi acum unde vrei s-o facem?

Tonul era al unui băiețel care se resemnase cu gândul încasării unei bătăi la fund.

— Cred că-n camera mea ar fi cel mai bine. N-are sens să fim văzuți toți trei împreună.

Dox a suspinat.

— Sosesc într-un minut.

Am întrerupt legătura.

— Era afectat? a întrebat Delilah.

Am înălțat din umeri.

— Mai degrabă stânjenit.

Ea a zâmbit.

— Și eu aș fi în locul lui.

— I-am promis că n-o să-l bește lesc în fața ta.

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Așa ai promis?

Am aprobat și am adăugat pe un ton nevinovat:

— Promisiunea a fost însă doar a mea. Tu n-ai promis nimic.

Delilah a chicotit și a zis:

— Văd că ai și o undă de cruzime.

— Cum l-ai detectat? Vorbesc serios acum.

— Ți-am spus – nepotrivirile. În plus… este un tip voinic, totuși când îl privești parcă n-ar exista acolo.

Întrucât nu vedeam rostul de a-i povesti despre trecutul lui de lunetist, am zis doar:

— Este ca Dr. Jekyll și Mr. Hyde. În majoritatea timpului este gălăgios și iritant ca sirena unei ambulanțe, dar când nu vrea să fie observat, aproape că dispare.

— Ăsta a fost și indiciul meu. Nu l-am observat, dar apoi mi-am dat seama că nu l-am observat – înțelegi ce vreau să spun? M-am uitat a doua oară și am văzut cât de voinic era. Atunci am înțeles că-i un profesionist. Nu-i ușor pentru un ins mătăhălos să poată dispărea în felul ăsta. Chiar și pentru unul micuț este ceva mai rar.

La ușă a răsunat o ciocănitură. M-am apropiat de ea, am stat într-o parte și m-am aplecat să privesc prin vizor. Era Dox.

Am deschis ușa și aproape că a acoperit lumina soarelui dinapoia lui. M-am întors și i-am făcut semn să intre.

Delilah s-a ridicat. Dox a privit-o cu un aer rușinat. După aceea s-a întors spre mine. Ochii i s-au dilatat puțin la vederea pometului meu învinețit. A coborât apoi privirea spre juliturile de pe brațe. Chipul i s-a luminat în zâmbetul lui faimos.

— Nu știu ce-ați făcut voi azi-noapte, a rostit el, dar sper c-a fost consensual.

Rahat, mi-am spus. Ei bine, Dox trebuia să fie Dox. Nimeni nu putea face nimic în privința asta.

Delilah l-a privit cu o expresie situată undeva între amuzament moderat și reproș blând.

— Serios acum, a rostit apoi încet țintuindu-l cu privirea, ăsta ți se pare un mod de prezentare?

Dox nu și-a ferit ochii, dar a suferit o transformare ciudată. Rânjetul i-a dispărut și obrajii au început să i se coloreze. Și-a coborât mâinile în fața pantalonilor, ca și cum ar fi ținut o pălărie acolo, și a zis:

— Ăăă, nu. Nu, doamnă, nu este.

Ce dracu'? m-am întrebat.

Ea i-a oferit un surâs încurajator de tipul „așa-i mai bine" și a întins mâna. Ținea bărbia ridicată, iar postura îi era dreaptă și protocolară.

— Mă numesc Delilah.

Dox s-a întins, i-a prins mâna și i-a scuturat-o o dată, plecând în același timp ușor capul.

— Mie mi se spune Dox.

Delilah și-a arcuit sprâncenele.

— „Dox"?

El a încuviințat și am observat cum și-a îndreptat spatele în mod inconștient, oglindindu-i postura.

— Este prescurtarea de la „neortodox", doamnă. Unii așa par să creadă despre mine.

Dumnezeule, era ca și cum aș fi privit un dulău cu aspect feroce care năvălea într-o încăpere, după

care se întorcea pe spate ca să fie scărpinat pe burtă.

Ochii ei au scânteiat de înțelegere și umor împărtășit.

— Mie nu-mi pari a fi prea neortodox.

Expresia lui Dox era aproape gravă.

— Păi nici nu sunt. Eu sunt cel normal. Toți ceilalți sunt neortodocși. A făcut o pauză, apoi a continuat: Deși mie-mi cam place porecla asta. Am avut-o de mult timp. Dacă vreți, puteți s-o folosiți.

Delilah a surâs.

— Așa o să fac. Și, te rog, spune-mi Delilah.

— Da, doamnă. S-a înroșit la față și mi l-am putut imagina spunându-și *Dobitocule*. Scuze, voiam să zic Delilah.

— De ce nu luăm loc? am întrebat eu.

Dox s-a întors către mine, de parcă abia atunci își reamintise că eram prezent. A aprobat din cap. După aceea a revenit spre Delilah și a făcut un gest spre canapea ca un perfect gentleman sudist. Ea a zâmbit și s-a apropiat. M-am așezat alături. Dox a luat scaunul și l-a întors cu fața la noi.

Delilah și cu mine l-am informat despre ce discutaserăm în seara trecută și despre ce aflasem eu de dimineață.

După ce am terminat, el a zis:

— Am știut că băieții ăia erau meseriași după felul cum se mișcau. Și m-am temut să nu fie afiliați cu CIA. Cam neplăcut. De obicei încerc să nu supăr organizațiile de spioni și pe cei de-o teapă cu ele.

— Asta-i întrebarea, am spus eu. Care este organizația pe care am supărat-o noi?

— Dar oamenii tăi? s-a întors Dox spre Delilah. John mi-a spus că ești cu Mossadul sau una dintre afiliatele lui.

Ea a înălțat sprâncenele și m-a privit.

— Așa zice el?

Dox a strâns din umeri.

— Pari profesionistă, dacă nu te superi că ți-o spun. Cu ani în urmă am lucrat cu niște lunetiști israelieni.

Lunetiști. Rahat, la fel de bine putea să-i fi dat direct CV-ul lui.

— Și ce părere ți-au lăsat? a întrebat Delilah.

— Mi-a plăcut de ei. Niște gagii… ăăă, vreau să zic, bărbați duri și aroganți, dar cu toate motivele pentru a fi așa. M-au învățat la fel de multe trucuri pe cât i-am învățat eu.

A afișat rânjetul lui larg, caracteristic. Poveștile despre lunetiști îi erau mai familiare. Mi-a aruncat o ocheadă și a zis:

— Îți trebuie o karma specială să superi CIA și Mossadul, ba chiar pe ambele în același timp. Dacă s-ar fi întâmplat altora, aș fi râs de ei. S-a uitat după aceea la Delilah și expresia i-a redevenit sobră. Sper realmente că poți face ceva să ne-ajuți să ieșim din situația asta, înainte să se-mpută și mai rău.

Delilah a încuviințat din cap.

— O să încerc.

Dox a schițat o plecăciune.

— Ei bine, îți sunt recunoscător. La fel ca partenerul meu.

Delilah m-a privit:

— Cum te contactez?

I-am dat unul dintre numerele de telefon mobil. Țineam telefonul dezactivat în majoritatea timpului, pentru ca să nu pot fi urmărit de nimeni, însă la răstimpuri puteam verifica mesageria vocală în condiții destul de sigure, și o puteam face mai frecvent și mai ușor decât să intru pe site-ul securizat.

— Bun, am spus după aceea. Este timpul pentru o retragere grăbită. O să mă ocup eu de achitarea cazării.

Dox și cu mine ne-am ridicat. M-am aplecat și am sărutat-o pe Delilah.

— Mulțumesc, am spus.

Ea a clătinat din cap.

— Nu-mi mulțumi încă.

Capitolul 11

Trecuse mult de răsăritul soarelui când Hilger revenise în apartamentul lui de pe Lugard Road din Mid-levels. Dormea cu o mască neagră pe ochi, când telefonul mobil sună pe noptiera patului. Se ridică instantaneu în capul oaselor, luă masca și clipi repede înaintea luminii ce pătrundea prin fereastra dormitorului. Inspiră și expiră apăsat, și-și drese glasul. Avea sentimentul că știa cine îi putea telefona, deși convingerea lui nu avea niciun motiv logic.

Ridică telefonul și spuse:

— Hilger.

— Salut, domnule Hilger. Prietenul nostru comun mi-a dat numărul tău de telefon.

Glasul era moale și sigur pe sine, cu un ușor accent arab. Hilger zâmbi. Avusese dreptate. Era VBM.

— Mulțumesc pentru telefon, zise el.

— Numărul acesta este sigur? întrebă vocea.

— Absolut.

Vocea continuă oricum indirect:

— Se pare c-a existat o problemă în Manila.

— Da, așa este, răspunse Hilger, el însuși vag pentru a-l face pe celălalt să se simtă confortabil. Așa cum poate știi, prietenul nostru comun are dușmani.

— Și?

— Problema a fost rezolvată.

Hilger n-o simțea chiar ca pe o minciună, deoarece se aștepta ca în curând să se întâmple chiar așa. La naiba, poate că era deja adevărat.

— Perfect.

— Dacă mai ești în regiune, sper că ne-am putea întâlni. Aș dori să vin personal la întâlnire.

— Data trecută n-ai putut veni personal?

Bărbatul insista. Poate că era genul cu vederi înguste. Poate că nu făcea altceva decât să testeze curajul lui Hilger. Era lipsit de importanță.

— Nu, n-am putut, răspunse el, dar poate că a fost mai bine.

Îl auzi pe VBM chicotind. Excelent, era un semn bun.

— Unde propui să ne întâlnim? întrebă vocea.

— De ce nu vii aici, în Hong Kong? Vei fi musafirul meu. Te voi caza în hotelul cel mai bun. Putem să închiriem un iaht, să mergem la cursele de cai, orice dorești.

— Mă tem că voi fi presat din cauza timpului.

Da, era din genul cu vederi înguste. Dorea să arate că el stabilea limitele, că el se afla la conducere. Principalul însă era că acceptase implicit esența propunerii lui Hilger. Toată șmecheria acum era să se apropie de esența aceea și în același timp să-l lase să simtă că deținea controlul.

— Am înțeles, zise Hilger. Dacă programul îți permite, cred că vei găsi extrem de satisfăcătoare o excursie la Hong Kong la clasa întâi, cu toate cheltuielile plătite.

Urmă o pauză în care-l putea simți pe celălalt examinând propunerea. Potrivit experienței lui Hilger, bogații erau de obicei oamenii cei mai zgârciți și mai lacomi de pe planetă. Ținând seama de cei pe care-i avea înapoia sa, probabil că VBM putea cumpăra jumătate din Hong Kong, totuși saliva la ideea că cineva îi putea închiria o bucățică minusculă din el.

— Vom vedea, rosti vocea.

Hilger știa că asta însemna „da”. Zâmbi și spuse:

— Pot să fac niște aranjamente și să le postez pe site-ul securizat. Mâine seară, la cină, ar fi posibil?

Putem discuta afacerile atunci, iar ulterior, dacă mai beneficiezi de timp, poți rămâne câteva zile ca invitatul meu.

— Cina mâine seară este fezabilă, zise celălalt acceptând doar partea care-l interesa de fapt pe Hilger.

— Excelent. Eu voi face oricum aranjamentele și le voi posta pe site.

— Bine.

VBM închise.

Hilger se sculă și se duse la birou. Deschise laptopul, apoi petrecu câteva minute gândindu-se. Fără Calver și Gibbons, era logic să-l aducă pe Winters la întâlnirea cu VBM. Winters venea oricum în Hong Kong, pentru a-l informa ce aflase de la Rain și Dox. Era posibil ca lui VBM să nu-i facă plăcere acea mică surpriză, însă la momentul respectiv nu avea să mai să dea înapoi. Poate că merita ca, temporar, să-l irite că venea cu întăriri și că avea pe cineva căruia să-i poată delega ulterior. În același timp era necesară și prezența lui Manny care să-i acorde girul. În felul acesta ar fi fost o cină frumoasă în patru. Hilger știa deja localul potrivit.

Petrecu ora următoare pe internet și la telefon, făcând aranjamente și anunțându-i pe participanți. După ce termină, intră pe unul dintre site-urile securizate.

Afurisitul, gândi el simțind un val de mândrie față de calitatea celor cu care lucra. Avuseseră noroc: o șansă le îngăduise oamenilor lui să-i ia urma lui Dox până în Bangkok. Lunetistul comisese o greșeală care avea să-l coste. Dacă Rain îl însoțea, așa cum Hilger ar fi fost gata să pună prinsoare, avea să-i coste pe amândoi.

Telefonul îi sună iarăși.

— Hilger, rosti el.

— Eu sunt.

Hilger recunoscu glasul ușor nazal al apelantului. Era sursa lui din Consiliul Național de

Securitate.

— Spune.

— Avem o nouă problemă.

Hilger așteptă.

— Azi-dimineață am primit un telefon, zise sursa. Un reporter de la rahatul de *Washington Post.*

Îngrijorarea lui Hilger se exprimă într-o senzație de calm aproape delicios de detașat.

— Ce-a vrut?

— Voia să se intereseze despre un zvon potrivit căruia cei din Manila erau agenți CIA și că au murit pe când se întâlneau cu un terorist binecunoscut.

— Mai știa și altceva?

— Dacă știa, n-a spus.

— Poate că testa pur și simplu terenul.

— Mă îndoiesc. Informația lui era destul de corectă din anumite puncte de vedere. Cred că este mai probabil că are o sursă.

La dracu', cineva punea destul de iute lucrurile cap la cap.

— Va publica un articol?

— Nu cred. Nu încă. Cred că este în căutare de mai multe informații, de coroborare.

— Atunci mai avem timp.

— Uite ce-i, am utilizat capital serios ca să aranjez lucrurile după Kwai Chung. Nu știu dacă o mai pot face.

Hilger inspiră adânc, apoi expiră.

— Nu va fi nevoie, spuse el.

— Trebuie să încheiem rapid cazul ăsta, zise vocea. Nu ne putem permite o anchetă. Nu din nou.

Mda, *așa-i.*

— Se rezolvă azi, rosti Hilger. O să te sun când s-a terminat.

— Bine. Așa rămâne.

Hilger sfârși convorbirea. Rămase privindu-și telefonul și se întrebă ce se întâmpla în Bangkok.

Pentru o clipă se gândi că poate ar fi trebuit să fi mers el însuși acolo, ca să supravegheze operațiunea. Totuși, nu. Winters era cel mai bun. Îl văzuse în acțiune și nu era deloc un spectacol agreabil. Însă obținea rezultate.

Se uită apoi la ceasul de pe birou. Poate că obținea rezultatele acelea chiar acum.

Partea a II-a

Capitolul 12

Delilah aşteptă o oră, pentru a se asigura că Rain şi Dox beneficiaseră de suficient timp, apoi îl sună pe Gil pe telefonul mobil.

Bărbatul răspunse după primul ţârâit şi ea şi-l imagină, aşa cum făcea întotdeauna în această etapă a unei operaţiuni, stând singur într-o cameră semiîntunecată de hotel, neavând nevoie nici de mâncare, nici de alte mijloace de subzistenţă, cu telefonul mobil aşezat pe o masă în faţa lui, aşteptând tăcut şi răbdător să sune, pentru ca după aceea să se poată aventura spectral în lume şi să facă lucrurile la care se pricepea cel mai bine.

— *Ken,* îl auzi rostind în ebraică.

„Da."

— Eu sunt, zise femeia. Nu primi niciun răspuns. Îi ignoră genul acela de jocuri meschine de putere şi continuă: Amicul nostru a plecat azi-dimineaţă. Şi-a strâns bagajul şi a dispărut.

După o pauză, Gil spuse:

— Rahat! Unde eşti?

— Phuket.

— De ce n-ai sunat mai devreme?

— N-am avut nicio posibilitate. Am fost tot timpul cu el.

— El nu doarme?

— Tu dormi?

Urmă altă pauză, în decursul căreia bărbatul se gândea fără doar şi poate la un răspuns pe măsură. Când nu-l putu găsi, zise:

— Deci te-a dus pe Phuket.

Ea simţi aluzia şi fu copleşită de un val de furie.

— Ştii cum e treaba, Gil, îi replică. Unii bărbaţi au pur şi simplu tehnica necesară cu femeile. Ei ştiu cum să obţină ce doresc.

Imediat ce rosti cuvintele acelea, le regretă. În majoritatea cazurilor refuzul ei de a accepta mizerii o servea cu succes, dar acum avea s-o împiedice. Ea dorea informații de la Gil și pentru asta trebuia să-l controleze, să-l manipuleze, nu să reacționeze reflex la provocările lui meschine și constante. Da, ea răspundea la lovituri, totuși bărbatul continua s-o determine să lupte după regulile lui. Pentru a învinge, Delilah trebuia să schimbe complet jocul.

Gil rămase tăcut la celălalt capăt al legăturii telefonice și femeia se gândi la posibilitatea ca replica ei să-l fi rănit cu adevărat. Ideea aceea îi mai destrămă furia, o făcu să se simtă generoasă. Simți că sentimentul acela putea fi util.

Căzu pe gânduri. Poate că Gil necesita pur și simplu o victorie în permanentul lor duel verbal. Poate că o victorie i-ar fi restabilit sentimentul bărbăției personale, i-ar fi îngăduit să se comporte și altfel decât să încerce s-o rănească. Ea se gândise adesea că așa ar fi trebuit să procedeze și statul cu palestinienii. La urma urmelor, Egiptul fusese dispus să încheie pacea abia după Războiul de Iom Kipur, după ce însângerase nasul Israelului. Poate că Gil era la fel. Și poate că dacă el se pomenea bucurându-se de o poziție nefamiliară de succes și putere, putea fi generos sau neglijent cu informațiile. Da, acesta era felul în care trebuia să-i joace jocul. Să-l lase să câștige.

După o clipă, Gil întrebă:

— Bun, ce s-a-ntâmplat?

— Cred c-a devenit bănuitor.

— Ai vreo idee despre locul unde a plecat?

— Nu.

— Rahat, repetă bărbatul.

Delilah dădu ochii peste cap. Probabil că pentru Gil imposibilitatea de a ucide pe cineva asupra căruia își fixase vizorul se simțea ca un *coitus interruptus*.

— Unde ești? întrebă ea.

— În Bangkok.

Se așteptase la asta. Le spusese că va călători la Bangkok pentru a-l întâlni pe Rain, iar Gil ar fi dorit să fie cât mai aproape, ca să se poată deplasa rapid.

— Ca să ajung la următoarea mea destinație, zise ea, trebuie să trec prin Bangkok. Ce-ar fi să ne întâlnim acolo, ca să te informez? Iar apoi, de parcă abia atunci îi venise ideea respectivă, și n-o plănuise absolut deloc, adăugă: Sau poți să vii tu aici. Este un loc superb și nu știu când vreunul dintre noi va mai beneficia vreodată de șansa asta.

Urmă o pauză îndelungată. După aceea bărbatul spuse:

— Este mai bine să vii tu aici.

Pauza îi spuse lui Delilah că el fusese tentat de propunerea de a se întâlni pe Phuket, poate și prin felul subtil cum îi contopise pe amândoi prin folosirea pronumelui plural. Pe de altă parte, răspunsul lui îi spuse că Gil era suspicios; în caz contrar, ispita ar fi prevalat.

— Bine, zise Delilah. Iau primul avion și te sun când ajung. Ar trebui să fie vorba de câteva ore, cel mult.

— În regulă, rosti el și închise.

Delilah căzu pe gânduri. Un loc nefamiliar, doar ei doi, departe de oamenii pe care-i cunoșteau… toate astea reprezentau un mediu ideal pentru a determina pe cineva să se relaxeze și să fie deschis. Văzuse asta de multe ori până atunci. Ce naiba, John însuși folosise metoda cu ea!

Mașina hotelului o duse la aeroport și izbuti să prindă o cursă Thai Air care plecă peste mai puțin de o oră. Îi telefonă lui Gil după ce ateriză pe aeroportul Bangkok. Bărbatul îi propuse să se întâlnească pe terasa restaurantului hotelului Oriental, cu vedere spre râu. Delilah îi spuse că va ajunge în mai puțin de o oră.

Traficul de amiază nu era foarte aglomerat și drumul nu dură nici patruzeci de minute. În clipa

când văzu hotelul, ea pricepu de ce-l alesese Gil. Era o structură colonială clasică, întinsă pe un cvartal de oraș, cu intrări și ieșiri peste tot. Oaspeții puteau să plece cu taxiul, *tuk-tuk*-urile sau șalupele-taxi, imediat de lângă hotel. Iar securitatea, deși subtilă, era la tot pasul sub forma videocamerelor de supraveghere și agenților de pază cu căști intraauriculare. De aceea ar fi fost greu să stabilești un loc îngust pentru o ambuscadă, să acționezi realmente fără să fii înregistrat de videocamere, ori să filezi pe cineva care ieșea din hotel fără să stai inacceptabil de aproape de țintă. Gil nu era doar suspicios, ci de-a dreptul îngrijorat ca nu cumva Delilah să fi trecut în tabăra adversă.

Pentru o clipă simți suind prin ea familiara mânie indignată, apoi își dădu seama: *Nu-i chiar departe de adevăr.*

Traversă holul recepției și ieși pe terasă. Gil se rezema de balustradă, parcă apreciind panorama perfect turistică a râului din față. Aruncă însă o privire peste umăr la o numai o secundă după intrarea femeii și o văzu. Se îndreptă și încuviință din cap. Pe când se apropia, Delilah îl zări privind în urma ei, apoi într-o parte și cealaltă. Purta cămașă cu mâneci scurte, încheiată până jos și scoasă din pantaloni, ca majoritatea turiștilor. Deosebirea era că, în cazul lui Gil, ținuta locală neprotocolară îi ușura ascunderea pistolului despre care știa că-l avea asupra lui. Gil era dreptaci și, cu cămașa peste pantaloni, probabil că purta arma pe șoldul drept, ceea ce Delilah aprecia că ar fi fost compromisul cuvenit între ascundere și acces. Desigur, observațiile ei nu erau defel relevante pe moment – la urma urmelor, el era Gil și, chiar dacă era un dobitoc, făceau parte din aceeași tabără –, totuși asemenea observații deveniseră pentru ea a doua natură și se derulau pe fundal indiferent cu cine s-ar fi întâlnit.

— Frumos loc, rosti ea ignorând bănuielile lui evidente.

Bărbatul aprobă tăcut din cap. Delilah îl simți încordat ca un arc. Trebuia să găsească o cale prin care să-l calmeze.

— Ce vrei să facem? îl întrebă. Rămânem aici? Mergem altundeva?

El o privi lung, după care ridică din umeri.

— Putem rămâne aici.

— Perfect. Mor de foame.

Mâncară în restaurantul Verandah, cu vedere spre râu. Era o panoramă minunată și Delilah se putu bucura de ea, întrucât Gil alesese scaunul cu spatele spre apă. Femeia nu era încântată să stea cu spatele la ușă, totuși multe dintre țintele ei aveau instinctul securității și se obișnuise cu dezavantajul acela. Făcea parte din riscurile meseriei.

Comandară *khao phad goong* – la urma urmelor, se aflau în Bangkok și puteau profita de bucătăria locală – și discutară. Delilah explică cum merseseră lucrurile cu Rain din clipa întâlnirii la aeroportul din Bangkok. Îl lăsă apoi pe Gil să întrebe. La început el se complăcu în insinuări periodice. Femeia anticipase asta și plănuise să le ignore, totuși, după câteva înțepături iritante, se pomeni spunând:

— Uite care-i treaba, putem discuta profesional cazul?

Asta păru să-l potolească pe Gil și ea înțelese că reacția aceea, mai autentică decât gambitul pe care-l plănuise inițial, fusese alegerea mai bună. După aceea bărbatul se controlă, iar Delilah îi răspunse la întrebări pe cât de direct ar fi fost de așteptat. Dorea ca totul să lase mai degrabă impresia unei chestionări, nu a unei informări. Așa ar fi fost mai confortabil pentru Gil. L-ar fi făcut să se simtă la controlul situației.

El privea frecvent în jur. Pentru cineva din exterior, ar fi părut că se bucura de împrejurimile exotice și că încerca să beneficieze cât mai mult de

panoramă. Sau poate că aștepta pe cineva și ridica ochii la răstimpuri, pentru a vedea dacă sosise. Delilah știa însă motivul acelor gesturi. Și nu-i plăcea că nu se oprea din practicarea lor. Decise să-l interpeleze direct.

— Îți cauzez nervozitate? întrebă, zâmbind ușor amuzată, când el verifică din nou perimetrul sălii.

Gil o privi scurt.

— Nu.

Surâsul ei se lărgi, dar fără să-i dispară blândețea.

— Pentru moment m-am gândit că n-ai încredere în mine.

— Eu n-am încredere în nimeni.

Acela, suspecta Delilah, era tristul adevăr.

— Și cu atât mai puțin în mine, zise ea de parcă ar fi fost ceva ce ar fi regretat din tot sufletul.

— Nu este nimic personal.

— Ești sigur?

Tonul ei avea dozarea perfectă de tristețe și nesiguranță.

Bărbatul clătină din cap, temător sau nedoritor să continue în direcția aceea.

— Ce ar fi putut declanșa suspiciunea lui Rain?

Delilah recunoscu că gambitul nu avusese succes. Era lipsit de importanță; avea să continue să joace după ureche. Înălță din umeri.

— Este paranoic prin natură. Până când i-am sugerat o plajă privată, el se ocupase de aranjamente. Altcineva care să propună ora sau locul…

— N-ar fi trebuit să te grăbești așa. Asta l-a pus pe gânduri.

În mod uzual, un asemenea comentariu ar fi făcut-o pe femeie să atace direct la jugulară. Asta se aștepta și Gil și era pregătit să riposteze ca atare. Însă Delilah se încleștase destul cu el pentru ziua de azi. Dacă bărbatul dorea să mai împungă, ea avea să se dea pur și simplu la o parte. Să-l vadă atunci cum avea să-și mențină echilibrul.

— Știu, spuse ea, și coborî privirea ca și cum îi venise greu s-o admită, ca și cum el o învinsese până la urmă. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fi fost mai subtilă. A fost vina mea.

Urmă o pauză, timp în care Gil îi digeră reacția neașteptată. După aceea zise:

— Nu seamănă cu felul tău de a fi, asta-i tot. De obicei, ai instincte bune.

Aparent un compliment, dar în realitate un mod de a demonstra că era de competența și prerogativa lui să judece. Și de aceea, o dată în plus, un comentariu care în mod uzual ar fi stârnit iritarea lui Delilah.

Ea surâse șters, ca și cum i-ar fi apreciat încrederea și în același timp ar fi fost stânjenită de ceea ce o cauzase, apoi își feri ochii.

După încă un moment, Gil spuse:

— Nu-ți face griji în privința asta. O să găsim altă cale.

Înțelegerea ei anterioară că îl rănise o temperase, iar acum aparenta ei resemnare avea același efect asupra bărbatului. Era bine.

Delilah îl privi și rosti:

— Mulțumesc.

El clătină din cap și-și feri ochii, parcă stânjenit de recunoștința aceea. Delilah simți momentul prielnic și urmă:

— Gil, de ce ești mereu atât de… ostil față de mine?

Expresia lui se strădui să simuleze neînțelegerea, dar nu izbuti prea bine.

— Eu, ostil față de tine? Nu sunt deloc ostil.

— Haide, știi foarte bine că așa ești. O simt permanent.

Gil clătină iarăși din cap.

— Uite care-i treaba, eu am un job de făcut și-l privesc cu toată seriozitatea. Nu am întotdeauna timp să fiu diplomat. Unii nu-nțeleg asta.

Asta-i doar o părticică din tot, gândi Delilah și aprecie în același timp instinctul bărbatului, care-i

spusese ceva care nu era neadevărat, ci pur și simplu doar pe jumătate adevărat.

— Și tu ai un job greu, încercă el să compenseze. Știu asta.

Femeia plecă ochii, ca și cum bunătatea lui îi atinsese o coardă sensibilă, ca și cum ea ar fi vrut să-i spună mai multe, dar nu știa cum să găsească cuvintele potrivite. Observă că de aproape un minut Gil își abandonase scanările vizuale.

Se aflau la jumătatea drumului spre stabilirea unei legături. Știa că el găsea posibilitatea atrăgătoare și că n-ar fi vrut ca Delilah s-o abandoneze acum.

— Voi posta alt mesaj pe site-ul securizat, zise ea. O să-i spun că m-am simțit jignită că a plecat în felul acela. Poate că-l pot determina să ne întâlnim din nou.

Gil aprobă din cap și Delilah simți că ar fi preferat să fi rămas pe un făgaș mai puțin operațional. În mod inconștient, el ar fi fost dispus să sară prin câteva cercuri ca să revină aici.

— Sau poate că am putea căpăta vreun indiciu de la CIA, urmă Delilah. Și Agenția îl caută. Pe noi ne-au întrebat ceva?

— Nu.

— Nu? Aș fi crezut că vor lua legătura cu toate serviciile secrete prietene.

— Nu încă.

Ea încuviință.

— Știi, mă gândeam la ceva. Poate c-o să ți se pară ciudat, dar… suntem siguri că tipii ăia erau din CIA?

Gil aprobă, încântat probabil că avea informații ce nu-i erau cunoscute ei, încântat să fie într-o poziție din care femeia trebuia să-l întrebe.

— Suntem siguri.

— Pentru că… știi și tu cum sunt americanii. Pentru ei ar fi greu să-l controleze pe unul ca Lavi. Dacă Congresul află, cineva ar putea da de bucluc.

Gil izbucni în râs. Batjocura pe seama ineficacității CIA era ridicol de simplă, iar gluma îi reamintise în mod subtil că, Gil, noi nu suntem așa, noi facem parte din aceeași echipă.

— Uite care-i treaba, zise el. Acum vreun an, când am avut primele bănuieli despre ce ar putea face Lavi, am condus echipa care l-a filat pe teren și l-a supravegheat electronic. L-am văzut întâlnindu-se de mai multe ori cu un american pe care-l știam din Primul Război din Golf sub numele Jim Huxton, dar care acum pare să se numească Jim Hilger. Pe atunci Hilger făcea parte din Grupul 3 Forțe Speciale. Cei doi americani uciși de Rain în Manila erau în echipa lui Hilger. După război, toți au părăsit armata ca să lucreze pentru CIA.

Delilah fu surprinsă că legăturile lui erau atât de îndelungate.

— Tu… ai lucrat cu ei?

Gil dădu din cap.

— Am vizat lansatoarele mobile de rachete SCUD ale lui Hussein. Nu știu cu ce altceva se mai ocupau ei. În tot cazul, nouă nu ne-au spus.

Femeia căzu pe gânduri.

— Ți-au spus că intenționau să intre în CIA?

El înălță din umeri.

— Știi cum este… un ghiont și un clipit din ochi. Însă comportamentul lui Hilger cu Lavi o confirmă, deși nu mai era necesară vreo confirmare. Avem interceptări electronice. Numele de cod al lui Hilger în CIA era „Top Dog”. Vrei să știi ce nume de cod avea Lavi?

Ea încuviință fără un cuvânt.

— „Jidanu’”.

— Uau!

Bărbatul strânse iarăși din umeri.

— În felul ăsta am aflat.

— Știm ce făceau ei cu Lavi în Manila?

— Nu. Evident, noi nu știam că vor fi acolo, fiindcă altfel l-am fi avertizat pe Rain.

— Tu ce crezi că obținea Agenția de la Lavi?

— Habar n-am. Indiferent ce informații ar fi fost, nu ni le-au împărtășit. Dacă ar fi făcut-o, poate că am fi decis că Lavi era mai util viu decât mort, cel puțin pentru o vreme. Așa cum stau lucrurile, statul îi vrea pur și simplu pe cei ca Lavi…

Făcu un gest nepăsător din mână, ca și cum ar fi aruncat ceva, ca și cum ar fi renunțat la el.

— Pentru ca altcineva să-i poată lua locul, zise Delilah cu un surâs trist.

— Știi cum este jocul ăsta: perturbă și privează. Eliminarea lui Lavi va perturba rețelele care se bazează pe el și în același timp le va priva de cunoștințele lui de specialist.

Delilah încuviință din cap. Era momentul să readucă conversația la direcția mai personală, care avea să-i facă plăcere lui Gil, deși nu în modul în care spera bărbatul.

— Mai ții minte atunci, în Viena? întrebă ea, privindu-l.

Gil îi întoarse privirea, însă nu răspunse. Delilah știa că el ar fi vrut să spună „da”, pentru ca ea să continue, dar că se temea că asta ar fi însemnat să mărturisească ceva ce nu dorea să recunoască.

— Să nu crezi că n-am dorit-o. Dar nu pot. Cu colegii trebuie să păstrez distanța. Altfel cred că mi-aș pierde mințile. Poți înțelege?

El aprobă, cu un gest inconfortabil. Ce altceva ar fi putut face?

— Te admir pentru acțiunile tale, urmă Delilah. Știu cât de dificil trebuie să-ți fie. Am vrut… Am vrut doar să-ți spun asta…

Subtextul era că existau foarte multe alte lucruri pe care ea ar fi dorit să i le spună. Perceperea admirației, ba chiar a dorinței ei, l-ar fi îmblânzit în mod inevitabil pe bărbat. Sau l-ar fi distras de la întrebările mult mai importante pe care tocmai i le pusese Delilah.

— E-n regulă, zise Gil și-i oferi un surâs scurt și șovăitor.

Ea îl determinase să fie de acord că de data asta nu se va întâmpla nimic. Și să spere, prin implicare, că era posibil să apară ceva în viitor.

Delilah îi zâmbi la rândul ei. Bărbații erau atât de simpli.

Capitolul 13

După ce ne-am întors în Bangkok, Dox și cu mine am tras la Grand Hyatt Erawan pe Ratchadamri. Nu era un hotel la fel de discret ca Sukhothai, dar nu mă simt în largul meu dacă folosesc același loc de două ori consecutiv. Pe de altă parte, Erawan compensa lipsa șarmului discret prin caracterul operațional net superior: oferea o mulțime de intrări și ieșiri pe două niveluri și o infrastructură de securitate importantă sub forma agenților de pază și videocamerelor. În mod uzual, securitatea și supravegherea mă stânjenesc și încerc să le evit. De data asta însă doream să fiu într-un loc care să ofere obstacole oricui s-ar fi gândit să mă viziteze pe neașteptate. Desigur nimeni nu știa unde mă aflam, dar întotdeauna mă odihnesc mai bine când există straturi multiple. Iar dacă unul dintre straturile acelea are forma unor cearșafuri de bumbac cu 300 de noduri pe centimetru… ei bine, profesiunea mea nu se bucură de foarte multe avantaje. Profit de ele când pot.

Acum nu aveam nimic de făcut decât să aștept și l-am lăsat pe Dox să mă convingă de petrecerea altei seri în oraș. Îmi făcuse plăcere când cinasem cu câteva seri în urmă, îmi plăcuse mai mult decât obișnuita seară de solitudine într-o cameră de hotel și nu i-a fost prea greu să mă înduplece. De data asta însă am ales eu localul.

Am coborât în holul recepției pentru a ne întâlni la orele 20:00, așa cum convenisem. Dox era deja acolo, arătând din nou ca un expatriat local, în cămașă cu mâneci scurte din pânză crem, scoasă peste blugi. Părea absorbit de o carte. Când m-am apropiat, am descifrat titlul: *Dincolo de bine și de rău*.

— Citești Nietzsche? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

M-a privit nedumerit.

— Da, sigur, de ce nu?

Pentru o clipă nu mi-am găsit cuvintele, nedorind ca următoarele mele cuvinte să fie considerate drept insultătoare.

— Păi, chestia e că…

Dox a zâmbit.

— Știu, știu, toți cred că un flăcău sudist nu poate fi intelectual. Ei bine, tata a lucrat pentru o companie farmaceutică mare și eu am crescut în Germania, unde era detașat pe atunci. L-am studiat pe moș Friedrich în școală și mi-a plăcut. Toate chestiile alea despre voința de putere și altele. Când îl citesc acum mă reconfortează.

— Cine-ar fi crezut, am rostit eu imitându-i accentul sudist tărăgănat.

Dox a izbucnit în râs.

— Auzi, cowboy, da' tu cum naiba ai recunoscut ce citeam? Asta-i mai mult decât m-aș fi așteptat.

Am strâns din umeri.

— În copilărie, am fost vânat tot timpul de o gașcă sau alta de golani. Am descoperit că ascunzătoarea cea mai bună era biblioteca, fiindcă nimeni nu s-a gândit vreodată să mă caute acolo. După un timp m-am plictisit și am început să citesc cărțile. De atunci nu m-am mai oprit.

— Nu te-ai mai oprit să fii vânat de o gașcă sau alta?

Am chicotit.

— Așa se pare, este? Voiam să zic că nu m-am mai oprit din citit.

— Deci de acolo știi cuvintele alea pompoase pe care-ți place să le folosești. M-am întrebat uneori de unde le-ai învățat. În plus, n-ai părut niciodată pus în dificultate de vastul meu vocabular. Până și un termen ca „perineu” părea de la sine înțeles pentru tine.

— E frumos din partea ta s-o zici.

Dox a închis cartea și s-a ridicat.

— Ei bine, încotro pornim în seara asta? Discotecă? Salon de masaj?

— Mă gândisem mai degrabă să vedem un meci la Lumpini și după aceea, poate, să terminăm într-un bar. Un bar pentru adulți.

— Sigur că da, mi-ar plăcea să văd nițel box thailandez. Nu-s prea sigur însă în privința barului pentru adulți… ce-nseamnă, e ca filmele pentru adulți? Alea-mi plac destul de mult.

— În cazul ăsta s-ar putea să fii dezamăgit. Ar trebui totuși să-ncerci.

Dox a rânjit larg.

— Sigur c-o să fac o-ncercare. Ce naiba, sunt trisexual, partenere, încerc orice măcar o dată.

Am coborât scările la subsol, după care am ieșit prin mallul Amarin Plaza. După ce am ajuns pe stradă, Dox a dat să oprească un taxi.

— Stai așa, i-am spus. Haide să ne mișcăm nițel în jur.

— Să ne mișcăm în jur… chiar e necesar, nenică? Am făcut o rută în drum spre hotel, mai devreme. Știm că suntem curați.

— Doar pentru că ai fost curat înainte, nu înseamnă că ești curat și acum. Dacă ieri ai făcut duș, nu înseamnă că nu mai trebuie să faci și azi.

— Am înțeles, totuși…

— Poți să urmărești pe cineva și altfel decât prin filaj fizic direct. Amintește-ți ce-a spus Delilah. Pe urmele noastre sunt niște tipi foarte motivați. Haide să nu le ușurăm sarcina.

Dox a suspinat.

— Bine, bine. Atât doar că nu voiam să ratez meciul.

Am mers pe jos până la stația Chit Lom și am luat metroul aerian o stație, până la Phloen Chit. Am coborât, am așteptat ca peronul să se golească, apoi am intrat iarăși în vagon și am mers până la Siam. Am coborât cu liftul la nivelul stradal, după care am traversat iute o *sois* până la Henri Dunant, de unde am luat un taxi.

Dox și-a consultat ceasul.

— Ești mulțumit acum? O să ratăm jumătate din gală.

— Meciurile bune încep după ora nouă.

M-a privit cu atenție.

— Partenere, cunoști Thailanda mai bine decât ai lăsat să se creadă.

Am înălțat din umeri.

— Am petrecut o vreme pe aici. Totuși nu recent și în niciun caz ca tine.

— Domnule Rain, ești un individ misterios.

Am făcut o ușoară grimasă, auzindu-mi numele. Perfect, știu că sunt paranoic, așa cum obișnuia să-mi spună Harry: numele acela n-ar fi însemnat absolut nimic pentru taximetrist, care se oprise din întâmplare la semnalul nostru și care, fără îndoială, oricum nu vorbea engleza. Totuși care era avantajul folosirii unui nume? Dacă paranoia nu te costă nimic, de ce să nu profiți de ea? Deocamdată teoria asta avusese succes pentru mine.

Am rămas totuși tăcut. Începusem să învăț că în cazul lui Dox, ca de altfel în toate situațiile din lumea asta, trebuia să-mi aleg bătăliile pe care doream neapărat să le port.

Drumul cu taxiul până la arena Lumpini a durat zece minute. Pentru o mie cinci sute de bahți biletul, am cumpărat locuri lângă ring și am intrat.

Muay Thai, sau boxul thailandez, este forma indigenă de pugilism a Thailandei. Boxerii poartă mănuși și în această privință, și în alte câteva, arta este în mod superficial similară cu boxul

occidental. În același timp însă practicanții de *Muay Thai* luptă în mod legal și entuziast cu picioarele, genunchii, coatele și capetele, chiar și din încleștări corp la corp pe care arbitrii occidentali le-ar despărți imediat. Până și senzația degajată de un meci este diferită, fiind lipsită de declarațiile sforăitoare și amenințătoare ce au ajuns să domine atât de multe sporturi americane. Boxerii de *Thai* se încălzesc laolaltă în ring, ignorându-se în general pe când execută ritualurile *wai khru* prin care își omagiază dascălii, și boxează pe muzică, o combinație înnebunitoare de clarinete, tobe și țimbale. În anii petrecuți în Japonia, lucrasem cu un fost boxer *Thai* care venise la Kodokan ca să studieze judo. Ne-am învățat reciproc multe și eu am rămas cu un mare respect față de ferocitatea și eficiența acestui sistem de luptă.

Arena era pur funcțională: trei niveluri de scaune dispuse în amfiteatru, pardoseli din beton, lumini incandescente ce străluceau ucigaș peste ring. Aerul duhnea a sudoare și alifii acumulate de-a lungul anilor. Nivelul al doilea de scaune era cel mai aglomerat și mai uniform ocupat de thailandezi, întrucât acolo se derulau pariurile serioase, pe sume mari, și fiecare lovitură care-și atingea violent ținta sau fiecare lovitură circulară, spectaculoasă, de picior era salutată de acolo cu un cor de răcnete, care avea de-a face atât cu pariul, cât și cu setea de sânge.

Am prins ultimele trei meciuri ale galei. Ca întotdeauna, am rămas impresionat de abilitatea și entuziasmul pe care boxerii aceștia le aduceau în ring, iar de data asta m-am simțit și ușor invidios. La vârsta lor fusesem cel puțin la fel de iute, iar viteza mă ajutase în multe situații corp la corp neplăcute. Acum însă reflexele mele, deși încă bune, nu mai erau la fel în ciuda unei diete precaute, a suplimentelor alimentare și a regimului de exerciții fizice. Mi-am atins cuțitul din buzunar

și mi-am spus: *Ei bine*, *pentru asta sunt jucăriile. Alături de dezvoltarea tacticilor.*

Dox era gălăgios în stilul lui caracteristic, zbierând entuziast în timpul meciurilor, ba chiar ridicându-se pentru a-i felicita în thailandeză pe învingători când părăseau ringul. Aș fi preferat să fi menținut un profil mai discret, dar înțelegeam că i-ar fi fost imposibil. Mi-am reamintit că dacă doream ca parteneriatul acesta, aflat abia la început, să continue, trebuia să încerc să-l accept pe Dox mai mult sau mai puțin așa cum era.

După terminarea ultimului meci, am pornit spre ieșire.

— Ei bine, a zis Dox, seara abia a început. Ce facem – ne ducem în barul ăla „pentru adulți”?

Am încuviințat din cap.

— Dacă nu ești prea obosit.

A rânjit larg.

— Sunt în plină formă, dacă ești și tu. Hai să luăm un taxi.

Mi-a văzut apoi expresia feței și a oftat:

— Iar o luăm de la-nceput, nenică?

— Doar pe strada asta. Trecem pe lângă Lumpini Park și putem lua un taxi de acolo. Va fi mai ușor și nu va fi nici așa multă lume.

— Pe lângă Lumpini Park? Acolo o să fie pustiu.

— Atunci e și mai bine. N-o să avem concurență.

Dox a suspinat din nou și a aprobat în tăcere, iar eu mi-am dat seama, cu un sentiment neașteptat de recunoștință, că și el făcuse același tip de calcul „dacă vreau ca parteneriatul ăsta să funcționeze” ca mine.

Am mers pe jos, după care am găsit un taxi. În numai câteva minute am ajuns la locul pe care-l aveam în minte: Brown Sugar, cel mai bun club de jazz din Bangkok.

Clubul se găsea pe Soi Sarasin, vizavi de colțul nord-vestic al giganticului Lumpini Park. Își

anunța prezența discret și cu încredere: o copertină simplă, verde, cu litere albe ce proclamau *Brown Sugar – The Finest Jazz Restaurant.* Fațadă din cărămizi roșii și cadru de ușă din lemn lăcuit, cu ușa proptită deschisă, ca o invitație. Vitrina cu șiruri de polițe din sticlă etala un decantor din ceramică pentru bourbon împodobit cu o hartă a statului Kentucky, un mixer vechi pentru martini, o colecție de sticluțe minuscule, cutii pentru ținut cafeaua, o ceșcuță, soldați din ceramică în uniforme napoleoniene. Câteva mese și scaune din lemn pe trotuarul din față, iluminate doar de puținele raze răzbătute din interiorul clubului.

Am fost încântat să văd că locul continua să prospere. Era mărginit în dreapta de o alee și în stânga de un grup de baruri luminate de neoane cu nume ca Bar D, The Room și Café Noir. Spre deosebire de Brown Sugar, care degaja o atmosferă clasică – unii ar putea zice perimată –, toate celelalte păreau noi. Simțeam însă că niciunul dintre nou-sosiții pe scenă n-avea să reziste încă un an. Poate că Brown Sugar era mai vechi, însă deținea calitățile necesare unei curse de anduranță.

Am coborât din taxi, am traversat strada și am intrat. Un afiș lipit lângă ușă anunța că în seara aceea cânta formația Anodard. Era formată din două chitare, un saxofon, orgă electronică, tobe și o vocalistă drăguță. Interpretau o variațiune plăcută după „Baby Eyes” a lui Brenda Russell, iar încăperea principală, un spațiu strâmt, cu plafon jos, în care puteau intra probabil treizeci de oameni într-o seară bună, era umplută cam pe trei sferturi. Decorul era exact așa cum trebuia: iluminat discret, tavan gol, mese și podea tocite, suvenire decolorate din lumea jazzului atârnate pe pereți. Am sperat că nimeni nu se va gândi vreodată să modernizeze interiorul. Ne-am așezat la o masă din dreapta barului, de unde vedeam bine formația. Unicul neajuns real al lui Brown

Sugar este meniul lipsit de inspirație de single malt, dar m-am descurcat cu un Glenlivet vechi de optsprezece ani. Dox a comandat o votcă Stolichnaya cu gheață. Ne-am relaxat, am sorbit din pahare și am ascultat muzica. S-a dovedit a fi mai degrabă pop, decât jazz, totuși Anodard erau buni și asta era principalul.

Pentru mine era oarecum ciudat să ascult un concert împreună cu cineva. De obicei mă duc singur, intru și ies discret și nebăgat în seamă, și fără să-mi fac griji dacă celălalt gustă experiența respectivă în aceeași măsură ca mine. După vreo jumătate de oră, când formația a făcut o pauză, l-am întrebat pe Dox:

— Ia zi – ce părere ai?

El s-a încruntat, parcă concentrându-se.

— Să fiu sincer, am nevoie de ceva timp să mă obișnuiesc. În majoritatea localurilor din Bangkok pe care le-am cunoscut, fetele dansează pe mese și au numere pe slip. Dar pot înțelege și atracția locului ăsta.

Am încuviințat din cap.

— Perfect, deci mai sunt speranțe pentru tine.

— Iar cântăreața aia e sexy.

— Slabe speranțe.

Dox a chicotit.

— Auzi, partenere, să știi că Delilah i-o doamnă de clasă. Nu știu ce face cu un desfrânat ca tine.

— Nici eu nu știu.

Mi-a aruncat un surâs care era pe jumătate un rânjet lasciv.

— Se pare că ți-a tras-o binișor acolo. N-am știut că-ți plac chestiile de felul ăsta.

M-am uitat în jur, căutând din ochi chelnerița.

— Îmi place când o doamnă nu se teme să lase frâu liber pasiunii, a continuat el pe un ton gânditor, aparent neperturbat de absența răspunsului meu. Să fiu al naibii, mă excită numai când mă gândesc.

— Să știi că poți să nu-mi împărtășești toate sentimentele tale.

— Haide, haide, suntem parteneri și prieteni și ne aflăm aici în Bangkok, tărâmul zâmbetelor! Ne putem face nițel de cap.

— Dox, capul tău este mereu „nițel” făcut.

— O să privesc asta ca pe un compliment. Oricum, cred că doamna ta ne va ajuta. Am un instinct bun în privința ei.

— Chiar așa?

— Da, domnule.

— Nu poți să mergi mereu pe mâna instinctelor.

— Partenere, eu n-am paranoia ta universală super-dezvoltată, așa că adesea nu pot recurge decât la instincte. Și până acum m-au slujit, pentru că – privește! – acum sunt aici și vorbesc chiar despre asta.

Am fost surprins să constat că vorbele lui m-au durut puțin. Încă de când plecasem de pe Phuket, rulasem, pe jumătate conștient, scenarii prin minte, testându-mi speranța că Delilah fusese sinceră cu noi. Eu așa consideram. Pe de altă parte îmi doream să fi avut încrederea simplă a lui Dox.

— Vom vedea, a fost singurul meu răspuns.

Chelnerița a apărut și am mai comandat un rând de băuturi. La răstimpuri, de afară apărea câte un cuplu sau grup nou și am fost încântat să văd că Dox a cercetat ușa de fiecare dată. Pentru profesioniști este un reflex rapid, discret, executat cu același automatism ca respirația. Îți dorești permanent să știi cine ți se alătură și cine face parte din mulțime.

La un moment dat am ridicat privirea și am zărit o thailandeză superbă intrând în club. Purta o bluză de mătase Jacquard de culoarea cositorului, fără mâneci, cu guler mandarin, fustă din mătase neagră mulată, lungă până deasupra genunchiului, și sandale cu toc înalt. Machiajul îi era perfect, iar părul coafat în coc îi accentua postura impecabilă

și mersul sigur pe sine. În urechi străluceau cercei în formă de picături, ce păreau a fi din jad.

S-a așezat la bar ca o regină și a privit prin club. Dox mi-a dat un ghiont și a spus:

— Ai văzut-o pe tipa aia care tocmai a intrat?

Am încuviințat din cap și m-am întrebat dacă nu cumva îi acordasem prea mult credit pentru așa-zisele verificări de securitate. Se părea că explicația mai probabilă era excitația sexuală.

Femeia l-a văzut pe Dox și a zâmbit. El i-a răspuns la zâmbet.

Grozav, mi-am spus. *Începe dansul.*

— Vezi, nenică? a întrebat el. Mi-a zâmbit.

L-am privit.

— Dox, probabil că-i o prostituată. Ea le zâmbește tuturor. Mai ales occidentalilor despre care apreciază că au bani ca să-i cumpere cerceii de jad.

— Partenere, mie nu-mi pasă cum își câștigă existența. N-are decât să lucreze pe cont propriu, cine-ar putea-o învinui? Nu asta-i ideea. Ideea este că-i place de mine. Îmi pot da seama.

— Îi place de banii tăi.

— Poate că-i plac și ăia, și aș putea chiar să-i las un bacșiș, ca dovadă a aprecierii mele și, în general, pur și simplu ca s-o ajut. Dar n-aș fi atras de ea, dacă nu m-ar dori pentru ceea ce sunt în sine. Fii atent și-o să vezi.

A privit-o din nou pe thailandeză și i-a surâs prelung. Ea i-a răspuns în același fel, după care a adresat câteva cuvinte barmanului și s-a ridicat. A pornit în direcția noastră.

Dox s-a uitat la mine.

— Ce ți-am zis?

Încrederea pe care femeia o afișa prin abordarea tupeistă a lui Dox îmi spunea că avusesem dreptate să presupun că era o prostituată. În același timp însă prezența ei aici era cumva stranie. Prostituatele de lux frecventau în general cluburi de dans și baruri ca Spasso din Grand Hyatt, nu

spelunci pitite, ca Brown Sugar. Pe de altă parte, era posibil ca să nu fi avut noroc în localurile vecine și să fi intrat aici pur și simplu pentru muzică, sau fiindcă așa avusese chef. Cu toate acestea, așa cum se întâmplă întotdeauna ca răspuns față de ceva anormal, vigilența mi-a crescut cu o treaptă. Deși mențineam deja o conștientizare de rutină, la nivel scăzut, a evenimentelor din club, am privit în jur ca să-mi confirm că nimic altceva nu era în neregulă. Totul părea firesc.

Fata a ajuns la masa noastră. I-am privit mâinile. Mâna dreaptă era goală, iar în stânga ținea o poșetuță neagră de seară, în care nu se aflau probabil decât telefonul mobil, rujul și o oglinjoară. N-am depistat niciun fel de semnale de pericol. Totuși nu-mi dispăruse complet senzația că ceva nu era în regulă și am rămas alert.

Ea s-a uitat la mine, după aceea la Dox.

— Bună, a rostit cu o voce simultan dulce și ușor răgușită. Eu sunt Tiara.

Avea accent thailandez pronunțat.

— Bună, Tiara, a răspuns Dox oferindu-i un surâs enorm. Eu sunt Bob, iar el este Richard. Însă cei mai mulți îi spun Dick.

M-a privit și surâsul i-a devenit încă și mai larg.

Fata i-a întins mâna lui Dox, care i-a strâns-o. Mi-a întins-o apoi mie. I-am prins degetele și le-am strâns cu blândețe. Vârfurile degetelor îi erau mătăsoase, fără bătături. Când și-a retras mâna, i-am privit-o. Avea degete lungi, cu manichiura perfectă, iar lumina se reflecta din unghiile lustruite de parcă ar fi fost niște nestemate micuțe.

— Vrei să bei ceva cu mine și cu Dick? a întrebat-o Dox.

Fata i-a oferit un zâmbet radiant și și-a aranjat microscopic părul.

— Da, mult foarte, a zis ea.

M-am așteptat ca genul acesta de conversație să fi fost maximumul de engleză cunoscut de ea. Asta

și, poate, *Ah*, *tu are sculă mare*! *Ah*, *tu face la mine plăcere mult*! și alte replici shakespeariene similare ale profesiunii.

M-am ridicat și i-am oferit scaunul meu, lângă al lui Dox, cu fața spre formație.

— Ia loc, i-am spus. Eu trebuie să mă duc la toaletă. Până mă întorc, tu și Bob aveți timp să faceți cunoștință.

Fata a aprobat din cap și s-a așezat. Dox a rânjit și a zis:

— Mulțumesc, Dick.

Nu simțeam de fapt, vreo nevoie specială de a folosi toaleta, ci doream să examinez interiorul încăperii și din alte unghiuri. Să observ masa noastră așa cum ar fi putut-o observa altcineva. Asta avea să mă facă să mă simt mai bine.

Brown Sugar mai are alte două încăperi în spate și am intrat și acolo. Ambele erau ocupate cu grupuri de thailandezi de vârstă mijlocie care vorbeau, mâncau și râdeau cu poftă. La celelalte mese se aflau clienți străini și thailandezi de douăzeci-treizeci și ceva de ani, cu nimic remarcabil. Niciunul nu mi-a declanșat radarul. Ceva continua totuși să mă deranjeze. Nu era mare lucru, însă exista.

Poate că eşti pur şi simplu încordat. Nu eşti obişnuit cu companie şi cineva să se apropie de tine neinvitat.

Poate că așa era. Am folosit toaleta, apoi am revenit la masă. Dox și fata aveau în față alte pahare. Se țineau de mână și vorbeau în șoaptă. Se părea că până la urmă aveam să-mi închei seara singur.

Am venit în stânga fetei și am zis:

— Chestia este că mă simt nițel cam obosit.

Ea a ridicat ochii și i-a întors către mine. Din unghiul acela, gulerul înalt al bluzei i s-a îndepărtat puțin de gât. Sub pielea netedă, am zărit ușoara proeminență a cartilajului cricoid – mărul lui Adam.

Să fiu al naibii, mi-am spus. Am înțeles imediat ce anume îmi crease încordarea. Mi-am înăbușit râsul.

— Haide, Dick, încă n-a venit ora ta de culcare. Mai stai nițel, poate c-o să te și distrezi.

Oho, am gândit, *o să mă distrez*, *cum să nu*! *Sunt sigur în privința asta.*

I-am zâmbit lui Dox, străduindu-mă să opresc rânjetul încântat pe care mi-l cerea în mod brusc starea de spirit.

— Bine, o să mai stau atunci. Măcar un cântec sau două.

— Așa, bărbate, a zis el și mi-a indicat scaunul din fața lui. Ia loc! Tiara și cu mine bem Stolichnaya. Tu vrei alt whisky de-al tău?

— De ce nu? am zis.

I-a făcut semn chelneriței și, mărinimos, a comandat încă un rând pentru toți. El și Tiara și-au apropiat din nou capetele și au reînceput să murmure.

Oho, avea să fie grozav! Nu știam ce anume făcusem pentru a merita un asemenea spectacol, dar iată-l! Și nu putea decât să fie din ce în ce mai bine.

Băuturile ne-au fost aduse și mi-am savurat whisky-ul în tăcere, alternându-mi focalizarea între bar, încăpere și tovarășii mei neatenți de la masă. Brațul fetei dispăruse sub masă. Judecând după unghiul corpurilor lor, mi-am dat seama că mâna ei se afla, în caz minim, pe coapsa lui Dox. Posibil să fi ajuns chiar mai sus.

Fata i-a șoptit ceva. Dox a încuviințat din cap. Ea mi-a surâs, s-a ridicat, și-a cerut scuze și s-a îndreptat spre toaletă.

Dox și-a terminat votca printr-un gât zdravăn și s-a aplecat peste masă. Era învăpăiat la față.

— Partenere, mi-a spus, să știi c-o să-ți duc dorul, dar am o datorie de îndeplinit.

Am zâmbit.

— Înțeleg complet. Îmi dau seama c-o s-o faci foarte fericită.

— Bănuiesc că și ea mă va face fericit. Ai văzut-o, nenică? Când a fost ultima oară c-ai văzut ceva așa a-ntâia? I-adevărat că are pieptul cam plat, dar asta nu mă deranjează deloc. Sunt sigur că celelalte farmece vor compensa din plin.

— În mod clar. Sunt sigur că altfel este… foarte bine echipată.

Nu era ușor să-mi stăpânesc glasul. Un pufnet, un chicot, și știam că aveam să mă pierd într-o explozie de râsete de forța unui uragan.

— Mersi pentru-nțelegere, nenică. A sosit momentul ca tânăra domnișoară să aibă experiența cea mai grozavă din viața ei. Tot ce va urma după noaptea asta va fi doar dezamăgire pentru ea, dar ăsta-i prețul unei nopți de sex cu Dox.

Am aprobat din cap. Știam că dacă încercam să spun ceva, eram terminat.

Probabil că Dox mi-a interpretat greșit tăcerea.

— Ce dracu', nenică, nu-i neapărat nevoie să petreci noaptea singur. Nu ești deloc un tip urât și doamnele nu-ți vor afla deficiențele decât după ce este oricum prea târziu. Ai putea găsi pe cineva, dacă ai vrea cu tot dinadinsul.

O parte din mine, o parte mai mare decât aș fi vrut să admit, dorea să-l lase să meargă până la capăt. Și aș fi plătit aproape orice ca să fiu prezent în momentul adevărului. Totuși îmi era prieten bun. La naiba, îmi salvase viața! Nu-i puteam face una ca asta, chiar dacă ar fi meritat din plin.

Am închis ochii și am inspirat adânc.

— Dox, ea este un *katoey.*

Katoey, sau „lady-boy", este un termen cu o mulțime de înțelesuri – începând de la bărbații cărora le place să se travestească în femei, până la transsexualii care și-au făcut operații chirurgicale și sunt acum efectiv femei. Ei pot fi găsiți peste tot în Thailanda și sunt în general acceptați în societate, chiar dacă uneori sunt greu de detectat.

Indiferent de deosebiri, mai mult ca probabil Dox n-ar fi vrut să se culce cu unul dintre ei.

El a pufnit ușor și și-a lăsat capul pe un umăr.

— Haide, nenică, ăsta nu-i tocmai stilul tău. Nu-ncerca să-mi strici seara doar pentru că tu n-ai pus mâna pe nimic.

— Că veni vorba despre mâini, nu i-ai observat mâinile? Sunt nițel cam mari pentru statura ei, nu crezi? Și i-ai văzut mărul lui Adam? La femei, mărul lui Adam nu-i vizibil, iar ea poartă gulerul acela înalt tocmai ca să-l camufleze.

O parte din culoare i s-a scurs din chip.

— Nu mă lua peste picior.

Am clătinat din cap și mi-am înăbușit râsul.

— Să știi că n-o fac.

Fata a revenit de la toaletă, de parcă fusese anunțată s-o facă. Dox s-a ridicat și s-a întors spre ea.

— Scumpete, amicul meu Dick crede… crede…

Am zâmbit blajin și m-am adresat lui Tiara:

— Am vrut pur și simplu să elimin orice neînțelegeri. Bob n-a știut că ești un *katoey.*

Ea mi-a răspuns la zâmbet, apoi s-a uitat la Dox cu ochii mari.

— Tu nu place *katoey*?

Dox a pălit încă și mai mult.

— Eu… eu…, a început să se bâlbâie.

— Eu crezut tu știe, a zis ea. De aceea eu nu spus.

— Ba nu, n-am știut! a zis el cu glas chinuit.

— Pentru mulți bărbați, nu problemă. Întuneric este…

— Eu nu-s așa.

Ea a surâs.

— Te rog, scumpete? Eu place la tine.

Expresia lui Dox era la jumătatea drumului spre greață fizică.

— Uite care-i treaba, nu vreau să fiu bădăran, dar… ai putea pleca?

Ea a șovăit, după care a aprobat.

— Da. Mulțumesc, tu băut cu mine.

— Cu plăcere, a replicat Dox pe un ton ca o chintesență a nefericirii.

Ea s-a ridicat și a părăsit clubul, dezamăgită fără îndoială de investiția de timp care nu se soldase cu nimic. Dox părea împușcat în abdomen.

S-a lăsat să cadă moale în scaun și m-a privit.

— Când ai observat chestiile alea la mâinile și gâtul ei? Ai lăsat gluma să se îngroașe cam mult, partenere.

— Am crezut că ți-ai dat seama. Era extrem de evident.

— Nu era evident. Nu era deloc evident, domnule.

— Ești sigur că nu vrei s-o iei cu tine la hotel? Dacă te grăbești nițel…

— Ce dracu', sunt foarte sigur.

— Pentru că, hai să fim serioși, trebuia să-ți fi dat seama. La un nivel…

— Nu, nu mi-am dat seama la niciun nivel, până nu mi-ai spus tu.

— Serios? Păi chiar tu ai remarcat că avea pieptul cam plat. Și nu știu cum n-ai putut observa mâinile și mărul lui Adam. Dox, îi mai lipsea doar o etichetă pe care s-o afișeze.

— Nu, nenică, n-avea nicio etichetă, deși cred c-ar fi trebuit s-o facă.

Am zâmbit.

— Poate că ți-ar fi făcut plăcere.

— Termină!

— Vreau să zic că dacă doar ți-ar fi supt-o, nici măcar n-ai fi știut. Ai fi crezut c-a fost cea mai bună felație de care-ai avut parte vreodată. Ar fi devenit una dintre amintirile tale cele mai prețuite. Am început să chicotesc; nu mă mai puteam abține. Mi-ai fi povestit întruna despre ea.

— Mai vrei ceva de băut? Eu cred că am nevoie de încă o votcă.

— Dar de câte ori, Dox? Asta-i marea întrebare! De câte ori ți s-a mai întâmplat până acum?

A făcut semn chelneriței să mai aducă două pahare, apoi s-a cutremurat.

— La naiba, a fost cât pe-aici! Ți-aș fi mulțumit dacă ai fi intervenit ceva mai devreme și te-ai fi distrat mai puțin.

— „Distrat”?

— Da, da, foarte amuzant.

Și-a băut Stolichnaya și s-a cutremurat din nou.

M-am gândit să mai spun ceva despre felul cum, în ciuda vastei lui experiențe pe plan local, fusese cât pe ce să se culce, neintenționat, cu un lady-boy. Sau cel puțin presupuneam că fusese neintenționat. Arăta însă atât de posac, încât am decis să nu mai insist.

Formația a reînceput să cânte. După câteva minute, Dox s-a aplecat spre mine și a zis:

— Dacă nu te superi, eu sunt gata să-ncerc ceva diferit. Ești binevenit să mi te alături, dar nu știu dacă locul unde mă voi duce este chiar pe gustul tău.

— Fete fără sutiene, cu numere prinse de slipuri?

— Aș zice că probabil „da”.

— Perfect. Dacă sunt dezbrăcate, o să ai șanse mai multe să fii sigur că… știi tu.

A făcut o grimasă.

— Vii sau nu?

— Nu, mai bine te las să te duci singur. Nu vreau să mă amestec în încercarea unui bărbat de a-și recăpăta masculinitatea. Pe de altă parte, cine te va avertiza dacă se întâmplă să dai peste alt…

— O să mă descurc perfect singur, yankeu degenerat.

Am surâs și i-am întins mâna.

— Perfect, atunci. Ne vedem dimineață?

— Da, pe dimineață, a încuviințat și ne-am strâns mâinile.

Dox s-a sculat, a aruncat câteva sute de bahți pe masă și a pornit spre ușă.

Am chicotit în barbă. Era minunat să am în arsenal ceva ce să pot scoate la iveală de câte ori avea să mă enerveze.

Am chicotit iarăși, ceva mai încetișor. Curios totuși că fata intrase aici. Părea că ieșise la agățat, iar Brown Sugar nu era nici pe departe locul potrivit pentru asta. Sigur că da, era perfect posibil să fi intrat ca să se bucure de muzică, să facă o pauză, sau altceva, totuși felul cum privise în jur imediat după ce se așezase, felul cum îl descoperise imediat pe Dox…

Poate că era oportunistă.

Nu părea oportunism. Părea focalizare.

Am reflectat asupra ideii acelea. Apoi, într-un fel de revelație apărută mai degrabă brusc, în totalitatea ei, decât dedusă piesă cu piesă, am înțeles.

Dacă cineva ar dori să te aranjeze pe tine și pe Dox, *ar încerca în primul rând să vă separe. Pentru asta*, *dacă e inteligent*, *ar folosi ceva care să-ți distragă*, *cel puțin temporar*, *sensibilitatea față de anomaliile din jur. Ți-ar băga sub nas ceva asupra căruia să te poți concentra. De pildă*, *un* katoey. *În felul ăsta te-ar împinge să gândești – da*, asta *mă neliniștea*, *faptul că în realitate ea nu-i femeie*! *Iar dacă nu ți-ai fi dat seama ce era și unul dintre voi ar fi plecat cu ea… pac*! *asta a fost – un mod de a ne despărți.*

Poate că ar fi fost mai ușor, mai direct, să utilizeze ca momeală o femeie adevărată. Însă un *katoey ar* fi prezentat unele avantaje – în primul rând se putea descurca mai bine într-o încăierare, iar în al doilea rând ar fi fost obișnuit să joace teatru, să treacă drept ceva ce nu era, să-i păcălească pe oameni, să le adoarmă vigilența.

Am simțit cum sângele mi-a părăsit fața și inima a început să-mi bubuie, când adrenalina mi-a năvălit prin vene. Dacă ar mai fi fost la masă, Dox ar fi râs de mine. Nu-mi păsa. Existau unele lucruri pe care trebuia să încerc să mi le schimb, pentru a

fi pe placul partenerului, dar încrederea în instinctele proprii n-avea să se numere niciodată printre ele.

M-am ridicat și am pornit cu pas iute spre ușă, pe cât de repede puteam merge fără să atrag atenția. Speram să greșesc, dar știam că aveam dreptate.

Capitolul 14

Am ieșit din club și pentru o secundă nu m-am concentrat asupra unui lucru anume. Am lăsat totul din jur să se reverse peste mine: amplasamentul meselor de pe trotuar și al clienților, mașinile parcate, pietonii.

O mișcare drept în fața mea: un thailandez musculos în tricou negru, de douăzeci și ceva de ani, rezemat de un taxi de lângă trotuar, care se scula în picioare.

— Vrei taxi? a întrebat cu accent thailandez accentuat și a pornit spre mine. Am taxi. Are aparat. Foarte bun.

Mâinile îi erau goale și se găsea deocamdată la mai bine de trei metri distanță. Am privit rapid după Dox. Ieșise cu nici treizeci de secunde înaintea mea, așa că era posibil să mai fie în zonă. Nu l-am zărit. N-am avut însă timp să mă uit mai departe, ori să mă îngrijorez despre ce i s-ar fi putut întâmpla.

Mi-am verificat flancurile.

Flancul stâng: bărbat alb, în jur de cincizeci de ani, singur la o masă de pe trotuar.

Flancul drept, doi thailandezi, în jur de douăzeci și cinci de ani, la fel de musculoși ca primul, care mă priveau cu o anumită intensitate și se ridicau fără grabă de la masa lor.

Oare vreunul dintre detaliile acestea ar fi avut vreodată succes în fața tribunalului? *Onorată*

instanță, *partenerul meu a plecat după o întâlnire cu un lady-boy. Eu am ieșit afară. Cineva m-a întrebat dacă vreau un taxi*, *iar bărbații din dreapta mea se uitau la mine cu privirea „aceea”*, *dacă înțelegeți la ce mă refer. De aceea i-am omorât pe toți.*

Bineînțeles că nu. Totuși unul dintre lucrurile care-i deosebesc pe cei ca mine de civili vii și agenți morți este capacitatea absolută și dorința absolută de a acționa decisiv pe baza unor dovezi care în societatea civilizată și-ar atrage râsete și care i-ar condamna prompt la închisoare în orice tribunal. Când știi, atunci știi. Nu aștepți mai multe dovezi. Acționezi. Dacă acționezi greșit, trăiești cu consecințele. Dacă acționezi greșit în direcția opusă, nu mai trăiești deloc.

Thailandezul din fața mea ajunsese la numai doi metri distanță.

— Vrei taxi? a repetat el.

A ridicat brațul drept, schițând gestul „pe aici”.

— Sigur că da, am zis eu.

Am pășit spre el, ca și cum aș fi intenționat să-i trec prin dreapta. Mi-a zâmbit, un zâmbet care ar fi trebuit să fie prietenos, dar care pentru mine era cel puțin pe jumătate de prădător.

Am zâmbit la rândul meu, într-o expresie de felul „Ești drăguț să mă ajuți, fiindcă sunt complet pierdut pe-aici”. Thailandezul a aprobat din cap, liniștit că va fi simplu.

Dar n-avea să fie simplu. N-avea să fie deloc simplu.

Cu o clipă înainte de a ajunge în dreptul lui, i-am înhățat brusc încheietura dreaptă cu mâna mea stângă și i-am smucit brațul spre dreapta mea, prinzându-i tricepsul și trăgându-l cu totul pe lângă mine. Greutatea mea aplicată pe brațul lui l-a deplasat înainte și, când l-am ocolit în sensul acelor de ceasornic, ajungându-i în spate, am văzut cum gura i s-a deschis de surprindere. Se părea că reacția mea nu făcea parte din repetiție.

Am întins mâna stângă în jurul taliei lui și i-am prins încheietura dreaptă. L-am strâns apoi violent, trăgându-l spre mine și a icnit, când o parte din aer i-a părăsit brusc plămânii. Acum amândoi eram cu fețele spre bar. Cei doi bărbați care se ridicaseră se aflau la doi metri în stânga noastră. Am văzut cum fețele li se înăspresc. Aveau mâinile goale și am înțeles că aceasta ar fi trebuit să fie o răpire, nu un omor. Altfel ar fi avut arme și le-ar fi utilizat deja.

Am tras aer adânc în piept și am răcnit cât am putut de tare „Dox!", pe de o parte ca să-l avertizez dacă era pe acolo, pe de altă parte ca să-mi sară în ajutor.

Cei doi din stânga s-au năpustit înainte.

Thailandezul pe care-l țineam și-a depărtat picioarele și a flexionat genunchii, pentru a-și coborî centrul de greutate și a crea o bază mai stabilă, iar din reacția aceea mi-am dat seama că era antrenat. A încercat să-și repeadă capul spre înapoi, pentru a mă pocni cu ceafa, dar țineam fața mult în dreapta și lipită de umărul lui. Am coborât mâna la buzunarul drept din față al pantalonilor, unde era fixat cuțitul. Dintr-o singură mișcare fluidă l-am scos, l-am deschis și am lovit spre înainte dinapoia picioarelor lui desfăcute, în perineu și testicule.

Există o stridență a țipătului omenesc care este imposibil de ignorat și care sfredelește direct în părțile cele mai primitive ale creierului. Genul de răcnet care-ți zbârlește tot părul, îți retrage scrotul și-ți încremenește picioarele. Acela a fost urletul slobozit de thailandez când cuțitul meu și-a atins ținta și a fost exact urletul pe care-l dorisem. În mod involuntar, partenerii lui care se apropiau din stânga s-au oprit. Mințile lor conștiente se întrebau: *Ce dracu' a fost asta*? Mințile lor inconștiente țipau: *Cui îi pasă ce-a fost*? *Fugi*! Ambii s-au oprit brusc la un metru de mine.

Nu i-am așteptat să-și restabilească circuitele mintale. L-am îmbrâncit pe înjunghiat în direcția

lor și m-am răsucit spre dreapta, gata s-o șterg. Însă din direcția aceea sosea alt thailandez, îndeajuns de rapid pentru ca aproape să fi acoperit deja distanța până la mine. Probabil că ieșise de pe aleea din dreapta clubului. Urletul care-i încremenise camarazii nu avusese același efect asupra lui. Fie că era foarte curajos, fie că era foarte stupid, fie că avea un defect de auz. Indiferent de explicație, se afla acum în calea mea.

Răsucisem deja cuțitul în mână într-o priză inversată, astfel că lama îi era ascunsă în lungul încheieturii și părții inferioare a antebrațului. Domnul Defect de Auz nu fusese însă atent, fiindcă altfel ar fi pus lucrurile cap la cap: eu țineam în mână ceva ce tocmai îl făcuse pe partenerul lui să zbiere ca eunucul care devenise, iar acel ceva era probabil tăios și ascuțit. Sau explicația pentru lipsa ezitării lui, așa cum făcuseră camarazii, era într-adevăr stupiditatea, deoarece nu există nimic mai stupid decât să ataci neînarmat un ins care are un cuțit.

S-a oprit la un metru înaintea mea și a ridicat pumnii, de parcă ne-am fi pregătit să boxăm. În mod automat i-am consemnat cicatricele din jurul sprâncenelor și cocoașa nasului care-i fusese rupt cândva și am înțeles: *Muay Thai*, *tipii ăștia practică boxul thailandez*.

Am detectat o ușoară deplasare a centrului de greutate, o apăsare în piciorul stâng, după care tibia lui dreaptă a șfichiuit spre tibia mea stângă. Loviturile cu tibia din boxul thailandez au forța unui baston de baseball și dacă n-aș fi văzut-o sosind, și n-aș fi beneficiat în felul acela de o fracțiune de secundă pentru a mă pregăti, mi-ar fi măturat piciorul de sub mine și atunci m-aș fi luptat cu trei bărbați, sau poate chiar mai mulți, de pe sol.

Am beneficiat însă de fracțiunea aceea de secundă. Am folosit-o pentru a mă apropia, astfel încât lovitura i-a ratat punctul sensibil, și în același

timp m-am lăsat puțin în jos, pentru ca impactul principal să fie în șold. Apoi am prins piciorul agresorului imediat cum m-a atins, cuprinzându-l cu brațul stâng în jurul gambei. A reacționat instantaneu: m-a apucat de cap, s-a încordat pe piciorul capturat și a sărit în sus și spre mine, încercând să mă izbească în față cu genunchiul stâng, așa cum făcuse fără îndoială de nenumărate ori în ring.

Însă în ring nu-i lasă cu cuțite. Sportul n-ar mai fi la fel, dacă s-ar întâmpla așa.

Am ridicat brațul drept și mi-am coborât capul între umeri. Genunchiul mi-a lovit antebrațul. M-a durut, mai ales că Delilah mă învinețise deja acolo, totuși era preferabil unei fracturi de maxilar. Bărbatul a început să cadă înapoi spre pavaj. Am scos cuțitul pe care-l avusesem în lungul antebrațului, astfel că acum îl țineam ca pe o daltă de spart gheață și l-am izbit în interiorul coapsei drepte, la articulația cu pelvisul. În tumultul momentului și clocotind de adrenalină, n-a părut să-și dea seama ce se întâmplase. După aceea însă am spintecat în jos și spre înapoi, tăindu-i artera femurală și multe alte organe prețioase, iar asta a părut să-i atragă atenția. A urlat și s-a smucit convulsiv, îndepărtându-se de mine. I-am măturat celălalt picior de sub el cu o *ouchi-gari* modificată, un procedeu de judo, și i-am dat drumul când a căzut, nedorind să risc să mă tragă după el.

M-am întors către ceilalți doi thailandezi și am fost mulțumit să-i văd retrăgându-se. Era foarte clar că exista un cuțit și era foarte clar că utilizatorul lui n-o făcea doar pentru spectacol. Se părea că pericolul era mai mare decât doreau ei sau decât li se spusese. S-au întors și au luat-o la fugă.

Am întors capul în direcția opusă. Albul care stătuse la masa de pe trotuar se ridicase în picioare.

— Ai pățit ceva? a întrebat el în engleză cu accent de New York.

M-am uitat împrejur. Clienții de la celelalte mese de afară erau încremeniți, șocați. Thailandezii de pe jos gemeau și se zbăteau.

Judecând după răni și după volumul de sânge care se revărsa pe trotuar, mă așteptam să moară în cel mult câteva secunde.

— Am văzut totul, a spus albul și a pornit spre mine. Ei te-au atacat. A fost auto-apărare. Sunt avocat și te pot ajuta.

Un gând nebunesc mi-a apărut în minte, *Grozav*, *exact ce-mi trebuia – un avocat.*

Pentru ca apoi ceva să se focalizeze. Poate că a fost intuiția. Poate că a fost subconștientul meu care cernea date invizibile pentru mintea mea conștientă, detalii de felul cum insul acesta stătuse la masă, cu tălpile ferm pe sol, de parcă ar fi fost gata să intre rapid în acțiune; sau plasarea lui, în una dintre petele mele oarbe la ieșirea din club; sau calmul lui și expresia sinceră de îngrijorare din chiar acest moment, când ceilalți spectatori încremeniseră sau fugeau de pe scenă.

El nu-mi trezise absolut niciun presentiment. Mai mult chiar, îl ignorasem aproape imediat. Poate că asta făcea parte din plan: eu căutam mai mulți thailandezi, nu un alb. Sau poate pur și simplu că, indiferent cine ar fi fost acest Perry Mason[5], era în tot cazul foarte, foarte bun.

Continua să vină spre mine. Mâinile îi erau goale… sau avea ceva în stânga? Nu eram sigur.

— Oprește-te imediat! i-am strigat.

A clătinat din cap și a rostit:

— Ce s-a-ntâmplat? Nu vreau decât să te ajut.

Și a continuat să se apropie.

Când îi spui cuiva care avansează spre tine să se oprească, cu tonul cuvenit de gravitate și comandă în glas, și mai ales când tonul acela este amplificat de prezența unui cuțit cu care tocmai ai omorât doi oameni, dar insul continuă să se apropie, înseamnă că nu ai de-a face cu cineva care vrea să-și aprindă țigara sau să-ți ceară indicații de orientare, sau să

afle cât este ora, sau oricare altul ar fi fost pretextul aparent pentru a-ți invada spațiul. Ai de-a face cu cineva care intenționează să-ți ia ceva de care ai prefera să nu te desparți, ajungând până la propria ta viață, iar faptul că nu-ți ascultă ordinul este o dovadă mai mult decât clară în această privință și în privința felului cum trebuie să-l abordezi acum.

Am verificat rapid perimetrul. Cu excepția spectatorilor șocați, dintre care unii începeau să-și recapete simțurile și părăseau rapid locul, se părea că eram doar noi doi. Am pornit spre el.

Brusc, Perry Mason și-a schimbat tactica. A început să dea înapoi. Nu era însă o retragere, ci doar o pauză tactică. Pentru că, în timp ce pășea lin îndărăt, mâna liberă i-a coborât la fel de lin spre buzunarul drept din față al pantalonilor și a scos un cuțit pliat. Lama s-a desfăcut chiar când a ieșit din buzunar și, din ușurința fluidă cu care o manipulase, am putut spune că nu era un cuțitar diletant, ci mai degrabă cineva care se antrenase mult, intens și cu seriozitate pentru a ajunge la competența și încrederea în sine pe care tocmai le văzusem.

M-am oprit. Nu eram sigur dacă scosese cuțitul pentru a mă avertiza s-o șterg sau dacă intenționa să se apropie. Poate că uciderea mea era planul de rezervă, dacă răpirea eșua. Nu aveam cum să știu. Indiferent cum ar fi stat lucrurile însă, nu doream să mă lupt cu el. Nu doream decât să plec. Aș fi fost încântat să-l omor în acest scop, dar, în mod evident, dacă era înarmat, uciderea lui putea să nu mai fie modalitatea cea mai ușoară de plecare de aici.

El a început să descrie un cerc tot mai strâns. Jocul de picioare îi era uniform și echilibrat. Ajunsese de acum la o distanță mai mică decât cea pe care aș fi considerat-o sigură pentru a mă întoarce și a fugi. M-am deplasat la unison cu el, foarte atent la flancuri, pentru cazul în care ar fi

revenit cei doi thailandezi. Țineam cuțitul cu mâna dreaptă, în priză de spadasin, foarte aproape de talie, cu mâna stângă deschisă și parțial extinsă pentru a bloca și prinde când ne apropiam suficient. Dacă s-ar fi întâmplat așa, nu știam dacă aș fi scăpat cu viață. Știam totuși cu certitudine că el n-ar fi scăpat.

O voce a bubuit în spatele meu:

— Jos, partenere!

Era Dox. M-am lăsat fulgerător într-o genuflexiune, ținând cuțitul tot aproape de corp, și am privit în urmă atât cât să-l văd pe lunetistul gigantic apărând cu un scaun de lemn ridicat deasupra capului. M-am aplecat mult. El s-a repezit înainte și a lansat scaunul de parcă ar fi fost un F-14 catapultat de pe puntea unui portavion.

Există multe locuri în care ți-ai dori să fii când un bărbat de statura și forța lui Dox aruncă un scaun, dar în niciun caz pe traiectoria scaunului. Din punctul acesta de vedere, Perry Mason n-a avut noroc. Scaunul l-a lovit drept în piept și l-a trimis pe asfalt.

Dox și cu mine am fost imediat călare pe el. Dox i-a prins cuțitul și încă ceva, un obiect pe care mi se păruse că-l văd în mâna lui stângă, și ambele au zăngănit pe trotuar. Eu am îngenuncheat pe pieptul lui și aproape că i-am retezat beregata ca să-l termin, după care am văzut însă că era deja neajutorat. Icnea și începuse să tușească sânge.

Am scrutat încă o dată împrejurimile. Totul părea în regulă. Am revenit cu ochii la Perry Mason și i-am zis lui Dox:

— Repede, ajută-mă.

Dox a îngenuncheat lângă mine. Scana strada și trotuarul cu privirea și am fost mulțumit să știu că, de data asta, comportamentul lui nu avea nimic de-a face cu sexul și totul cu supraviețuirea.

— Ce vrei să faci? m-a întrebat.

Am arătat din cap spre aleea aflată la șase metri mai departe.

— Să-l tragem acolo. La întuneric.

L-am prins de subsuori și l-am ridicat și târât. A încercat să se împotrivească, dar impactul scaunului îi cauzase leziuni interne și nu mai avea multă putere.

Pe porțiunea aceea de trotuar nu existau felinare stradale, ca de altfel pe majoritatea străzilor mai puțin importante din Bangkok, și odată ce am ajuns în spatele lui Brown Sugar, am intrat în beznă. Pe alee, aproape imediat după trotuar, cineva parcase o dubă Toyota albă. Ușa glisantă din partea opusă șoferului era deschisă către barurile din stânga clubului de jazz. Din dispunerea aceea am înțeles că planul lor fusese să mă târască în dubă, după care să plece pentru a mă interoga pe îndelete.

L-am lipit pe Perry Mason de portiera din față dreapta a dubei și l-am percheziționat. Într-o teacă în jurul gâtului avea un Fred Perrin La Griffe cu vârful ascuțit ca de săgeată – evident, o rezervă pentru cuțitul cu lamă pliabilă. I-am tăiat șnurul de la gât, iar Dox a băgat cuțitașul cu teacă în buzunar. În buzunarul din față al pantalonilor am găsit o cheie cu telecomandă pentru Toyota și o cartelă magnetică de cameră din Holiday Inn Silom Bangkok. Am apăsat butonul *open* de pe telecomandă și duba a piuit drept răspuns. Da, era clar că vehiculul îi aparținea. Cu excepția unui ceas Casio G-Shock, nu mai avea nimic asupra lui.

Am băgat cheile în buzunar și l-am privit în ochi. Din colțurile gurii i se prelingea sânge. Continua totuși să fie conștient. Asta era bine.

— Cum ne-ai găsit? l-am întrebat.

A clătinat din cap și și-a ferit privirea.

Dox l-a apucat de față și l-a silit să se uite la mine.

— Cum ne-ai găsit? am repetat.

El a scrâșnit din dinți și a rămas tăcut.

Am coborât mâna și am început să-i palpez abdomenul. Când am ajuns la coaste, a făcut o

grimasă. Fie erau rupte, fie sub ele existau leziuni, fie ambele. Am apăsat puternic și a icnit.

— Pentru tine poate să fie ușor sau poate să fie greu, i-am spus. Răspunde-ne la câteva întrebări și am plecat. Asta-i tot.

Și-a ferit iarăși privirea. Încerca să se focuseze pe altceva, să-și lase imaginația să-l poarte departe de prezent.

Cunoșteam tehnica. Există metode prin care să reziști la interogatorii. Mi se predaseră și simțeam că același lucru era valabil și pentru el. Psihologii te învață să accepți că te afli într-o situație în care nu poți supraviețui. Viața ta s-a terminat. Este adevărat, la început vor exista câteva ore de durere, corpul îți va fi vătămat și abuzat, dar apoi moartea te va mântui. Concentrează-te asupra acelei mântuiri care va sosi, lasă-ți imaginația să te conducă spre ea și folosește anticiparea acelei iminențe pentru a rezista cât mai mult. Dacă reușești asta, te poți detașa de ceea ce se întâmplă cu corpul tău și-ți poți face mintea mult mai greu accesibilă.

Trebuia să-i întrerup reveria. Să-i distrug încrederea că acceptarea morții de către el îi adusese în mod paradoxal controlul asupra situației. Să-i distrug presupunerea că noi jucam un joc binar de a trăi sau a muri, de viață sau moarte fără alte posibilități intermediare.

Cu mâna dreaptă mi-am scos propriul cuțit și i-am desfăcut lama folosindu-mă de degetul mare. I-am prins fața cu mâna stângă și l-am silit să mă privească.

— Indiferent ce se va întâmpla aici, i-am spus, tu n-o să mori. Noi nu te vom ucide. Te vom lăsa să trăiești.

Mi-am lipit cuțitul de obrazul lui, astfel încât vârful lamei se afla imediat sub ochiul lui stâng.

— Dar dacă nu-mi răspunzi la întrebări, te voi orbi. Întâi un ochi, apoi celălalt. Așadar – cum ne-ai găsit?

Nu a răspuns, dar din răsuflarea care i se accelerase am înțeles că-i atrăsesem atenția, că-l adusesem înapoi de la locul relativ sigur spre care încercase să fugă.

— Alegerea îți aparține, am rostit și am început să împing încet cuțitul în sus.

A închis ochii strâns și a încercat să se smucească. Dox i-a apăsat capul de peretele dubei și eu am continuat mișcarea lentă în sus a vârfului cuțitului.

Respirația i s-a întețit, apropiindu-se de cadența panicii. Globul ocular i se ridica, apăsat de jos, dar peste încă un milimetru avea să ajungă la limita posibilității de mișcare și să fie înțepat.

— Telefonul, a rostit brusc, gâfâit. Am urmărit telefonul mobil.

Am oprit cuțitul, dar nu l-am coborât.

— Al cui?

— Al lui. Al lui Dox.

La dracu', mi-am spus. *I-am zis să țină-nchisă porcăria aia.* Apoi însă: *Nu acum. Ocupă-te de asta mai târziu.*

— Băi, găoază, a rostit Dox, de unde-mi știi numele?

I-am aruncat o privire ucigașă din categoria, *Taci naibii*, *ăsta-i spectacolul meu*, apoi am revenit spre Perry Mason.

— De unde ai avut numărul?

— Nu știu. Mi-a fost dat.

— Dacă mai trebuie să te întreb încă o dată, ți-ai luat adio de la ochiul ăsta.

A tăcut câteva clipe, după care a spus:

— Nu știu sigur. Mi s-a spus c-a venit de la o sursă rusească.

Știam că Dox lucrase cu rușii nu cu mult timp în urmă. M-am uitat la el și am ridicat sprâncenele. Drept răspuns, a strâns din umeri în semn de *Mda*, *este posibil.*

Bun. Începusem în mod deliberat cu o întrebare despre instrumente și tactici, ceva ce Perry Mason

putea destăinui fără să simtă că-și compromisese integritatea. Asta l-ar fi „încălzit”, l-ar fi ajutat să-și justifice răspunsurile la întrebările mai dure ce aveau să urmeze. Începuserăm prin *cum*, iar asta mersese bine. În realitate însă cu doream să discutăm despre *cine.* Simțeam totuși că el nu era încă pregătit pentru asta, nici chiar cu prețul propriilor ochi. Ca o punte între ceea ce reușisem și ceea ce mai rămânea de făcut, am decis să folosesc *de ce.*

— De ce ați venit după noi? l-am întrebat.

A făcut o pauză înainte de a răspunde.

— Ați încercat să ne lichidați o sursă în Manila.

— Ce sursă?

Gâtul îi era încordat de întins în tentativa de a se feri de apăsarea cuțitului.

— Lavi, a rostit. Manheim Lavi.

— De ce? Ca represalii?

În privința asta știam deja răspunsul: vruseseră informații, nu represalii. Dacă ar fi căutat doar răzbunarea, atunci ar fi încercat să ne omoare pur și simplu pe Dox și pe mine. Nu s-ar fi obosit să angajeze niște localnici, care să ne ia pe sus și să ne înghesuie într-o dubă. Eu însă doream ca el să continue să vorbească, înainte de a ajunge la obiectivul meu real.

— Doream informații, a zis el. Trebuia să știm cine se afla înapoia atentatului, pentru a pune lucrurile la punct.

— Ce vrei să spui prin „a pune lucrurile la punct”?

— Noi trebuie să ne protejăm oamenii. Dacă există o amenințare, atunci ne ocupăm de amenințare.

Pierdeam timpul. Era posibil ca unii dintre clienții din fața clubului de jazz să-și regăsească curajul pierdut și să decidă să intervină. Și cu siguranță poliția avea să apară în curând.

Bun, *atunci*, *să-i dăm drumul.*

— Cine sunt „noi”? am întrebat.

El a clătinat din cap. Am împins cuțitul în sus cu o fracțiune și bărbatul a icnit.

— A fost chiar ultima dată, să știi, i-am spus. Cine sunt „noi”?

A început să se hiperventileze. Stătuse în vârful picioarelor și mușchii îi tremurau. Totuși nu mi-a răspuns la întrebare.

Nu doream s-o fac – nu pentru că aș fi avut scrupule, ci pentru că odată ce începi să torturezi un subiect, începi să-ți pierzi pârghiile de manipulare. Frica este elementul motivator suprem, dar prin definiție te temi de ceea ce încă nu s-a întâmplat. Odată ce un lucru s-a întâmplat, nu-ți mai este frică de el. Odată ce i-aș fi străpuns un ochi, pierderea ochiului acela n-ar mai fi fost o amenințare. Lucrurile ce-i motivau frica aveau să fie pur și simplu cu unul mai puțin.

Însă dacă amenințăi, iar apoi nu acționezi, următoarele tale amenințări își pierd credibilitatea. Poate că nu-i plăcut, dar așa funcționează un interogatoriu sub presiune intensă.

Mi-am dat seama că mai exista o problemă. Dacă individul acesta avea să fie găsit fără un ochi sau doi, cei care-l trimiseseră aveau să știe că murise după ce fusese interogat. Ca atare putea fi de așteptat din partea lor să-și schimbe planurile și securitatea, pentru a proteja ceea ce bărbatul dezvăluise sub constrângere. Și cu toate că, de fapt, el dezvăluise foarte puține, noi aveam cheia de la camera lui de hotel. Asta prezenta niște posibilități interesante pe care aș fi preferat să nu le exclud.

La naiba, era o dilemă. Însă înainte de a fi avut șansa s-o rezolv, Perry Mason a început să strige. Nu atât de durere, și nici chiar pentru a cere ajutor, ci de furie și disperare.

Dox și-a lipit imediat palma peste gura lui, dar țipătul acela m-a decis. Eram expuși și trecuse prea mult de la începutul incidentului. Era timpul s-o ștergem.

L-am privit pe Dox. El a aprobat din cap și am crezut c-a înțeles. Am făcut o jumătate de pas înapoi și l-am izbit cu genunchiul pe Perry Mason sub vintre. Țipătul a fost înlocuit de un icnet și corpul a încercat să i se îndoaie în față, însă Dox îl ținea prea strâns. Mi-am schimbat priza pe cuțit, astfel că acum îl țineam ca pe o daltă de spart gheața și i l-am înfipt în pectoralul superior stâng, imediat sub claviculă. Am spintecat în jos și în lateral, deschizându-i artera subclaviculară.

L-am tras pe Dox într-o parte. Perry Mason s-a lăsat în genunchi. A scos un geamăt lung, agonizator și a căzut în față, totuși a izbutit să întindă brațele și să amortizeze înainte de a se lovi cu capul de pavaj. N-a curs mult sânge – artera fusese secționată și sângerarea avea să fie majoritar în piept și plămâni –, dar nu exista nicio îndoială că avea să-și piardă cunoștința în câteva secunde, iar la scurt timp după aceea avea să fie mort. M-am apropiat din nou și l-am tăiat de două ori peste antebrațe, iar atunci a colapsat. A rămas gemând și zbătându-se.

Am văzut că eram stropit de sânge pe mâini – nu știam dacă din gura sau din pieptul victimei. Am scos o batistă din buzunarul de la spate și m-am curățat cât am putut de bine. Am întins-o după aceea lui Dox și i-am făcut semn să procedeze la fel. Ochii îi erau holbați și părea cumva stupefiat, totuși a utilizat-o. Ulterior aveam să ne curățăm mai meticulos.

Încă ceva. Am privit în dubă și am zărit ceea ce căutam: echipament pentru urmărirea telefoanelor mobile, fixat cu bandă adezivă de o bancheta din spate. Cu excepția echipamentului acela, nu mai exista nimic. Utilizând batista, am deschis portiera din dreapta, apoi m-am uitat în torpedo, sperând să găsesc documente de înmatriculare sau alt indiciu despre identitatea lui Perry Mason. Am deschis trusa de prim-ajutor dinăuntru și am văzut seringi și fiole de atropină și naloxon. Interesant… Dar

niciun document de înmatriculare, nimic pentru a-i identifica pe cei care închiriaseră duba.

— Haide, i-am spus lui Dox, care fusese neobișnuit de tăcut în ultimul minut. Trebuie să plecăm de-aici.

Am traversat iute strada, pe partea dinspre Lumpini Park, unde era confortabil de întuneric. Am privit înapoi către trotuarul din fața barurilor de pe care plecasem. Toți clienții intraseră. Cei doi thailandezi de pe jos nu se mișcau. Am trecut pe un sub-*soi* paralel cu Ratchadamri, după care am pornit spre sud uitându-ne după un taxi. Când am ajuns sub strălucirea reflectată a unei firme de magazin pe jumătate prăbușită, m-am oprit și l-am privit pe Dox, care nu rostise niciun cuvânt de atâta timp, încât părea un adevărat record personal.

— Hei, am rostit încetișor, ia uită-te la mine. Sunt bine? Sunt stropit de sânge pe undeva?

M-a examinat de sus până jos, apoi a clătinat din cap.

— Nu, n-ai nimic.

L-am examinat la rândul meu și am încuviințat.

— Nici tu n-ai nimic.

Nu mi-a răspuns. Nu crezusem niciodată că mă va îngrijora tăcerea lui Dox, dar nu aducea deloc cu comportamentul lui firesc.

— Ești bine? l-am întrebat.

A închis ochii, a inspirat de două ori adânc, s-a aplecat în față și a vomitat.

Am privit în jur. Pe secțiunea aceasta din stradă nu se zărea niciun pieton. Și chiar dacă ar fi fost câțiva, mă îndoiesc că ar fi fost interesați peste măsură. N-ar fi fost prima dată când cineva vedea un *farang* care băuse prea mult.

După ce a terminat, Dox s-a șters la gură și s-a îndreptat.

— La dracu', e jenant.

Am pornit împreună mai departe.

— Nu-ți face griji în privința asta, i-am spus.

— Nenică, n-am mai pățit niciodată așa ceva.

— Se poate întâmpla oricui.

— Ție ți s-a-ntâmplat vreodată?

Am făcut o pauză, după care am recunoscut:

— Nu, dar nu știu dacă asta-i ceva de care să fiu mândru.

— Pur și simplu n-am știut ce-o să faci – c-o să-l înjunghii așa. Dac-aș fi știut, m-aș fi putut pregăti.

— Scuze. Nu te-aș fi putut avertiza, fără să-l avertizez și pe el.

— Și de ce l-ai mai tăiat și pe brațe, nenică? Am văzut că l-ai tăiat, dar era deja aproape mort.

— Am vrut să pară ca și cum a fost omorât în urma unei lupte, nu că a fost interogat. Dacă ai lui cred că a fost interogat, vor presupune că a dat informații. Vreau să-i țin în beznă.

— Așadar, dacă s-ar fi luptat…

— Ar fi avut răni de apărare pe antebrațe.

— Aha. Bine. Mă bucur că n-ai făcut-o pur și simplu din sadism. De-aia nu i-ai scos ochiul?

— Exact.

— Ai fi făcut-o?

Am tăcut câteva clipe, apoi am zis:

— Da.

— La naiba. M-am temut c-o vei face.

Puteam spune că Dox nu avea multă experiență în interogarea ostililor. M-am gândit că ar fi trebuit să se considere norocos pentru asta.

Pe stradă a apărut un taxi și i-am făcut semn să se oprească. I-am cerut taximetristului să ne ducă la stația de metrou aerian Chong Nonsi.

După ce ne-am îndepărtat și a început să pară că scăpaserăm neurmăriți, am început să analizez enormitatea celor întâmplate. Era adevărat, Dox mă ajutase, totuși stupiditatea lui cauzase de fapt problema. Îi atrăsesem atenția asupra blestematului de telefon. Îi atrăsesem atenția în mod specific. De ce nu mă ascultase? Ce era atât de greu să închizi un telefon? Am încercat să nu comentez nimic,

considerând că era inutil în momentul acesta, însă gândul s-a întors prompt.

— Ce ți-am spus despre idiotul ăla de telefon? am șuierat în șoaptă spre el. Ce ți-am spus?

M-a privit și s-a întunecat la față.

— Nenică, uite ce-i, n-am chef absolut deloc…

— Există echipamente ce pot triangula pe un telefon mobil. Ei aveau un asemenea echipament în dubă. Are o precizie de aproximativ șapte metri. Tiara, lady-boy, care te plăcea atât de mult pentru ceea ce ești tu, avea probabil misiunea de a verifica barurile din raza respectivă, ca să te descopere.

— Și de unde să fi știut eu asta? Nici tu n-ai știut-o, decât după aceea.

— Acum este deschis? Încă este deschis?

Dox a pălit și s-a foit pe banchetă ca să poată strecura mâna în buzunar. Și-a scos telefonul, i-a ridicat clapeta și a apăsat un buton. Aparatul a emis melodia lui veselă de rămas-bun și s-a dezactivat.

— De ce? am întrebat. Nu înțeleg de ce lași chestia asta deschisă?

— Nenică, am clienți, da? Sunt oameni care vor să ia legătura cu mine.

— Nu când suntem operaționali! Am făcut o pauză, apoi am continuat: Clienți, ce să zic! Era o fată, este? Sau fete.

Nările i s-au dilatat.

— Și dacă ar fi fost așa?

— Tocmai ai deschis o breșă cât un tunel în securitatea noastră în timp ce eram operaționali, când știam că eram vânați… și totul numai pentru sex!

— Auzi, partenere, nu tuturor le place pasiunea ta bine dezvoltată pentru solitudine. Mie-mi place ca la răstimpuri să mă bucur de nițică tovărășie, da?

— Femeile alea pot folosi mesageria vocală!

— Bine, am înțeles ideea! Am comis o greșeală și o recunosc, în regulă? Ce mai vrei de la mine?

Am dat să zic ceva, dar m-am stăpânit. Dox avea dreptate, incriminările de felul „ți-am spus eu” erau inutile. Iar după aceea m-am simțit încercat de regrete. El tocmai îmi salvase pielea cu scaunul acela.

Am închis ochii și am expirat prelung.

— Îmi cer scuze! Rahaturile de genul ăsta, care tocmai s-a întâmplat, mă scot din pepeni. De obicei nu există nimeni în jur pe care să mă descarc.

A urmat o pauză. Apoi Dox a zis:

— Și eu îmi cer scuze. A fost o greșeală cretină. Ai avut dreptate.

— De fapt ce s-a-ntâmplat? Unde te-ai dus? Am crezut că ai pățit ceva.

El a rânjit larg, revenindu-și în mod evident la starea normală.

— Ăsta-i felul prin care-mi zici că-ți pasă de mine? Pentru că mă face să mă simt cu-adevărat iubit.

L-am privit fix.

— Cred că mi-a plăcut mai mult când ai vomitat.

Dox a chicotit.

— Traversasem strada până la Lumpini ca să urinez. Te-am auzit strigând, dar tot mi-a trebuit vreun minut să mă opresc din treabă și să-l bag pe Nessie la locul lui.

Am întrebat în mod reflex, fără să mă gândesc bine:

— Nessie?

— Monstrul din Loch Ness, te-ai prins? Am avut odată o prietenă care mi-a botezat…

— Am înțeles, am înțeles.

— Oricum, am venit cât de repede am putut. Tu de fapt de ce ai ieșit după mine?

I-am povestit despre senzația pe care o avusesem că „Tiara” fusese o cursă.

— La naiba, fiule, a zis el, ești bun. Trebuie să recunosc că nu mi-a trecut prin minte așa ceva. Promit că de-acum încolo n-o să-ți mai zic niciodată „paranoic”.

Taxiul s-a oprit în fața stației Chong Nonsi. Am coborât și l-am privit îndepărtându-se.

— Vezi vreun canal? am întrebat, uitându-mă în jur. Trebuie să aruncăm cuțitele. Și batista.

— Să le aruncăm?

— Da. Nu trebuie să avem asupra noastră nimic care să ne poată asocia cu niște omoruri recente.

— Partenere, vreau să știi că cuțitele despre care vorbești sunt un Benchmade AFCK și un Fred Perrin La Griffe. Astea-s niște instrumente de distrugere de înaltă calitate și nu-s ușor de obținut. Ar fi cu adevărat o risipă fără rost dacă le-am „arunca”.

M-am uitat la el.

— Ar fi o „risipă fără rost” dacă am lăsa acuzarea să le folosească drept dovezi ale motivului pentru care ar trebui să ne petrecem restul vieții într-o închisoare thailandeză.

— Bun, bun, înțeleg ce vrei să spui. Fii atent, ce-ai zice dacă le-am steriliza? Alcool, clor, orice ar fi util. Spune-mi și-o fac. În plus, îți poți opri pe oricare dintre ele vrei.

Am tăcut. Bănuiam că dacă le-am fi curățat, riscul ar fi fost gestionabil. Ar fi fost mai sigur, mai lipsit de griji, să scăpăm complet de ele, dar poate că asta era una dintre multele bătălii cu Dox care nu merita să fie luptată.

— O să iau La Griffe, am rostit.

A părut dezamăgit.

— La naiba, nenică, vreau eu La Griffe. Este super-cool.

Am dat ochii peste cap.

— Bine, fie cum vrei. O să iau AFCK-ul.

Dox s-a luminat la față.

— Mersi, partenere. Ești un om bun.

— Pentru că tot te simți recunoscător, am replicat, haide să ne menținem în mișcare o vreme. Vreau să mai facem câteva lucruri care să anuleze legătura dintre noi și ceea ce tocmai s-a întâmplat în fața clubului.

A clătinat din cap.

— N-am nimic împotrivă.

Vezi? mi-am spus. *Câștigi nițel*, *dacă oferi nițel*.

Am găsit un canal stradal care a fost excelent pentru batistă și cuțitul pe care-l folosisem cu Perry Mason și amicii lui. După ce le-am aruncat, Dox a zis:

— Stai așa, mai e și asta. A căutat într-un buzunar. Uite! Cred că-i un fel de seringă hipodermică.

Am privit-o și am încuviințat.

— Exact!

Instrumentul avea culoarea pielii și semăna vag cu o zbârnâitoare din plastic dintre cele folosite pentru a curenta pe cineva când dai mâna cu el. Atât doar că în locul butonului de acționare, avea un ac scurt și gros, cu diametrul de 1,2-1,3 mm. Acul era acoperit cu o ceară îndeajuns de dură pentru a-l proteja pe utilizator împotriva unei înțepături accidentale, dar în același timp îndeajuns de moale pentru a ceda sub presiune. Partea opusă a instrumentului era lipicioasă și mi-am dat seama că asta ținuse Perry Mason în mână, când se apropiase de mine.

— Frumușel, am rostit gânditor. Până acum n-am mai văzut așa ceva. Trebuie să fie de comandă. L-am lipit de palmă, după care am ridicat mâna ca să-l vadă și Dox. Crezusem că atacul din fața lui Brown Sugar fusese făcut în scopul unei răpiri. Am avut dreptate. Cei patru thailandezi mă imobilizau, iar albul urma să se apropie și să mă lovească în picior cu palma, sau pur și simplu să mă apuce și să strângă. După care mă injecta cu ce se află în chestia asta – fac pariu că-i un anestezic de uz veterinar, ceva cu fentanil, droperidol sau

altceva similar –, ca o mușcătură de șarpe. Probabil că doza dinăuntru poate adormi un cal. În câteva secunde mi-aș fi pierdut cunoștința și ei m-ar fi târât în dubă. De aceea aveau atropină și naloxonul în torpedo – pentru inversarea imediată a suprimării cardiace și respiratorii, ca să se asigure că nu vor pierde pacientul din greșeală. Cel puțin ăsta era planul.

— Și cu mine ce aveau de gând?

Am căzut pe gânduri.

— Nu sunt sigur, dar bănuiesc că eu eram obiectivul principal. În primul rând doreau să ne separe. Dacă mă puteau răpi pe mine, de tine se puteau ocupa ulterior. Nu uita că-ți urmăreau telefonul mobil.

— Mă-ndoiesc că mă vei lăsa s-o uit vreodată.

— Sau dacă ai fi mers realmente până la urmă cu Tiara, ar fi exploatat momentul. Probabil că ea ți-ar fi propus să mergeți în apartamentul ei, ți-ar fi spus că are o colegă sexy și că ele aveau o fantezie erotică despre un act sexual în trei cu un alb voinic și puternic. Nu-nseamnă însă că tu ai fi fost interesat de așa ceva.

— Nici vorbă, eu sunt imun la chestii de-astea.

— Dacă te-ai fi dus la apartamentul ei, ai fi căzut într-o ambuscadă. Pe de altă parte, dacă ai fi dus-o pe Tiara în camera ta de hotel, ea ar fi dat un telefon și i-ar fi anunțat unde să vină și cum să procedeze.

— Tu cine crezi că au fost?

M-am gândit pe îndelete.

— Nu știu. Thailandezii erau duri, însă nu profesioniști. Mai degrabă păreau niște gorile de închiriat. Pe de altă parte, albul era foarte bun. Era profi și-ți garantez că nu era prima lui participare la o răpire.

— Crezi că era din Agenție?

— Foarte posibil, dar atunci de ce să fi recurs la thailandezi?

Dox a ridicat din umeri.

— Poate că lucra din mers și n-a avut timp să-și formeze o echipă ca lumea.

— Mda, s-ar putea.

Am mai privit seringa o clipă, după care am strecurat-o în buzunarul cămășii, cu acul spre exterior.

— Păstrăm cuțitele, am spus, dar și asta poate fi utilă.

Am suit scara, am cumpărat bilete și după aceea ne-am îndreptat spre peron.

— De fapt unde mergem? a întrebat Dox.

— La hotelul ăsta – Silom Holiday Inn. Albul avea la el cheia de la o cameră. Am luat-o.

— Și ce-o să facem, o să-ncercăm toate ușile din hotel? Eu știu locul ăla. Anterior a fost Crowne Plaza. Are probabil șapte sute de camere.

M-am gândit la Perry Mason. La lipsa oricăror elemente de identificare în buzunare și în dubă. La modul subtil în care se apropiase de mine și la siguranța cu care abordase confruntarea.

Era un ins precaut, îmi puteam da seama. Un supraviețuitor. Da, era îndeajuns să vezi ce purta asupra lui în mod curent: cuțitele de calitate și ceasul Casio G-Shock. Era un bun „cercetaș”, atent la detalii și în căutarea oricăror avantaje, cât de mărunte.

Genul de individ care știa să parcheze o dubă astfel ca „marfa” să poată fi încărcată din partea de unde era adusă, fiindcă astfel ar fi câștigat câteva secunde dacă trebuia să plece urgent. Genul acela de individ.

Genul de individ care, din aceleași considerente, ar fi cerut o cameră la un nivel inferior al hotelului și aproape de scară.

— Câte niveluri are hotelul? am întrebat.

— Nu știu exact. Are două turnuri. Unul are vreo cincisprezece etaje, iar celălalt vreo douăzeci și cinci.

— Vrei să facem pariu că este o cameră la unul din primele cinci etaje și aproape de scară? Să

zicem că fiecare turn are două scări și că în jurul lor sunt trei camere. Asta înseamnă că avem de verificat șaizeci de camere. Cu nițel noroc, mai puține.

Dox a rânjit.

— Nu, nu vreau să fac cu tine pariul ăsta.

Am aprobat din cap.

— Nici eu nu l-aș face. Haidem!

Capitolul 15

Am mers cu metroul aerian două stații și am coborât la Surasak. Pe când parcurgeam distanța scurtă până la hotel, am spus:

— Nu știm sigur dacă camera este goală. Așa că, atunci când ajungem la ușa ei, trebuie să intrăm rapid și în forță, ca să surprindem pe oricine s-ar putea afla înăuntru și să-l imobilizăm. Ai înțeles?

— Da. Cine intră primul?

— Eu. Tu-mi asiguri spatele.

— Păi n-o fac mereu?

— Da, atunci când nu-ncerci s-o pui cu un *katoey.*

— Auzi, nenică…

— Stai așa, uite o drogherie. Tu vorbești puțină thailandeză, nu?

— Da, nițel.

— Ne trebuie chestii ca să curățăm cuțitele. Și mâinile, bineînțeles. Clor și alcool.

— Mă-ntorc imediat.

— Ia și o periuță de dinți. Și niște mănuși de cauciuc. Patru perechi.

— Patru perechi de mănuși de cauciuc? Ce naiba, nenică, o să creadă că-s vreun pervers.

— Dacă descrierea se potrivește…

— Mda, bine, mă duc.

A intrat în drogherie și a apărut după câteva minute cu o pungă de plastic. Când am zărit

hotelul, i-am spus:

— O iau înainte și tu vii după un minut. Este mai bine să nu fim văzuți împreună. Ne întâlnim la etajul întâi, deasupra recepției, lângă lifturi.

— În care turn?

— Cum se numesc?

— Nu mai țin minte.

M-am gândit puțin.

— Cel mai apropiat de intrarea în recepție. În cazul cel mai rău, dacă te duci în turnul greșit, n-o să mă vezi și mergi în celălalt.

— În regulă, pare un plan bunicel.

Am intrat și m-am dus direct spre lifturi, aidoma unui alt oaspete al hotelului obosit după o seară de zbenguială în apropiatul Patpong, care se duce spre camera lui ca să se prăbușească în pat. În fața ascensoarelor era un agent de pază, dar n-a făcut nimic mai mult decât să-mi întoarcă încuviințarea scurtă din cap și să mă lase să trec. Am observat o videocameră în fața lifturilor și am sperat că nu vor fi mai multe.

Am suit până la etajul șapte. Am coborât și am privit în jur. Nu am văzut videocamere. Excelent! Dacă ar fi fost Four Seasons, sau The Oriental, sau altul dintre hotelurile de lux din oraș, am fi avut o problemă. Dacă pe coridoare există videocamere, poți să încerci doar două-trei uși înainte ca securitatea să înțeleagă ce se-ntâmplă și să apară în fuga mare. Însă în Holiday Inn nu exista nivelul acesta de servicii.

Am coborât pe scări până la etajul întâi și am așteptat. Dox a apărut după un minut, ieșind direct din lift. Ar fi fost mai inteligent dacă s-ar fi dus la alt etaj și ar fi coborât pe scară așa cum făcusem eu, pentru eventualitatea în care cineva din recepție ar fi fost atent unde suia liftul, dar mergea și așa, nu era cine știe ce eroare. În tot cazul nu merita să-i atrag atenția chiar acum.

Am început de la scara aflată cel mai aproape de ascensoare și am suit. Pentru fiecare etaj am avut

nevoie de mai puțin de un minut. N-am avut noroc. Când am ajuns la etajul cinci, am trecut la a doua scară și am pornit în jos. La etajul trei am găsit ceea ce căutam: în dreapta scării, camera 316. Am introdus cardul în fantă și ledul s-a aprins verde. Am răsucit mânerul ușii, am împins-o și am năvălit înăuntru.

Era o cameră simplă, nu un apartament. Luminile erau aprinse în camera propriu-zisă, drept în față; baia, aflată în dreapta, era întunecată. Dacă înăuntru se afla cineva, era improbabil să stea într-o baie cufundată în beznă, așa că am verificat mai întâi camera. Nimeni. Desigur, fusese încurajator faptul în sine că ușa se deschisese – că nu era pus zăvorul interior. Dacă înăuntru s-ar fi aflat cineva preocupat de securitate, ar fi pus zăvorul. Și nu se auzise de asemenea niciun sunet al cuiva surprins, nicio mișcare de reacție nicăieri. Cu toate acestea trebuia să fiu sigur. Am verificat baia. Nimeni. Am controlat după aceea debaraua și m-am uitat sub pat, ceva ce ar fi atras fără îndoială comentarii din partea lui Dox, dacă n-ar fi fost recenta lui dojenire. Nimic.

Ne-am pus mănușile și am început să privim în jur. Din păcate, camera era la fel de goală ca duba. În unul dintre sertarele comodei exista un schimb de lenjerie, iar lângă un perete se afla o valiză goală. Câteva obiecte de toaletă în baie. În rest… nimic.

Dox a examinat debaraua.

— Seiful este încuiat, a anunțat el.

M-am apropiat. Da, așa era, un seif pentru valori tipic pentru hoteluri. Am încercat ușa – încuiată, într-adevăr.

— Ți-am spus eu, a zis Dox. Perfect, ai avut o idee foarte bună să intrăm în cameră, sunt de acord, dar eu nu sunt spărgător de seifuri și mă îndoiesc că tu ai fi. Cred c-am ajuns într-o fundătură.

— Poate că da, poate că nu, am replicat eu privind seiful.

M-am dus la birou, am ridicat receptorul telefonului și am apelat room-service. Dox m-a privit întrebător, dar și-a ținut gura.

Telefonul a sunat o dată, după care cineva a răspuns.

— Da, domnule Winters, cum vă putem fi de folos? s-a auzit un glas.

— Poftim? am rostit, uitându-mă la Dox. Mă aveți înregistrat ca domnul Winters?

— Ăăă, da, domnule. Domnul Mitchell William Winters scrie pe lista noastră. Nu sunteți domnul Winters?

— Winters! Mi s-a părut că ai zis „Vintners”. Cred că-ncep să-mi pierd auzul. Scuze!

— Nicio problemă, domnule Winters. Cu ce vă putem fi de folos?

— Aș fi vrut să știu ce echipamente pentru exerciții aveți în dotare?

— Echipamente pentru exerciții, domnule?

— Da… bicicletă staționară, haltere, saună – chestii de-astea.

— Ah, trebuie să sunați la centrul pentru fitness, domnule. Aici este room-service.

— Room-service? Dumnezeule, îmi pierd și mințile, nu doar auzul. Scuze pentru deranj.

— Nicio problemă, domnule, dar să știți că centrul pentru fitness este închis acum. Se va deschide mâine dimineață la ora șase și cineva va fi acolo să vă asiste. Până atunci însă, dacă doriți, îl puteți accesa cu cheia de la camera dumneavoastră.

— Am înțeles. Mulțumesc pentru ajutor, mi-ați fost de mare folos.

Am închis și m-am întors către Dox.

— Mitchell William Winters, am repetat. Sau, cel puțin, acesta e numele sub care s-a cazat.

El a încuviințat din cap.

— Bun… și acum ce facem? îi zicem seifului „Sesam, deschide-te”?

— Nu, m-am gândit că ar fi mai bine să suni la recepție și să le spui că ai uitat PIN-ul cu care l-ai încuiat.

— Eu? Vrei ca *eu* să fac asta?

L-am privit fix în ochi.

— Ți se pare că aș semăna cu un Mitchell William Winters?

Dox a strâns din umeri.

— Acum, dacă ai zis-o – nu, nu cred. Dar la urma urmelor, nu semeni nici cu un John Rain.

— Nu despre asta e vorba. Numele meu real *ar putea fi* Winters și tot n-ar conta. Nu dorim pur și simplu să stârnim întrebări sau să facem orice care ar părea anormal.

— Știu, știu, doar te țineam în priză. Ești sigur că nimeni din personal nu l-ar recunoaște pe individ?

Am clătinat din cap.

— Nu mi-aș face griji în privința asta. Nu cred că era genul de om care să-și dorească să fie remarcat.

Aș fi adăugat *Spre deosebire de altcineva pe care-l cunoaștem foarte bine*, dar mi s-a părut că ar fi fost contraproductiv.

Mi-am privit ceasul. Doream să terminăm cât mai repede și s-o ștergem de aici.

— Nimeni nu-ți va cere vreun act de identitate, i-am spus. Faptul în sine că telefonezi din cameră reprezintă pentru ei toată securitatea pe care o consideră necesară.

— După cum vorbești, se pare c-ai mai fi făcut asta, partenere.

— Și chiar dacă ți-ar cere vreun act de identitate, le vei spune că sunt toate în seif.

— Aha, și după aceea?

M-am străduit să nu-mi ies din pepeni. Lucrul de unul singur are în mod clar câteva avantaje.

— Improvizezi, i-am răspuns. N-ai fost pușcaș marin?

Dox m-a țintuit cu privirea.

— La dracu', fiule, așa-i.

A dat să ridice receptorul telefonului.

— Stai, stai. Mai întâi dezbracă-te și ia-ți un halat de-al hotelului. Dă drumul la duș, ca și cum te-ai fi pregătit de baie sau, chiar mai bine, ca și cum ai avea un musafir – în felul ăsta îi vei determina să dorească să plece mai repede.

A rânjit larg.

— Partenere, în general cei care mă văd în pielea goală sunt ispitiți să mai rămână în preajma mea.

— După ce terminăm, poți să-l suni pe Tiara.

Rânjetul i s-a preschimbat într-o încruntătură.

— Trebuie să lași impresia că ai deține camera asta, i-am explicat. Este camera *ta* și ei se află aici ca să te ajute, dar la invitația ta, ai înțeles?

— Da, da, am înțeles. Da' care-i chestia – ei au un fel de PIN universal sau așa ceva?

Am aprobat din cap.

— Exact, așa se procedează dacă un musafir își uită PIN-ul personal, dacă moare în cameră sau pentru orice alte motive. Teoretic vorbind, PIN-ul universal e cunoscut doar de manager.

— Bine, atunci.

— Și indiferent pe cine ar trimite, nu-l lăsa să se uite în seif. Probabil că n-o va face oricum, probabil că va fi discret, însă fii pregătit și nu-i lăsa nicio șansă. Este posibil ca Winters să fi avut o armă acolo, cine știe, și nu dorim genul ăsta de atenție.

— Da, corect.

— Încă ceva. Întreabă-l dacă-ți poate spune PIN-ul pe care l-ai folosit și l-ai „uitat". De obicei seifurile sunt astfel configurate, încât cel care folosește „șperaclul" poate vedea ultimele douăsprezece PIN-uri care au fost introduse.

— Pentru ce – dacă am deschis deja seiful?

— Ar fi bine să-l închidem utilizând același PIN. Nu vrem ca dacă cineva o să verifice ulterior să vadă că s-a umblat prin seif.

— Ești un tip atent la detalii, domnule Rain, asta-mi place la tine.

A început să se dezbrace. Eu am intrat în baie, am pornit dușul și i-am adus un halat.

După ce l-a îmbrăcat, i-am întins telefonul și am apăsat butonul pentru apelarea recepției. Dox a explicat problema, a zis „da” de două ori, le-a mulțumit și a închis.

— Gata, a zis după aceea, au pornit încoace să deschidă seiful domnului Winters.

— Seiful *tău*.

El s-a încruntat.

— Auzi, nu sunt imbecil, da? Am priceput.

— Dox, ascultă-mă, eu nu-ți spun nimic despre tirul de precizie, fiindcă tu ești expertul în privința aceea și n-am ce să te învăț. Dar în chestiile astea îți atrag atenția că trebuie să intri în starea mintală corespunzătoare, pentru că altfel vor răzbate la suprafață mici indicii care te vor da de gol.

S-a înroșit ușor la față.

— Bine, bine, n-am vrut să fiu supărăcios. Dar termină și tu cu chestia aia cu Tiara, da?

Am scuturat din cap.

— Îmi pare rău, nu pot.

Pentru o secundă încruntătura lui a început să se accentueze. După aceea a izbucnit în râs.

— Da, cred că-ți cer totuși prea mult.

— Acum dă-mi mănușile, iar când vin ei încearcă s-atingi cât mai puține lucruri.

Și-a scos mănușile și mi le-a dat.

Am întins mâna.

— Ești un tip de treabă, domnule Winters.

Dox a zâmbit și mi-a strâns mâna.

— Ah, dă-mi și cuțitele. Până rezolvi cu seiful, o să le curăț în baie.

A scos cuțitele din pantaloni și mi le-a întins. Am intrat în baie și am tras ușa după mine.

Mi-au trebuit numai câteva minute ca să mă ocup de cuțite. Le-am demontat și am utilizat la început alcoolul. Frecare apăsată cu pastă de dinți. Apoi apă cu săpun. Ștergere. Repetare cu clor. După ce am terminat, mi-am spălat mâinile cu grijă, am închis robinetul chiuvetei, mi-am pus altă pereche de mănuși, am șters totul și am reasamblat cuțitele.

Dinspre ușă s-a auzit un piuit. Dox s-a dus să deschidă.

— Mersi mult, l-am auzit spunând. Tocmai voiam să fac o baie și, zău, nu m-aș fi putut relaxa acolo, dacă m-aș fi gândit întruna c-am uitat combinația de la seif.

Am dat ochii peste cap. Dox era unul dintre cei mai letali lunetiști pe care-i cunoscusem, dar mai avea de muncit pentru a netezi destule asperități.

I-am auzit trecând pe lângă ușa băii. Au răsunat sunete înăbușite de conversație. După aceea au revenit spre ușă. Dox a spus:

— Mersi încă o dată, mersi mult.

Apoi am auzit ușa închizându-se.

După alte câteva secunde, el a ciocănit la ușa băii.

— Poți să ieși acum.

Am deschis.

— Au fost probleme?

— Nu. Cred că halatul a fost de ajutor, exact cum ai spus. Să știi că ești destul de priceput la chestiile astea. Ce-ai zice să facem curățenie în minibar? Asta-i ocazia vieții.

— Ți-a dat și PIN-ul utilizat de Winters?

Dox a încuviințat din cap.

— Opt, opt, șapte, unu.

— Perfect. Bine lucrat. Ce ai atins?

— Doar trei obiecte. Mânerul ușii, broasca ușii și seiful.

— Bun. I-am întins o pereche nouă de mănuși. Alcoolul și clorul sunt în baie. Spală-ți mâinile cu unul dintre ele, clătește, șterge, apoi folosește-l pe

celălalt. Ai fost stropit și de sângele lui Winters. După aceea pune-ți mănușile. Eu o să șterg locurile pe care le-ai atins.

Am luat un prosop pentru mâini și m-am ocupat de suprafețele menționate, apoi m-am alăturat lui în baie și am curățat chiuveta după ce terminase acolo. Dox și-a pus mănușile, iar eu am băgat substanțele pentru curățat, inclusiv prosopul pentru mâini, în punga în care le adusesem. Am așezat după aceea punga în fața ușii, ca să fie imposibil să uit de ea.

Am mers apoi la seif, care era deschis. Înăuntru se aflau trei obiecte. Un portofel. Un pașaport. Și un smartphone Treo.

Dox și-a scos halatul de baie și s-a îmbrăcat în hainele lui, în timp ce eu examinam obiectele. Mai întâi, pașaportul. Era american, într-adevăr pe numele lui Mitchell William Winters. Apoi portofelul, care conținea carduri de credit și un permis auto indonezian cu o adresă din Jakarta, de asemenea pe numele domnului Winters. În compartimentul pentru bancnote se aflau rupii indoneziene, dolari americani, bahți thailandezi și dolari Hong Kong.

Am revenit la pașaport. Domnul Winters călătorea mult. Avea ștampile din toată lumea, cea mai recentă fiind, bineînțeles, Thailanda.

Smartphone-ul era cel în care-mi puneam principalele speranțe. L-am ridicat și l-am activat. Ecranul s-a aprins și mi-a cerut o parolă.

— Rahat! a exclamat Dox.

Am reflectat puțin, apoi am tastat opt-opt-șapte-unu.

Ecranul s-a schimbat în meniul principal. Intrasem.

— Să fiu al dracu', ai fost tare, nenică! mi-a tras Dox o palmă pe spate. Ce fraier, moș Winters, să folosească aceeași parolă în locuri diferite!

L-am privit și am arcuit sprâncenele.

— Tu folosești parole diferite pentru toate dispozitivele tale diferite? am întrebat.

— Păi, ăăă…

— Nimeni n-o face. În bătălia permanentă dintre securitate și comoditate, comoditatea învinge întotdeauna.

— Cred că-i adevărat.

Am surâs.

— Acum însă ai învățat o lecție. Nu uita: securitatea este ca un lanț. Lanțul poate fi doar atât de puternic pe cât este veriga lui cea mai slabă.

Am început să umblăm prin smartphone – contacte, întâlniri, notițe. Conținea o mulțime de chestii.

— Durează prea mult, am spus. Haide să punem pașaportul și portofelul la loc în seif și luăm Treo cu noi. Este posibil ca cineva să observe că a dispărut, totuși cred că merită riscul ăsta.

— N-am nimic împotrivă.

— Ia-o tu înainte. Nu folosi același drum pe care ai venit – nu trebuie ca agentul de pază să te vadă la scurt timp după ce ai intrat. Ne întâlnim peste douăzeci de minute pe latura Surawong a lui Patpong Two.

Dox a rânjit larg.

— Sigur că da, cunosc Patpong.

— Știu asta. Însă noi ne vom duce acolo doar pentru a căuta o internet café. Nu ne lăsăm distrași.

— Mă temeam că ai putea spune asta. De ce o internet café?

— Poate că va fi nevoie să mergem pe urmele unor chestii pe care le găsim în Treo. Putem face asta din laptopul de la hotel, dar îmi place să navighez anonim pe internet.

— Și mie, a zâmbit Dox cu gura până la urechi. Nu poți ști niciodată când statul vrea să pună mâna pe noi, consumatorii de porno.

A ieșit după aceea din cameră, luând sacoșa din fața ușii. Am pus pașaportul și portofelul în seif și l-am încuiat. Am privit în jur pentru ultima oară,

ca să mă asigur că niciunul dintre noi nu deranjase nimic. Totul părea în regulă.

M-am uitat prin vizor. Coridorul era pustiu. Am deschis ușa, folosindu-mă de poala cămășii și am coborât pe scară. Am folosit una dintre ieșirile laterale ale hotelului, după care am pornit pe *sois* paralel cu Silom, intrând în Patpong.

Capitolul 16

După douăzeci de minute stăteam într-o internet café de lângă Surawong și examinam conținutul smartphone-ului. Calendarul-agendă era interesant. Avea o intrare pentru o întâlnire la orele 19: 00 în ziua următoare. Intrarea avea forma: *TD*, *J*, *VBM@CC*.

— E codificată, am comentat cu glas tare.

— Serios, așa crezi? a făcut Dox.

L-am ignorat.

— Ia să vedem ce altceva mai avem aici…

Lista de contacte conținea vreo douăzeci de nume. Cunoșteam doar unul dintre ele, Jim Hilger.

— Ia uite aici, l-am indicat.

— Hilger, a citit Dox. Tipul din Hong Kong? ANSA, agentul neoficial sub acoperire?

— Exact, domnul „neoficial acoperit”. Cel care a ciugulit două milioane de dolari din ceea ce le plătea Belghazi tipilor din Transnistria despre care am crezut că sunt ruși.

— Ăia trebuiau să fie bănișorii noștri, partenere. Sperasem să dau peste individul ăsta ca să putem purta o discuție onestă, de la om la om, despre ce s-a-ntâmplat cu ei.

Am încuviințat din cap și am trecut la secțiunea de notițe a telefonului. Acolo nu exista decât o singură intrare: numărul de confirmare pentru un bilet electronic pe durată nedeterminată de la Bangkok la Hong Kong.

— Se pare că amicul Winters plănuia o vizită la Hong Kong, am comentat arătând intrarea. Ăsta-i biletul, iar în portofel avea dolari Hong Kong.

— Hilger își are sediul în Hong Kong, nu? Sau îl avea când noi l-am lichidat pe Belghazi.

— Exact la asta mă gândeam și eu.

Am revenit la intrarea din agendă, totuși nu aveam nicio idee în privința codificării lui Winters. Am privit-o un minut întreg, însă inspirația mă ocolea cu desăvârșire.

— Cum merge? a întrebat Dox. Dacă te holbezi la ea timp destul, își dezvăluie brusc secretele?

Am suspinat.

— Nu, probabil că nu. Dar… „la CC”… și el va fi în Hong Kong…

M-am rotit către tastatură și am deschis Google. Am scris *Hong Kong CC.*

Am căpătat intrări pentru Hong Kong Correspondence Chess. Hong Kong Computer Center. Hong Kong Cricket Club. Hong Kong Cat Club.

— Aha, a exclamat Dox, vechiul punct de rendez-vous de la Cat Club. Afurisiții naibii, ar fi trebuit să ne fi dat seama.

Îmi dădeam seama că dacă Dox și cu mine urma să mai colaborăm, atunci ignorarea lui era o abilitate de supraviețuire pe care trebuia să mi-o dezvolt.

— Hong Kong Cricket Club, am repetat cu glas tare. Hong Kong Cat Club. Hong Kong… China Club!

— China Club?

Am încuviințat din cap.

— Este un club privat cu restaurant de cinci stele, aflat la ultimele niveluri ale fostei clădiri Bank of China din Central. Acum mai au unul în Beijing, și unul în Singapore.

— Dar pe ăsta nu ni l-a afișat printre rezultatele căutării.

— Așa-i.

Am tastat *Hong Kong China Club* și am apăsat Enter. Am căpătat vreo trei milioane de rezultate, însă niciunul pentru ceea ce căutam eu.

— Ești sigur de locul ăsta? a întrebat Dox.

— Este exclusivist. Nu m-ar surprinde dacă n-au site Web și mă-ndoiesc oricum că-și fac publicitate.

Am tastat câteva variații a ceea ce căutam, până am căpătat un număr de telefon. Mi-am activat telefonul mobil și am format numărul.

La capătul celălalt s-a auzit un țârâit. Apoi încă unul. După aceea a răspuns un glas de femeie:

— Bună seara. China Club. Cu ce vă pot ajuta?

— Rezervările pentru restaurant, am spus.

— Cu plăcere.

Am așteptat câteva secunde până a făcut legătura, după care am auzit o voce de bărbat:

— Restaurantul China Club. Cu ce vă pot ajuta?

— Confirmarea pentru o rezervare, am zis. Jim Hilger. Mâine.

A urmat o pauză, după care glasul a zis:

— Da, domnule, mâine seară, ora nouăsprezece, salon privat, masă pentru patru persoane.

— Mulțumesc, am spus și am zâmbit.

Am închis și m-am uitat la Dox.

— Cină mâine seară la China Club, masă pentru patru persoane, salon privat. Cred c-au uitat să ne invite.

Mi-a rânjit cu subînțeles.

— Păi poate c-ar trebui să ne alăturăm lor oricum.

— Încep să cred că ar trebui s-o facem.

— Știm cumva cine va mai participa?

Am clătinat din cap.

— N-am putut întreba asta. Probabil că ei n-ar fi știut și oricum întrebarea ar fi părut stranie.

— Ei bine, a zis Dox, acolo-n față la Brown Sugar a fost o situație a naibii de grea, însă acum, când mă gândesc mai bine, este posibil ca ea să ne fi ușurat situația, oferindu-ne șansa pe care o

căutam. Accidentele astea norocoase te fac realmente să simți că totu-i în regulă în univers.

Valul masiv de adrenalină care mă ajutase să supraviețuiesc la Brown Sugar și în evenimentele ce-i urmaseră se disipa, dar tot îi puteam simți efectele. În noaptea asta avea să-mi fie tare greu să adorm.

— Se pare așadar că Hilger l-a trimis pe Winters după noi, am rostit. Pentru o vreme m-am temut că puteau fi israelienii.

— Crezi că Delilah ne-ar fi atras într-o capcană? Eu nu cred asta. În plus, nu-mi cunoștea numărul de telefon.

— Ce vrei să spui – că n-ai apucat să i-l dai?

— Termină! N-ar fi fost corect.

Mi-am frecat fața cu palma și am gândit cu glas tare:

— Mă îndoiam că ar fi fost israelienii chiar înainte să fi găsit notița asta din smartphone. Deși dacă niște ruși au numărul tău, presupun că există destui alți jucători care l-ar putea avea deja, inclusiv israelienii. Însă Delilah a aflat abia acum despre tine și nu văd cum israelienii ți-ar fi putut obține numărul așa repede. În plus, ei sunt relativ slabi în Asia, ceea ce este o parte din motivul pentru care au vrut să mă ocup eu de Manny. Nu cred că dispun de mijloacele tehnice pe care să le poată desfășura imediat pe teren, pentru a urmări un telefon mobil în Bangkok.

Dox a încuviințat.

— Perfect, deci îi putem elimina pe israelieni, sunt de acord.

— Să presupunem în continuare că Hilger ar fi colaborat cu Winters. În tot cazul, așa se pare – avem notița din smartphone, legătura cu Hong Kong, rezervarea la cină. Credem de asemenea că Hilger este din CIA. Asta înseamnă că totul vine de la CIA?

— Nu neapărat. Poate că Hilger este asociat cu CIA, însă nu-i sinonim cu CIA.

— Corect. Totuși Agenția are numărul tău de telefon, nu?

— Așa-i, s-a numărat printre clienții mei. Până acum nu m-am gândit niciodată c-ar putea fi o problemă.

— Agenția știe că ai lucrat pentru ruși?

— Nu, nu le-am spus niciodată. Când nu-mi las mobilul activ și încerc să agăț lady-boy, pot să fiu destul de discret.

Am chicotit.

— Ei bine, Agenția poate să știe oricum. La urma urmelor, ei sunt spioni. Poate că Winters ne-a spus că are numărul de la ruși ca să ascundă implicarea CIA.

— Sau poate că l-a obținut într-adevăr de la Ivan.

— Mda. N-avem cum să știm asta, cel puțin nu deocamdată. Însă indiferent cu cine ar fi fost asociat Winters, respectivii au acces la echipamente destul de sofisticate. Trebuiau să-ți poată urmări mobilul în Bangkok, iar asta însemna acces la operatorii de telefonie mobilă, care ar fi trebuit la rândul lor să ți-l detecteze cu precizie la Brown Sugar, ceea ce necesita echipamente sofisticate și know-how. De asemenea, s-au mișcat foarte repede. Noi am sosit în Bangkok din Manila doar acum două zile, așa că au pus totul la punct în – mi-am privit ceasul – puțin peste șaizeci de ore. Destul de impresionant.

— Da, însă pe de altă parte, ai spus că thailandezii nu erau profesioniști.

— Nu, erau localnici angajați ca gorile – ce naiba, doi dintre ei au șters-o imediat cum a curs sânge.

— Probabil că riscurile nu erau pe măsura banilor.

— Exact. Dacă însă răpirea ar fi fost o operațiune CIA, m-aș fi așteptat la o echipă integrată din ramura paramilitară a Agenției. Ei

aveau operatori și se pot mișca foarte iute, dacă o doresc.

Dox s-a lăsat pe spate în scaun.

— Mai zi-mi o dată. De unde știm noi că Hilger este din CIA?

— N-o știm în mod cert, însă au sugerat-o două persoane: Kanezaki și răposatul Charles Crawley al treilea.

Crawley era tipul din Agenție care încercase să-l angajeze pe Dox să mă elimine. Dox mă avertizase însă și de aceea purtasem o discuție „completă și sinceră", așa cum îi place statului să spună, cu domnul Crawley în apartamentul lui din suburbiile Virginiei, dar fără să mă fi invitat în prealabil. El îmi povestise despre un ANSA din Hong Kong, însă nu-mi destăinuise numele. Felul cum apăruse după aceea Hilger nu-mi mai lăsase nicio îndoială.

— Bun, a zis Dox, dacă Hilger este din CIA și a fost înapoia operațiunii de la Brown Sugar, de ce a trimis niște localnici și nu echipa lui de elită?

— N-a trimis niște localnici, ci pe Winters. Winters este cel care a format echipa din localnici.

— Înțeleg ce spui. Ăsta-i modul corect de a privi lucrurile.

M-am uitat la el.

— Așa că întrebarea…

— … este: „Cine-i Winters?"

— Exact! Era sau nu Winters din CIA? În clipa de față, aș zice că nu. Iar asta ne-ar spune destule despre planurile reale ale lui Hilger.

M-am întors spre monitor și am căutat pe Google „Mitchell William Winters". N-am căpătat nicio potrivire.

— Se pare că domnul Winters a dus o existență foarte discretă, a comentat Dox.

— Așa-i. Stai un pic.

Am intrat pe avizierul electronic pe care-l utilizam cu Tatsu și am găsit un mesaj de la el: cei doi morți se numeau Scott Calver și David Gibbons. Asta se potrivea cu ce-mi spusese

Kanezaki. Ambii erau foști militari, veterani din Grupul 3 Forțe Speciale în timpul Primului Război din Golf, lăsați la vatră cu onoruri. După aceea făcuseră parte din Serviciul Extern al Departamentului de Stat și lucraseră succesiv în Amman, Karachi și Riad.

Cu excepția numelor în sine, mesajul era în japoneză. I l-am tradus lui Dox.

— Așadar, a comentat el, au plecat din Forțele Speciale ca să devină diplomați. Asta chiar că-i o carieră profesională credibilă.

— Mda. La un moment dat au fost în Agenție, dar potrivit mesajului au părăsit-o în 2003. Se pare că Kanezaki a avut dreptate în felul cum i-a descris.

M-am uitat din nou la ecran. Postarea lui Tatsu spunea că cei doi părăsiseră Departamentul de Stat pentru a se alătura lui „Gird Enterprises". I-am citit-o lui Dox.

— Ce-nțelegi din asta? a întrebat el.

— Bănuiesc că este vorba despre o companie. Sursa mea spune că n-are și alte informații despre ea, dar…

Am căutat pe Google „Gird Enterprises" și „Gird Enterprise". Zero.

Am revenit la postarea lui Tatsu. Ultimul paragraf suna astfel:

Când ai ocazia, aș dori să discut cu tine ceva de natură personală. Nu este asociat cu subiectul de față. Vii curând în Japonia? Poate că reușim să ne întâlnim, să bem un ceai și să flecărim puțin – mărturisesc că duc dorul acelor întâlniri. Sper că ești bine. Ai grijă.

M-am întrebat care putea fi chestiunea de natură personală și am sperat că Tatsu și familia lui nu pățiseră nimic. I-am răspuns la mesaj:

Am nevoie de informații despre Jim Hilger, american rezident în Hong Kong, se pare ANSA din CIA. Există o legătură cu un anume Mitchell William Winters, probabil rezident în Jakarta,

probabil cu trecut în operațiunile speciale ale armatei americane, *probabil cu experiență în Thailanda. Posibilă conexiune a ambilor cu „Gird Enterprises*”.

Și mie mi-ar plăcea foarte mult să bem un ceai împreună și să discutăm chestiunea de natură personală pe care ai menționat-o. Sper că tu și familia ta sunteți bine. Mulțumesc pentru ajutor și ai grijă.

— Ce știi de la Kanezaki? a întrebat Dox.

M-am dus la celălalt avizier electronic. Mă aștepta un mesaj:

Încă culeg informații, *dar întâmpin tot soiul de interferențe și trebuie să fiu atent. Orice îmi poți oferi în plus mi-ar fi de mare ajutor.*

I-am răspuns: *Ce-mi poți spune despre „Gird Enterprises*”? *Se pare că acolo au plecat cei doi răposați după ce au ieșit din aparatul de stat.* Am închis ambele aviziere electronice, apoi am șters în mod reflex istoricul browserului.

— Ia să vedem dacă sunt ceva știri noi, am zis după aceea.

Am căutat pe Google câteva versiuni de „Focuri de armă în mall din Manila+CIA” și am obținut un titlu foarte interesant din *Washington Post.* „Doi americani împușcați erau agenți CIA”.

— Ia fii atent aici! a exclamat Dox.

Am citit împreună articolul. Se părea că „surse” afirmaseră că morții erau din CIA. Un purtător de cuvânt al Agenției, respectând politica CIA, refuza fie să confirme, fie să infirme afilierea respectivilor.

Am rămas tăcuți o vreme, apoi Dox a zis:

— Kanezaki spunea că nu mai făceau parte din Agenție.

Am aprobat din cap.

— Așa este.

— Ei bine, va trebui să numesc asta „discrepanță”.

— Mda.

— Poate că doamna ta a găsit ceva ce ar putea arunca oarece lumină asupra situației. De ce n-o suni?

Am căzut pe gânduri. Din toate motivele pe care tocmai le discutasem cu Dox, nu credeam că Delilah putea să fi fost implicată în evenimentele din Brown Sugar. Mă deranja însă faptul că *speram* ca ea să nu fi fost implicată. Îmi dădeam seama că era periculos: de obicei făceam pur și simplu calculele și acceptam rezultatele. Nu speram la un final sau altul și nici nu aveam sentimente particulare pentru vreunul dintre ele. Pe de altă parte, acum investisem emoțional în rezultat. Asta mă făcea să mă întreb dacă puteam avea încredere în propria mea persoană că nu voi distorsiona datele.

Trebuia să aflu asta în timp ce desfășuram operațiunea. Dacă puteam…

Am sunat-o. Telefonul a țârâit de trei ori, după care a răspuns:

— *Allô*?

— Eu sunt. Putem vorbi?

— Da. Tocmai mă pregăteam să-ți postez ceva.

— Unde ești?

— În Bangkok.

— Ca și mine. Ne putem întâlni?

— Nu, Gil este aici. Trebuie să fiu prudentă. Și tu la fel.

— El este aici?

Probabil că Delilah a simțit ceva în vocea mea. Sau poate că ajunsese să mă cunoască îndeajuns de bine pentru a ști ce gândeam. În tot cazul, a spus:

— Nici să nu te gândești la așa ceva.

N-am răspuns. Nu-mi place senzația de a fi vânat. Tind s-o iau în nume personal.

— Nici să nu te gândești la așa ceva, a repetat Delilah. Dacă el va păți ceva, îți promit că vei avea un inamic în mine.

Era adevărat. Nu trebuia să uit că Gil făcea parte din echipa ei.

— Am înțeles, am rostit. O să mă comport cât mai discret.

— Perfect.

— Ceva informații noi?

— Da. Se pare că bărbații aceia făceau într-adevăr parte din CIA. Gil i-a cunoscut în timpul Primului Război din Golf. Au fost în aceeași unitate, condusă de un tip pe nume Jim Huxton, actualmente Jim Hilger.

Hilger, din nou. Bun așa.

— Altceva?

— Hilger a fost observat în numeroase întâlniri cu Lavi. De asemenea, el folosește nume de cod CIA. Hilger este „Top Dog", iar Lavi este „Jidanu'".

— Asta nu-i prea corect din punct de vedere politic, nu?

Delilah a chicotit.

— Vorbesc serios. Crezi că poți folosi un nume de cod ca ăsta într-o agenție guvernamentală americană? Hristoase, Administrația pentru Securitatea Transporturilor nu poate efectua verificări suplimentare pentru un saudit care recită versete din Coran și mormăie „Allah Akbar" când suie într-un avion și tu crezi că CIA poate numi o sursă „Jidanu"?

— Aici ai dreptate.

Am ridicat smartphone-ul Treo și m-am uitat în agendă. Pe neașteptate „TD" și „J" au căpătat înțelesuri noi.

— Și „VBM"? am întrebat.

— „VBM"?

— Da, probabil alt nume de cod.

— Pentru mine nu-nseamnă absolut nimic. Gil nu l-a menționat. Doar pe cei doi despre care ți-am spus. De ce?

— Nu sunt sigur. Oricum, ce mi-ai spus a fost de ajutor. Mulțumesc.

— De ajutor… în ce fel?

Am făcut o pauză și am căzut pe gânduri. Impresia mea era că Delilah putea fi utilă, poate chiar necesară, însă doream să beneficiez de șansa de a mă gândi la asta înainte s-o întreb.

— Ești sigură că nu ne putem întâlni? am spus.

— Nu-i o idee bună. Nu vreau ca Gil să devină mai suspicios decât este deja.

— Cât timp petreci cu el?

A urmat o tăcere. Ea a întrebat:

— Ești gelos?

— Da, cred că sunt.

— Asta-i bine. Îmi place.

La naiba, mi-ar fi plăcut cu adevărat s-o văd. În sfârșit… Vestea bună era că opoziția ei mă făcea să am încredere. Dacă ar fi spus „nu”, iar după aceea mi-ar fi îngăduit s-o conving, aș fi mirosit o înscenare. Delilah nu era genul nehotărât.

— Potrivit informațiilor mele, tipii ăia nu mai erau în CIA, am spus. Făcuseră parte din Agenție, dar mai recent erau într-o organizație numită „Gird Enterprises”. Îți sună cunoscut?

— Nu. Ai căutat pe Google?

Pentru o clipă mi-a fost ușor să înțeleg de ce Dox se enerva uneori pe mine pentru că-i puneam întrebări ale căror răspunsuri i se păreau evidente.

— Bineînțeles, am zis. N-am găsit nimic.

— O să mă interesez, a spus Delilah. Ești totuși sigur în privința lor?

— Nu, nu sunt sigur. Dar am două surse independente, dintre care una chiar din Agenție, iar informațiile lor concordă. Bănuiala mea este că ai voștri au înțeles greșit lucrurile, deși nu înțeleg de ce anume.

— Nu știu ce pot face mai multe în privința asta. M-am interesat deja. Dacă voi insista, ei vor ști că se-ntâmplă ceva.

A urmat o pauză.

— Cât timp vei fi în Bangkok? am întrebat.

— Nu știu. Am stabilit să postez pe un avizier electronic că sunt furioasă și rănită că ai plecat, dar

că vreau să te revăd. Probabil că mai pot aștepta vreo două zile sau cam așa, ca să văd dacă mă vei contacta.

— Atunci lasă-mă să verific niște lucruri, să folosesc informația pe care mi-ai dat-o. Ținem legătura.

— Să nu mă ocolești cu ce vei afla. Sunt deja băgată prea adânc.

Avea antene bune.

— N-o să te ocolesc, i-am zis.

Mi-am imaginat-o gândind, *Pe dracu'.* Dar ce putea spune?

— Ținem legătura, am repetat.

Altă pauză.

— Ar fi bine s-o faci, a zis Delilah.

Apoi a închis.

L-am informat pe Dox despre numele de cod și toate celelalte.

— Hilger, Manny, răposatul domn Winters și misteriosul domn VBM, a zis el. La dracu', partenere, se pare că trebuie să ne urnim spre Hong Kong.

— Mda, însă dacă mergem acolo, ne punem toată CIA în cap? Sau pe altcineva?

— Păi să ne gândim. Israelienii ne spun una, iar Kanezaki și sursa ta japoneză ne spun ceva complet diferit. În ale cărui informații ne încredem mai mult?

Am strâns din umeri.

— Kanezaki se află în poziția cea mai bună ca să știe.

— Sunt de acord cu asta, atâta timp cât joacă corect.

— În plus, avem și confirmarea independentă.

— Încă o dată – de acord. Atunci ce i-ar fi putut duce de nas pe israelieni?

Am căzut pe gânduri.

— Unu la mână, poate că a mințit cineva. Doi la mână – și mai probabil, aș zice cineva a comis o greșeală. Ceea ce nu-i foarte greu de imaginat.

Delilah a spus că Gil îi cunoștea pe Hilger și pe ceilalți doi tipi când s-au alăturat Agenției. Apoi, în timpul filajului, Gil l-a văzut pe Hilger cu Manny. În mod firesc el a presupus că Hilger este tot în CIA, iar Manny este o sursă. Când cei doi tipi au fost uciși în timpul întâlnirii cu Manny, s-a consolidat ipoteza deja existentă că erau agenți CIA activi. Nimeni nu s-a gândit să întrebe – dar dacă tipii ăia au plecat între timp din Agenție? În plus, israelienii nici nu pot pune prea multe întrebări, pentru că totul este foarte delicat. La asta se adaugă „scurgerea" mass-media pe care tocmai am văzut-o în *Washington Post.* Este posibil ca ei să fi citit de asemenea articolul, iar asta înseamnă altă consolidare a unei premise eronate.

Dox a încuviințat lent, parcă gândindu-se în același timp. După aceea a zis:

— Dar dacă noi suntem prea limitați în scenariul ăsta de tip „ori/ori" pe care l-am adoptat?

Am așteptat, nedumerit.

— Uită-te la noi, a continuat el. Noi suntem CIA? Nu, nu tocmai, noi suntem contractori. Însă CIA ne folosește la răstimpuri. Și nu-i vorba doar despre noi. Ce dracu', în ziua de azi există Halliburton, Blackwater, DynCorp, Vinnell și Kroll-Crucible… organizațiile astea apar peste tot și e greu de spus unde se termină statul și unde începe sectorul privat.

— Îmi place încotro te-ndrepți.

— În plus, statul îi transformă pe toți în vânători de recompense, oferind douăzeci și cinci de milioane de dolari pentru fesele slăbănoage ale lui Osama.

— Ăsta-i capitalismul, am zâmbit eu. Cerere și ofertă.

— Știu. Ce dracu', când am văzut pe CNN cum i-am șocat și înmărmurit noi pe irakieni când am intrat prima dată peste ei, mă așteptam întruna să-l aud pe crainic spunând: „Misiunea aceasta vă este prezentată de Kellogg's Rice Krispies" sau altceva

de felul ăsta. Pur și simplu nu mai este la fel de clar că pe timpuri.

— Știi cine-i al treilea mare furnizor de soldați pentru coaliția de acolo, după SUA și britanici?

— Contractorii privați, fiule, fără-ndoială. Noi suntem valul viitorului. Ar trebui să ne-organizăm într-un sindicat.

Am aprobat din cap.

— Statele Unite nu fac mare publicitate, dar așa-i.

— Ei bine, exact despre asta vorbesc și eu.

Dox și-a frecat bărbia de parcă s-ar fi gândit la ceva.

— Dar privind în ansamblu, nu cred că aici avem de-a face cu Unchiul Sam. Mai ales dacă ținem seama de thailandezi și de chestia aia cu „Jidanu'". Și după cum bine ai spus, Creștinii În Acțiune[6] au un trecut de-a dreptul jalnic în privința controlării unor tipi realmente afurisiți ca Manny. În plus, atât sursa ta japoneză, cât și Kanezaki spun că cei din Manila fuseseră în CIA, dar nu mai erau. Din câte știu, asta se numește confirmare independentă.

— Și articolul din *Washington Post*?

Dox a strâns din umeri.

— Un reporter care-ncerca marea cu degetul. Care făcea aceleași greșeli ca israelienii.

— Nu te-aș putea contrazice.

— Și să nu uităm că Hilger a șters-o cu două milioane de dolari din Kwai Chung.

— Asta nu sunt sigur că poate fi o dovadă. El ar putea face la fel de bine parte din aparatul de stat, dar să fie necinstit.

— La asta voiam să ajung. Eu cred că Hilger *face parte* din Agenție, dar că acum a acționat pe cont propriu.

M-am încruntat gânditor.

— Ar fi o posibilitate foarte interesantă.

— Bineînțeles că-i interesantă. Dacă am dreptate și dacă știrea răsuflă, Agenția îl va repudia

probabil pe Hilger ca pe oaia rătăcită care este. Am mai văzut întâmplându-se asta.

— Față de așa ceva ar fi vulnerabil, este adevărat.

— Deci ești de acord cu spusele mele?

— Da.

— Crezi c-ar trebui să mergem în Hong Kong?

M-am uitat la Dox.

— Cred că ar trebui să plecăm chiar mâine dimineață. Oricum atmosfera este cam încinsă în Bangkok după Brown Sugar.

Am intrat pe câteva site-uri și am găsit o cursă Thai Air care pleca la 8 dimineața. Mi-am privit ceasul – asta însemna peste nici șapte ore. Perfect! Doream să părăsim țara înainte ca Hilger să fi aflat ce se petrecuse cu Winters, sau cel puțin înainte de-a avea ocazia să reacționeze. Am rezervat un loc pentru mine, apoi unul pentru Dox la o cursă Cathay Pacific care pleca la 8:25. Era mai sigur pentru noi să călătorim separat. Pentru a fi de două ori mai sigur, am utilizat una dintre identitățile false de rezervă sub care călătoream, pentru eventualitatea în care Hilger se gândise să pună un filtru vamal pe numele noastre. Am rezervat apoi camere pentru amândoi în două hoteluri mari și anonime – InterContinental pe Kowloon, pentru Dox; Shangri-La pe insula Hong Kong, pentru mine.

— Mă bucur să văd că locuim și noi în lux, a zis Dox când am făcut rezervările.

— Clubul China este doar pentru membri. Avem nevoie de hoteluri care-și pot băga oaspeții acolo.

— Hei, să știi că nu mă plâng!

— Va trebui de asemenea să ne cumpărăm haine adecvate. Clubul este protocolar. În mallul din InterContinental ar trebui să existe magazine care să-ți poată și aranja pe loc un costum. Dacă nu, cere o recomandare la recepție.

Dox a rânjit în felul lui specific.

— Îmi place în Hong Kong. Este locul cel mai rapid de pe suprafața Pământului.

— Spune-i croitorului că vrei un costum negru, conservator, și lasă-l pe el să facă restul. El să-ți aleagă și cravata.

— Adică, ce, nenică, nu te-ncrezi în stilul meu vestimentar?

Am decis că era mai bine să nu răspund. Am terminat treaba la computer, apoi am șters din nou istoricul browserului.

— M-am gândit la o chestie, a zis Dox. Dacă Winters trebuie să apară la cina din Clubul China și n-o va face, Hilger va fi îngrijorat. Sau poate că Winters trebuia să ia legătura cu el anterior, iar dacă n-o va face, Hilger și-ar putea schimba planurile. Dacă nu asta ți-a fost grija anterioară, de ce ai fi încercat să nu pară că a murit interogat?

Am încuviințat din cap.

— Va trebui să ținem seama de asta. Este totuși încurajator faptul că locul pentru întâlnire fusese deja decis. Ar fi fost mai sigur pentru Hilger să-i fi anunțat pe participanți doar orașul, după care să aștepte până în ultima clipă și abia atunci să precizeze locul exact. Bănuiala mea este că nu-i chiar așa ușor de ajuns la VBM, oricine ar fi el. Sau că există alte limitări privind capacitatea lor de a comunica în timp real. Și trebuie să înțelegi că întâlnirea asta este asociată cu evenimentele din Manila. Ei au fost deja afectați acolo. Mă îndoiesc că ar fi dispuși să anuleze altă întâlnire doar pentru că cineva n-a sosit sau pentru că n-a confirmat în prealabil. Poate că mă înșel, iar atunci o vom afla, dar am impresia că cina se va ține oricum.

Dox s-a lăsat pe spate în scaun.

— Sunt de acord cu asta. Care-i planul general?

Am început să-mi imaginez lucruri, gândindu-mă ce altceva vom avea nevoie și cum le vom obține.

— Manny și Hilger, am spus. Îi vom elimina pe amândoi. Manny respectă contractul israelian și

vom fi plătiți pentru el. Cât despre Hilger, fie că nu este deloc din CIA, fie că este și că acționează pe cont propriu, dar oricum va fi repudiat post-mortem. Moment în care israelienii vor înțelege că nu au de fapt o problemă cu Agenția. În felul ăsta scăpăm de toți care ne stau în cârcă.

— Chiar dacă guvernul îl va repudia pe Hilger, cineva poate fi interesat să-l răzbune. Se mai cunosc cazuri.

Am ridicat din umeri.

— Sunt dispus să-mi asum riscul respectiv. Indiferent de situație, dinspre Hilger vine presiunea directă în clipa asta, ba chiar într-o măsură mai mare decât dinspre israelieni. Nu văd o modalitate mai bună de a destinde presiunea aceea decât prin eliminarea sursei ei.

— Mi se pare rezonabil.

O parte din mine se întreba cum de ajunsesem în punctul în care să pară într-adevăr rezonabilă propunerea calmă a uciderii a doi bărbați, dintre care unul putea fi agent CIA. Trebuia să examinez mai cu atenție asta când urma să am puțin timp liber.

— Și, am spus, deoarece, din câte îmi dau seama, motivul pentru care ei doreau cauze relativ „naturale” pentru Manny a fost în primul rând percepția greșită că el era o sursă pentru CIA, nu mai trebuie să fim exagerat de restricționați în privința metodelor pe care să le utilizăm.

Dox a aprobat din cap.

— Asta mă face să mă simt mai bine. Acolo unde am crescut eu, gentlemenii se împușcă pur și simplu unii pe alții. Pentru mine este mult mai confortabil.

Pentru a doua oară în tot atâtea minute, mi-am dat seama că în lume existau persoane care ar fi putut găsi bizar genul acesta de conversație, ba care ar fi putut chiar s-o dezaprobe. M-am întrebat de unde provenea perspectiva aceasta nouă. În

mod clar trebuia să o examinez cu mai multă atenție pe viitor.

— Problema, am rostit, este că nu cred că vom avea arme asupra noastră.

Chipul lui Dox s-a posomorât.

— Fără arme?

Am clătinat din cap.

— Cred că nici Kanezaki nu ne-ar putea face rost așa rapid de ceea ce ne trebuie. Și oricum nu cred că ar fi înțelept să le cerem. Sursa mea din Japonia ne-ar putea ajuta doar dacă am fi în Tokio. Pentru Hong Kong… în niciun caz, ținând seama de restricționările de natură temporală.

— Ce rahat! Începusem deja să mă visez pe un acoperiș cu temuta M-40A3 dotată cu obiectiv nocturn AN/PVS-10. Ar fi fost mult mai civilizat.

— Fie asta, fie aș fi putut năvăli cu un revolver calibrul 45 în salonul lor privat în timp ce se delectau cu rața à la Peking. Dar poate că…

Dox m-a privit.

— Partenere, îmi dau seama imediat când te gândești la ceva diabolic.

I-am zâmbit.

— Mă gândeam la Hilger. Anul trecut era înarmat la Kwai Chung.

— Înarmat și periculos, a încuviințat el din cap. Băiatul ăla era o adevărată mașină de ucis. Avea arma principală într-un toc la șold sau poate chiar la brâu, dacă-mi amintesc bine, iar la gleznă purta una de rezervă.

— Crezi că atunci a fost o excepție?

— Nici vorbă, ce dracu'! Pentru unul ca el, arma i-o necesitate. Fără ea, s-ar simți în pielea goală.

— Și chiar dacă n-ar fi o necesitate, știm că este înarmat când operează.

— Ca de exemplu mâine seară?

— De exemplu…

Dox și-a mângâiat bărbia și a rânjit.

— S-ar putea să fie înarmat și Manny. În locul lui, eu aș purta armă după cele pățite în Manila.

— Exact la asta mă gândeam și eu.

— Frumos din partea lor să aducă armele pentru noi.

Am aprobat încetișor.

— Tot ce va trebui să facem este să-l surprindem pe unul dintre ei, singur, din spate. Cum ar fi într-o toaletă.

Dox și-a dres vocea.

— Nu-ți faci griji că… eu știu, când o să-l vezi pe Manny… așa cum s-a-ntâmplat ultima dată…

Am clătinat din cap și am simțit cum ceva în mine s-a mișcat ca un bloc de granit înghețat.

— Nu, am răspuns, nu-mi fac absolut nicio grijă.

Partea a III-a

Capitolul 17

Deoarece era posibil ca Winters și ceilalți să fi urmărit telefonul mobil al lui Dox mai devreme în cursul zilei, Grand Hyatt nu mai era un loc sigur. Am avut foarte multă grijă când ne-am întors și am stat doar strictul necesar pentru a ne recupera echipamentele. După aceea am mers la Sukhumvit, utilizând pe drum măsuri de contrafilaj corespunzătoare și ne-am cazat la Westin. Dox, stingherit de felul cum Winters fusese cât pe aici să pună mâna pe noi, n-a comentat absolut nimic.

Am făcut duș și m-am bărbierit, apoi am făcut o baie usturător de fierbinte în cadă, ceea ce, de obicei, mă ajută să dorm. Continuam să fiu însă surescitat după evenimentele de la Brown Sugar. Trebuia să plec spre aeroport la ora 6 și dacă nu mă odihneam puțin până atunci, următoarea șansă în privința respectivă avea să fie doar în avion.

Mi-am tras un scaun în fața ferestrei și am stat pe întuneric, privind Sukhumvit Road și masa urbană dinapoia sa. Panorama nu era grozavă – Westin nu-i destul de înalt, iar orașul în sine este prea congestionat. Pentru o clipă mi-am dorit în mod absurd să fiu înapoi în apartamentul meu din Sengoku, partea liniștită din Tokio unde locuisem până când CIA și Yamaoto izbutiseră să ajungă la mine. La momentul acela nu-mi dădusem seama cât de sigur mă simțeam acolo, cât de tihnit. Mi se părea că de atunci trecuse foarte mult și se întâmplaseră foarte multe. Nu mă jelisem niciodată că fusesem silit să plec. Mai precis, n-o făcusem până acum. Iar acum nu-mi puteam îngădui să mă las distras.

M-am gândit la planul pe care-l pusesem la punct cu Dox. Părea solid… până la un punct. M-

am întrebat apoi de ce soluțiile la care ajungeam implicau întotdeauna violența?

Violență, *pe naiba. Vorbești despre omoruri.*

Am rânjit sardonic. Când nu dispui decât de un ciocan, toate din jur încep să semene cu niște cuie.

Poate că trăsăturile mele înnăscute erau pur și simplu oribil de nedezvoltate. Sau deformate. Poate că existau alte căi, mai bune, căi pe care nu le puteam vedea din cauza obiceiului acela al meu, vechi și nefericit.

Mda, poate. Însă, pentru moment, sentimentul pe care-l încercam acum, stând pe întuneric într-o cameră de hotel și rederulând cerințele operațiunii din ziua următoare, era atât de familiar, încât părea să poarte cu el povara oprimantă a sorții.

Omorâsem încă de la șaptesprezece ani – pe vietnamezul acela de lângă râul Xe Kong. Pentru o vreme, ținusem evidența celor uciși, însă cu foarte mult timp în urmă le pierdusem complet numărul, ceva ce o oripilase pe Midori, pe bună dreptate, presupun, când mă întrebase despre asta. Era oare într-adevăr posibil ca doar circumstanțele să mă fi împins spre omoruri la o vârstă așa fragedă și să mă fi menținut atâta timp în activitatea aceea, sau era altceva legat de ființa mea, ceva intrinsec?

Foarte mulți păreau să accepte că eram un ucigaș. Tatsu… Dox… Psihologii din armată… Carlos Hathcock, legendarul lunetist pe care-l cunoscusem în Vietnam…

De ce te împotrivești? m-am întrebat. *Acceptă pur și simplu evidența.*

Mi-am amintit ceva din copilărie, când fusesem dus de mama la biserică. Cred că era Evanghelia după Matei, în care Iisus spunea:

Întoarce sabia ta la locul ei, *că toți cei ce scot sabia*, *de sabie vor pieri.*

Am reflectat la asta pentru o clipă. Apoi:

Rahat! *Lui Dumnezeu nu-i pasă*! *Așa cum a zis Dox*; *dacă i-ar fi păsat*, *ar fi făcut ceva până acum.*

Dar dacă el a făcut ceva într-adevăr, oare aș ști măcar ce a fost? Am fost cumva atent?

Păi, da, aș fi știut, dacă el m-ar fi trăsnit, sau așa ceva. Pentru că eu așa aș fi procedat.

Poate că asta era chiar și ideea. Eu așteptasem – ba, la naiba, chiar pretinsesem – ca Dumnezeu să mă trăsnească pentru isprăvile mele și-n felul acela să-mi dovedească existența lui, dar dacă Dumnezeu nu se ocupa, de fapt, de trăsniri? Dacă trăsnirile erau opera oamenilor, iar Dumnezeu prefera să comunice în moduri mai subtile, moduri despre care unii ca mine optau să pretindă că de fapt nu există?

M-am aplecat înainte, cu coatele pe genunchi, și mi-am privit mâinile de parcă ele mi-ar fi putut oferi vreun răspuns. Îmi doream să mă pot simți istovit. Îmi doream tare mult să dorm pur și simplu.

M-am gândit la *Go Rin No Sho* de Musashi, *Cartea celor cinci cercuri*[7], pe care o citisem de multe ori. În relatările a peste șaizeci de dueluri cu sabia și a șase-șapte bătălii pe scară mare la care a participat, Musashi nu a exprimat niciodată îndoieli despre moralitatea acțiunilor sale. Pentru el părea să fie de la sine înțeles că oamenii se luptă, ucid și mor și mă îndoiam că el ar fi reflectat la toate acestea mai mult decât la faptul că oamenii respiră, mănâncă, fac dragoste și dorm. Unele erau la fel de firești și imutabile, ca și celelalte. Conta doar competența personală.

Cumva Musashi găsise o cale prin care să lase sabia din mână după ce îmbătrânise. Când s-a apropiat de șaizeci de ani, a petrecut majoritatea timpului predând, pictând, meditând, practicând arta ceaiului și scriind poezii. Și, desigur, scriind cartea lui profundă. În cele din urmă a reușit chiar să moară în propriul lui pat. Ideea respectivă nu mi se părea deloc neatrăgătoare. Atât doar că nu știam cum aveam să ajung acolo dacă nu găseam o cale de ieșire din activitatea mea curentă.

Oare cum procedează oamenii, m-am întrebat, când își estimează viața pe care au dus-o? De unde rezultă satisfacția lor, sentimentul împlinirii în viață? Stând singur în odaia întunecată am încercat să găsesc o cale prin care să-mi sintetizez experiența, să-mi justific caracterul. Dar n-am putut găsi decât:

Ești un ucigaș.

Mi-am lăsat capul în palme. Nu mă puteam gândi la nimic altceva. Uciderea era singurul lucru la care fusesem cu adevărat priceput vreodată. Uciderea și, bănuiesc, supraviețuirea.

Dar poate că… poate că scăpam din vedere esențialul. Poate că natura mea era imutabilă, însă cauzele care vor fi servite de această natură urmau să fie decise de mine. Și atunci mi-am amintit visul pe care-l avusesem, cel despre cele două săbii *katana.* Acela era înțelesul visului.

Indiferent de felurile în care poate fi utilizată, o sabie este în esență un instrument pentru ucidere. Sigur că da, o poți folosi pentru a deschide plicuri sau ca bară de poartă la fotbal, totuși nu pentru așa ceva a fost ea concepută. Nu asta tânjește sabia, în adâncul sufletului ei, să facă. Însă nu natura ei inerentă face o sabie să fie bună sau rea, ci moralitatea îi este mai degrabă determinată de felul cum este utilizată. Există *katsujinken,* sabia care dă viață, sau arma justiției; și *setsuninto*, sabia care ia viață, sau arma oprimării. În vis, niște creaturi necunoscute și nevăzute aproape că-mi veniseră de hac din cauza incapacității mele de a decide. Nu-mi puteam îngădui să continui să greșesc în felul acela în viață.

Puteam eu deveni o *katsujinken*? Acesta să fi fost răspunsul? Uciderea lui Belghazi în Hong Kong cu un an în urmă împiedicase vânzarea rachetelor cu focoase nucleare unor grupări care doreau să le detoneze în orașe. Oare intervenția mea acolo nu salvase nenumărate vieți? Și nu s-ar

fi putut ca asta să fi… compensat celelalte fapte pe care le comisesem?

Ideea era simultan atrăgătoare și înspăimântătoare: atrăgătoare pentru că insinua posibilitatea mântuirii, și înspăimântătoare pentru că recunoștea de asemenea certitudinea că, într-un fel sau altul, voi fi în cele din urmă judecat.

Am chicotit fără voioșie. *Katsujinken* și mântuirea… Urma să continui să încerc să reconciliez Occidentul și Orientul până ce tentativa aceea avea să mă ucidă finalmente.

M-am gândit la Manny. El era ca Belghazi, nu? De pe urma morții lui aveau să rezulte multe lucruri bune.

Iar băiețașul său avea să rămână abandonat în durere mulți ani după aceea.

M-am gândit la modul delicat în care Dox mă întrebase dacă mă temeam că s-ar putea să încremenesc din nou și la faptul că mă crezuse pe cuvânt, imediat, când îi spusesem că nu trebuia să-și facă griji.

Pe neașteptate senzația de încremenire, de împotmolire într-un purgatoriu fără nume între puncte de vedere diferite despre lume, a început să pară posibilitatea cea mai rea. Acesta era momentul cel mai nepotrivit pentru a filosofa, pentru a fi bântuit de îndoieli. Nu-mi păsa care era prețul. Nu-mi păsa dacă era corect sau nu. Eu aveam să termin ceea ce începusem.

Am simțit cum familiarii pereți de etanșare mintali glisau închizându-se, izolându-mi emoțiile, pentru a mă focaliza exclusiv asupra faptelor esențiale ce trebuiau făcute și asupra felului cum trebuia să procedez. O parte insensibilă, deconectată, a mea răsucea întrerupătoare și acționa comutatoare, pentru a se asigura că totul se va întâmpla așa cum trebuia. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, partea aceea mă slujise excelent de nenumărate ori de-a lungul vieții. Nu știu dacă o au și alții, însă face parte din nucleul meu, din ceea

ce sunt și cine sunt. De data asta însă, când pereții de etanșare și-au ocupat locurile, partea din mine care era închisă înapoia lor s-a întrebat dacă nu era un alt păcat. Să fii atât de aproape de o epifanie dificilă, dar să-i întorci spatele în mod deliberat…

M-am lăsat pe spate în scaun și i-am îngăduit privirii să defocalizeze. Am început să mă gândesc cum puteam noi să facem lucrurile așa cum trebuiau făcute.

Mai fusesem o dată în Clubul China și-i cunoșteam planul interior. Ocupa ultimele trei etaje ale fostei clădiri Bank of China din Central. Ascensoarele se opreau la etajul treisprezece și următoarele două niveluri erau accesibile doar prin intermediul scărilor interioare.

Trebuia să ajung mai devreme și să găsesc un pretext pentru a intra. De pildă că venisem în recunoaștere prealabilă pentru un titan al corporațiilor japoneze, să verific interiorul pentru ca șeful să decidă dacă merita să arunce un purcoi de yeni pentru calitatea de membru. Pretextul era bun. Îl mai utilizasem în trecut și de obicei stârnise dorința profundă a gazdelor de a-mi arăta toate detaliile și de a răspunde întrebărilor mele inocente.

Problema era că acum Manny îmi cunoștea fața. Puteam ameliora cumva situația printr-o deghizare superficială, pe care bănuiam că va trebui s-o folosesc oricum din cauza probabilității ridicate a existenței videocamerelor de securitate pe perimetrul clădirii și poate la interior. Sunt de asemenea priceput să mă pierd pur și simplu în fundal atunci când este nevoie. Dar Hilger, despre care simțeam că era o țintă mult mai greu de atins decât Manny, mi-ar fi știut de asemenea fața, ca și pe a lui Dox. CIA avea fotografiile noastre, așa cum aflasem cu un an în urmă în timpul operațiunii Belghazi, iar Hilger le-ar fi studiat cu atenție, așa cum aș fi procedat și eu. Intrarea în clădire n-ar fi fost prea dificilă, dar după ce

ajungeam înăuntru capacitatea noastră de deplasare putea fi limitată.

M-am gândit mai departe. Puteam să ajung acolo mai devreme și probabil să găsesc un loc unde să mă ascund. O baie, o debara, oriunde. Dox ar fi venit ulterior. Poate că izbuteam să folosim videocamere miniaturale, ca în Peninsula din Manila, iar Dox le-ar fi monitorizat și m-ar fi anunțat prin intermediul echipamentului de comunicații când era momentul să mă pun în mișcare. Dar unde l-am fi putut poziționa pe el astfel ca să nu fie observat? Mi l-am imaginat stând singur în celebrul Long March Bar din Clubul China, un loc menit pentru impresionarea clientelei. Oricine ar fi stat singur acolo mai mult de câteva minute ar fi sărit în ochi. Nu, nu era o soluție bună.

Desigur, dacă el n-ar fi fost singur, șansele noastre ar fi crescut. Dacă ar fi fost însoțit, să zicem, de o atractivă directoare europeană.

Mi l-am imaginat pe Dox într-un costum conservator aranjat pe măsura lui, vizavi de Delilah, probabil într-un costum cu pantalon șic, de bun gust. Dox putea fi un corporatist expatriat local; Delilah ar fi fost isteața directoare de promovare europeană care încerca să semneze un contract cu el. Acesta era genul de întâlniri de afaceri care se derulează în fiecare seară în Clubul China. Ei doi ar fi părut absolut firești.

Ce dracu', oricum nu puteam să dorm. M-am sculat, am aprins o veioză și i-am telefonat lui Delilah de pe unul dintre telefoanele cu cartelă pe care le cumpărasem anterior din Bangkok. Mi-a răspuns după primul țârâit.

— Hei, am spus, sper că nu te-am trezit.

— Nu, sunt încă dată peste cap de schimbarea fusului orar.

— Poți să vorbești?

— Nicio problemă. Sunt la mine în cameră.

M-am gândit s-o întreb din nou dacă nu voia să ne întâlnim. Era păcat să nu profităm de ocazia că ne găseam în același oraș. Ce dracu', din câte știam era posibil să ne aflăm în același hotel, ba poate chiar în camere vecine.

Bănuiam că ea avea totuși dreptate. Ar fi fost o prostie să ne întâlnim acum, când Gil o supraveghea. Era posibil ca Delilah să nu beneficieze decât de o singură șansă de a scăpa de sub ochii lui și doream ca șansa aceea să fie Clubul China. De asemenea, o parte din mine, poate nu chiar cea mai matură, detesta ideea de a fi refuzat pentru a treia oară, chiar dacă refuzurile avuseseră motive întemeiate și deloc personale.

— Cred că am o oportunitate să terminăm toată chestia mâine, am rostit. Mai exact, să termin ceea ce am început.

La celălalt capăt s-a lăsat tăcere. Apoi ea a spus:

— Bine.

— Dar mi-ar putea fi de folos ajutorul tău. Dacă asta-i o problemă, o să te-nțeleg. Nu-i treaba ta.

Delilah a chicotit încetișor.

— Ce grozav ar fi să fie adevărat!

— Bine. Dacă vrei să ajuți la curățenia finală, poți să vii mâine în Hong Kong?

Altă tăcere.

— I-am spus deja lui Gil că voi rămâne în Bangkok câteva zile, pentru eventualitatea în care m-ai contacta. Nu știu cum să-i explic imboldul meu brusc pentru călătorii.

Am căzut pe gânduri.

— Spune-i că te-am contactat. Că mi-am cerut scuze că te sâcâi și că te-am întrebat dacă ai putea să mi te alături în Hong Kong.

— Dacă o să-i spun asta, va veni și el acolo, exact cum a venit în Bangkok. Ca să fie mai aproape de locul unde ieși tu la suprafață. În plus, acum este suspicios față de mine. Va dori să stea în apropiere.

— Perfect, dar poți gestiona situația asta, da?

Am putut-o simți cântărind aspectele pro și contra.

— Probabil că da, a spus după aceea.

— Poți să iei un avion mâine la prima oră?

— Bineînțeles.

— În regulă atunci. Fă-o. După ce ajungi în Hong Kong, intră pe site-ul protejat. Sau poate c-o să-ți telefonez din nou.

Delilah a tăcut câteva clipe și eu am gândit: *Să ne întâlnim în noaptea asta. Ajunge să spui un cuvânt.*

N-a făcut-o însă. A zis:

— Bine, o să vin.

I-am mulțumit și am închis.

Am dezactivat telefonul, am stins veioza și m-am așezat iarăși pe scaunul de la fereastră. Mi-am strâns picioarele sub mine și am privit luminile orașului până ce, una câte una, aproape imperceptibil, au început să se stingă.

M-am gândit la Delilah, care era atât de aproape și totuși atât de departe.

Speram să pot avea încredere în ea. Bănuiam că-mi trebuia încrederea în ea. Însă nu asta mă îngrijora.

Mă îngrijora cât de mult doream să am încredere în Delilah.

Capitolul 18

Hilger termină în cele din urmă activitatea financiară a zilei; unele dintre aspectele ei constituiau acoperirea lui în Hong Kong, iar altele aveau de-a face cu activitatea lui reală, cu misiunea lui reală. Din cauza celor petrecute în ultima vreme, nu fusese ușor să controleze toate detaliile.

Se ridică de la birou, se întinse, apoi se uită la ceas. Rahat, era 2 noaptea! Trebuia să se ducă acasă și să se odihnească. Mâine îl aștepta o zi importantă.

Telefonul sună. Se așeză din nou. Afișajul telefonului indica un număr ascuns, ceea ce, speră el, însemna că era Winters care-i dădea vești bune. Chiar se întrebase de ce durase așa mult.

Era însă Demeere, un belgian înalt și blond din rețeaua lui, care pornise spre Thailanda pentru a-l ajuta pe Winters să-l interogheze pe Rain. Înainte ca Hilger să fi avut timp să se gândească de ce-l sunase Demeere, și nu Winters care era șeful echipei, belgianul rosti:

— Vești proaste.

— Ascult, zise Hilger cu glas calm.

— Winters și thailandezii au încercat să-l răpească pe Rain lângă un club din Pathumwan. Winters și doi thailandezi au fost omorâți.

Pentru prima dată, Hilger își pierdu parțial calmul.

— Rahat! zise el. Încercă să se gândească la altceva ce să spună, dar zise doar: Rahat!

Winters era un profesionist și Hilger presupusese că va evita orice riscuri inutile. În cazul cel mai rău se așteptase să nu-l poată găsi pe Rain, sau ca Rain să-i scape când încerca să-l răpească. Nu se așteptase la victime. În niciun caz la moartea lui Winters.

— Ce-i cu Dox? întrebă el, regăsindu-și concentrarea.

— Și el a scăpat. Pe mine m-au informat doi thailandezi.

— Ei reprezintă o sursă de pericol în momentul ăsta?

— Nu. Ei nu cunosc destule ca să conteze.

Hilger căzu pe gânduri, apoi întrebă:

— Cum s-a întâmplat?

— Se pare că Rain și-a dat seama ce se intenționa și a reacționat înainte ca ei să-și fi ocupat pozițiile.

Dacă Rain izbutise să-i ghicească intențiile lui Winters, însemna că era aproape supranatural. Fie asta, fie thailandezii comiseseră o eroare. Nu te

puteai aștepta ca ei să se ridice la înălțimea unei astfel de acțiuni. La urma urmelor, erau niște simple gorile locale. Mercenari. Întrucât Calver și Gibbons muriseră în timpul porcăriei din Manila, Hilger nu avusese timp să formeze o echipă profesionistă, completă.

— Cum a murit Winters? întrebă el.

— Rain avea un cuțit.

Hilger se încruntă. Toate prostiile alea despre *kali*… Winters era expert în cuțite.

— L-a ucis pe Winters într-o luptă cu cuțitele? întrebă, gândindu-se că ceva nu era în regulă.

— Se pare că Dox l-a luat prin surprindere și l-a doborât cu un scaun.

Așa, *da*, *poate.*

— Și apoi?

— Thailandezii au spus că Rain și Dox au sărit pe el și au început să-l înjunghie. Ei nu mai puteau face nimic, așa că au șters-o.

Hilger era convins că o șterseseră, într-adevăr. Se întrebă numai când anume o făcuseră în cursul evenimentelor.

— Ai putut confirma ceva din toate astea? întrebă el.

— Da. Am o sursă în ambasadă, care a luat legătura cu poliția thailandeză. Winters avea coastele rupte și a fost ucis de o rană de cuțit în piept. Pe brațe prezenta tăieturi ce dovedeau că încercase să se apere.

Chiar și copleșit de furie și tristețe față de soarta lui Winters, Hilger se simți ușurat că murise în luptă. Insul cunoștea o mulțime de lucruri și ar fi fost o problemă dacă Rain și Dox ar fi izbutit să-l interogheze. Desigur, Winters nu era un papă-lapte – ar fi fost necesară o muncă serioasă pentru a-l determina să spună vreo informație pe care dorea s-o țină ascunsă –, dar în felul acesta Hilger nu mai trebuia să țină seama și de posibilitatea unor îndoieli.

— Poliția ce-a declarat? întrebă el.

— Că a fost vorba despre o tranzacție de droguri care s-a terminat prost. Winters era „curat”. În privința asta nu sunt probleme.

La naiba, Winters fusese un tip capabil. Meticulos. Pierderea lui însemna o lovitură reală.

Hilger se gândi că trebuia s-o sune pe sora bărbatului, Elizabeth Shannon. Winters nu fusese însurat, iar sora aceea era unica lui rudă. Hilger îi făcuse curte pentru o vreme, după război. Acum era măritată și avea familie, dar ei doi rămăseseră prieteni. La naiba, nu-i făcea deloc plăcere convorbirea aceea. Îl urî pe Rain, pentru că din cauza lui trebuia s-o sune acum pe Elizabeth.

— Ce facem în continuare? întrebă Demeere.

Pentru o clipă Hilger se gândi să-i ceară să vină în Hong Kong pentru întâlnirea cu VBM, dar apoi se răzgândi. Ar fi fost util să-l aibă pentru a-l înlocui pe Winters, însă aprecia că era mai important să țină pe cineva pe urmele lui Rain și Dox. Îi voia morți pe amândoi.

— Încearcă să-i găsești pe Rain și Dox, zise el în cele din urmă. Fii discret, totuși nu te-aș sfătui să încerci iarăși să-i capturezi. Am pierdut deja prea mulți oameni și oricum nu văd cum am putea s-o facem fără o echipă întreagă. Dacă-i poți găsi și ai oportunitatea, lichidează-i fără să clipești.

— Perfect pentru mine, încuviință Demeere. Te țin la curent.

Hilger închise telefonul. Iisuse, operațiunea amenința să se dezintegreze. Trebuia neapărat să găsească un mod prin care s-o deruleze până la capăt. Avusese nevoie de doi ani ca să stabilească întâlnirea aceasta cu VBM și nu era vorba doar despre timpul investit, ci și despre faptele pe care fusese silit să le comită pentru ca totul să fie posibil. Faptele acelea aveau să-l urmărească de-a pururi și dacă exista cu adevărat Dumnezeu, Hilger știa că într-o bună zi va fi nevoit să dea niște explicații.

Puse coatele pe birou, închise ochii și-și rezemă fruntea de vârful degetelor. Mda, de-a lungul drumului trebuise să ia unele decizii dure, dintre cele la care nimeni n-ar trebui să fie silit. Uciderea bărbatului din Amman, un american cu familie, nu fusese ușoară. Și faptul că tăinuise informații despre care știuse că pot salva vieți în Bali, în Jakarta și în alte locuri… pe scurt, trebuia să se împace cu toate.

Din operațiune rezultau însă multe lucruri bune și el trebuia să se concentreze asupra lor. Trebuia să cunoști tabloul general. Oare britanicii greșiseră când nu evacuaseră Coventry după ce aflaseră că naziștii îl vor bombarda? Dacă orașul ar fi fost evacuat, naziștii ar fi înțeles că codul lor Enigma fusese descifrat și întregul efort de război al Aliaților ar fi eșuat. Cetățenii din Coventry trebuiau sacrificați pentru ca alții să supraviețuiască. Nu suna deloc frumos când o spuneai, dar așa se întâmplase. Deosebirea era că în prezent politicienii nu aveau curajul să ia astfel de decizii. De aceea munca realmente dură fusese lăsată în seama unora ca el.

În mod interesant, gândi Hilger, democrația n-ar fi putut supraviețui dacă ar fi încercat să adere de sus până jos la propriile ei idealuri. Ea funcționa grație oamenilor ca el, care acționau în culise, pe cont propriu, făcând ceea ce nimeni nu putea nici măcar înfrunta, salvând-o de la cunoașterea propriei ei ipocrizii inerente, datorită căreia putea dormi noaptea nestingherită.

Printr-o ironie a sorții, Rain putea înțelege toate astea. Japonezii aveau chiar și un termen pentru așa ceva. *Honne* și *tatemae* – „adevărul real”, respectiv „fațada de societate”. Englezei i-ar fi prins bine câțiva termeni similari. Absența lor din lexiconul Statelor Unite era relevantă: americanii nu numai că nu puteau aprecia necesitatea, ci nici măcar nu puteau pricepe conceptul.

Rain… Hilger își imagină cât de bine se va simți când i se va confirma moartea lui. Se simți chiar surprins de intensitatea acelui sentiment. În mod obișnuit, asemenea acțiuni nu-l afectau personal, totuși muriseră trei oameni buni și acum el trebuia s-o sune pe Elizabeth Shannon… ca să nu mai amintească de presiunea la care era supusă operațiunea lui.

Da, dorea să-l știe mort, așa era. Și pe Dox, de asemenea. Se întrebă dacă nu cumva putea avea norocul să se ocupe personal de ambii.

Capitolul 19

A doua zi dimineață, călătoria spre Hong Kong a fost lipsită de evenimente. După noaptea în care nu mă odihnisem, am fost încântat că am putut dormi pe aproape toată durata zborului. Am sosit pe aeroportul Hong Kong International simțindu-mă relaxat și împrospătat, și am luat un taxi până la Shangri-La.

M-am prezentat la recepție, apoi am suit în cameră și l-am sunat pe Dox pe telefonul cu cartelă pe care-l avea. Se afla în taxi, în drum spre Kowloon.

— Ai grijă să te oprești mai întâi la punctul de retragere, i-am spus. N-are rost să fim amândoi acolo în același timp. După aceea mergi la hotel și fă rost de hainele necesare.

— Așa o să fac.

Punctul de retragere era o cafenea de lângă templul Man Mo, pe Hollywood Road. Când intri într-o operațiune sau știi că vei comite ceva ce autoritățile ar putea privi cu încruntare dacă ești prins, este înțelept să stabilești un punct de rezervă pe care să-l folosești dacă devine riscant să mai revii la hotel. Acolo lași unele lucruri necesare: în primul rând, bani, iar în al doilea rând, un pașaport

de rezervă și alte indicii ale unei identități diferite, dacă ești atât de norocos sau ai relații suficient de bune pentru a ști cum să obții astfel de articole. În general îți dorești un loc accesibil non-stop și care să ofere multe posibilități de ascunzători: dedesubtul unei tejghele sau al unui raft pentru cărți, spatele unui dulăpior pentru baie și așa mai departe. Indiferent dacă operațiunea merge bine sau prost, obiectele tale trebuie să aștepte acolo numai câteva ore. Dacă operațiunea merge foarte prost, atunci ai probleme mai grave decât faptul că cineva ți-a găsit din întâmplare banii pe care i-ai prins cu bandă adezivă, să zicem, înapoia unui vas de W.C. dintr-un local cu funcționare non-stop.

— După ce termini, am continuat eu, ne întâlnim la mezaninul lui Grand Hyatt, la ora 16. Este departe de recepție, așa că-i un loc privat, iar tu vei arăta de-al locului în hainele noi.

— Sună bine. Ai echipamentele?

— Și toate celelalte.

— Perfect, partenere, ne vedem atunci la ora 16.

Am dezactivat telefonul și am pornit spre galeria comercială din hotel, unde m-am tuns și m-am bărbierit. Am cerut ca părul să-mi fie dat cu gel și pieptănat peste cap – deloc aspectul meu obișnuit, fără a fi totuși o modificare radicală a înfățișării, însă începeam să cumulez mai multe schimbări mărunte. Am cumpărat apoi o pereche de ochelari cu rame dreptunghiulare din sârmă, altă modificare incrementală. În mallul Pacific Place adiacent hotelului, m-am oprit în Dunhill, de unde am cumpărat un costum din gabardină bleumarin la un rând, cu șliț dublu la spate, care a fost dotat în cincisprezece minute cu manșete late de patru centimetri, cămașă de bumbac alb model Sea Island și butoni plați din aur, pantofi maro-închis cu șiret și ciorapi bleumarin, curea maro-închis din piele de crocodil și servietă-diplomat maro-deschis. În Hong Kong nu era teribil de frig, dar poate fi îndeajuns de rece ca să justifice

achiziția unei perechi de mănuși din piele de căprioară maro-închis, pe care le-am pus în servietă. Înainte de a ieși din magazin m-am privit în oglindă și mi-a plăcut ce am văzut: un înstărit businessman japonez, cu experiență și gust cosmopolit, angajat în mod discret de interese industriale puternice care căutau un cap de pod în Hong Kong prin intermediul uneia dintre faimoasele sale instituții pentru derularea afacerilor: Clubul China. Cu nițel noroc, puteam chiar să păstrez hainele acestea după ce terminam operațiunea. Cu nițel noroc, nu aveau să aibă găuri făcute de gloanțe.

Am revenit la hotel și am pus în servietă echipamentele de comunicații și celelalte aparate. Am luat apoi un taxi până la punctul de retragere, unde am prins cu bandă adezivă un pașaport de rezervă și alte articole necesare înapoia dulăpiorului din toaleta pentru bărbați. De acolo am plecat pe jos, până am găsit o internet café, unde am verificat site-ul securizat. Nicio veste de la Kanezaki. Tatsu însă îmi trimisese niște noutăți interesante. Mesajul lui suna astfel:

Jim Hilger: *Consultant financiar în Hong Kong*, *pentru clienți bogați. Nu se pot confirma posibile afilieri CIA*, *deşi unele surse cred că la un moment dat a existat o conexiune. Informațiile cele mai recente îl consideră „murdar”. Suspectat de implicare pe piața neagră a armelor*; *a vândut inclusiv arme israeliene unor grupări separatiste din regiune. Suspectat că operează o organizație care se ocupă de asasinate*, *folosindu-se de foşti militari şi posibil foşti agenți de informații.*

Mitchell William Winters: *veteran al Primului Război din Golf Grupul 3 Forțe Speciale. Nu există alte informații.*

Abia aştept să ne reîntâlnim. Ai grijă!

Bun, cu cât aflam mai multe, cu atât se părea mai mult că eu și Dox avuseserăm dreptate. Hilger fie că avea propria lui organizație, fie că acționa

într-o asemenea măsură pe cont propriu, încât se putea spune că era independent.

Am căutat pe Google fraza *Doi americani împușcați erau agenți CIA*, pentru a porni pe urmele articolului citit ieri în *Washington Post.* De data asta căutarea mi-a oferit o mulțime de rezultate, deoarece și alte servicii începuseră să se ocupe de subiect. Am mers pe site-ul lui *Post*, fiindcă fusese primul care difuzase știrea. O postare nouă era intitulată *Americanii uciși în Manila asociați unui individ misterios.*

Post aflase legătura cu Gird Enterprises și o anunța acum. Reporterii investigaseră și se părea că adresa din actul de constituire a companiei era un apartament gol dintr-un parc de birouri din New Jersey. *Post* contactase firma de avocatură care întocmise actele; când aflase cine și de ce le telefona, avocatul care le răspunsese întrerupsese legătura. Interesant…

Am luat un taxi spre Grand Hyatt și i-am telefonat lui Delilah din holul recepției.

— Hei, a spus ea. Chiar mă-ntrebam când ai de gând să dai de veste.

— Scuze, am avut multe pregătiri de făcut. Cât de repede poți să ajungi în recepția din Grand Hyatt?

— În cincisprezece minute.

— Perfect. Ne vedem acolo.

Am închis.

Am suit scara din granit negru care se curba pe lângă perete, până la mezanin. Nivelul respectiv era deschis spre holul opulent al recepției de dedesubt și avea să asigure un loc excelent din care să mă asigur că Delilah nu era urmărită.

Dox încă nu sosise. Am stat și am privit recepția de sus, explicând femeii care s-a oferit să mă conducă la un fotoliu că preferam să stau în picioare în așteptarea cunoștințelor mele care urmau să apară dintr-o clipă în alta.

Delilah a sosit după cincisprezece minute, așa cum promisese. S-a uitat în jur prin holul recepției, apoi a ridicat ochii spre mezanin. Am încuviințat din cap când m-a zărit și am privit-o traversând recepția și pornind pe scara lungă și spiralată. N-a urmat-o nimeni. Dacă Gil o ținea sub observație, o făcea din depărtare. Deocamdată…

I-am întins mâna când s-a apropiat, ca o cunoștință de afaceri. Ne-am strâns mâinile, apoi am rămas umăr la umăr, privind în jos către recepție. Detectorul de microfoane al lui Harry tăcea în buzunarul meu.

— Dox va sosi în curând, i-am spus. Să vedem dacă nu i-a luat cineva urma.

— Bine.

De fapt doream să mai supraveghez puțin recepția ca să mă asigur că femeia venise singură. Ea știa desigur ce făceam, dar, ținând seama de circumstanțe, nu putea să obiecteze.

— Unde-i Gil? am întrebat-o.

— Aici. I-am spus că m-ai contactat și că ai vrut să ne-ntâlnim în Hong Kong. În clipa asta probabil că-i în camera lui de hotel și așteaptă să-l sun.

Mi-ar fi plăcut să-l fi atacat chiar eu. Nu obișnuiam să fug și să mă ascund. Sigur că da, existau și retrageri tactice, dar și atunci lași în urmă bombe-capcane. Sau descrii un ocol larg în jurul vânătorilor tăi, până îi vânezi tu însuți pe ei. Așa lucrez eu, așa procedez întotdeauna.

M-am mulțumit să spun însă doar:

— Vom încerca să terminăm asta înainte să devină prea impacientat.

Dox a apărut după zece minute. La naiba, nu-l văzusem niciodată așa: costum de culoarea cărbunelui, perfect croit, cămașă albă cu gulerul larg desfăcut și cravată albastră monocrom. Singurul detaliu deplasat era barbișonul – uitasem să-i menționez asta. Era prea bătător la ochi și oricum trebuia să-și schimbe aspectul cât mai mult posibil. Țăcălia trebuia să dispară.

Spre deosebire de Delilah, Dox a ridicat ochii înainte de a privi în jur. Pentru el, căutarea ascunzătorilor de lunetiști era un gest reflex și ne-a văzut imediat. A traversat holul și s-a îndreptat spre scară.

A venit spre noi și i-a strâns mâna lui Delilah.

— Mă bucur să te revăd, i-a spus.

Mi-am dat seama că formalismul latent pe care părea să i-l trezească Delilah avea să fie perfect pentru rolul pe care urma să-l joace. Dox, ale cărui talente actoricești mai trebuiau încă cizelate, după părerea mea, avea să se comporte în mod reflex ca un perfect gentleman, businessman și gazdă îndatoritoare, adică exact ce trebuia să fie azi.

Femeia i-a surâs cald și a zis:

— Și eu.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, dar au fost unele probleme cu aranjarea costumului. Pe aici nu sunt obișnuiți cu bărbații voinici.

— Arăți foarte bine, a comentat ea încuviințând apreciativ din cap.

Dox s-a înroșit pur și simplu la față. Într-o bună zi va trebui s-o întreb pe Delilah care era secretul ei.

— Mulțumesc, a spus el. Și tu arăți foarte bine.

Ea arăta într-adevăr superb. Purta costum-pantalon negru, cu jachetă la două rânduri mulată pe corp, scurtă până în talie cu nasturii jos pe piept. Dedesubt avea o bluză albă, scrobită, deschisă la gât. Pantalonii erau de asemenea mulați, cu o evazare foarte ușoară de la genunchi în jos. Purta balerini purpuriu-închis, mai puțin spectaculoși decât niște pantofi cu toc, dar net superiori pentru mers și fugă. Ansamblul era completat cu o pereche de cercei mici cu diamante și un lănțișor simplu din platină în jurul gâtului. Avea o servietă-diplomat și o poșetă plic. Părul blond îi era lăsat pe umeri și tapat – perfect ca să atragă privirile în Hong Kong și, poate, să le

îndepărteze de la Dox, pe care Hilger l-ar fi putut recunoaște.

Ne-am așezat și am comandat ceai. I-am pus la curent cu cele tocmai aflate de la „sursa mea din Japonia” și cu știrile din *Washington Post.* Toți am fost de acord că, deși informația lui Gil susținea contrariul, jurații deciseseră în privința lui Jim Hilger. Mai rămânea doar să ducem sentința la îndeplinire. În privința lui și a lui Manny.

Am petrecut o vreme, detaliind acțiunile. După ce mă cazasem, aranjasem o vizită la Clubul China pentru mai târziu în cursul după-amiezii, iar Dox și Delilah trebuiau să facă la fel. Rezervările n-ar fi trebuit să fie o problemă; totul era să ajungă acolo suficient de devreme ca să găsească locuri la una dintre măsuțele din bar. Urma să ținem legătura prin echipamentele de comunicații. Urma să folosim transmițătoarele video wireless pe care le utilizasem cu Dox în Manila, dar suplimentate acum cu semnal audio, iar combinația aceea ne-ar fi anunțat când soseau țintele din seara asta, unde erau poziționate și, cel mai important, când una dintre ele avea să se ridice de la masă pentru a da curs chemării naturii. Eram sigur că puteam găsi un loc în care să mă ascund în club; Dox și Delilah aveau să monitorizeze totul din bar și să mă informeze. În privința lui Manny și Hilger, urma să-mi folosesc mâinile pentru cel dintâi care prezenta o țintă oportună, după care să mă ocup imediat de celălalt. Cu puțin noroc, în momentul acela aveam să fiu înarmat. VBM, indiferent cine ar fi fost el, avea să fie eliminat numai dacă intervenea; în caz contrar, nu însemna nimic pentru mine.

Ca să folosesc termenii unei operațiuni militare de eliminare de la distanță, eu urma să fiu lunetistul propriu-zis, iar Dox și Delilah erau cercetașii. Diviziunea muncii nu-i întotdeauna necesară, dar este aproape întotdeauna utilă. Existența unui partener care să detecteze, să

evalueze și să monitorizeze ținta îi permite lunetistului să se focalizeze asupra unei singure sarcini: uciderea. În cazul acesta, pentru mine ar fi însemnat o distragere să fiu nevoit să încerc să apreciez dacă și când Hilger sau Manny se puteau deplasa spre poziția mea; să mă adaptez, dacă ei mergeau altundeva; să reacționez, dacă făceau ceva ce nu anticipasem. Dox și Delilah, care aveau să stea cu spatele la perete și să monitorizeze totul pe laptop ca doi businessmeni care discută o prezentare PowerPoint, aveau să asigure o protecție salutară față de orice neprevăzute. Și, de asemenea, forță de susținere dacă ceva nu mergea bine.

Mi-am privit ceasul. Era aproape ora 17. Timpul să plec.

— Ia servieta, am rostit și am așezat-o pe masă, apoi am scos discret articolele de care urma să am nevoie. În Hong Kong, toți oamenii de afaceri au așa ceva și trebuie să fii perfect credibil, înăuntru este laptopul, echipamentul de comunicații și celelalte.

— Și tu?

Mi-am împins ușor bazinul spre înainte și am început să-mi îndes în buzunarele din față obiectele pe care le scosesem din servietă.

— O să găsesc ceva pe drum. Ceva de mărimea potrivită pentru transmițătoarele audio-video wireless.

Dox a rânjit în stilul caracteristic.

— Înțeleg, da – cam ce poartă în ziua de azi asupra lor oamenii bine îmbrăcați.

L-am privit, am încercat să decid, apoi am rostit:

— Cred că va trebui să renunți la barbișon. Este prea bătător la ochi.

S-a uitat la mine de parcă îi sugerasem vasectomie.

— Fiule, port barbișonul ăsta de peste un deceniu.

— Exact asta voiam să spun. Dacă Hilger are fotografiile noastre – ceea ce este mai mult ca sigur –, barbișonul va fi pur și simplu brandul tău. Sigur că da, costumul de businessman și doamna frumoasă de lângă tine sunt foarte utile, dar ar fi și mai bine dacă ți-ar dispărea podoaba facială.

— I-adevărat că hainele astea sunt un accesoriu nou pentru mine, a comentat Dox, dar se știe că la răstimpuri sunt însoțit de doamne frumoase. Așa că partea respectivă nu mă camuflează deloc. Și-a frecat țăcălia. La dracu', mă simt ca Samson pe eșafod. S-a întors către Delilah. Și, de fapt, pe tine te cheamă Dalila.

Ea i-a zâmbit.

— Cred că ai arăta grozav fără barbișon.

— Serios?

Delilah a aprobat din cap.

— Ai osatura feței frumoasă. De ce să ți-o ascunzi?

Dox a rânjit și s-a întors către mine.

— Să-mi aducă cineva briciul! A revenit apoi la femeie: Știi, nu m-am considerat niciodată un tip interesat de căsătorie, dar dacă te plictisești vreodată de partenerul meu, aici de față, cred că mi-ar face plăcere să te cer de nevastă.

Ea a izbucnit în râs.

— Am zis ceva amuzant? a urmat Dox.

M-am ridicat în picioare.

— Trebuie să plec. Aș zice să vă duceți acolo peste vreo patruzeci și cinci de minute, înainte să se umple barul. Și înainte să apară Hilger și oamenii lui.

S-au ridicat și ei, după care ne-am strâns toți mâinile, jucându-ne rolurile până în ultima clipă. Am coborât la parter, am luat un taxi până la Mandarin Oriental, după care am traversat strada și am intrat într-un magazin pentru articole de voiaj. Aveau o mulțime de serviete tip business de calitate, dar în esență banale… însă și o servietă-diplomat Tanner Krolle de culoarea mahonului.

Scumpă, m-am gândit jucându-mă cu încuietorile care s-au deschis cu un clic liniștitor pe care-l auzi la ușa unui seif de bancă sau la portiera unui Rolls-Royce, *dar viața-i scurtă*…

Peste cinci minute, dădeam ocol fostei clădiri Bank of China, cu servieta în mână. Vechi de peste o jumătate de secol, blocul cu influențe Art Deco era antic potrivit standardelor din Hong Kong. Avea numai cincisprezece etaje, ceea ce însemna că era un pigmeu, iar din cauza sediului HSBC încorsetat în oțel, care se ridica impunător în dreapta sa, și a spectacolului de lumini controlat prin fibră optică, care simula o fântână arteziană, și a Cheung Kong Center, care se afla în spatele său, avea aerul unei structuri care beneficiase de o grațiere miraculoasă din partea locomotivelor progresului ce-i demolaseră contemporanii pentru a face loc giganților ce-l înconjurau acum. Un condamnat, încă demn, dar cu zilele numărate.

Am observat toate punctele de intrare și de ieșire, direcția traficului, prezența videocamerelor. Accesul oficial se făcea pe o singură ușă, aflată pe fațada vestică situată pe o străduță scurtă cu sens unic, care separa clădirea de vecinii ei uriași. Pe partea opusă a străzii, exact vizavi de intrarea în clădire, se găsea un container mare de gunoi, de capacitate industrială, care ar fi fost un loc bun pentru acoperire sau ascundere, dacă s-ar fi ivit nevoia. Patru ascensoare și două videocamere de securitate în centru. În dreapta, un paznic cu aspect plictisit înapoia unui pupitru. În stânga, o scară și o ieșire în caz de incendiu. În timp ce mă apropiam, un funcționar a apărut dinspre scară, iar când ușa de acces s-a închis în urma lui, am văzut că nu avea nici cheie, nici card magnetic. Asta însemna că ușile către scară erau accesibile din interior, cel puțin la parter. Era, desigur, de așteptat – nu poți să încui oamenii înăuntru dacă izbucnește un incendiu –, dar este bine să ai și confirmarea.

Am intrat în cabina unui lift, trecându-mi în același timp o palmă peste părul dat cu gel, astfel ca să-mi acopăr fața în timp ce priveam după alte videocamere. Mai era într-adevăr una, montată pe plafon. Am folosit încheietura degetului ca să apăs butonul și am rămas cu capul plecat tot timpul cât am suit. Mi-am reamintit cine eram și de ce mă aflam aici: mă numeam Watanabe și examinam Clubul China în numele unor interese industriale japoneze.

Am coborât la etajul treisprezece și am privit în jur. În stânga suia o scară spiralată din lemn; balustrada îi era susținută de ornamente din fier forjat în stil chinezesc. Pereții erau albi, iar podelele din lemn închis la culoare, care prezenta densitatea și ușoara neregularitate dobândită numai prin generații de folosință. Pe display-ul plat de lângă scară se derulau cote de acțiuni de la Hang Seng Index. Locul era liniștit și transmitea senzația de averi, vechi și recente; statut, dobândit și căutat; ambiție, abia camuflată înapoia conversațiilor politicoase și a zâmbetelor de la party-uri. Poate că Bank of China își mutase sediul în turnul triunghiular de sticlă neagră proiectat de I.M. Pei, la câteva cvartale spre sud-est, dar spectrele motivației și bogăției reprezentate de noul sediu continuau să fie în largul lor aici.

În același timp clubul avea și o doză de excentricitate. Zona comună era ticsită de fotolii și canapele masive, acoperite cu huse roz-Barbie, verde-limetă și bleu-deschis. Abajururile veiozelor de pe mesele din capătul îndepărtat aveau nuanțe la fel de strălucitoare, iar podelele grave din lemn dispăruseră sub covoare persane viu colorate. Părea ca și cum proprietarul gândise locul ca pe un omagiu adus ambițiilor titanice din Hong Kong și în același timp ca pe o ușoară ironizare a lor.

O chinezoaică drăguță în pantaloni negri și jachetă albă stil Mao a apărut dintr-o garderobă din dreapta mea.

— Vă pot ajuta? a întrebat ea.

Am încuviințat din cap și am răspuns cu accent puternic japonez.

— Mă numesc Watanabe.

Ca și cum asta ar fi explicat totul.

Ea a ridicat un clipboard și l-a privit.

— Ah, da, domnul Watanabe. Shangri-La ne-a anunțat că veți sosi în vizită. Doriți să vă prezint clubul?

— Da, am răspuns și am făcut o plecăciune scurtă. Foarte bine.

Femeia se numea May și era un ghid excelent, care mi-a răspuns în mod util la toate întrebările. Cum ar fi: Unde sunt saloanele private? La etajul cincisprezece. Aveți unele potrivite și pentru grupuri mici… să zicem, de patru persoane? Bineînțeles, avem două asemenea saloane. Cum se face accesul la etajele superioare? Doar pe scările interioare.

Turul oferit de May a durat zece minute. Ținând seama de ora timpurie, încă nu existau clienți, iar personalul era ocupat să așeze tacâmurile din argint și paharele din cristal, să aranjeze fețele de masă și să se pregătească în diverse alte moduri pentru o altă seară în care clubul avea să funcționeze la capacitate maximă.

După ce am terminat, am întrebat-o pe May dacă puteam să mă plimb puțin prin club de unul singur. Mi-a răspuns că nu era nicio problemă, iar dacă aveam întrebări suplimentare, le puteam adresa pur și simplu personalului.

Watanabe a examinat cu foarte multă atenție locurile, începând cu salonul de mese principal de la etajul paisprezece și cu încântătorul Long March Bar care-i era adiacent. A observat amplasările toaletelor de la etajele treisprezece și paisprezece, și a remarcat că la etajul cincisprezece nu existau grupuri sanitare, ceea ce însemna că mesenii care se bucurau de intimitatea saloanelor private de acolo trebuiau să coboare la etajul de dedesubt.

Watanabe s-a plimbat prin biblioteca splendidă și s-a bucurat pentru scurt timp de panorama lui Central de pe terasa de observații situată pe acoperiș. Și, desigur, a avut grijă să tragă cu ochiul în toate saloanele private, fiind atent îndeosebi la cele două care fuseseră pregătite pentru grupuri de câte patru persoane. În acestea, a intrat și a petrecut câteva secunde suplimentare pentru a admira mobilierul, ba chiar și-a trecut dosul degetelor în lungul cadrelor interioare uimitor de groase ale ușilor, care, în ambele saloane, ofereau posibilități mai mult decât adecvate pentru amplasarea unui transmițător audio-video miniatural.

Pentru a putea menține semnalul slab și astfel mai puțin susceptibil la detectoarele de microfoane, am plasat relee amplificatoare în diverse locuri din exteriorul saloanelor private și pe scări în jos până la etajul paisprezece. Înainte de a mă îndrepta spre ascensoarele de la etajul treisprezece, am intrat în grupul sanitar de la etajul paisprezece. Era o toaletă cu adevărat impresionantă. Pardoseala era din marmură albă și am notat cu satisfacție că pantofii mei Dunhill nou-nouți erau complet silențioși pe suprafața lustruită. În dreapta ușii se afla un șir de chiuvete din ceramică albă, solidă. Pe o poliță imediat deasupra lor erau prosoape plușate, ordonat împăturite, în locul obișnuitelor prosoape de hârtie, alături de o gamă de săpunuri speciale, loțiuni și substanțe tonice. Drept în față, un rând de pisoare tot din ceramică albă, masivă. În stânga ușii se aflau cabinele, care puteau fi mai corect descrise ca incinte, fiind separate prin pereți din marmură și uși din mahon, din pardoseală până în tavan.

Cabinele păreau promițătoare, deși era posibil ca, după recenta lui experiență din Manila, Manny să aibă o fobie dacă intra într-o toaletă și vedea că ușa unei cabine era închisă. Apoi însă am văzut ceva ce putea fi încă și mai bun.

Între chiuvete și pisoare exista o ușă mare din mahon, pe care se afla o plăcuță din alamă cu litere negre:

ORDONANȚA PENTRU CLĂDIRI
(CAPITOLUL 123)
ATENȚIE, PERICOL!
MECANISM ASCENSOR
INTERZIS ACCESUL NEAUTORIZAT
UȘA VA FI ȚINUTĂ ÎNCUIATĂ

Interesant, am gândit. Dacă lifturile pentru pasageri suiau doar până la etajul treisprezece, însemna că ușa aceasta de acces era pentru un lift de marfă. Ușa se deschidea spre exterior, iar în stânga ei se aflau trei seturi de țâțâni masive din bronz. Am apăsat pe clanță și am descoperit că, potrivit ordonanței, era într-adevăr încuiată. Broasca însă era din cele simple și ieftine, ce pot fi găsite la birouri sau fișete vechi. Nu avea rolul de a proteja obiecte valoroase, ci doar de a se conforma ordonanței de funcționare internă a clădirii. La urma urmelor, cu excepția mecanicilor de întreținere, ce oameni normali la cap ar fi vrut să aibă acces la mecanismul liftului?

Nici măcar n-am avut nevoie de un șperaclu, ci am forțat pur și simplu limba broaștei cu vârful cuțitului Benchmade. După aceea am introdus lama în interstițiul dintre ușă și cadru și am deschis ușa. Țâțânile au scârțâit prelung și mi-am spus: *Rahat*, *la asta nu m-am gândit. Ar fi trebuit să fi luat un lubrifiant cu mine.*

Am privit înăuntru. După ușă urma un coridor scurt, care oferea, am bănuit, accesul propriu-zis pentru întreținere la lifturi. Părea un loc bun. Existau unele variabile – Manny putea să aibă un bodyguard nou, sau să nu intre neînsoțit, sau chiar să nu vină deloc aici –, însă situația de pe teren arăta bine.

Ce să fac însă cu țâțânile? Am revenit la chiuvete și am luat o sticlă cu loțiune. Eticheta anunța *Gardner's Hand Lotion*, *cu lavandă și alte uleiuri esențiale.* Nu era tocmai WD-40, dar puteam să încerc. Am turnat o cantitate zdravănă pe un prosop și am frecat țâțânile. Am deschis ușa larg și am închis-o, repetând mișcarea de câteva ori, iar uleiurile esențiale au funcționat ca fermecate. Scârțâitul a încetat.

Am șters sticla, am pus-o înapoi pe poliță și am aruncat prosopul într-un coș pe care Clubul China îl prevăzuse grijuliu exact în acest scop. Am ieșit din toaletă și am început să cobor scara în spirală. Un chelner care suia a trecut pe lângă mine, dar nu m-a băgat în seamă.

După ce am coborât două treimi din scară, am văzut clar lifturile și garderoba din care ieșise May la sosirea mea. Zona era pustie. Probabil că May era altundeva, participând la altă sarcină de pregătire a restaurantului. Poate că se mira că nu mă văzuse plecând, dar simțeam că va presupune că nu-mi observase pur și simplu plecarea. Speram că-l va ierta pe domnul Watanabe pentru grosolănia de a nu-i fi mulțumit și luat rămas-bun așa cum se cuvenea.

M-am întors și am suit scara înapoi. De data asta am folosit cu adevărat toaleta, fiindcă nu știam cât timp voi rămâne fără acces la ea. După aceea am deschis ușa de acces la întreținerea lifturilor și am intrat. Am tras-o după mine și am așteptat ca ochii să mi se obișnuiască cu întunericul. Dinspre puțul liftului aflat înapoia mea răzbătea foarte puțină lumină, totuși nu bezna era problema reală – eu trebuia să pot vedea în interiorul grupului sanitar, ceea ce era imposibil din cauza ușii groase din mahon.

Am pus jos servieta-diplomat și i-am apăsat încuietorile. Capacul s-a deschis cu un dublu clic înăbușit. Am scos minilantema SureFire E1e și am aprins-o, apoi mi-am pus mănușile din piele de

căprioară. M-am uitat în jur, ca să văd ce puteam încropi.

În dreapta mea se afla un mop într-o găleată, rezemat de perete. Pe podea, o pompă pentru desfundat și câteva scule de bază, printre care o șurubelniță. Am deschis ușa, după care am băgat șurubelnița între ușă și cadru, în partea cu țâțânile, la nivelul ochilor. Am tras ușa spre interior. Șurubelnița din oțel crea o presiune uriașă asupra suprafețelor articulate prin țâțâni și ceva trebuia să cedeze. Nu însă țâțânile acelea masive din bronz, ci lemnul în sine s-a dovedit calea minimei rezistențe, iar muchia ușii și cadrul s-au deformat în jurul șurubelniței în timp ce am tras ușa nemilos spre mine. Am deschis-o și închis-o de câteva ori, până am reușit s-o închid cu ușurință, chiar cu șurubelnița pe poziție.

Am ieșit din incintă. Am închis ușa, după aceea am deschis-o fără probleme. Era bine să confirm că nimic nu se va bloca în urma acțiunii mele. Ar fi fost penibil să fiu nevoit să-l sun pe Dox să vină și să mă elibereze. Am examinat deformarea pe care o cauzasem la îmbinarea ușii și cadrului. Practic nici nu putea fi observată. Și chiar dacă cineva ar fi lipit ochiul de ea, n-ar fi văzut decât întunericul dinăuntru.

M-am întors acolo, am închis ușa și am privit prin fanta aceea.

Perfect. Vedeam clar zona din dreapta mea, care includea pisoarele și cabinele. De fiecare dată când auzeam pe cineva intrând, ar fi fost foarte simplu să-i confirm vizual identitatea.

Am repetat operațiunea și pe latura cu clanța ușii. Când am terminat puteam vedea intrarea și chiuvetele. Am verificat pe dinafară și am confirmat o dată în plus că ușa se deschidea și închidea fără greutate și că nici a doua gaură nu se observa din toaletă.

Mi-am pus casca în ureche, am fixat microfonul pe rever și am privit cadranul iluminat al ceasului.

Aproape ora 18. Dox și Delilah trebuiau să sosească. Nu puteam folosi echipamentul de comunicare până nu ajungeau în clădire, deoarece cincisprezece etaje de oțel și beton ar fi blocat orice semnale.

Imediat după ora 18 am auzit accentul tărăgănat al lui Dox.

— Eu sunt, partenere. Ești pe poziție?

Am fost încântat să-l aud.

— Da, sunt aici. Toaleta pentru bărbați de la etajul paisprezece.

— Ce coincidență! Tocmai mă pregăteam să intru acolo. Mă poți auzi? Sunt cu mâna pe clanță.

După o clipă, am auzit ușa toaletei deschizându-se, apoi pași pe marmură. Dox a trecut de poziția mea. Barbișonul dispăruse și am fost încântat de felul cum absența aceea îi schimba aspectul.

S-a apropiat de un pisoar și a început să-l folosească. S-a uitat spre ușile deschise ale cabinelor, după aceea spre dreapta lui, după care a zis:

— Se pare că ți-ai găsit un loc bun. Unde ești?

— Ușa din dreapta, cea cu plăcuța de avertizare.

— Aha, ar fi trebuit să-mi fi dat seama. Auzi, nu cumva să tragi cu ochiul la scula mea!

— Nu-ți face griji, am spus și m-am surprins pe mine însumi continuând: De la distanța asta văd numai obiectele mari.

El a chicotit.

— Asta a fost bună. Auzi, nu cumva ai obiceiul să te-nvârți și-n timpul liber prin toaletele bărbaților? Pari al naibii de priceput la chestia asta.

Mda, ar fi trebuit să fi știut mai bine decât să încerc să-l bat cu propriile lui arme.

— Unde-i Delilah?

— A făcut rost de o masă în temutul Long March Bar.

— Aglomerație?

— Nu încă, dar se umple. Deocamdată niciun semn al amicilor noștri. Sper s-apară, fiindcă altfel

o să-ncep să-mi fac griji să nu li se fi întâmplat ceva.

— Da, n-ar fi deloc plăcut.

Dox și-a ridicat fermoarul și s-a îndreptat spre chiuvetă, făcându-mi cu ochiul în trecere.

— Oh, da' ia uite ce săpunuri dichisite! Îmi place locul ăsta. De obicei nu sunt foarte meticulos să mă spăl pe mâini după ce urinez, dar cred că-n seara asta o să fac o excepție.

Am privit prin cealaltă gaură. Dox se săpunea de zor pe mâini.

— La dracu', a comentat el, nu mă pot obișnui cum arăt în hainele astea și fără credinciosul meu barbișon. Crezi că Delilah a vorbit serios când a zis că am osatura feței frumoasă?

— Sunt sigur, am replicat simțindu-mă un pic iritat. Auzi, n-ar fi rău să te grăbești nițel. Dacă apar amicii noștri, n-ar fi tocmai bine să vă ciocniți în hol. Chiar și fără barbișonul care-ți ascundea osatura frumoasă.

El a închis apa – am fost mulțumit să văd c-a atins robinetul cu încheieturile degetelor s-a șters pe mâini cu un prosop și l-a aruncat în coș.

— Da, partenere, ai dreptate. Voi fi în bar, ținându-i companie prietenei tale. Vorbesc serios acum, voi fi acolo și-ți voi vorbi întruna în ureche. Dacă ai nevoie de mine, o să vin în goana mare.

Chiar și în toiul palavrelor acelea iritante, m-am simțit bine să-l aud spunând asta.

— Mersi, am zis. Știu c-o vei face.

Capitolul 20

După câteva minute am auzit-o pe Delilah.

— Salut, John. Doar verificam echipamentul.

— Te aud bine.

— Perfect. Suntem în bar. Avem o masă bună, în colțul îndepărtat. Poți să vorbești cu noi oricând. O

să monitorizăm transmițătoarele și-o să te anunțăm ce se-ntâmplă. Dacă ai probleme, ne zici imediat.

— Bine, am spus.

— O să-nchidem acum, a zis Dox, ca să nu te plictisim cu așa-zisa noastră conversație despre oportunități de parteneriat strategic în Asia și susținerea necesară pentru schimbările de paradigmă și punctele de inflexiune. Doar dacă nu cumva vrei s-asculți ca să te asiguri că mă comport corespunzător cu prietena ta.

— Te rog să închizi, i-am zis.

A chicotit.

— Bine. Nu uita – noi te auzim în continuare, așa că dacă ai nevoie de ceva, ajunge să vorbești.

— Bine.

A închis.

Am așteptat aproape o oră în liniște. În cinci rânduri, cineva a intrat în toaletă ca să o folosească. De fiecare dată m-am uitat să nu fie Manny sau Hilger. Era posibil ca unul dintre ei, sau chiar amândoi, să treacă pe aici în drum spre salonul privat, iar în cazul acela Delilah și Dox nu m-ar fi putut avertiza. În toate cazurile însă au fost bărbați necunoscuți.

Spațiul în care mă aflam era destul de mare, astfel că puteam să mă mișc înainte și înapoi, să fac genuflexiuni și stretching. Existase o vreme când puteam atinge viteza maximă de execuție direct, fără nicio încălzire, dar așa ceva era tot mai greu în ultima vreme și doream să-mi păstrez flexibilitatea.

Tocmai făceam exerciții izometrice pentru gât, când glasul lui Dox mi-a răsunat în ureche:

— Au sosit oaspeții noștri, partenere, a zis el. Sunt conduși chiar acum.

— Câți sunt?

— Se pare că doi: Hilger și Manny. Stai așa, o să schimb frecvențele ca să trag nițel cu urechea.

După niciun minut a revenit pe fir.

— Da, acum sunt numai ei doi. Hilger a rugat-o pe recepționeră să-l aducă și pe „domnul Eljub” când va sosi. Se pare așadar că vor fi doar trei. Ai avut dreptate – Hilger n-a mai schimbat planul.

— Eljub, a repetat Delilah.

— Ce-i cu el? am întrebat eu.

— Nu… nu-s sigură. Mă întrebam pur și simplu cine poate fi oaspetele-surpriză.

— Pe mine mă interesează mai mult unde stă așezat. Și dacă se va ridica de la masă.

— Bineînțeles, a zis ea.

— Dox, poți comuta semnalul audio ca să aud și eu?

— Pot, însă atunci nu ne vei putea auzi pe Delilah și pe mine.

— E-n regulă. Voi puteți interveni oricând apreciați că ar fi nevoie.

— Perfect. Te conectez, atunci.

S-a auzit un fâșâit, apoi vocile lui Hilger și Manny. Glasul lui Hilger mi-l reaminteam, deoarece îl ascultasem printr-un microfon parabolic în fața lui Kwai Chung. Avea un stil de vorbit remarcabil de lent, încrezător, liniștitor. Vocea lui Manny era mai ascuțită; tonul îi era mai încordat. Părea că se plângea lui Hilger despre măsurile de securitate, mai exact despre faptul că bodyguardul lui trebuise să rămână afară.

— Este mai util în monitorizarea intrării decât ar fi fost aici, i-a răspuns Hilger.

M-am întrebat dacă credea într-adevăr asta – din punctul meu de vedere, existau argumente pro și contra – sau dacă încerca pur și simplu să-l calmeze pe Manny, care mi se părea un tip plângăcios.

— Eu nu cred, a zis Manny. Oricum după ce s-a-ntâmplat în Manila, mă simt mai confortabil cu el în apropiere.

— Ți-am spus, eu sunt cunoscut în clubul ăsta și n-am bodyguard. Dacă vom posta pe cineva în fața ușii, nu vom face altceva decât să trezim

curiozitatea personalului despre invitații mei la cină. În seara asta curiozitatea este ultimul lucru de care avem nevoie.

— Ar fi putut sta cu noi la masă. Personalul n-ar fi știut ce rol are.

— Este adevărat, dar atunci noi n-am fi putut vorbi deschis. Liniștește-te, ți-am spus: Rain este în Bangkok. Aproape că l-am înhățat ieri acolo. Acum este pe fugă și oamenii mei îl urmăresc. N-ai niciun motiv să-ți faci griji.

Pentru o clipă m-am întrebat din nou dacă nu cumva operațiunea lui Hilger era într-adevăr pentru CIA. În tot cazul vorbea ca în numele statului, descriind „aproape că l-am înhățat" ca fiind un liniștitor semn de succes. Am simțit că ar fi fost în largul lui să delireze despre „succese catastrofice" și celelalte nonsensuri similare ale epocii.

— Eu vreau să știu când îl prindeți, a spus Manny.

— Bineînțeles.

Ei bine, am gândit, *Hilger va trebui să-i dea niște explicații lui Manny mai târziu diseară.* Pe de altă parte, dacă lucrurile mergeau așa cum fuseseră planificate, Hilger n-ar mai fi putut explica nimic, la fel cum Manny n-ar mai fi putut asculta nimic.

Semnalul audio s-a întrerupt brusc. S-a auzit un fâșâit, după care Dox mi-a revenit în ureche.

— L-am văzut pe Hilger scoțând echipament de detectare a microfoanelor dintr-o servietă, a zis el. Noroc că avem și video. O să întrerup totul pentru zece minute, pentru ca ei să nu detecteze niciun semnal.

— Bine, am spus.

Transmițătoarele emit pe frecvențe radio, care sunt prezente pe fundal în toate orașele din lume, iar noi utilizam semnale foarte slabe, amplificate în exteriorul camerei de releele pe care le amplasasem. Ca atare, unica îngrijorare nu era prezența pe fundal a transmițătoarelor, ci doar

susceptibilitatea lor față de o scanare deliberată, care putea porni pe urma semnalelor emise de ele ca după o dâră de firimituri electronice. După terminarea scanării, puteam reveni în siguranță online.

Peste zece minute l-am reauzit pe Dox.

— Bun, i-am dat drumul. Te cuplez din nou.

Alt fâșâit și i-am ascultat iarăși pe Hilger și Manny. Cel din urmă spunea:

— El știe că-i important. I se suie la cap.

Hilger a chicotit.

— Vorbesc serios, de-aia și întârzie. Ne arată că ne poate face să-l așteptăm și că știe c-o să ne supunem. Arabi, ce vrei! Ăsta-i stilul lor.

— Haide să ne reamintim că-n seara asta suntem toți prieteni, da? a zis Hilger. Fără naționalisme la masa asta. Fără loialități idioate.

Mi s-a părut că am auzit clinchet de pahare.

După aceea au tăcut. Au trecut zece minute, apoi am auzit o ciocănitură la ușa lor și hârșâituri de scaune împinse îndărăt. Hilger a rostit:

— Bună seara, domnule Eljub. Bine ați venit.

În sfârşit, mi-am spus. *Domnul VBM.*

— Salut, Ali, a zis Manny. Mă bucur că ai putut veni.

— Te rog să-mi spui Ali, a vorbit în engleză un glas nou, cu un accent pe care am avut greutăți să-l recunosc.

Poate că era arab, totuși exista și ceva european în el. Indiferent cine ar fi fost, i se adresase probabil lui Hilger. Cu Manny se părea că se cunoștea deja.

— Bine ai venit, Ali, a spus Hilger. Ia loc, te rog.

Am auzit din nou hârșâituri de scaune, după care Hilger a întrebat:

— Cum a fost zborul? În regulă?

— Da, fără evenimente. Dar lent. În prezent sunt enorm de multe proceduri de securitate pentru avioane!

Cuvintele acelea au provocat râsete în jurul mesei.

— Și hotelul? a continuat Hilger.

— Nu cred că mă pot plânge despre un apartament din Four Seasons. Mulțumesc că te-ai ocupat de asta.

— Plăcerea mea.

S-a auzit altă ciocănitură în ușă.

— Da, a zis Hilger.

Un glas de femeie a întrebat dacă doreau să comande de băut.

— Comandăm și mâncarea? a întrebat Ali. Mor de foame.

— Păi, da, a comentat Manny, s-a făcut cam târziu pentru cină.

Nu doar plângăcios, mi-am spus, *ci și pasiv-agresiv.* Desigur antipatia mea pentru el n-avea oricum să fie un factor care să încline balanța într-o parte sau alta. În clipa aceasta nu simțeam absolut nimic în afara obișnuitei focusări totale din toiul unei operațiuni. Și aveam s-o păstrez așa, până când avea să fie mult prea târziu ca să constituie vreo diferență.

— Bine, a spus Hilger, să comandăm atunci. Ali, dă-mi voie să-ți sugerez…

S-a auzit un fâșâit și a intervenit Dox.

— Avem ceva interesant aici, partenere. Ia ascult-o pe doamna ta.

— Nu este Eljub, s-a auzit glasul lui Delilah, ci al-Jib. Numele lui este Ali al-Jib.

— Nu-l cunosc, am răspuns. Este cineva cunoscut?

— De A.Q. Khan ai auzit? a întrebat ea.

Din nou Khan.

— Da, știu despre Khan, i-am spus, gândindu-mă la conversația pe care o purtasem cu Boaz și Gil în Nagoya. Savant pakistanez, kit de tehnologie nucleară etc. etc. Acum vreun an era cap de afiș pe toate mass-media, după care a

dispărut. Directorul CIA aflat pe picior de plecare se lăuda în privința asta.

— Da, că Creștinii În Acțiune îl luaseră pe Khan de gât, ba chiar i se vârâseră în dos și-n alte locuri greu de atins, a adăugat Dox.

— Cred că locurile acelea au fost mai degrabă „reședința lui, laboratoarele lui și altele la fel", a zis Delilah. Dar este adevărat, așa a afirmat propaganda americană. A ovaționat arestarea lui Khan ca pe o victorie de răsunet. Atunci, vă întreb eu, de ce continuă SUA să-i investigheze rețeaua? Și de ce Agenția Internațională pentru Energie Atomică procedează la fel?

— Păi, știi cum e, a răspuns Dox. În privințele astea, guvernul continuă de obicei investigațiile doar pentru a determina dacă au reușit o simplă „victorie de răsunet" sau dacă ar putea să o descrie ca pe „un triumf istoric". Sunt sigur că CIA nu crede că rețeaua mai este operațională după toate acțiunile inteligente pe care le-a întreprins pentru a o stopa.

— Este operațională, a spus Delilah. În ciuda arestărilor. Este la fel ca al-Qaeda – deși conducătorii au fost eliminați, în locul lor încep să apară actori noi, mai puțin centralizați.

— Al-Jib? am întrebat eu.

— Exact. Ali al-Jib face parte din generația asta nouă. A fost educat în RDG, la Institutul Central de Cercetări Nucleare din Rossendorf. Mai sunt mulți ca el, indivizi care au studiat înapoia Cortinei de Fier, după care au dispărut de pe radarele serviciilor de informații în haosul ce a urmat sfârșitului Războiului Rece. Pe noi ne-a îndreptat în direcția corectă descoperirea norocoasă a unor documente din era sovietică.

— Poate c-ar trebui să revenim pe frecvența lui Hilger și a tovarășilor lui, am propus eu. Asta nu-nseamnă că subiectul ăsta n-ar fi interesant, dar n-ar fi bine să fim distrași.

— Nu-nțelegi, a replicat Delilah. Al-Jib este un individ foarte periculos. El încearcă să facă cu arme nucleare ceea ce Lavi face cu explozibili convenționali. Îl vânăm de mult timp și este extrem de dificil de urmărit. Nu-l putem lăsa să iasă viu de aici în seara asta.

— Uite care-i treaba, am zis, el pare într-adevăr un copil-problemă, dar avem deja mâinile pline. Hilger și Manny sunt țintele primare. Va fi și așa destul de greu. Haide să nu complicăm situația, rearanjându-ne prioritățile în toiul procedurilor.

— Nu-nțelegi…, a repetat ea.

— Ba înțeleg foarte bine. Nu eu iau deciziile astea. Oamenii tăi m-au angajat pentru un job și eu voi face jobul acela. Dacă ei voiau să mă angajeze să mă ocup și de al-Jib, ar fi trebuit să fi prezentat problema mai devreme și aș fi stabilit un preț. Și în niciun caz ei n-ar fi trebuit să se fi întors împotriva mea după un mic accident în Manila.

— Despre asta-i vorba? a întrebat ea. Nu vrei s-o faci… din răzbunare?

— Nu vreau s-o fac pentru că nu este înțelept s-o fac. Avem deja două ținte. Dacă îl pun pe al-Jib în fruntea listei, reduc șansele de a putea ajunge la ceilalți doi. Așa că haide să revenim la planul inițial.

— Nu știu ce să zic, partenere…, a făcut Dox.

— La naiba, am spus eu, a dispărut tot rahatul ăla cu „judecătorul și călăul sunt roluri diferite” pe care mi l-ai bolborosit ieri?

— Era mai mult o orientare, nu o regulă strictă, a replicat el. Iar situația de acum mi se pare mai degrabă o urgență.

Toți am rămas tăcuți o vreme. *Exact despre asta-i vorba*, am gândit eu, *ne certăm despre idiotul ăla de al-Jib, în loc să monitorizăm ce se-ntâmplă în salon. Distragerile pun în pericol toată operațiunea.*

— Dacă va exista posibilitatea, am spus cu glas tare, o să mă ocup și de el. Dar Hilger și Manny

continuă să fie prioritățile. De acord?

A urmat o pauză, după care Delilah a zis:

— De acord.

— Bine, acum comută frecvența. Te rog.

Am revenit la Hilger și compania. Părea ca și cum Hilger făcea o prezentare în vederea vânzării. Ceva despre investiții diversificate, acțiuni pe piețe asiatice emergente, randamente medii de peste douăzeci și cinci la sută.

— Și comisionul tău? a întrebat al-Jib.

— Randamentele de douăzeci și cinci la sută sunt după scăderea comisionului meu, care este de douăzeci la sută.

— Douăzeci la sută, deci. Este în concordanță cu reglementările Comisiei pentru bursă și valori imobiliare americană?

— Absolut deloc. Pe de altă parte însă puține dintre acțiunile mele ar fi probabil aprobate de comisia aceea.

Al-Jib a izbucnit în râs.

— Propunerea este interesantă și cred că ai putea face foarte multe pentru ai mei, totuși trebuie să-ți mărturisesc că am ezitat să ne întâlnim. Asta în ciuda celor care au garantat pentru tine. Afilierile tale anterioare sunt prea… suspecte. Există persoane care cred că tu continui să fii în slujba statului american.

— Impresia respectivă poate fi utilă în activitatea mea și de aceea nu mă străduiesc în mod deosebit s-o distrug.

— Am înțeles. În același timp însă poate fi greu pentru doi oameni să se înțeleagă între ei chiar dacă sunt din același sat. Iar când sunt din sate diferite, cum este cazul pentru noi, suspiciunile dăinuie, nu crezi?

— Așa este, dar sper că testul pe care l-ai conceput a fost adecvat pentru a-ți alunga îndoielile.

— Mai mult decât adecvat. Asasinarea unui diplomat american în Amman… da, sunt unele

lucruri pe care un agent al statului american nu poate pur și simplu să le facă.

Hilger a râs.

— A fost o soluție creativă și mă bucur că a funcționat.

— Nu mi-ai spus totuși niciodată cum ai izbutit să-i determini pe iordanieni să acuze al-Qaeda pentru atentatul acela?

— Au fost pur și simplu enumerați „suspecții de serviciu”, a răspuns Hilger. Cineva trebuie învinuit când este asasinat un membru senior al Agenției Statelor Unite pentru Dezvoltare Internațională și cine poate fi mai potrivit decât al-Qaeda?

— Da, a încuviințat al-Jib, bănuiesc că așa stau lucrurile.

Au păstrat tăcerea pentru o vreme. Apoi Hilger a zis:

— Un aspect util al relației mele ambigue cu guvernul Statelor Unite este faptul că intru în contact cu foarte mulți oameni aflați în poziții din care-mi pot face diverse favoruri. Ei primesc același procentaj de douăzeci și cinci la sută pe care-l vei primi și tu și sunt mereu în căutarea de oportunități pentru a investi mai mult. De aceea, în seara asta, pe lângă detaliile logistice privind deschiderea conturilor tale și transferul de fonduri, aș dori foarte mult să discutăm despre ce ai avea tu nevoie, iar guvernul american ți-ar putea asigura, fără să aibă habar. Aș dori să ofer un ajutor și în privința asta.

— Pentru obișnuitul tău comision de douăzeci la sută?

— Bineînțeles. Tot ce fac implică risc personal.

— Nu te-am întrebat ca să mă târguiesc, ci doar am dorit o confirmare. Dacă poți să oferi ceea ce-mi trebuie, cred că amândoi vom fi satisfăcuți.

— Spune atunci, a zis Hilger. Mă interesează.

A urmat un moment de liniște, după care al-Jib a rostit:

— Așa cum știi, rețeaua doctorului Khan a fost în esență capabilă să asigure know-how și aparatură pentru clienții lui. Veriga lipsă a procesului nostru de producție a fost întotdeauna materialul.

— Uraniu? Plutoniu?

— Ambele sunt la fel de atractive.

— Dacă aveți nevoie de uraniu, cel mai bun este cel puternic îmbogățit. Administrația de Securitate Nucleară Națională americană și Agenția Internațională pentru Energie Atomică supervizează chiar acum repatrierea uraniului puternic îmbogățit din toată lumea, iar eu am multe contacte în ambele organizații. Poate că ai auzit de program – Inițiativa Globală de Reducere a Amenințărilor, o operațiune comună a Statelor Unite și Rusiei pentru securizarea combustibilului nuclear din epoca sovietică.

— Da, am auzit de el.

— Atunci știi probabil că șase kilograme de uraniu puternic îmbogățit tocmai a fost repatriat din Republica Cehia în Rusia. Transferul a fost secret până după încheiere, însă eu am știut de el înainte de a se efectua. Chiar acum sunt puse la punct și altele. Uraniul puternic îmbogățit este mutat din Bulgaria, Libia, România, Serbia și Uzbekistan. Ținând seama de pregătirea ta, nu cred că trebuie să-ți mai spun câte oportunități există pentru o diversiune în timpul transportului.

— Cât va costa? a întrebat al-Jib și eu am gândit *Elegantă prezentare pentru vânzare. Tipul e gata să-și scoată carnetul de cecuri.*

— Mult, a răspuns Hilger și toți au râs.

— Ce ți-am zis, Ali? a intervenit Manny.

— Da, a spus al-Jib, se pare că putem face afaceri împreună.

— De când ți-am zis-o, a continuat Manny, de trei ani? Eu am câștigat mulți bani cu el și mi-a făcut o mulțime de favoruri.

— Hai noroc! a zis Hilger și am auzit clinchet de pahare.

— Mă scuzați un minut, a spus Manny.

Am auzit un scaun hârșâindu-se pe podea, apoi ușa salonului lor s-a deschis și s-a închis.

Ritmul bătăilor inimii mele a început să se iuțească. S-a auzit un fâșâit, după care glasul lui Dox:

— Manny a ieșit, m-a anunțat el. Probabil că se duce la toaletă.

— L-am auzit, am zis. Sunt pregătit.

— Delilah și cu mine vom rămâne pe frecvența asta, ca să te putem auzi dacă există vreo problemă. Eu însă n-o să mai vorbesc, decât dacă ai nevoie de mine.

— Bine, am spus.

Eram ușor surprins că Delilah nu menționase discuția pe care tocmai o auzisem ca modalitate de reafirmare a importanței esențiale de a-l lichida pe al-Jib. Știam că era încăpățânată și că nu accepta ușor refuzurile, dar am bănuit că o convinsese compromisul pe care-l oferisem.

Am rotit capul la stânga, apoi la dreapta, trosnindu-mi vertebrele. Am făcut o genuflexiune pentru a mă asigura că genunchii îmi pocneau acum și nu într-un moment de liniște esențială. M-am răsucit cu tot trunchiul spre stânga, apoi spre dreapta, mi-am rotit și brațele și am inspirat de două ori, scurt și rapid. Gata!

Am privit prin gaura spre ușa toaletei, gândind: *Haide*, *Manny*, *haide*…

Dar Manny n-a apărut. A trecut un minut, apoi două. Dacă el coborâse direct din salonul privat la toaletă, ar fi trebuit să fi ajuns de acum. Poate că nu voia de fapt să folosească grupul sanitar. Sau poate că se dusese la cel de la etajul treisprezece. Nu m-aș fi așteptat să treacă pe lângă ușa toaletei, însă poate că nu știa că exista una la etajul ăsta. Sau poate că se oprise să dea un telefon, ori să

încerce să vrăjească o chelneriță. Putea fi orice. Important era că nu venea aici.

Am șoptit în microfonul de la rever:

— Manny n-a sosit încă. Probabil că s-a dus altundeva.

— Rahat! a spus Delilah.

— Poți s-arunci o privire? am întrebat-o. Dox trebuie să rămână locului. Este improbabil ca Manny să-l recunoască, dar nu-i nici imposibil.

— Nicio problemă, a zis ea.

Am auzit ușa deschizându-se și cineva a intrat. Am privit prin gaură. Nu era Manny, dar era o persoană interesantă. Mi-am aplecat buzele spre rever și i-am șoptit lui Delilah:

— Așteaptă.

— Am înțeles, a răspuns ea imediat.

Bărbatul care intrase în toaletă avea părul negru și tenul măsliniu al unui filipinez. Sub costumul lui ieftin se găsea un corp de dimensiunile aproximative ale unui frigider. După mărime, după felul cum era îmbrăcat și după modul în care inspecta interiorul grupului sanitar, am bănuit că era un bodyguard. Bodyguardul lui Manny.

El era individul despre care Hilger insistase să aștepte în afara clădirii. Probabil că după ce ieșise din salonul privat, Manny îl chemase prin telefon. Apelul și timpul cât suise cu ascensorul explica întârzierea lui Manny, care devenise realmente paranoic față de folosirea toaletelor publice.

Și pe bună dreptate.

Bodyguardul venea drept spre mine, privind ușa în spatele căreia mă aflam. Avea s-o verifice.

Mi-am pus talpa stângă pe cadrul ușii, am prins clanța și m-am lăsat mult pe spate, astfel că ușa rezista la o tragere de vreo șaptezeci de kilograme. Peste o clipă am simțit o smucire ușoară din partea cealaltă. Dacă aș fi fost într-un concurs real de întrecere la trasul frânghiei, poate că bodyguardul ar fi fost în stare să mă clintească, totuși el nu încerca să forțeze ușa, ci doar să confirme că era

încuiată, așa cum anunța plăcuța. Nu s-a mișcat nici măcar un milimetru. L-am simțit dând drumul clanței și l-am auzit mergând spre intrare. Am auzit ușa toaletei deschizându-se, apoi bărbatul a rostit:

— Este curat.

Am rămas pe poziție. Era posibil ca și Manny să încerce ușa.

Am auzit alt set de pași intrând. Apoi vocea lui Manny:

— Mersi. Acum așteaptă afară, te rog.

— Bineînțeles, a răspuns bodyguardul.

Am auzit ușa închizându-se. Pașii lui Manny s-au apropiat. După aceea s-au oprit.

Văzuse ușa pentru întreținerea lifturilor. Se întreba dacă bodyguardul o verificase. *Evident c-a verificat-o*, s-ar fi gândit. *Doar este bodyguard. Totuși o confirmare nu strică…*

Firesc, pașii lui s-au apropiat, apoi s-au oprit iarăși și am simțit altă tragere ușoară de clanță. După aceea presiunea respectivă a dispărut și l-am auzit pășind către dreapta mea.

Am slăbit încetișor forța cu care ținusem clanța și m-am uitat prin cea dintâi gaură pe care o făcusem. Manny se găsea la pisoarul cel mai îndepărtat de mine. Era cu fața la perete, totuși vederea lui periferică ar fi detectat mișcare când aș fi deschis ușa. Trebuia să mă mișc foarte rapid.

M-am uitat scurt prin cealaltă gaură, pentru a verifica dacă bodyguardul ieșise într-adevăr. În toaletă ne aflam doar Manny și cu mine, așa cum trebuia.

Situația nu semăna deloc cu cea de data trecută. Nu exista nimic care să nu fie operațional. Absolut nimic.

I-am mai acordat puțin timp, ca să termine ceea ce făcea. În caz contrar, ar fi sfârșit urinând pe pardoseală, și poate și pe mine.

A început mișcările de scuturare. Am inspirat de două ori, rapid, silențios. *Dă-i drumul.*

Am deschis ușa, am făcut un pas lung pe lângă ușă, am pivotat și m-am îndreptat direct spre Manny.

Capul i s-a întors către mine și a căscat gura. Ochii i s-au holbat și a început să ridice brațele.

Adrenalina contractă gâtul. De aceea o persoană care suferă o spaimă bruscă vorbește cu glas pițigăiat sau șoptește, sau pur și simplu nu poate emite niciun sunet. Manny, ale cărui anxietăți recente asociate toaletelor publice tocmai se materializau, primise o doză masivă de adrenalină. De aceea rămăsese tăcut, deși bodyguardul lui era imediat în exteriorul ușii.

A început să se răsucească în întâmpinarea mea, dar era deja prea târziu. Am pășit înapoia lui, l-am izbit cu genunchiul stâng în șale și l-am tras violent către mine, prinzându-l de umeri. Corpul i s-a îndoit spre îndărăt în jurul genunchiului meu. Am coborât talpa pe podea și am dus brațul stâng în sens invers acelor de ceasornic în jurul gâtului său, astfel că fața îi era presată de partea inferioară a cutiei mele toracice, iar antebrațul meu făcea pârghie pe ceafa lui. Mi-am prins încheietura mâinii stângi cu mâna dreaptă, i-am împins partea de jos a corpului spre înainte, lipind-o de pisoar, și am ridicat brusc antebrațul. Șira spinării i s-a arcuit la limita elasticității naturale și pentru o fracțiune de secundă deplasarea noastră spre înainte a încremenit. După aceea gâtul i s-a frânt. Pocnetul a fost sonor, dar nu chiar atât de tare încât să poată fi auzit de bodyguardul de afară prin ușa de mahon gros. Corpul lui Manny s-a înmuiat și mi-am strecurat brațele sub ale lui ca să-l opresc să nu cadă pe pardoseală.

L-am târât în spațiul pentru întreținerea liftului și am închis ușa înapoia noastră. L-am percheziționat rapid, dar nu era înarmat. *Rahat*!

Am gândit rapid. Dacă bodyguardul se afla imediat în afara ușii, așa cum mă așteptam de altfel, nu puteam să ies pur și simplu și să trec pe

lângă el. Verificase toaleta înainte de intrarea lui Manny și fusese pustie. Ar fi fost în neregulă dacă acum ar fi ieșit cineva. Oricum, ideea nu era să trec pe lângă el, ci să-i iau arma. Dacă ar fi fost cu spatele la mine, aș fi reușit s-o fac, în ciuda mărimii lui. Dar dacă mă vedea ieșind, lucrurile puteau căpăta o întorsătură urâtă. Dacă se isca agitație, chiar dacă l-aș fi dezarmat și m-aș fi dus direct sus după Hilger și al-Jib, era posibil să fi pierdut deja elementul-surpriză.

Am auzit ușa toaletei deschizându-se. M-am uitat prin gaură: un chinez de vârstă mijlocie, în costum de om de afaceri. Părea inofensiv și probabil că bodyguardul decisese că-l putea lăsa să intre. Chinezul a intrat într-o cabină și a închis ușa.

Peste cel mult un minut probabil că bodyguardul avea să controleze ce se întâmpla cu Manny. Intram în criză de timp.

Am ieșit din incintă, m-am apropiat silențios de altă cabină și i-am închis ușa, apoi am revenit în ascunzătoare. Ușa din mahon a cabinei era înaltă din pardoseală până în plafon, așa că era imposibil de verificat dacă înăuntru se afla realmente cineva, iar dacă bodyguardul ar fi băgat capul în grupul sanitar, ar fi presupus acum că Manny folosea una dintre cabine. Mă îndoiam că și-ar fi deranjat clientul într-un asemenea moment delicat, strigându-l, totuși reticența lui ar fi avut niște limite. Poate că-mi câștigasem un minut sau două, dar ceasul continua să ticăie.

Atunci mi-a venit o idee.

Capitolul 21

— Delilah, am șoptit.

Mi-a răspuns imediat.

— Sunt aici.

— Manny este rezolvat, dar în afara toaletei este un bodyguard. Nu pot să ies pe lângă el. Peste vreo două minute va intra probabil să vadă ce s-a-ntâmplat cu Manny. De asemenea, înăuntru mai este un chinez care folosește o cabină și trebuie să mai câștig vreo două minute ca să poată termina și pleca naibii de-aici.

— Zi-mi ce să fac.

— Dox, mai ai seringa pe care-am luat-o de la Winters?

— I-aici, partenere.

— Dă-i-o lui Delilah. Delilah, ție nu-ți va fi greu să te apropii de bodyguard. Prefă-te că ești pe punctul de a intra în toaleta greșită. După aia, flirtează cu el și distrage-i atenția până iese chinezul din toaletă. Atunci, înțeapă-l cu seringa pe bodyguard.

— Ce-i în seringă? a întrebat ea.

— Dox, dă-i seringa. O să-ți explic pe drum.

— I-am dat-o deja, partenere. Acum s-a ridicat de la masă.

— Este un anestezic de uz veterinar. Tot ce trebuie să faci este s-o ții în palmă și să-l lovești scurt cu ea. Acționează ca o mușcătură de șarpe.

— Asta-i „tot” ce trebuie să fac? Nu trebuie să ating o venă sau o arteră?

— Ba da, dacă vrem ca anestezicul să acționeze foarte rapid.

— În general, venele și arterele sunt ținte în mișcare, destul de mici.

— Atunci doar flirtează cu bodyguardul, da? Întoarce-l în așa fel încât să fie cu spatele spre ușa toaletei. Eu o să-l lovesc în cap cu orice pot găsi pe-aici. Dar e cât o gorilă și nu știu dacă o lovitură-n cap va fi suficientă. Deși ar trebui să-l amețească îndeajuns pentru ca tu să-l injectezi în carotidă. Dacă ratezi, o să improvizez altceva.

— Bine.

— Probabil că-i înarmat și are tocul sub umăr sau la șold. Indiferent ce se va întâmpla, trebuie

să-l dezarmăm. Asta-i șansa noastră cea mai bună în atacarea celorlalți doi.

— Bine.

Am aprins lanterna și am privit în jur. Niciuna dintre sculele pe care le-am văzut n-ar fi fost de folos. Niciun ciocan, nicio cheie fixă… Pentru o clipă m-am gândit la cuțit, apoi am respins ideea din cauza mizeriei pe care ar fi făcut-o. Urma să fiu nevoit să-mi folosesc mâinile. Am dat să bag lanterna înapoi în buzunar, după care am privit-o. La naiba, aproape că trecusem cu vederea ceva atât de evident. Mă gândisem la ea ca fiind exclusiv o lanternă, dar de fapt, strânsă puternic în pumn, cu muchia dură ieșită doar puțin în afară, ar fi fost la fel de utilă ca un baston *yawara.*

Am auzit apa trăgându-se și după o clipă chinezul a ieșit din cabină.

Am auzit-o apoi pe Delilah rostind:

— Începe.

Iar după aceea, pe un ton puțin cherchelit, ca de flirt:

— Nu te supăra, asta nu-i toaleta pentru doamne?

Microfonul pe care-l avea la rever a capturat cuvintele bodyguardului:

— Nu, doamnă, aceasta este toaleta pentru bărbați.

Probabil că Delilah stătea foarte aproape de el.

— Vai de mine, ce gafă aș fi făcut dac-aș fi intrat aici! Da’ nu știi cumva unde-i toaleta pentru doamne?

— Cred că este după colț.

Chinezul s-a apropiat de chiuvete și a început să examineze opțiunile de săpunuri și loțiuni.

Nu te poți spăla odată și să ieși dracului afară? am gândit. *Ba chiar mai bine*, *nu te mai spăla deloc. Promit că n-o să spun nimănui.*

— Tu ești portarul, nu? a întrebat Delilah.

Bodyguardul a chicotit. Perfect, începea să cadă în plasă.

— Nu, eu doar aștept pe cineva.

Chinezul a ales un săpun și a început să se spele meticulos pe mâini. Dura atât de mult, încât am fost pe jumătate ispitit să ies, să-i frâng și lui gâtul și să-l aduc lângă Manny.

A închis robinetul, a luat un prosop și s-a șters pe îndelete.

— Ah, deci ești cu cineva, a spus Delilah. Păcat…

— Păcat? a repetat bodyguardul.

— Păi, a zis ea, tipul cu care-am ieșit i-un lăbar și… A izbucnit în râs. Scuză-mă, cred c-am băut nițel cam mult. De obicei nu-s așa.

— E-n regulă, a spus bodyguardul. Nu mă deranjează.

Chinezul continua să se șteargă atent cu prosopul.

Haide, *prietene*, *nu cred c-a mai rămas pe tine nici măcar o moleculă de-apă*!

În cele din urmă, a aruncat prosopul în coșul de sub chiuvetă.

Dacă te apuci acum să te piepteni, m-am gândit, *sau să-ți examinezi dinții*, *sau să-ți aranjezi cravata*, *te omor*!

Bărbatul a decis totuși să nu se angajeze în niciuna dintre activitățile acelea care i-ar fi fost fatale. A ieșit pur și simplu pe ușă.

— Ce drăguț ești, a zis Delilah. Acum îmi pare rău c-am fost așa… dintr-o bucată.

— Sunt obișnuit cu femeile dintr-o bucată, a răspuns bodyguardul. Îmi plac.

— Serios? De unde ești?

— Vreau să fie cu spatele la mine, am rostit ieșind din incinta de acces la lifturi și pornind spre ușă. Acum!

— Sunt filipinez, l-am auzit pe bodyguard.

— Așa este, a spus Delilah fără să-și schimbe deloc tonul.

Și în timp ce bodyguardul se străduia să înțeleagă cuvintele ei, aparent lipsite de orice

logică, am ieșit din toaletă înapoia lui și l-am lovit în ceafă cu pumnul ținut ca un ciocan, din care ieșea un capăt al lanternei. A icnit și s-a cutremurat din tot corpul, dar n-a căzut. La naiba, ce țeastă groasă avea! M-am pregătit să-l mai lovesc o dată, însă Delilah intrase deja în acțiune și l-a pocnit cu palma în care ținea seringa în partea laterală a gâtului, pe carotidă. El a icnit din nou și a început să bâjbâie sub haină. I-am prins brațul ca să-l opresc. A încercat să se răsucească spre mine. Delilah a întins mâna rapid și a scos ceea ce căutase: un pistol care semăna cu un Colt M1911, ținut în toc la șold.

Bodyguardul a izbutit să se întoarcă cu totul, ajungând cu fața la mine. A întins brațele ca și cum ar fi vrut să mă prindă de revere, după care picioarele i-au cedat – nu știu dacă din cauza loviturii sau a injecției. A căzut peste mine și l-am prins de sub brațe și peste spate. M-am împleticit înapoi prin ușa toaletei, gâfâind de efort. Cred că avea vreo o sută cincisprezece kilograme. Delilah ne-a urmat și a închis ușa după noi. A scos încărcătorul din pistol – am văzut că era de fapt un Kimber Pro CDP II –, a verificat dacă avea gloanțe, apoi l-a băgat la loc. A tras culisorul cam un centimetru, a încuviințat din cap, parcă mulțumită de ceea ce văzuse și i-a dat drumul înapoi.

— Proptește ușa, am zis străduindu-mă să susțin greutatea inertă din brațele mele. Să nu intre cineva.

Delilah și-a apăsat vârful drept al balerinului de ușă, cu călcâiul înfipt în podea, și a făcut un pas lung înapoi cu celălalt picior. Am târât bodyguardul în incinta de întreținere și l-am lăsat să cadă peste fostul lui client. Am pășit după aceea peste amândoi și am închis ușa după mine.

Cineva a încercat ușa toaletei. Când nu s-a deschis, persoana a ciocănit. Delilah nu s-a clintit și a vorbit tare:

— Ne cerem scuze, dar se face curățenie. Vă rog să folosiți toaleta de la etajul treisprezece.

Curățenie, m-am gândit. *E și ăsta un fel de-a spune.*

Ciocăniturile au încetat.

M-am apropiat de ea.

— Dă-mi arma, i-am spus.

A clătinat din cap.

— Tu pleacă. Mă ocup eu de restul.

— Haide, asta nu-i o treabă pentru tine.

— Este ceea ce trebuie să fac.

— Lasă-mă să termin ce am început. Cu o armă, îi pot rezolva pe amândoi.

M-am gândit că asta dorise să audă, dar Delilah a clătinat iarăși din cap.

— Ascultă-mă, am urmat, unde o să ascunzi ditamai tunul ăsta? Este mai mare decât poșetuța ta.

A inspirat adânc și a spus:

— Ți-ai îndeplinit contractul cu Manny. Vei fi plătit. Acum pleacă!

— Vrei să-mi dai dracului pistolul? Nu știu de cât timp mai dispunem.

Delilah m-a privit și, pentru o secundă, am crezut că o convinsesem. Apoi însă a deschis ușa și a ieșit pe coridor, pornind spre scară. Am mers după ea. Ținea pistolul coborât, în lungul piciorului drept.

Dox mi-a vorbit în ureche:

— Care-i situația acolo, doamnelor și domnilor? Conversația voastră mă neliniștește.

— Mă ocup eu de restul, Dox, a spus Delilah în drum spre scară. Voi ar trebui să plecați. Acum ar fi o ocazie foarte potrivită.

— Haide, Delilah, am zis, n-o să te abandonăm pur și simplu. Te poți bizui pe partenerul meu. L-am văzut trăgând cu arma și, crede-mă, țintele pe care le lovește nu se mai ridică.

Ne-am oprit pe palierul dintre scările ce urcau la etajul cincisprezece, respectiv coborau la

treisprezece. De aici puteam doar să suim, să coborâm, ori să revenim pe coridorul spre toaletă. Pentru o clipă m-am gândit să-i smulg pur și simplu arma din mână. Delilah o ținea însă astfel încât o proteja cu corpul de mine – proceda așa în mod deliberat. Mă îndoiam că aș putea s-o dezarmez fără s-o rănesc sau să fiu eu însumi împușcat. Niciuna dintre posibilități nu mă atrăgea.

Am prins-o de braț și am început:

— La dracu', Delilah…

Pe scara de deasupra noastră s-a auzit un zgomot. Amândoi am ridicat ochii. Erau Hilger și al-Jib, care coborau spre noi. Hilger ținea o armă lipită de picior. M-a privit și i-am citit în ochi că mă recunoscuse.

Rahat! Probabil că absența îndelungată a lui Manny le trezise suspiciunile și ieșiseră ca să vadă ce se întâmpla.

— Dă-te la o parte, John, a zis Hilger. Noi vrem doar să plecăm. Nu-i nevoie să moară cineva aici.

Delilah avea Kimber-ul, dar îmi era clar că Hilger deținea avantajul. În primul rând, arma lui era deja ridicată. În al doilea rând, se afla pe teren mai sus. De asemenea, probabil că arma pe care o ținea îi era familiară, poate era chiar cea cu care se antrenase, pe când Delilah se bizuia pe pistolul altcuiva, cu țeava lungă de zece centimetri și calibrul 45, probabil prea greu. În mod cert ea înțelesese toate astea, fiindcă altfel ar fi încercat să tragă.

Pe de altă parte însă de ce nu trăsese deja Hilger în noi? Îi văzusem abilitățile de țintaș în fața lui Kwai Chung și știam că erau formidabile. Apoi mi-am dat seama: *El este cunoscut aici. Asta face parte din acoperirea lui. Nu vrea să tragă.*

Al-Jib n-a spus nimic. Părea speriat. Acesta era spectacolul lui Hilger.

— Nicio problemă, am spus și i-am arătat mâinile mele goale. N-am avut treabă cu voi. Noi am terminat.

În caz minim, trebuia să-i aduc la nivelul nostru. Și mai bine ar fi fost să-i las să coboare pe scară mai departe. După aceea noi am fi fost pe teren mai sus. Ei aveau să se străduiască să ne țină sub acoperire și în același timp să coboare cu spatele.

Hilger s-a încruntat.

— Manny?

— S-a terminat cu Manny. Noi doi suntem chit.

A mijit ochii.

— Nu suntem deloc chit.

Se spulberase deci ideea de a-i adormi bănuielile.

— Tu poți pleca, a rostit Delilah, dar nu și prietenul tău.

— Îmi pare rău, a zis Hilger, dar vom pleca amândoi. Pe lângă voi sau prin voi – alegerea vă aparține.

— Eu n-am nicio problemă cu „pe lângă”, am spus gândind: *La naiba*, *Delilah*, *urmează-mi exemplul.*

L-am auzit pe Dox în ureche.

— Știu ce se-ntâmplă, dar nu vă pot ajuta cât timp ei sunt deasupra voastră pe scară. Trebuie să-i lăsați să coboare mai jos de paisprezece.

— Să facem cum a spus el, m-am adresat lui Delilah, referindu-mă desigur la Dox.

A urmat o pauză lungă. Am bănuit că, instinctiv, ea nu dorea să se retragă dintre al-Jib și o rută de evadare.

Era însă pricepută tactic și trebuie să fi înțeles situația. Poziția noastră relativ la Hilger și al-Jib nu putea fi susținută. Era ca și cum ar fi încercat pur și simplu să tărăgăneze lucrurile, să-l încetinească pe al-Jib. Dar de ce ar fi…

O treaptă a scârțâit. Nu știu dacă a fost intuiția, al șaselea simț sau altceva, dar m-am aplecat brusc. S-a auzit *pft*-ul unui pistol cu amortizor și un glonț s-a înfipt în peretele dinapoia mea.

Am sărit în dreapta, pe coridorul ce ducea la toaletă. În clipa aceea l-am zărit pe Gil, venind

spre noi de jos, cu arma scoasă.

— Nu! a țipat Delilah.

După o secundă, focuri de armă au erupt de pe scara de deasupra noastră.

Am dat de perete ușa toaletei și am năvălit înăuntru.

— Ieși din bar! i-am spus lui Dox în microfonul din rever. Am alergat spre ușa spațiului de întreținere, am deschis-o și am intrat. Gil i-aici. Probabil că l-a chemat Delilah. Ei sunt pe scări. Suntem deconspirați. Nu mai putem face nimic.

— Mda, a replicat el, pare a fi un poligon de tir acolo. Clienții de-aici fac pe ei de frică, îi auzi?

Auzeam pe fundal țipete și alte sunete de panică. În mod caracteristic, Dox suna aproape soporific de calm. Am scos lanterna și am aprins-o. Servieta-diplomat era în locul unde o lăsasem. Am luat-o și am pornit spre liftul de marfă. Am apăsat butonul de apel și am așteptat.

— Dacă poți să ajungi în incinta în care m-am ascuns, de acolo ai acces la liftul pentru marfă. Dacă nu, singura ta cale de coborâre este pe la treisprezece.

— M-am gândit deja la toate astea, dar nu pot ajunge la niciuna din cauza duelului de pistolari dintre ele.

La naiba, ce calm era sub presiune! Pentru o clipă, l-am iubit pentru asta.

— Știu, totuși nu poți nici să rămâi pur și simplu în bar. Dacă îi scapă pe Hilger și al-Jib, Gil și Delilah s-ar putea să vină după tine.

— Nu cred că Delilah…

— Delilah l-a chemat pe Gil, ce dracu'! Ce crezi, că ea a zis „Promite-mi că n-o să le faci niciun rău", iar el a răspuns „Sigur că da, dulceață, orice spui tu"?

Liftul de marfă nu mai apărea. Delilah ar fi știut unde mersesem. Dacă Gil izbutea să-i doboare pe Hilger și al-Jib, aceasta avea să fie următoarea lui oprire.

— Bine, a rostit Dox, înțeleg ce vrei să spui. Mă duc să caut un loc mai ospitalier unde s-aștept să se termine totul.

— La un moment dat, vor fi o mulțime de clienți din saloanele private de la etajul cincisprezece și restaurantul de la paisprezece, care se vor înghesui spre ieșiri. Lasă-te purtat de val.

— Cam la asta mă și gândisem. Tu ce-o să faci?

— Aștept chiar acum liftul de marfă, dar după ce se vor închide ușile și voi începe să cobor, vom pierde contactul. Raza echipamentelor astea este prea mică.

— Atunci ce dracu' mai aștepți? Dă-i drumul! Ne-ntâlnim în punctul de retragere.

Ascensorul a sosit. Am intrat în cabină și am ținut apăsat butonul de menținere deschisă a ușii. Am privit cu atenție interiorul – nu existau videocamere de securitate. Acelea erau doar pentru lifturile de pasageri.

— Liftul a sosit, am rostit în microfon. Dacă vii încoace, pot ține ușa deschisă pentru tine.

— Nu fi idiot, nenică. Coboară și dup-aia trimite-l înapoi sus. Nu știu nici măcar dacă o să merg în direcția aia. Probabil c-o să mă las purtat de mulțime după ce Hilger și restul termină să se omoare între ei.

Nu doream să-l părăsesc, dar spusele lui erau logice.

— Baftă, am rostit și am apăsat butonul pentru parter.

Ușile s-au închis și cabina a început să coboare.

La dracu', detestam să-l las pe Hilger să scape. Fusesem foarte aproape de a pune capăt definitiv întregului caz. Am căzut pe gânduri.

Containerul pentru gunoi aflat vizavi de intrare. Dacă mă ascundeam înapoia lui și Hilger ieșea, s-ar fi putut să beneficiez de o ocazie. Într-adevăr, era cu bătaie lungă, dar nu prea existau dezavantaje.

După treizeci de secunde, ușile s-au deschis la parter, în holul recepției. Drept în fața lor se afla paznicul pe care-l văzusem mai devreme. Scosese pistolul din toc, un Smith & Wesson model Special, calibrul 38, pe care-l ținea mult prea întins în fața corpului. Abia dacă m-a privit când s-a năpustit înăuntru.

A zbierat ceva în chineză spre mine, probabil să ies imediat. Înainte să fi avut măcar posibilitatea de a se gândi ce se întâmpla, am dat drumul servietei, i-am prins cu ambele mâini arma întinsă, am pivotat și am smuls-o. A răcnit de șoc și frică. După aceea s-a retras cu spatele până a atins peretele cabinei și a început să țipe din nou în chineză. Am presupus că de data asta era ceva de felul: „Nu trage!” sau poate celebra: „Rahat!”

Am ridicat servieta, am ieșit din cabină și am privit în jur. Nu am zărit niciun pericol. Am strecurat mâna înăuntru și am apăsat butonul pentru etajul treisprezece. Ușile s-au închis și paznicul cu ochi holbați a dispărut înapoia lor; scăpasem astfel de el și nici nu putea să vadă ce făceam în continuare. Speram ca Dox să aștepte deja când liftul va ajunge la etajul treisprezece. L-ar fi putut smulge pe paznic din cabină, după care să coboare imediat.

Am traversat strada până la containerul pentru gunoi și mi-am examinat opțiunile. Beneficiam de ascundere bună și acoperire din ambele părți. În același timp însă era cam departe de ascensoare pentru gustul meu. Dacă Hilger ajungea la parter în goana mare și făcea imediat la dreapta sau la stânga din lift, l-aș fi putut pierde. Dacă aș fi putut găsi un loc mai bun, ar fi fost preferabil să-l aștept acolo până apărea.

Am revenit în clădire. Pupitrul paznicului… Da, era un loc bun. M-am pregătit să mă pitesc înapoia lui.

În stânga mea, ușa dinspre casa scării a zburat cât colo, deschizându-se și ricoșând din perete.

Dinăuntru a țâșnit al-Jib. Am ridicat arma și am încercat să-l ochesc, dar dispăruse deja după colț.

Aceeași ușă s-a deschis din nou, la fel de violent. De data asta era Delilah. Ea a scos doar capul și a privit în stânga și în dreapta, cu Kimber-ul ținut cu ambele mâini imediat sub bărbie. M-a văzut și a întrebat:

— Unde s-a dus? Pe unde a luat-o?

— Unde-i Hilger? am întrebat eu.

— Sus! La dracu', unde-i al-Jib?

Am înclinat ușor din cap spre stânga și ea s-a repezit într-acolo fără alt cuvânt.

M-am întors și am mai făcut doi pași către pupitrul paznicului. M-am oprit. Am mai făcut un pas. Apoi am zis:

— Rahat!

M-am răsucit și am pornit în fugă după Delilah, azvârlind pe drum servieta în direcția containerului pentru gunoi.

Am văzut-o pe Delilah intrând în Statue Square Park și am sprintat într-acolo. A trecut în goană pe lângă una dintre fântânile arteziene dinăuntru, iar perechile ce stăteau în jurul bazinului ei au întors capetele ca s-o privească. Mi-am continuat urmărirea, făcând slalom printre trecători. Am traversat Square, după care ne-am strecurat prin traficul dens de pe Chater Road. L-am zărit și pe al-Jib la vreo cincisprezece metri în fața lui Delilah. Alerga susținut, totuși ea reducea constant distanța. La naiba, era foarte rapidă!

Arabul s-a repezit de-a curmezișul lui Connaught, fără să încetinească absolut deloc. Un taxi a oprit scârțâind din frâne înaintea lui, iar șoferul a apăsat cu toată puterea pe claxon. Al-Jib a izbit un pieton și l-a trântit pe jos, însă a continuat. Cineva a răcnit ceva. Taxiul a dat să pornească și Delilah a apărut în fața lui. Șoferul a claxonat din nou, scos din minți. Am trecut pe lângă el la câțiva pași după Delilah.

Al-Jib a pornit pe Edinburgh, spre Star Ferry. Dacă avea ghinion, urma să ajungă într-o fundătură sub forma capătului sudic al lui Victoria Harbor. Dacă avea însă noroc, ar fi putut prinde un feribot care pleca. Ruta Star Ferry între Central și Tsim Sha Tsui fusese o linie majoră de navetă între Hong Kong și Kowloon pentru mai bine de un secol, iar feriboturile enorme cu două punți deschise, dintre care unele păreau să aibă realmente vârsta inaugurării liniei, plecau la fiecare șapte minute, ticsite de obicei cu sute de pasageri.

Al-Jib a intrat în goană în terminalul feribotului. Delilah l-a urmat. Peste alte câteva secunde am ajuns și eu înăuntru. Mulțimea care aștepta să se îmbarce era impresionantă și pentru o clipă am privit în jur frenetic, nezărindu-i. După aceea am sesizat o agitație la una dintre scări – da, Delilah era acolo și suia pe trepte. O femeie se ridica de pe jos și țipa vehement. Probabil că Delilah îl pierduse pentru moment din vedere pe al-Jib, după care dedusese că acesta o trântise pe femeie. Am urmat-o, acum la numai câțiva metri în spatele ei. Un puhoi de pasageri cobora pe scara din stânga noastră. La naiba, un feribot sosise mai devreme cu un minut sau două – ceea ce însemna că va pleca foarte curând. Am ajuns la nivelul peronului principal și l-am văzut pe al-Jib, mult mai departe. Părea să înțeleagă că beneficia de o oportunitate disperată. A accelerat și a sărit peste turnichetele ce duceau spre cheiul de plecare. Din săritură a răsturnat o măsuță și monede s-au revărsat pe podeaua din ciment. Vânzătorul a strigat ceva în chineză.

Am sărit și noi peste turnichete, luându-i urma. Cheiul era gol – pasagerii se îmbarcaseră deja pe feribot. Un marinar stătea lângă marginea bordului de pe puntea inferioară și se folosea de o prăjină pentru a îndepărta de chei ambarcațiunea greoaie. Al-Jib a sprintat într-acolo, a sărit și a căzut peste

balustradă, aproape dărâmându-l pe marinar. Delilah era la doi metri în urma lui. A sărit pe balustradă și s-a tras peste ea. Marinarul a strigat ceva, dar nu a încercat să oprească ambarcațiunea, care continua să înainteze. Pupa era aproape gata să se desprindă de chei.

Mi-am vârât sub cureaua pantalonilor, la spate, pistolul luat de la paznic și am continuat să alerg cât puteam de susținut. *Haide*, *haide*…

În clipa când m-am lansat prin aer, mi-am dat seama că nu voi reuși. M-am izbit de una dintre anvelopele vechi ce erau înșiruite imediat sub nivelul punții pentru a amortiza andocarea feribotului. Poate că anvelopa era adecvată pentru ambarcațiunile maritime, dar oferea considerabil mai puțină protecție pentru un trunchi omenesc și am simțit cum plămânii mi se golesc aproape complet în urma șocului. Am reușit totuși să mă trag în sus până la balustradă și s-o escaladez. Am căzut pe punte, apoi m-am ridicat.

Delilah și al-Jib dispăruseră în masa de pasageri, totuși exista un soi de potecă, ceva mai rarefiată decât zonele imediat învecinate, care mi-a spus încotro să mă uit. Am scos pistolul și m-am avântat în mulțime. Din fericire la bord nu existau agenți de pază care să complice lucrurile. Star Ferry este aproape la fel de sigură ca o plimbare pe trotuar în amiaza mare.

Însă după numai câțiva metri poteca pe care o urmasem s-a închis complet. Aici se aflau zeci, poate sute de pasageri și nu puteam detecta printre ei nimic care să indice încotro porniseră Delilah și al-Jib. În mai puțin de șapte minute, urma să debarcăm la Kowloon, iar acolo avea să fie greu să-l opresc pe bărbat să sară pe chei după ce andocam și să se piardă în gloată. Trebuia să-l izolăm aici.

Am continuat să înaintez, pe lângă șiruri de scaune din lemn, dar nu puteam distinge nimic

prin masa de oameni care nu mai găsiseră locuri și stăteau în picioare.

— Delilah? am strigat. Delilah!

— Aici, am auzit-o rostind undeva înaintea mea. Am…

Ceva i-a întrerupt vorbele. Am auzit detunătura unei arme de calibru mare. Apoi țipete. Brusc, mulțimea s-a tălăzuit spre mine. Cei aflați în rândurile din față se străduiau să fugă dinaintea împușcăturilor.

Mi-am croit drum printre oameni. Pe neașteptate, puhoiul acela a ajuns îndărătul meu aidoma unui reflux care se retrăgea. Și atunci am văzut.

Cumva, al-Jib ajunsese în spatele lui Delilah și izbutise să-i smulgă Kimber-ul. Stătea acum înapoia ei și o ținea cu o mână după gât. Cealaltă mână lipise țeava armei de tâmpla femeii.

M-am oprit și am îndreptat spre el pistolul Smith & Wesson, pe care-l țineam cu ambele mâini. Se aflau la opt metri depărtare. Eu continuam să gâfâi după alergare, iar puntea feribotului se legăna puternic din cauza curenților din port. Iar al-Jib o ținea pe Delilah ca pe o pavăză vie, expunându-și numai o porțiune mică a capului. Eram prea departe ca să risc un foc.

— Aruncă pistolul! a zbierat el. Aruncă-l sau, pe Allah, îi împroșc creierii peste tot!

— Să n-o faci, am rostit cât am putut de calm, fiindcă atunci va trebui să-ți împroșc și eu creierii peste tot.

— Aruncă-l! a urlat el iarăși. Aruncă-l!

— Ascultă-mă, am spus străduindu-mă să acopăr vuietul vântului care sufla peste punte. Nu știu cine ești și nu-mi pasă. Treaba mea a fost cu Manny și treaba aceea s-a terminat. Din partea mea, ești liber să pleci. Dar dacă-i vei face ei vreun rău, va trebui să te omor, ai înțeles?

M-a privit cu ochi disperați, dar mi-am dat seama că se gândea. Nu putea s-o împuște pe

Delilah. Dacă o făcea, l-aș fi ciuruit în timpul necesar pentru a îndrepta după aceea arma spre mine.

— Să analizăm puțin situația, am urmat eu. Să găsim o cale prin care toți să plecăm de aici pe picioarele noastre. Pentru început, coboară-ți arma un pic, și o să-mi cobor și eu arma un pic. Iar după aceea putem continua în același fel.

A părut să se destindă, foarte, foarte puțin. *Este bine*, am gândit.

— Nu! a strigat Delilah. Omoară-l!

La dracu', *asta și intenționez*, *dar nu strica lucrurile bune pe care le fac*…

Strânsoarea lui al-Jib în jurul gâtului ei a sporit.

— Aruncă pistolul! a răcnit el din nou.

Delilah mă fulgera cu ochi clocotind de furie.

— Împușcă-l! a șuierat ea. Împușcă-l, lua-te-ar dracu'!

El o sugruma, dar nu-mi dădeam seama dacă o făcea sau nu cu intenție. Am înțeles că pierdeam controlul situației. Bărbatul era atât de tensionat, încât ar fi putut apăsa trăgaciul chiar fără s-o fi vrut. Sau putea s-o împuște ca s-o reducă pur și simplu la tăcere. Sau în urma unui calcul greșit.

— Aruncă dracului pistolul! a zbierat el iarăși. Dacă nu, îți jur…

Printr-o singură mișcare rapidă și simultan fluidă, Delilah a lăsat capul în jos și i-a lovit pistolul cu mâna dreaptă, ridicându-i țeava. Arma s-a descărcat în tavan. Eram atât de plin de adrenalină, încât detunătura mi s-a părut un simplu pocnet de artificii.

Al-Jib a început să coboare înapoi pistolul. Delilah l-a prins cu ambele mâini. Arma s-a descărcat din nou.

Am intrat în acțiune. Delilah se afla între noi, în fața trunchiului bărbatului, și amândoi erau în mișcare. Eu mă găseam încă prea departe pentru a risca să trag.

El i-a dat drumul gâtului și a folosit ambele mâini pentru a încerca să recâștige stăpânirea pistolului. N-a izbutit. A ridicat ochii, m-a văzut apropiindu-mă și a înțeles că pierduse.

A abandonat pistolul și s-a întors ca să fugă. Dar viteza glonțului la ieșirea din țeava unui pistol calibrul 38 este de două sute șaizeci de metri pe secundă. Întrucât nu ne despărțeau nici șase metri, glonțul pe care l-am tras a ajuns la el cam în a patruzecea parte dintr-o secundă. Ceea ce s-a dovedit a fi ceva mai rapid decât se putea al-Jib îndepărta. Glonțul l-a lovit în față. Impactul l-a răsucit în loc și s-a împleticit spre balustradă. L-am urmat, concentrându-mă asupra trunchiului său, pregătindu-mă să-i dau lovitura de grație.

Alte două focuri au răsunat de lângă mine. Ambele l-au lovit pe bărbat în lateral. Am văzut-o cu coada ochiului pe Delilah, care a trecut pe lângă mine, ținând Kimber-ul cu ambele mâini, implacabilă ca îngerul morții.

Al-Jib a dat să se îndrepte. Delilah nu și-a încetinit înaintarea. L-a împușcat încă o dată în trunchi, apoi în cap. El a ridicat brațele și a căzut peste balustradă în apa întunecată de dedesubt.

Am rămas privind-o un moment lung. Continuam să-mi țin arma în postura de luptă.

Ea a stat locului o secundă, gâfâind, privindu-mă în ochi, însă defocalizată. A coborât Kimber-ul.

Am ezitat, luptându-mă cu știința faptului că-l chemase pe Gil. Ceva din ochii ei, din postura ei, a decis pentru mine. Am coborât pistolul și l-am vârât sub cureaua pantalonilor.

M-am uitat spre prova. Luminile din Tsim Shua Tsui se aflau la mai puțin de un kilometru depărtare.

Au trecut câteva secunde de tăcere. Apoi Delilah mi-a întins Kimber-ul.

— Ia-l, a zis ea cu glas ușor tremurător. N-am unde să-l ascund, așa cum bine ai spus. Și s-ar putea să avem nevoie de el.

Am băgat și al doilea pistol sub cureaua pantalonilor și m-am uitat la ea, străduindu-mă să găsesc cuvinte.

— A trebuit s-o fac, a spus Delilah. Am făcut-o și pentru tine.

— Cum adică „și pentru mine”?

— Într-o bună zi al-Jib și ai lui vor detona o armă nucleară în interiorul unui oraș. Vor muri o jumătate de milion de oameni. Oameni nevinovați – familii, copii, prunci. Când se va întâmpla asta, nu va fi din cauză că eu n-am oprit-o, deși aș fi putut. Iar tu n-ai putea suporta povara acelei vinovății. De aceea am făcut-o și pentru tine.

Abia atunci am auzit strigătele și vacarmul dinspre bordul pe unde pasagerii aveau să debarce dintr-o clipă în alta. Fusesem atât de concentrat de încleștarea cu al-Jib, încât nu le sesizasem până atunci.

Delilah și cu mine am înaintat în mulțime. Oamenii situați cel mai aproape de noi s-au tras în lături, ferindu-se, dar cu cât pătrundeam mai mult în gloată, cu atât întâmpinam mai puțin genul acela de „politețe”. Pasagerii aflați chiar lângă balustrada bordului de acostare nu văzuseră cele întâmplate. Nu știau cine eram noi și nici nu le păsa. Auziseră împușcături și hărmălaie, și nu doreau decât să coboare cât mai rapid de pe feribot imediat ce andoca. Am ajuns într-un punct în care mulțimea era așa de densă, că eram pierduți în ea ca doi simpli pasageri. Nu mai puteam avansa. Pur și simplu, trebuia să așteptăm, alături de ceilalți.

După câteva secunde, am andocat. În clipa în care ambarcațiunea a atins cheiul, oamenii s-au revărsat ca un talaz de pe ea. Se auzeau multe strigăte în chineză și nu eram sigur asupra înțelesului lor. Știam doar că trebuia să dispărem de aici înainte ca unul sau altul să înceapă să ne arate cu degetul.

Am ieșit din clădirea feribotului, pe lângă turnul cu ceas și am pătruns în mulțimile de pietoni și

cumpărători din zonă. Am traversat pasajul subteran de sub Salisbury Road, apoi am mers către est, spre cartierele comerciale incredibil de aglomerate din jurul lui Nathan. Un bărbat asiatic și o blondă superbă – am fi fost ușor de reperat dintr-o descriere a celor petrecute pe feribot și în Clubul China ceva mai devreme. Cu toate acestea, nu doream deocamdată să ne despărțim. Doream să închei complet cazul.

Am ajuns în colțul sudic al lui Kowloon Park și am intrat. Parcul, aflat pe o colină întinsă deasupra străzilor de dedesubt, era întunecos și, la ora aceasta, rezonabil de pustiu. Am trecut pe lângă voliera scheletică și pe lângă siluetele grădinilor în stil chinezesc, către Sculpture Walk, unde ne-am așezat pe treptele unui amfiteatru mic lângă una dintre statuile tăcute de pe Walk. Am scos telefonul cu cartelă, l-am activat și l-am sunat pe Dox pe telefonul lui similar.

A răspuns imediat.

— Hei, partenere, sper că tu ești.

Mi-a fost imposibil să nu surâd la auzul glasului său.

— Eu sunt. Ești bine?

— Da. Sunt deja în punctul de retragere. Tu unde ești?

— În Kowloon.

— Scuză-mă că te-ntreb, dar nu-i în direcția greșită?

— Din păcate. Delilah și cu mine l-am urmărit pe al-Jib pe Star Ferry.

— Și cum s-a terminat treaba?

— A murit al-Jib.

— Ăsta-i un final fericit. Altă victorie pentru băieții buni și o lovitură dată forțelor răului. Și Delilah?

— Este bine. E lângă mine acum.

— Aha, deci de-aia te-ai băgat în Kowloon. Ești sigur c-avem timp pentru chestii de-astea acum?

— Sunt sigur că n-avem. Ce s-a-ntâmplat cu Hilger și Gil?

— Dacă te referi la cel care trăgea în Hilger, e mort.

— De unde știi?

— Hilger l-a-mpușcat, iar când Delilah s-a dus să-l ajute, Ali aproape c-a sărit peste toți și-a fugit în jos pe scară. După aceea Gil s-a descurcat foarte bine să răspundă la focul lui Hilger, deși era cu capu-n jos și întins pe spate pe trepte, dar în cele din urmă Hilger a mai băgat un glonț în el, după care a făcut șmecheria de levitație a lui Ali. S-a oprit doar atât cât să se-ntoarcă și să-i tragă amărâtului un glonț în cap din imediata apropiere.

— Păcat că n-am reușit să-ți facem rost de-o armă.

— Mda, mi-ar fi plăcut să-l împușc și am avut și ocazia. Măcar am izbutit s-arunc un scaun după el, de pe palier. L-am trântit, dar s-a ridicat și-a șters-o.

— Tu și scaunele, am comentat. Ar trebui să brevetezi procedeul – „*scaune-fung-do*”.

A râs.

— Da, am descoperit că mobilele pot fi utile uneori. Oricum, n-am putut ajunge la Hilger la timp cât era pe jos, fiindcă era înarmat și periculos, pe când eu eram doar periculos. Joburile astea pot fi al naibii de păcătoase fără să ai la îndemână o pușcă așa cum se cuvine. Nu știu cum reușești tu să te descurci.

— Nu contează, am spus. Hilger era cunoscut în club – nu uita că făcuse rezervare pentru seara asta. Poliția o să plece fără ezitare pe urmele lui. Iar atunci vom vedea dacă am avut dreptate că el desfășoară operațiuni independente de Agenție.

— Crezi că-l vor repudia?

Am făcut o pauză, gândindu-mă.

— Am senzația că Hilger are… dușmani. Oameni cărora le-ar plăcea să vadă că i se întâmplă asta – da.

— De ce ai senzația asta?

— Nu sunt sigur. Trebuie mai întâi să verific ceva și după aia o să-ți spun.

— Bine. Termină-ți numărul de sex rapid și haide să ne-ntâlnim la aeroport. Hong Kong nu-mi mai pare la fel de primitor ca azi-dimineață.

— Lasă-mă o oră.

— Sigur că da, ia-ți cât timp ai nevoie. Nu văd niciun motiv să te grăbești. Nu cred că jumătate din poliția orașului ar căuta pe cineva cu descrierea ta.

— Bine, am încuviințat, am priceput aluzia.

I-am zis de unde putea recupera articolele pe care le ascunsesem în punctul de retragere. Dox a spus că le va lua și va pleca spre aeroport.

Am închis telefonul, l-am dezactivat și am privit-o pe Delilah.

— Gil e mort, i-am zis. Dox l-a văzut pe Hilger cum l-a împușcat în cap din imediata apropiere.

Ea a încuviințat, cu maxilarele încleștate, apoi a zis:

— Altceva?

Am informat-o despre ce-mi mai povestise Dox.

— Plec să mă-ntâlnesc cu el la aeroport, am încheiat. Vii și tu?

A clătinat din cap.

— Nu încă. N-am pașaportul.

N-am rostit nimic. Eram încă furios pe faptul că-l chemase pe Gil. Încercam să nu mă mai gândesc la asta.

— Oricum, a urmat ea, trebuie să-i informez pe ai mei despre ce s-a întâmplat aici. Se vor pune multe întrebări.

— O să poți ieși basma curată?

— Nu sunt sigură. Eliminarea lui al-Jib va fi cu certitudine de folos. Asta e realmente o victorie majoră. Nu știu ce s-ar fi întâmplat, dacă el ar fi scăpat.

Vorbea neobișnuit de repede și am observat că-i tremurau mâinile.

— Ești bine? am întrebat, privind-o cu atenție.

A încuviințat din cap, însă ochii i s-au umplut de lacrimi.

— N-ai mai…, am început să spun. Am făcut o pauză, apoi am continuat: A fost prima dată pentru tine, așa-i?

Delilah a încuviințat din nou, iar lacrimile i s-au prelins pe obraji. A început să tremure din tot corpul.

Furia mi s-a destrămat. Am cuprins-o cu brațul și am tras-o spre mine.

— Ai făcut lucrul corect, i-am zis. Exact așa cum ai fost antrenată. O să fii bine.

A scuturat din cap.

— Nu știu ce-i cu mine. Ar trebui să fiu fericită. Ar trebui să exult că el a murit. De fapt, am și exultat, imediat după aceea. Dar acum…

Am sărutat-o pe creștetul capului.

— Mintea ta știe adevărul. Va mai dura însă nițel până când va înțelege și trupul. O să vezi.

Și-a șters lacrimile și m-a fixat cu privirea.

— Mi-a fost teribil de teamă că va scăpa. Voiam ca tu să-l împușți. Când mi-a lipit arma de cap, m-am gândit că o să mor și nu-mi mai păsa decât ca tu să-l împușți primul, ca să pot muri știind că l-ai ucis.

Am aprobat încetișor.

— Când ești sigur că vei muri, dar nu se întâmplă așa, senzația aceea nu te părăsește mult timp. Cândva o să-ți povestesc ce mi s-a întâmplat anul trecut în fața lui Kwai Chung.

— Nu mi-ai spus niciodată toate amănuntele.

— Păi… crezi c-o să-mi poți oferi ocazia?

Delilah a râs încetișor și mi-a atins obrazul.

— Haide să ne-ntâlnim undeva. Nu vreau să se termine așa. Aș dori… aș dori să aștept o întâlnire viitoare.

Am strâns din umeri.

— Am numărul tău de telefon. Și amândoi avem acces la site-ul securizat.

A zâmbit.

— Îl vom avea mereu.

Am râs.

— Ei bine, nu va fi Parisul, dar o să găsim noi un loc.

Mâna ei mi s-a strecurat spre ceafă și m-a mângâiat cu blândețe. Mi-a plăcut.

— Îți mulțumesc că ai încredere în mine, a rostit Delilah. Am vrut să-ți spun asta pe Phuket, dar n-am făcut-o. Am vrut să-ți spun… cât de mult înseamnă pentru mine.

Cum putea să miroasă atât de seducător cineva care alergase o jumătate de kilometru după un terorist, care fusese cât pe ce să moară în încleștarea lui și care după aceea îl ucisese era un mister pe care știam că îl voi savura mereu.

— Se pare că încrederea pe care ți-am acordat-o pe Phuket n-a fost mișcarea mea cea mai inteligentă, am comentat încet.

Delilah m-a privit cu ochii fulgerând.

— Ba da, a fost. Cât despre faptul că l-am chemat pe Gil în seara asta…

Am clătinat din cap.

— Înțeleg de ce ai făcut-o.

— A trebuit s-o fac. I-am zis că era vorba despre al-Jib, nu despre tine, că tu ne ajutai. Nu m-a crezut însă în privința ta. Și când l-am văzut trăgând în tine…

Mi-am dat seama că-i atingeam piciorul cu degetele. Am dat să spun „Știu, te-am auzit”, însă Delilah m-a tras spre ea și m-a sărutat.

Am încetat să mai vorbesc. Sărutul a ajuns de la zero la o sută în vreo două nanosecunde. În locul unde stăteam noi era foarte întuneric.

Ce naiba, și Dox mă mai lăsase să-l aștept uneori…

•••

Am luat trenul Airport Express din stația Kowloon și l-am sunat pe Dox după ce am ajuns. Era deja acolo. Ne-am întâlnit la nivelul „Plecări”,

în fața ghișeului United Airlines. Continua să poarte costumul negru și ținea câte o servietă în fiecare mână.

A rânjit larg când m-a văzut apropiindu-mă.

— Cred că asta-i a ta, a rostit și mi-a întins-o. Am văzut-o lângă un container pentru gunoi în fața clădirii Bank of China, când am ieșit. Sau poate doreai s-o arunci definitiv?

— Nu, renunțasem doar la balast ca să-l urmăresc pe al-Jib. Mă bucur s-o am înapoi. Călătoria fără bagaje atrage atenția.

— Și noi toți știm cât de mult detești să atragi atenția, a replicat el studiindu-mi cu atenție ostentativă gâtul.

— Ce s-a-ntâmplat?

Rânjetul lui Dox a căpătat proporții galactice.

— Partenere, cred că ăla de pe gulerul tău este ruj. Ai fost băiețel rău. Iar noi suntem în toiul unei operațiuni și așa mai departe, da? Păi în ritmul ăsta, data viitoare o să-ți lași telefonul deschis și-o să-ncerci să i-o tragi unui *katoey*, ori să comiți cine știe. Ce alte indiscreții similare. Dacă vei continua așa, lumea va-ncepe să suspecteze că ești om, iar povara neplăcută a explicării contrariului va cădea complet pe umerii mei.

Am dus mâna spre guler.

— Doar am… am…

— Nu trebuie să explici nimic. Știu foarte bine că așa pățesc bărbații după ce ies din lupte. Fac pariu că de data asta nici n-ai mai avut nevoie de Viagra, este?

— Nu, a fost suficient să mă gândesc la Tiara.

Dox a hohotit.

— Asta a fost bună, aici m-ai avut, nenică! Fir-ar al naibii, o să ai mereu atuul ăsta în privința mea. Auzi, crezi că israelienii ne vor mai plăti, după toată nebunia asta?

— Eu zic c-ar face bine să ne plătească. Și nu puțin.

— Sunt convins că Delilah o să ne susțină cât poate. Este o doamnă cumsecade.

— Nu știu care va fi statutul ei acum. Îi vor pune o mulțime de întrebări.

— Păi, dacă lucrurile nu vor merge bine cu ai ei, din partea mea este oricând binevenită să se alăture grupului nostru vesel de liber-profesioniști. Cum am spus, noi suntem valul viitorului. Toate statele din lume își vor externaliza necesitățile defensive, pentru ca cetățenii lor să se poată uita mai mult la televizor, ascultă-mă ce-ți spun.

Am clătinat din cap.

— Nu cred că Delilah se va simți în largul ei ca liber-profesionistă. Nu-i genul.

— Atunci să sperăm că nu va fi pusă niciodată să ia decizia asta. Așa cum bine știi, în viața de soldat nu există momente fericite.

— Ai dreptate.

— Și-acum? Încotro pornim de aici?

— Eu am o treabă în Tokio. În timp ce veneam încoace mi-am făcut rezervare la cursa Asiana cu escală la Seul. Pleacă la… Mi-am privit ceasul. Douăsprezece și jumătate noaptea. Peste două ore.

— Și cu Rio? Mai păstrezi hogeacul de-acolo?

— În general, da. Probabil că acolo o să mă duc după ce termin în Tokio.

— Poate c-o să trec să te vizitez. Braziliencele… nenică, să nu mă stârnești.

— Nici nu-ncerc.

Dox a râs.

— Da, vino când vrei, i-am zis. O să mă bucur să te revăd. Putem merge la alt bar pentru adulți.

A râs din nou.

— Mi-ar plăcea asta. Chiar că mi-ar plăcea.

Pentru o clipă am rămas amândoi tăcuți. După aceea l-am întrebat:

— Și tu? Încotro pornești?

— Cred c-o să-i vizitez pe-ai mei, în State. A trecut destul de când nu i-am mai văzut și le duc dorul.

Am aprobat din cap, străduindu-mă să-mi imaginez revederea aceea. Eu îmi pierdusem părinții cu atâția ani în urmă, încât simplul concept de vizitare a familiei, de fapt de vizitare a oricui, pare aproape de pe altă lume. Dar poate că reușeam să găsesc o cale.

— Părinții tăi au un fiu bun, am rostit.

Dox a radiat cu toată fața.

— Așa-i. Iar eu sunt norocos că-i am pe ei. Și-a privit ceasul. Am un zbor Cathay Pacific, care pleacă spre Los Angeles la 23:35. Așa c-ar fi bine s-o iau la picior.

Am întins mâna.

M-a privit și a spus:

— Fiule, doar pentru că recent a fost cât pe-aici să fiu înrolat ca membru al Asociației de Iubire Accidentală a *Katoey* nu-nseamnă că n-ai avea dreptul să-ți arăți sentimentele pentru mine.

Doamne Dumnezeule, am gândit. Apoi însă am făcut exact asta – l-am îmbrățișat pe afurisitul de uriaș în mijlocul aeroportului.

Capitolul 22

Până la Seul am dormit buștean. A urmat o escală de cinci ore, apoi un zbor scurt până la Tokio.

M-am întrebat unde ar fi trebuit să trag. Când locuisem în metropolă, menținusem o relație cu câteva hoteluri care-mi țineau o valiză cât timp „lipseam din oraș", pentru orice eventualitate. Însă aranjamentele acelea expiraseră demult și nu puteam fi sigur dacă hotelurile respective mai aveau lucrurile mele. Și chiar dacă le-ar mai fi avut, era posibil ca relația să fi fost deconspirată între timp. Am decis că era mai sigur să procedez altfel.

Am aterizat pe aeroportul Narita puțin după amiază. Am luat trenul JR Express până la stația Tokio, după care am mers pe jos, fără nicio altă greutate decât servieta-diplomat, până la Four Seasons din Marunouchi. Mi s-a răspuns că mai era liber doar un apartament. Da, am încuviințat, un apartament ar fi fost foarte bun.

Din magazinul care avea concesiunea pentru recepția hotelului, am cumpărat la un preț cu totul exagerat o pereche de pantaloni kaki și un pulover bleumarin din lână merinos. După ce am ajuns în cameră, mi-am făcut duș și m-am bărbierit. Am sunat apoi la recepție și am anunțat că doream să beneficiez de serviciul de călcare rapidă. Costumul meu arăta de parcă dormisem în el.

Am mers apoi în Ginza ca să-mi cumpăr lenjerie intimă, o cămașă și alte câteva articole necesare fugarilor aflați în mișcare. Vremea era rece și uscată – favorita mea în Tokio –, iar vântul aducea primele mușcături ale iernii. Revenirea aici mă făcea să mă simt bine. Mai mult chiar, în mod straniu simțeam că făcusem lucrul cuvenit.

Pe când mergeam, am privit în jur, mai degrabă pentru a lua contact cu împrejurimile decât pentru a verifica dacă nu eram filat. Topografia se schimbase puțin de la ultima mea vizită. Unele magazine arătau altfel, câteva dintre clădirile noi se înălțaseră și mai mult, iar Starbucks își continuase infiltrarea ubicuă prin locurile cele mai frecventate. Totuși senzația generală era aceeași: felul cum puteai trece de la bezna de Styx a unui pasaj subteran de pe linia de metrou Hibiya, la magazinele scânteietoare din Ginza, mergând numai câteva zeci de pași; aerul de bani câștigați pentru a fi cheltuiți, de visuri împlinite și sfărâmate; oamenii frumoși din magazine și bătrânele cu coate ascuțite din stațiile de metrou; senzația că toți cei pe care îi vezi în ferestrele restaurantelor scumpe, pe trotuarele cartierelor elegante și în tăcerile solemne din micile altare ale

orașului își doresc să fie aici, aici în Tokio, aici și nicăieri altundeva.

M-am gândit la Yamaoto și m-am întrebat când ar putea fi sigur pentru mine să revin definitiv aici… sau dacă va fi sigur vreodată s-o fac. Oricât de mult mi-ar fi plăcut Rio, nu-l simțeam ca și cum ar fi fost căminul meu, iar mergând prin Tokio am suspectat că nici nu va fi vreodată.

Am cumpărat cele necesare și am revenit la hotel. Costumul meu, perfect călcat, atârna deja în dressingul vast al apartamentului. M-am schimbat, am părăsit hotelul și m-am îndreptat spre un magazin de telefoane mobile, de unde am cumpărat unul cu cartelă. L-am sunat apoi pe Kanezaki.

— *Hai*, a răspuns el.

I-am răspuns prin obișnuitul meu „Salut”.

A urmat o pauză. După aceea, el a zis:

— Ești în Tokio.

Oh, progresul neabătut al identificării apelantului și alte asemenea tehnologii complicate!

— Da, am spus. Voiam să te actualizez cu ce am aflat despre Manila. Și cred că și tu-mi datorezi o mică actualizare.

— N-am izbutit să aflu chiar multe…

— Nu mă vrăji pe mine. Știi că asta mă enervează.

Altă pauză.

— Unde ești?

— Te privesc chiar acum.

— Mă privești… ce vrei să zici?

Am zâmbit, imaginându-mi-l cum se uită brusc peste umăr sau prin fereastra biroului.

— Glumeam. Sunt în stația Tokio, ieșirea Marunouchi South.

— Eu sunt pe lângă ambasadă. Ne putem întâlni în zece minute – îți convine?

— Bine. Sună-mă când ajungi aici.

Am închis.

Nu credeam că ar fi intenționat să vină însoțit și în tot cazul nu-i lăsasem timp pentru așa ceva. Cu toate acestea, am traversat strada și am privit intrarea în stație de departe. Vechile obiceiuri dispar greu.

Kanezaki a sosit cu un taxi, după zece minute, singur. A coborât și a așteptat, știind că voi dori să-l verific înainte de a apărea.

L-am ocolit pe departe, adăpostindu-mă după taxiuri și pietoni, apoi am venit către el dinspre unghiul lui mort. S-a întors însă înainte de a mă apropia destul ca să zic „bău!" Bravo lui!

— Salut, a rostit și a zâmbit.

Mi-a întins mâna și ne-am strâns-o.

— Haide să plecăm de aici, am zis eu. Mă îndoiesc că guvernul japonez irosește prea mult timp cu urmărirea celor din CIA, totuși mai bine să fim prudenți.

Am petrecut următoarea jumătate de oră asigurându-ne că nu eram filați, apoi am intrat în Tsuta, o cafenea pe care obișnuisem s-o frecventez în Minami Aoyama. Am fost încântat să văd că Tsuta făcea față furtunii Starbucks. Ultima dată când fusesem aici, o însoțisem pe Midori. Aceea fusese o după-amiază frumoasă, bizară ținând seama de circumstanțe, însă plină de promisiuni stranii și nebunești. Trecuse foarte mult de atunci.

Ne-am așezat față în față la una dintre cele două mese și am comandat espresso. L-am privit cu atenție pe Kanezaki. Ne văzuserăm cu un an în urmă și acum părea mai vârstnic, mai matur. Degaja o încredere ce-i lipsise anterior, un soi de greutate. Mi-am dat seama că nu mai era un puști. Gestiona acum chestiuni serioase, care îl modelau la rândul lor. Așa cum spusese filosoful favorit al lui Dox, când te uiți într-un abis, abisul se uită și el la tine.

Pentru o vreme, am flecărit generalități. Masa de alături era ocupată de două japoneze vârstnice. Mă îndoiam că știau engleza, limba în care

discutam eu și Kanezaki – ce naiba, mă îndoiam că bătrânele puteau chiar să audă –, totuși am vorbit pe ton scăzut.

După ce ne-au fost aduse espresso, am spus:

— Cred că a sosit momentul să fii deschis cu mine.

El a sorbit din ceșcuță, a încuviințat apreciativ și a replicat:

— Nu știu ce vrei să zici.

Știam că-mi va spune în cele din urmă. Știam de asemenea că mă va face să mă străduiesc să aflu, astfel încât să simt că câștigasem ceva, că informațiile pe care i le extrăsesem meritaseră. Îmi doream să fi putut sări peste pașii aceia intermediari de dans, însă așa proceda întotdeauna Kanezaki.

Poate că exista totuși o cale prin care să accelerăm lucrurile.

— Probabil că nu-i decât o coincidență, am rostit, dar de fiecare dată când am stat de vorbă sau am corespondat în ultimele zile, informațiile pe care ți le-am dat au apărut la scurt timp după aceea în *Washington Post.*

N-a zis nimic, dar am detectat urma unui surâs satisfăcut.

— De aceea, am continuat, dacă vrei să-ți spun ce s-a-ntâmplat în Manila și ce *tocmai* s-a-ntâmplat în Hong Kong, de data asta va trebui să-ncepi tu primul.

Mi-am ridicat ceșcuța și m-am lăsat pe spate în scaun. Am îngăduit aromei cafelei să-mi mângâie o clipă întreaga față, apoi am sorbit puțintel. Ce bună era! Tare, însă nu prea mult; amară, însă nu exagerat; ușoară, dar cu densitate în jocul aromelor. Băusem cafea în Paris, Roma și Rio. La naiba, băusem până și în Seattle unde s-a transformat într-o religie locală. Totuși în mintea mea nimic nu putea fi superior lui Tsuta.

Kanezaki a așteptat mult timp, pentru a fi cât mai convingător că vorbea doar sub amenințare.

Băusem aproape jumătate din espresso, când el a zis:

— De unde știi despre Hong Kong?

Știam că va ceda și nu mi-am putut abține un surâs.

— Pentru că tocmai am venit de acolo.

A rămas cu gura căscată, fără să vrea.

— Să-mi bag picioarele!

— Deci? De data asta, tu vorbești primul.

A suspinat.

— Bine. Hilger derula o operațiune privată.

— Ce vrei să spui prin „privată”?

— Dă-mi voie să mă corectez. Ar fi trebuit să fi spus „semi-privată”. La fel ca serviciile poștale – sunt private, dar subvenționate de stat.

A sorbit din ceșcuță.

— Ce înseamnă pentru factorii de decizie politică informațiile oferite de unii ca noi? Un simplu produs. De altfel, în comunitatea noastră chiar așa le numim – „produse”. Factorilor decizionali le spunem „consumatori”. Și ce doresc toți consumatorii?

— Prețuri mici? am sugerat eu.

Kanezaki a chicotit.

— Prețul nu contează, dacă consumatorul este îndeajuns de bogat.

— Atunci posibilitatea de-a alege?

— Exact. Iar dacă nu-ți place ce încearcă să-ți vândă cineva, o să-ți cheltuiești banii altundeva. Cum a procedat Casa Albă în perioada pregătitoare pentru Irak? Nu i-a plăcut ce i-a spus CIA, așa c-a înființat o unitate a Pentagonului și și-a făcut cumpărăturile de acolo.

— Așadar, Hilger…

— Fii atent, privește situația în felul următor: există baza pentru o piață liberă și concurențială a informațiilor. Indiferent de structurile existente potrivit legii, factorii decizionali vor căuta întotdeauna alte facțiuni care să satisfacă cerințele

elaborării politicilor și să le creeze, dacă facțiunile respective nu există deja.

Am sorbit din espresso.

— Hilger este una dintre facțiuni?

Kanezaki a încuviințat din cap.

— De aproape un deceniu, el și-a clădit propria rețea. Dintr-un punct de vedere se poate spune că a creat un serviciu de informații privat, care oferă produse de calitate. Mulți factori decizionali au ajuns să se bizuie pe el.

— Și ce s-a-ntâmplat – CIA a devenit geloasă?

— Nu despre asta vorbim. Sigur că da, el putea face lucruri inaccesibile pentru Agenție – în primul rând, fiindcă nu are superiori. Pe de altă parte, exact asta e problema. Hilger este propria lui instituție extraguvernamentală.

— Atunci ce cauți tu aici, cu mine?

A tăcut câteva clipe, după care a zis:

— Hilger era corupt. Și nu mă refer doar la cele două milioane de dolari cu care a șters-o anul trecut de la Kwai Chung. Mă refer la lucruri mult mai rele. Îți amintești de diplomatul american care a fost asasinat acum câțiva ani în Amman?

— Da.

— Acolo a acționat Hilger, care-și stabilea renumele.

Asta confirma conversația pe care o auzisem în Clubul China. L-am așteptat să continue.

— De ce crezi tu, a urmat Kanezaki, că ne este atât de greu să pătrundem în celule teroriste? Deoarece pentru a fi admis în ele, există un test simplu: ucide un personaj american binecunoscut sau comite altă atrocitate. Dacă poți să faci asta, ai intrat. Ei bine, CIA nu poate s-o facă.

— Pe când Hilger se pare că poate.

— Poate a și făcut-o. Hilger și-a creat acces la teroriști, fiind el însuși un terorist. Chestia din Iordania, afacerile cu Belghazi pe care l-ai eliminat tu anul trecut, vânzări de arme pe piața neagră, spălări de bani… Am dovezi că el a știut din timp

despre atentatul din Bali. Acolo au murit două sute de oameni. Și despre cele două atentate cu bombe din Jakarta. După asemenea lucruri, tu crezi că el și-a mai reamintit măcar cine era sau ce încerca să facă?

— Nu știu.

— Este ca „teoria nebunului" a lui Nixon. Dacă vrei ca oamenii să creadă că ești nebun, trebuie să începi să faci lucruri nebunești. Dar în cazul acela poți să fii într-adevăr nebun. Care-i deosebirea?

— Spune-mi de ce ai „scurs" informații spre *Post*?

— A trebuit să pun presiune pe rețeaua lui Hilger. Publicitatea înseamnă presiune.

— Primul lor articol afirma că cei din Manila erau agenți CIA, nu foști agenți.

— Erau foști agenți, așa cum ți-am spus. Însă dacă articolul anunța că erau agenți, CIA s-ar fi confruntat cu mai multe întrebări și presiunea asupra lui Hilger ar fi crescut.

— Atunci „sursa de la vârf" pe care o menționau articolele…

— Vorbești chiar acum cu ea.

Am încuviințat apreciativ din cap.

— Ce-i cu „Gird Enterprises?

— Cred că este una dintre companiile-paravan ale lui Hilger. Vom afla în curând. Mass-media scotocesc peste tot acum.

— Acum… după ce le-ai „scurs" tu informații.

— Bineînțeles, a aprobat Kanezaki sunând la glas, ba chiar, pentru o clipă, semănând mult cu Tatsu.

— Ești sigur că eliminarea lui Hilger a fost lucrul cel mai bun care putea fi făcut? l-am întrebat. El se apropiase destul de mult de al-Jib…

— De Ali al-Jib? a holbat ochii Kanezaki.

— Mai cunoști altul?

— Tu de unde știi toate astea?

— Pentru că aseară s-au întâlnit în Clubul China din Hong Kong.

— S-au întâlnit… băga-mi-aș… unde-i al-Jib acum?

— Cred că va fi pescuit din portul Victoria. Asta dacă nu cumva a izbutit să înoate până la mal cu cinci gloanțe în el.

Kanezaki a clătinat încet din cap, cu gura tot deschisă.

— Deci tu ai fost în Clubul China?

Am strâns din umeri.

— Cineva ar trebui să-ți decerneze o medalie.

— O să mă mulțumesc doar să fiu plătit. Oricum însă de unde știi tu că Hilger nu încerca să-l cultive pe al-Jib, să-l controleze cumva? Poate că al-Jib ar fi dus spre alte surse.

El a inspirat profund și a expirat lent.

— Cine poate ști ce gânduri avea Hilger cu al-Jib? Tipul ăsta n-are pic de morală.

Am sorbit din ceșcuță.

— Ce se va întâmpla cu el acum?

— Nu cred că are multe șanse, însă nici nu dețin deocamdată toate informațiile. Ce s-a-ntâmplat în Clubul China?

I-am povestit totul, neamintind nimic despre implicarea lui Dox și Delilah.

Kanezaki a tăcut pe toată durata informării mele, clătinând ocazional din cap, parcă nevenindu-i să creadă. După ce am terminat, a zis:

— L-ai eliminat și pe Manny. Incredibil! Realmente ar trebui să primești o medalie.

— Îmi pare rău că nu m-am gândit să fi discutat cu tine acum o săptămână și să te întreb cât ai fi dispus să plătești dacă i-aș elimina pe tipii ăștia. Probabil că după aceea aș fi putut ieși la pensie.

— Ar fi fost o pierdere tragică. Bănuiesc că nu te pot întreba pentru cine ai lucrat de data asta, nu?

— Bănuiesc că ai dreptate.

— E-n regulă. Îmi pot imagina.

— Poți să-ți imaginezi orice dorești.

— Ei bine, din câte mi-ai spus, nu cred că Hilger va putea supraviețui urmărilor. Toți

susținătorii lui se vor ascunde ca-n gaură de șarpe.

— Nu știu, am clătinat din cap. Am senzația că-i un adevărat supraviețuitor. Uită-te cum a întors situația în favoarea lui anul trecut, la Kwai Chung, și s-a ales și cu două milioane de dolari. Nu l-aș subestima.

— Nici nu intenționez.

Mi-am terminat espressoul și am pus ceșcuța pe masă.

— Mai ții legătura cu Tatsu? l-am întrebat.

— Puțin, a răspuns Kanezaki pe un ton rezervat și am știut că erau în legătură strânsă.

Am aprobat din cap.

— Ține aproape de el. Tatsu merge de foarte mult timp pe poteca asta îngustă pe care se pare că te afli și tu, și, cumva, el a izbutit să nu cadă. Asta-i ceva rar. Ar trebui să-ncerci să-i înveți secretul.

— Despre ce potecă vorbești?

— Cea pe care scopul justifică mijloacele.

Nu mi-a răspuns la cuvintele acelea.

— Ei bine, am urmat și m-am ridicat de la masă, ținând seama de faptul că tocmai am eliminat două intrări de pe lista inexistentă a teroriștilor-țintă a Unchiului Sam, cred că mă pot bizui pe tine să achiți cafeaua, da?

Kanezaki s-a ridicat și a zâmbit.

— Plăcerea este de partea mea.

— De partea ta, într-adevăr? Sau de partea guvernului?

— De partea mea.

Am încuviințat încetișor.

— Așa mă gândisem și eu.

I-am întins mâna și mi-a strâns-o.

— *Ki o tsukero yo*, am spus. „Ai grijă”.

— *So shiyou*, mi-a răspuns. „Da, amândoi”.

Capitolul 23

Hilger stătea în zona de decolări pentru Dragonair din aeroportul Hong Kong International și-și aștepta cursa spre Shanghai. Soarele era sus pe cer și bărbatul se simțea epuizat.

Fusese o noapte lungă. Ștergerea fișierelor nu necesitase mult timp – la urma urmelor, erau electronice. Și nici strângerea obiectelor lui importante nu fusese o problemă, întrucât majoritatea erau ținute într-o geantă de voiaj care slujea ca echivalent civil al ranițelor pentru supraviețuire pe care fusese învățat să le utilizeze în militărie. Mai mult duraseră convorbirile telefonice. În rețeaua lui existau persoane ce trebuiau avertizate, apoi membri de familie ce trebuiau pregătiți. Iar lor li se adăugau politicienii, care trebuiau deranjați. Fiecare serie de telefoane fusese mai dificilă decât cea anterioară.

Hilger nu-și făcea griji despre propria persoană. El fusese pregătit pentru o zi ca asta și sistemele de rezervă îi funcționaseră perfect. Și chiar dacă n-ar fi funcționat, și el ar fi pățit ceva mai rău, tot ar fi făcut față. Mai greu de acceptat era completa dezintegrare a operațiunii sale. Fusese extrem de aproape de a da o lovitură importantă. Statele Unite se aflau în pericol de moarte și nu făceau destule pentru a se proteja. Deoarece operațiunea îi fusese compromisă, el aprecia că dezastrul devenise acum inevitabil.

Cândva citise un articol despre incendiile forestiere ce afectau la fiecare câțiva ani California de Sud. Un specialist explicase că deoarece zonele împădurite fuseseră încercuite treptat de dezvoltările imobiliare ale suburbiilor, micile incendii de care Natura se folosea pentru a curăța tufele nu mai erau tolerate. Drept urmare, an după an, tufele deveneau mai dese și mai uscate și mai pregătite pentru a lua foc. Mai devreme sau mai târziu, spunea specialistul, ceva avea să declanșeze arderea lor. Era o certitudine aproape matematică.

Hilger privea aproape în aceiași termeni atacul armelor de distrugere în masă asupra Statelor Unite. În lume existau atât de multe materiale nucleare post-sovietice și atât de mulți fanatici care doreau să le utilizeze, încât de acum era doar o simplă chestiune de timp până la declanșarea flagelului. Totuși nimeni nu dorea să accepte realitatea aceasta, tot așa cum proprietarii de case din suburbiile Los Angelesului nu doreau să accepte că puțină funingine depusă în fiecare an pe pereții din lemn ai locuințelor lor putea fi un preț mic pe care să-l plătească pentru a evita un holocaust copleșitor. Pur și simplu așa funcționau mințile oamenilor. În privința asta nu puteai face mare lucru.

Clătină dezgustat din cap. Asta îi amintea mereu de felul cum municipalitățile instalau semafoare. După ce într-o intersecție se petrec o mulțime de accidente, politicienii spun: „Hmmm, dar chiar ar trebui să punem acolo un semafor”. Aveau să procedeze la fel și când New York-ul va dispărea sub ciuperca norului unei explozii atomice. „Hmmm, dar chiar ar trebui să facem ceva în privința amenințării armelor de distrugere în masă”.

Sau poate că le dădea prea mult credit idioților. Ce dracu’, pierderea New York-ului… poate că, de fapt, aveau să cadă pe gânduri un minut, după care să revină la schimbarea denumirii pentru cartofi-pai, la interzicerea căsătoriilor între homosexuali și la celelalte priorități curente.

Da, politicienii fie că erau vrăjiți de marile companii petroliere și de Wall Street, fie că aveau creierele moarte – asta dacă nu cumva ambele erau valabile. Dacă cineva putea preveni un cataclism, acela avea să fie Hilger… și echipa pe care o clădise.

Oftă încet. Al-Jib ar fi fost una dintre piesele lui esențiale. Dacă ar fi putut afla doar puțin mai mult despre contactele lui și despre locurile în care își

diseminase cunoașterea, ar fi putut cu adevărat să bage înapoi în clondir duhul distrugerii. Acum însă nu mai era posibil. Probabil că al-Jib nu avea să mai reia niciodată discuțiile cu Hilger. Asta presupunând, desigur, că arabul mai era în viață. Blonda din Clubul China, indiferent cine ar fi fost ea, pornise după al-Jib ca o leoaică flămândă pe urmele unei gazele.

Prin tot dezastrul acela mai răzbătea totuși și câte o rază de soare. Când contactul lui enervant din Consiliul Național de Securitate începuse să bată în retragere față de susținerea lui Hilger de către Casa Albă în cazul altei catastrofe, Hilger îi spusese doar că n-ar fi fost recomandabil să fie făcută publică lista lui de clienți, pe care figurau numele sursei și ale altor câtorva politicieni importanți. Tăcerea neajutorată ce urmase acelui avertisment fusese una dintre cele mai satisfăcătoare din viața lui Hilger. Planul sursei de a declara pur și simplu „Nu-mi amintesc nimic despre evenimentul acela, domnule senator” și „Nu-mi amintesc întâlnirea aceea, domnule senator” și „Nu-mi pot imagina ca eu să fi făcut așa ceva, domnule senator, pentru că ar fi fost o ilegalitate” se destrămase brusc și rahatul ăla cu ochi o știa foarte bine.

Hilger îi explicase după aceea că el nu era un Edwin Wilson. Dacă avea să cadă, atunci avea să antreneze odată cu el foarte multe persoane, printre care domnul-sursă din Consiliul Național de Securitate. Mai trebuie să explic? întrebase el. Nu, răspunsese sursa cu glas încordat, emasculat. Fusese perfect clar.

Edwin Wilson fusese un agent despre care CIA afirmase că-l concediase în 1971, însă care continuase să se comporte ca un spion, ocupându-se de asasinate, spălări de bani și vânzări de explozibili plastici către țări ca Libia, până când fusese condamnat și închis în 1983. Wilson afirmase că el nu părăsise niciodată Agenția și că

toate operațiunile lui fuseseră sancționate oficial; în mod previzibil, guvernul declarase că erau născociri. Hilger nu știa adevărul – informațiile respective erau păstrate strict secret, la fel ca în propriul lui caz –, dar suspecta că fusese într-adevăr o operațiune aprobată la cel mai înalt nivel. La urma urmelor, cum te poți apropia de Gaddafi? Vânzându-i ceea ce-și dorea. Pe atunci existau inși care înțelegeau principiul acesta, tot așa cum și în prezent existau inși, ca Hilger, care-l înțelegeau.

Greșeala lui Wilson fusese că nu strânsese dovezi care să-i implice pe cei care-l finanțaseră. Hilger era mult mai bine pregătit. Cei îndeajuns de lacomi pentru a investi bani în el fuseseră în același timp proști. Membrii Consiliului Național de Securitate n-ar fi putut explica de ce figurau pe aceeași listă de clienți cu persoane atât de rău-famate ca Manny. Ei ar fi trebuit fie să-l sprijine pe Hilger, fie să cadă odată cu el.

Cât despre CIA, Hilger știa că alt scandal Wilson ar fi fost ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Chiar dacă Agenția l-ar fi repudiat pe Hilger, mass-media ar fi fost cuprinse de frenezie față de un caz tras la indigo după cel anterior. Iar de aici ar fi rezultat înființarea de comisii congresionale, anchete sub prestare de jurământ, examinări de conturi financiare, niveluri noi de supervizare… pe scurt, urmări pe care nimeni nu le dorea, întrucât în realitate existau lucruri mult mai importante de făcut. De asemenea, contactele lui Hilger începeau să răspândească zvonul că el ar fi fost înapoia morții lui Manny. Iar dacă al-Jib era descoperit mort, isprava avea să-i fie de asemenea atribuită lui Hilger. Totul, desigur, cu înțelegerea că noul director CIA își putea asuma oricât credit ar fi dorit pentru operațiunile respective. În general, politicienii respingeau astfel de oportunități cu aceeași fermitate cu care drogații respingeau o doză gratuită. Poliția din Hong Kong și colaboratorii din Hong Kong puteau fi cumpărați

în același fel. Cu combinația adecvată de rațiune și motivație, totul putea fi mușamalizat destul de discret.

Evident, acoperirea „Jim Hilger” era definitiv deconspirată și în cazul cel mai fericit autoritățile din Hong Kong aveau să-l declare *persona non grata* și să-l expulzeze. Hilger decisese să le scutească de preocuparea aceea. El avusese grijă deja să-și cultive altă identitate și prezență în Shanghai. Când polițiștii aveau să vină la apartamentul lui din Hong Kong, sau la birou, așa cum poate și făcuseră deja, el nu avea să fie acolo pentru a-i întâmpina.

Avea totuși să ducă dorul panoramei din Two IFC. Pe de altă parte însă și în Shanghai existau zgârie-nori. Orașul creștea atât de rapid și avea atât de mulți străini, încât n-ar fi trebuit să aibă greutăți în a se încadra în societate și a reîncepe să clădească.

Se gândi pentru un moment la Rain și-și simți trăsăturile feței contorsionându-se realmente de furie. Rămase surprins de propria sa reacție. La urma urmelor, Rain nu acționase din convingeri personale, ci fusese angajat pentru un job și-l executase. Hilger se folosea permanent de oameni ca el; nu era nimic personal. Atunci de ce reacționa acum în felul acesta? De acord, Rain stricase absolut totul, ceea ce-l costase pe Hilger ani de eforturi, și pusese în pericol fără să știe viețile a milioane de inocenți. Totuși n-o făcuse cu bună știință, nu avusese habar de amploarea operațiunii din culise. Hilger ar fi trebuit să fie mai destins.

Sau ar fi trebuit să-l caute pe ticălos și să-i tragă un glonț în cap? Nu ar fi fost o acțiune justificată, nu ar fi fost nici măcar o reacție matură, dar probabil că l-ar fi făcut să doarmă mai bine.

Apoi blestematul ăla de Dox. Cineva îl lovise violent cu un scaun pe când o ștergea pe scara din Clubul China și avea o idee destul de bună despre

cine fusese. Hilger avea pe spate o vânătaie de dimensiunea și culoarea unei pătlăgele vinete.

Avea să acționeze totuși pas cu pas. Mai întâi, Shanghai. Apoi, probabil, controlul daunelor. Iar apoi salvarea celor ce mai puteau fi salvate din operațiune.

După aceea, avea să fie timp și pentru Rain și Dox. Iar atunci ei trebuiau să se roage la Dumnezeu să-i aibă în pază.

Capitolul 24

După ce m-am despărțit de Kanezaki la Tsuta, l-am sunat pe Tatsu. L-am întrebat dacă era dispus pentru o cină mai timpurie. Mi-a răspuns afirmativ. I-am propus să ne întâlnim la Tsukumo Ramen, unul dintre cele mai bune localuri pentru tăiței din oraș. Bucătăria din Rio este minunată, însă supele *ramen* sunt o mâncare reconfortantă și în același timp nostalgică pentru mine, iar la Tsukumo se prepară unele dintre cele mai delicioase. Le dusesem dorul și eram încântat că reapăruse ocazia.

În drum m-am oprit la o internet café în Aoyama. Mă aștepta un mesaj de la Delilah.

> *Dox a avut dreptate. Gil a murit. Nu mi-a plăcut niciodată, totuși sunt tristă. Fără oameni ca el, nu știu ce se va întâmpla cu lumea asta. Bineînțeles, ai mei nu-i vor recunoaște afilierea. Doar cetățenia. Cel puțin însă familia lui îl va putea îngropa și jeli potrivit tradiției. Într-o bună zi sper să le pot spune ce s-a întâmplat. Trebuie să știe că a fost un erou.*
>
> *Ai mei ți-au transferat onorariul în conformitate cu instrucțiunile pe care le-*

ai transmis. Ai fost plătit integral pentru Lavi. Ai primit aceeași sumă pentru al-Jib. În plus, există o bonificație.

Nu știu ce va fi în continuare. În momentul ăsta se țin o mulțime de ședințe, cu mine ca subiect principal. În majoritate nu-mi pasă.

Îmi doresc să te revăd. Sper că va fi în curând.

– D

Am intrat pe site-ul securizat pe care-l convenisem cu Boaz și Gil. Mă aștepta un mesaj. Părea o factură și corespundea cu ce-mi spusese Delilah. Lângă suma pe care ea o descrisese ca fiind „o bonificație", scria:

Fără resentimente.

Aproape că am izbucnit în râs. Probabil că mesajul îi aparținea lui Boaz.

Am verificat contul pe care-l dădusem israelienilor. Toți banii erau acolo. I-am transferat lui Dox jumătate din total, după care am plecat să mă întâlnesc cu Tatsu. Aveam să-i răspund lui Delilah după aceea.

Am luat un taxi până la Hiro și de acolo m-am dus pe jos. Când am intrat, Tatsu stătea deja la tejghea. S-a ridicat, a venit spre mine și mi-a strâns mâna. Zâmbea larg și m-am simțit bine să fiu cu cineva care să fie fericit la vederea mea. Apoi mi-am dat seama că și eu îi zâmbeam în același fel.

Era destul de devreme, așa că am putut găsi o masă liberă. Am comandat *marukyu ramen*, cu tăiței proaspeți, mozzarella Hokkaido de casă și brânzeturi Tom rase peste o bază de *miso*, și două beri Yebisu. Cât timp am mâncat, am flecărit despre nimicuri, așa cum stabiliserăm, și aproape că m-a alarmat plăcerea pe care mi-o făcea conversația aceea. Începusem să dezvolt o dependență față de mesele în tovărășia cuiva.

După ce am terminat *ramen* și am început a doua bere, l-am întrebat:

— Totul e-n regulă?

— „În regulă”?

— Ai spus că vrei să discutăm despre ceva de natură personală. Ceea ce, așa cum știe toată lumea, nu-ți stă în obicei.

Tatsu a surâs.

— Totul e-n regulă, mulțumesc.

— Familia? Fetele?

— Totul e perfect, foarte bine. Știi, acum sunt bunic. De la fata mai mare.

— Da, ultima dată când am stat de vorbă mi-ai spus că era însărcinată. Băiat, nu?

A încuviințat din cap și pentru o clipă n-am mai zărit nici urmă din tristețea ce i se citea de obicei în ochi.

— Un băiețel foarte frumos, a spus el radiind de încântare.

Mi-am plecat fruntea.

— Felicitări, prietene. Mă bucur pentru tine.

El a încuviințat din nou.

— Oricum, „natura personală” nu se referea la mine, ci la tine.

Am clătinat din cap, neînțelegând.

Tatsu a căutat printr-o servietă ponosită, a scos un plic mare și mi l-a întins. Am băgat mâna în plic și am scos un teanc micuț de fotografii alb-negru. Chiar înainte ca mintea mea să asimileze conținutul lor, am observat circumstanțele: judecând după fundalul ușor încețoșat, perspectiva comprimată și lipsa de adâncime a câmpului, am știut că fotografiile fuseseră făcute de la depărtare cu teleobiectivul.

În ele, Midori stătea la o masă pe terasa unui restaurant, aparent în Statele Unite, poate New York. Lângă ea se afla un cărucior pentru copii. Un copil japonez, un prunc, îi stătea în poală, cu fața spre ea. Midori se strâmba – țuguia buzele și-și

umfla obrajii –, iar copilul râdea și întindea mânuțele către nasul ei.

Inima a început să-mi bubuie. Întotdeauna se întâmplă așa când mă opresc și încerc să mi-o imaginez cu adevărat, să îngădui să revăd amintirile limpezi precum cristalul ale timpului pe care l-am petrecut împreună. Însă vederea unei fotografii, a unui instantaneu real din viața pe care ea o trăia de cealaltă parte a lumii, mi-a amplificat reacția. Am încercat să nu mă trădez.

— S-a… măritat? am întrebat și înăuntrul meu s-au rostogolit emoții conflictuale.

— Nu, nu este măritată.

— Atunci…

L-am privit pe Tatsu. El a încuviințat din cap și a zâmbit, iar în ochi i-a apărut o înțelegere profundă și straniu de blândă.

Instinctele mele, atât de perfect șlefuite pentru luptă, pot fi aproape ridicol de inutile în chestiunile inimii. Bubuiturile din piept s-au intensificat, iar corpul meu a înțeles pe deplin chiar în timp ce mintea se străduia să priceapă. Mi-am ferit privirea, nedorind ca Tatsu să-mi vadă chipul.

Mi-am amintit ultima noapte pe care am petrecut-o cu Midori, într-o cameră din Park Hyatt din Tokio, cu aproape doi ani în urmă. Făcuserăm dragoste frenetic, deși Midori tocmai aflase cine eram eu de fapt și ce-i făcusem tatălui ei; deși amândoi înțelegeam că va fi ultima oară; deși cunoșteam prețul.

N-am știut ce să spun. Cred că am articulat:

— Oh, Doamne…

Am încercat să mă adun laolaltă, însă n-am putut realmente s-o fac. Până la urmă însă am izbutit să-mi revin atât cât să fiu funcțional. M-am pomenit întrebând:

— Cine a făcut fotografiile? Voi?

A urmat o pauză, după care Tatsu a zis:

— Nu. Au fost făcute de oamenii lui Yamaoto.

L-am privit. Expresia feței mi-a redevenit neutră. Gândirea la Yamaoto m-a ajutat să mă focusez. M-a readus pe teren familiar.

— De ce?

— Midori este singurul civil despre care se știe că-ți este apropiat. La răstimpuri, Yamaoto pune să fie filată din depărtare, pentru eventualitatea că reapari în viața ei.

— Nemernicul ăla ar trebui să urmeze un curs de managementul furiei.

— L-ai înfrânt de două ori. Prima dată prin obținerea CD-ROM-ului și a doua oară prin lichidarea locotenentului său Murakami. Yamaoto este un om mândru, care nu uită.

— Ea… ei doi sunt în pericol?

— Nu cred. Pe Yamaoto îl interesează Midori doar ca modalitate de a ajunge la tine.

— Cum ai făcut rost de fotografii?

— În urma unei percheziții la unul dintre afiliații lui.

— Oficială?

Tatsu a clătinat din cap.

— Nu tocmai.

— Atunci există posibilitatea ca afiliatul să nu știe că fotografiile lipsesc.

— Te pot asigura că nu știe. Oamenii mei i-au descărcat conținutul camerei digitale, însă doar atât. El nu știe că obiectele i-au fost examinate. Yamaoto nu știe că tu ai descoperit existența… fiului tău.

Ultimele două cuvinte aveau o materialitate stranie. Au părut să dăinuie în aer.

Un fiu, mi-am spus. Nu era logic. Tatăl meu avusese un fiu, da. Nu însă și eu.

— Este… este băiat? am întrebat.

Tatsu a încuviințat.

— Am întreprins niște investigații discrete. Ea îi spune Koichiro. Ko-chan.

— Și de unde știi că… cum poți să fii sigur că este băiatul meu?

A înălțat din umeri.

— Seamănă cu tine, nu ți se pare?

Nici măcar nu puteam gândi în direcția respectivă. Mă simțeam zăpăcit și mi-am dat seama că suferisem o formă ușoară de șoc.

— De ce mi-ai arătat fotografiile astea? am întrebat, simțind că bâjbâiam, că încercam să mă prind de ceva.

Mă gândeam: *Eu mă adaptasem deja*, *mă reglasem și totul se terminase*, *Midori putea la fel de bine să fie moartă sau dispărută definitiv. Mă consolam de acum cu amintirile.*

Vrei să zici, *de fapt*, *că te torturai cu ele.*

— Ai fi preferat să n-o fi făcut? a întrebat Tatsu.

— Care-i diferența? Chiar dacă aș vrea, ba chiar dacă ea ar vrea, tot n-o pot contacta cât timp Yamaoto o supraveghează.

Am făcut o pauză și m-am simțit încercat de un val de furie. M-am uitat la Tatsu și am rostit:

— De asta mi-ai spus…

A strâns din umeri.

— Evident unele dintre motivele mele au fost egoiste. Dar nu toate. Știi la fel de bine ca mine că ai nevoie de o conexiune, de ceva care să te smulgă de pe poteca nihilistă pe care înaintezi. Se pare că destinul s-a implicat.

— Exact. Ca să ies din lumea asasinatelor, nu trebuie decât să mai asasinez câțiva oameni.

— Când o pui sub forma asta, pare într-adevăr un paradox. În același timp însă, da, cred că ai descris cu exactitate esența cazului.

Am scuturat din cap, străduindu-mă să pricep.

— Nu mă pot întâlni cu ei, decât dacă-l lichidez mai întâi pe Yamaoto.

— Da.

— Iar Yamaoto este inteligent. El înțelege perfect dinamica asta. Ceea ce înseamnă că și-a consolidat probabil securitatea.

— În mod aproape sigur.

M-am uitat fix la Tatsu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu-l arestezi pur și simplu pe nenorocitul ăsta? Pentru ce ești plătit?

— Yamaoto este un politician proeminent și are mulți protectori, așa cum bine știi. Dacă aș încerca să-l arestez, mi-aș pierde pur și simplu slujba. El este inaccesibil prin mijloace obișnuite.

— Nu știu nici măcar dacă Midori ar fi dispusă să mă vadă. De ce nu m-a contactat?

— Are adresa ta?

— Nu, dar te-ar fi putut contacta pe tine.

Tatsu a ridicat din umeri.

— Poate că-i ambivalentă. Cine n-ar fi în locul ei? Este adevărat, nu te-a contactat. Pe de altă parte, are copilul tău. Este mama fiului tău.

— Doamne Dumnezeule, am repetat.

Eram complet ametit.

— Ciudat lucru să ai un copil, a zis Tatsu. El îți alterează complet prioritățile fundamentale. Când s-a născut fata mea cea mare, mi-am dat seama că aș fi în stare să fac orice – orice! – ca s-o protejez. Dacă ar fi trebuit să-mi dau foc mie însumi pentru a o salva pe ea de ceva, aș fi făcut-o cu ușurare și recunoștință. Este ceva cu totul aparte, chiar un privilegiu, să ții la cineva atât de mult, încât iubirea aceea să-ți schimbe propria percepție asupra valorii vieții tale.

— Nu știu dacă sunt pregătit pentru asta, am replicat.

Mă simțeam ca și cum aș fi fost în exteriorul propriului meu corp, ca și cum aș fi ascultat pe altcineva care rostea cuvintele ce-mi ieșeau pe gură.

— Bineînțeles că nu ești. Nimeni nu este pregătit, niciodată. Pentru că privilegiul acesta este însoțit de o responsabilitate. Și-a umezit buzele cu vârful limbii. Când a murit fiul meu, în pruncie, n-am putut face nimic ca să-l salvez. Toate lucrurile pe care le-aș fi putut face, pe care aș fi fost dispus, doritor și bucuros să le fac, erau inutile. Nu poți

să-ți imaginezi impactul înțelegerii că lucrul cel mai valoros asupra căruia deții control complet – propria ta viață – este inutil pentru troc sau mită ca să salvezi viața copilului tău.

A sorbit prelung din halba de bere.

— Înțelegi? Ai crezut toată viața că Soarele se rotește în jurul Pământului, iar acum descoperi altceva. Cu tot ce atrage după sine descoperirea aceea.

N-am știut ce să spun. Capul mi se învârtea, totuși am mai comandat două beri.

După aceea, am băut amândoi în tăcere pentru o vreme. La un moment dat Tatsu m-a întrebat dacă voiam să rămân singur. I-am spus că nu, ci dimpotrivă, doream ca el să fie acolo, îi doream tovărășia. Aveam nevoie pur și simplu de timp să gândesc.

După alte trei rânduri de beri, i-am spus:

— Nu pot să pun lucrurile cap la cap. În niciun caz în seara asta. Însă trebuie să fac ceva și pentru asta am nevoie de ajutorul tău.

Capitolul 25

Tatsu a avut nevoie de câteva zile, dar până la urmă a reușit să afle unde era soția filipineză a lui Manny. Mă așteptasem ca, după evenimentele din Manila, Manny să o fi trimis la familia ei în afara orașului și s-a dovedit că avusesem dreptate.

Pe timpul cât am așteptat informația respectivă, am stat în apartamentul meu din Four Seasons. Era un hotel frumos și o bază bună din care să revizitez multe zone din oraș cărora le dusesem dorul în decursul recentului meu exil. Le-am evitat pe cele pe care, cândva, le frecventasem îndeajuns de des pentru a fi recunoscut dacă reapăream, întrucât nu doream să fac absolut nimic care să mă aducă în atenția lui Yamaoto. Pe de altă parte existau multe

pe care le frecventasem anonim înainte și pe care puteam așadar să le vizitez din nou: baruri ca Teize și Bo Sono Ni în Nishi Azabu; altare la Tomioka Hachimangu, unde glicina avea să înflorească în curând; bulevarde luminoase precum Chuo-dori în Ginza, dar și alei și străduțe lăturalnice întunecoase, prea obscure ca să poarte vreun nume.

Mi-am dat seama că Tatsu avusese dreptate în privința Soarelui și Pământului. Tot ce vedeam corespundea cu șablonul din memoria mea, totuși contururile erau subtil și indescriptibil diferite. Gândul că devenisem tată era copleșitor. Nu-mi văzusem niciodată copilul cu excepția celor câtorva fotografii realizate de o operațiune de filaj și nici măcar nu-i suspectasem existența până acum câteva zile, totuși mă simțeam în mod brusc conectat la un posibil viitor într-un mod pe care nu mi-l imaginasem vreodată. Și nu era vorba doar despre faptul că aveam un fiu și că părinții mei aveau, post-mortem, un nepot. Era și conexiunea pe care copilul mi-o oferea cu Midori și despre care simțeam în mod intuitiv că nu putea fi negată, nici chiar după ce-i făcusem tatălui ei. Nu știam dacă o viață viitoare putea anula o moarte anterioară, totuși m-am întrebat asupra posibilității. Mă umplea cu o speranță care mă înfiora.

Am răspuns postării lui Delilah, spunându-i că simțeam nevoia unei vacanțe așa cum nu mai simțisem niciodată până acum.

În următoarele zile trebuia să rezolv câteva lucruri, însă după aceea ne puteam întâlni oriunde. M-a întrebat dacă fusesem vreodată la Barcelona. I-am spus că nu fusesem, dar că dorisem mereu să merg. Am convenit să ținem legătura până se lămurea situația ei și îmi rezolvam eu problemele personale.

În fiecare zi parcurgeam diverse site-uri de știri, în primul rând cel al lui *Washington Post.* Speram

să văd numele lui Hilger în mass-media. Publicitatea, așa cum Kanezaki știa prea bine, l-ar fi scos pe Hilger din afaceri, ba poate chiar i-ar fi determinat pe protectorii lui să-l abandoneze. Deocamdată însă nu apăruse nimic și aveam impresia că nici nu va apărea. Hilger era prea inteligent.

Incidentele soldate cu focuri de armă din Clubul China și de pe Star Ferry căpătaseră spațiu amplu în *South China Morning Post* și alte publicații de limbă engleză. Martorii oferiseră descrieri a diverse persoane implicate, dar deocamdată unica „arestare" fusese a unui bărbat european – Gil –, care murise din cauza rănilor suferite prin împușcare înainte de a putea fi chestionat. Corpul lui Manny fusese identificat. Bodyguardul lui își revenise fără alte urmări decât o stare de mahmureală post-tranchilizare și un cucui enorm pe ceafă, și îl identificase pentru poliție pe fostul lui client. De asemenea, un cadavru fusese pescuit din apele tulburi ale portului Victoria. Poliția verifica înregistrări dentale și ADN-ul, dar încă nu fusese stabilită identitatea mortului.

Mă aflam într-o internet café din Minami Azabu, una dintre zonele mele favorite din oraș, la începutul serii, când a sosit mesajul lui Tatsu. Era concis: o adresă în Batangas, la două ore de mers cu mașina spre sud din Manila. În mod caracteristic, Tatsu nu întrebase de ce doream informația aceea, dar o însemnare scurtă, la sfârșitul postării lui, arăta că era posibil să fi înțeles deja:

> *M-am bucurat să te revăd alaltăieri. Cred că ar trebui să încercăm să ne întâlnim mai des. Niciunul dintre noi nu devine mai tânăr.*
>
> *Înștiințează-mă cum dorești să procedăm în chestiunea despre care am*

discutat. Evident vei beneficia de toate resursele mele pentru a te ajuta.

Mult noroc cu ceea ce ai de făcut mai întâi.

Vei beneficia de toate resursele mele. Asta spunea foarte multe. Nu era vorba doar despre postul lui Tatsu din Keisatsucho, echivalentul japonez al FBI-ului. Acela avea să fie detaliul cel mai neînsemnat. Tatsu avea propriul său cadru de oameni ce-i erau loiali, alături de alte surse ce ar fi făcut un maestru veteran al spionajului să cerșească umil. În privința aceea trebuia să mă gândesc cu multă atenție. Până atunci însă aveam altă prioritate.

Utilizând internetul am efectuat aranjamentele necesare de călătorie, am transferat bani dintr-un cont offshore în altul, apoi m-am oprit la Citibank ca să retrag o sumă mare de bani-gheață – exact cât fusesem plătit pentru a-l lichida pe Manny. Toată suma era în bancnote de câte zece mii de yeni, ceea ce însemna patru cărămizi groase, fiecare din câte cinci sute de bancnote, pe care le-am pus în servieta-diplomat.

Am ieșit din hotel și am cumpărat flecușteț din zonă: dulciuri japoneze tradiționale, ca *daifuku*, *sakuramochi* și *kashiwamochi*; un chimonou și papuci *geta*; câteva topuri de hârtie pentru caligrafiat de cea mai bună calitate. Toate magazinele au ambalat obiectele cât mai spectaculos – la urma urmelor, erau în mod evident cadouri – și le-au pus în sacoșe elegante.

După ce am terminat cumpărăturile, m-am oprit într-o sucursală FedEx, cunoscut în Japonia drept Kinko's, unde am scos conținutul unui top de hârtie pentru caligrafiat și am băgat în locul lui „cărămizile" de yeni. Am resigilat apoi cu grijă pachetul și l-am pus în sacoșa lui.

A doua zi am plecat dimineața devreme din hotel și am luat avionul spre Manila. Am ajuns

acolo la 9:30 și n-am avut nicio problemă să trec prin vamă, alături de alte zeci de businessmeni care veneau în vizită din Tokio, toți cu cadouri tradiționale din Japonia exotică. Am luat un taxi până la Mandarin Oriental din Makati. Le-am explicat că, deși nu locuiam la hotel, aveam afaceri în oraș și doream să închiriez o mașină cu șofer pentru o jumătate de zi. Aveam să achit cash. Mi-au spus că nu era nicio problemă și am căpătat imediat un Mercedes E230 cu șofer. I-am dat adresa și am pornit.

Vremea era toridă și umedă, așa cum este de obicei în regiune, iar văzduhul abunda în genul de poluare care aproape că imploră să fie spălată într-o furtună violentă. În timpul călătoriei, am înlocuit conținutul banal al servietei cu cele patru „cărămizi" de yeni.

Aglomerarea urbană a Manilei metropolitane s-a rarefiat pe măsură ce mergeam și în scurt timp am trecut pe lângă orezării și livezi de arbori de cocos. Văzusem același peisaj rural cu numai câteva zile în urmă, dar azi mi se părea diferit. Neprimitor, poate. Poate neiertător.

M-am uitat pe geam la ogoare și animale de fermă, și m-am întrebat dacă femeia aflase de moartea lui Manny. Trecuseră doar câteva zile și bănuiam că n-ar fi fost imposibil ca știrea să nu fi ajuns încă la ea.

Drumurile pe care mergeam au devenit tot mai înguste, cu gropi tot mai frecvente și mai adânci. În două rânduri, șoferul a fost nevoit să se oprească și să ceară indicații. În cele din urmă însă am ajuns în fața unei case mici și dărăpănate aflate la capătul unui drum de pământ înconjurat de orezării. Câteva vaci costelive fluturau din cozi, alungând muștele, iar găini și câini mici se alergau de colo-colo. În fața casei, pe scaune din plastic stăteau zece – douăsprezece persoane. Am simțit că era o familie extinsă, totuși în căscioara aceasta nu puteau locui așa mulți oameni. Părea ca și cum

s-ar fi petrecut ceva, poate o tragedie, și musafirii sosiseră pentru a oferi susținere, pentru a fi alături de cei încercați de durere.

Am văzut-o pe soția lui Manny, așezată vizavi de două tinere care-i puteau fi surori. Băiețelul se foia în poala unei femei vârstnice, poate bunica sa. Cunoșteam bine scena și, pentru o clipă, hotărârea cu care venisem aici a șovăit. Apoi însă, ca o ironie a sorții, aceiași ochelari de cal ce acționaseră pentru a-mi îngădui să-l lichidez pe Manny mi-au coborât din nou pe ochi și mi-au permis să înaintez.

Am coborât din mașină. Conversațiile au încetat brusc. Filipinezii mă priveau curioși. Am luat servieta și am pornit cu pas ferm către soția lui Manny. Mi-am plecat scurt capul înaintea ei, apoi am spus:

— Bună ziua. Sunt avocat și mă ocup de moștenirea lui Manheim Lavi.

Îmbrăcat în costum și cu servietă, simțeam că mă potriveam în rolul acela. Iar dacă avocații obișnuiți se poartă rigid în asemenea momente, atunci și partea aceea din rol se potrivea, deoarece îmi venea greu până și s-o privesc.

Femeia s-a ridicat. Era minionă și foarte drăguță și, ca multe filipineze, arăta mai tânără decât era în realitate.

— Da? a rostit în engleză cu accent ușor.

— Domnul Lavi a lăsat instrucțiuni clare firmei pe care o reprezint, pentru a fi aplicate în eventualitatea decesului său. Este vorba despre transferul anumitor fonduri către dumneavoastră, în beneficiul… fiului dumneavoastră.

Știam că era posibil ca Manny să le fi lăsat deja ceva bani. Deși, ținând seama de faptul că familia lui primară se afla în Johannesburg, se putea să n-o fi făcut. Nu-mi păsa câtuși de puțin. Nu acesta era scopul.

Băiețașul a sărit din poala bunicii și a venit în fugă spre noi. Probabil că se speriase văzându-și

mama vorbind cu un necunoscut. A întins brațele spre ea și a strigat:

— Mama! Mama!

Femeia l-a ridicat cu ceva efort, iar el a strâns-o cu putere. Părea să-și fi revenit de pe urma traumei veștii pe care tocmai o primise. *Este normal*, mi-am spus. *Este normal.*

Femeia a clătinat din cap.

— Fonduri?

Mi-am dres glasul.

— Da, doamnă. Din moștenirea domnului Lavi. Poftiți!

I-am întins servieta, însă n-a putut s-o ia, deoarece își ținea fiul în brațe.

Am simțit o amețeală neașteptată. Poate că de vină era căldura, sau umiditatea.

— Sunt ai dumneavoastră, am zis și am așezat servieta pe pământ în fața ei. Mi-am dres din nou glasul. Sper… firma mea speră să vă fie de folos. Condoleanțele noastre.

Băiețelul a început să plângă stins. Femeia l-a mângâiat pe spate. Am înghițit un nod, mi-am plecat din nou scurt capul și m-am întors la automobil.

Hristoase, aproape că-mi venea să vomit. Da, de vină trebuie să fi fost căldura. Am intrat în mașină. Când am pornit, am privit în urmă. Toți se uitau după mine.

Am trecut pe lângă orezării și pe lângă animale domestice indiferente. Am stat ca năruit pe banchetă. În mintea mea, băiețașul striga *Mama*, *mama*, din nou și din nou, și m-am gândit că s-ar putea să nu mai scap niciodată de auzul acelor țipete.

Am mers mai departe. Gropile de pe drum îmi păreau niște cratere.

— Oprește, i-am cerut șoferului. Oprește mașina.

A tras pe dreapta drumului din pământ. Am deschis portiera și m-am împleticit afară, abia

reușind să ies la timp. Am strâns puternic marginea portierei, m-am aplecat și totul din mine a răbufnit afară, absolut totul. Lacrimi îmi șiroiau pe obraji, mucozități îmi curgeau din nas și simțeam ca și cum stomacul în sine s-ar putea rupe din abdomenul meu și revărsa pe drumul presărat cu gropi pe care stăteam.

În cele din urmă s-a potolit. Am rămas nemișcat pentru un moment, trăgând adânc aer în piept, apoi mi-am șters fața, am scuipat și am revenit în Mercedes. Șoferul m-a întrebat dacă mă simțeam bine. Am încuviințat din cap. Clima era de vină, i-am zis. Crezusem că mă obișnuisem cu ea, dar mă înșelasem.

I-am cerut să mă ducă la aeroport. Nu știam încotro aveam să plec de acolo. Indiferent care avea să-mi fie destinația, știam că tot ce făcusem urma să mă însoțească peste tot.

Nota autorului

Locurile din Manila, Bangkok, Phuket, Hong Kong, Kowloon, Tokio și Batangas care apar în această carte sunt descrise, ca întotdeauna, așa cum le-am văzut eu. Povestea despre A.Q. Khan și CIA este adevărată.

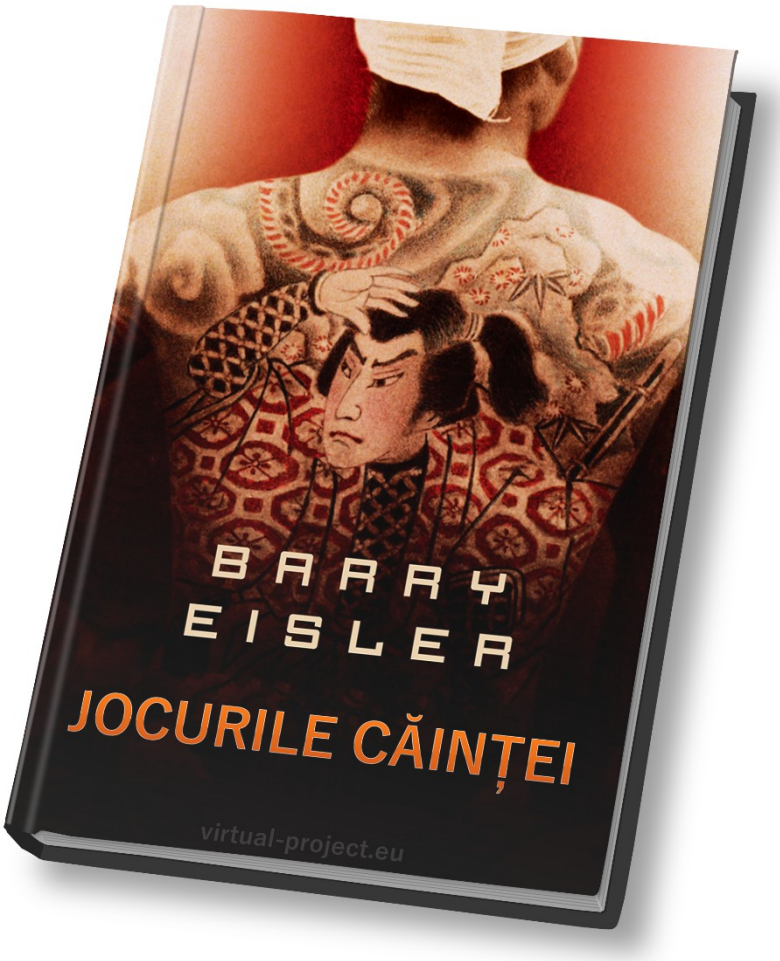

virtual-project.eu

[1] Ed. Meteor Publishing, 2016 (*n. trad*.).

[2] Ed. Meteor Publishing, 2016 (*n. trad*.).

[3] Moro National Liberation Front, organizație politică din Filipine, înființată în 1972. (*n. trad*.).

[4] Aluzie la gadgetul agentului din serialul TV american *Get Smart.* (*n. trad*.).

[5] Personaj fictiv, avocat, din romanele polițiste ale autorului american Erle Stanley Gardner (1889-1970). (*n. trad*.).

[6] Denumire ironică pornind de la inițialele CIA. (*n. trad*.).

[7] Ed. Herald, 2018 (*n. trad*.).

Table of Contents

Partea I
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11

Partea a II-a
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16

Partea a III-a
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25

Table of Contents

Partea I 6
Capitolul 1 6
Capitolul 2 18
Capitolul 3 31
Capitolul 4 56
Capitolul 5 69
Capitolul 6 85
Capitolul 7 93
Capitolul 8 110
Capitolul 9 118
Capitolul 10 147
Capitolul 11 159
Partea a II-a 164
Capitolul 12 164
Capitolul 13 174
Capitolul 14 192
Capitolul 15 214
Capitolul 16 224
Partea a III-a 243
Capitolul 17 243
Capitolul 18 251
Capitolul 19 256
Capitolul 20 273
Capitolul 21 288
Capitolul 22 313
Capitolul 23 322
Capitolul 24 328
Capitolul 25 335